

"Рейвънскар": един рог, един завет, една династия!

БАРБАРА
ТЕЙЛЪР
БРЕДФОРД

*Династията
Рейвънскар*

БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД ДИНАСТИЯТА РЕЙВЪНСКАР

Превод: Лили Христова

chitanka.info

В един смразяващ зимен ден на 1904 година съдбата на семейство Деравенел се променя завинаги. Когато Сесили Деравенел съобщава на осемнайсетгодишния си син Едуард, че баща му, брат му, чичо му и братовчед му са загинали трагично при пожар, умира и част от него.

Той намира опора в братовчед си Невил Уоткинс, който има сериозни подозрения, че смъртта на близките им не е случайна. Двамата мъже се заричат да открият истината, да отмъстят за убийството и да оглавят търговската империя, узурпирана шейсет години по-рано от прачичото на Едуард.

Амбициозният и решителен Деравенел повежда битка против братовчед си Хенри Грант за господство над семейната империя. Скоро разбира, че Хенри има психическо заболяване и е оставил управлението на своята съпруга Марго — жестока и коварна жена, готова дори на убийство, за да запази властта за своя син.

Над семейството и бизнеса надвисва гибелна заплаха... Власт и пари, страст и изневяра, амбиции и коварство оцветяват драматичната сага, чието действие започва по времето на крал Едуард и Бел епок, на прага на Първата световна война.

*На съпруга ми Робърт Брандфорд, който живя с героите на тази книга повече от двайсет и шест години и никога не прояви нетърпение нито към тях, нито към мен.
С обич.*

ЧАСТ ПЪРВА

МОГЪЩИ СЪЮЗНИЦИ

ЕДУАРД И НЕВИЛ

„Благороден наглед, с могъща осанка, силен и чист.“

Сър Томас Мур^[1]

„Притежаваше благородство и при все че не бе трагичен герой, бе незабравим. Отказа да приеме, че съществуват непреодолими несгоди и поражения, които не може да преглътне, смелостта и суетата го подтикнаха да осъществи делото си.“

Пол Мъри Кендъл^[2]

„Близостта им, както и авторитета им, не бе показна, но бе искрена.“

Пол Мъри Кендъл

1. ЙОРКШИР 1904

Едуард Деравенел препускаше вихрено и бързо набираше преднина, оставяйки братята си зад себе си. Пришпорваше белия жребец, безчувствен към вледеняващия студ и вятъра, брулещ лицето му.

Поизвърна се на седлото, хвърли поглед зад себе си и високо се засмя; веселието му изпълни въздуха, докато махаше на братята си: Джордж се опитваше да го догони с мрачно и решително изражение; Ричард, който галопираше последен, все пак се усмихна и помахаше в отговор. Изтърсакът в семейството не беше толкова борбен, но пък бе неговият любимец. За миг Едуард си помисли дали да не намали темпото и да позволи на Ричард да победи в импровизираното надбягване, започнало така спонтанно, после внезапно промени решението си.

Джордж без съмнение щеше да се бори да завърши пръв, като изтика Ричард от пътя си в непреодолимото си желание да стане победител. Някак си винаги успяваше да го постигне, независимо от обстоятелствата. А това Едуард не можеше да позволи. Стремеше се да направи всичко по силите си Ричард да не бъде унижаван и засенчван от три години по-големия Джордж.

Едуард продължи по тясната пътека с умерен тръст, свел поглед вляво от себе си. Ъгловати канари стръмно се спускаха към брега, на сто и осемдесет метра под него Северно море блестеше като стомана на зимната светлина и ревеше под поривите на вятъра. Надигащите се вълни се пенеха и кипяха, разбиваха се в скалните зъбери, а над тях грациозни и леки се носеха чайките с пронизителни крясъци, виеха се и се стрелкаха в оловно сивото небе. Изпъкналият ръб на предната част на скалите даваше подслон на стотици прекрасни бели птици с черновръхи крила: като дете с часове се бе любувал на гнездата им с бинокъл в ръка.

Неволно потръпна, когато ненадейно си спомни за трагедията отпреди години. Служител на баща му, докато наблюдавал птиците, бе

паднал и намерил тук смъртта си. Инстинктивно Едуард се отдръпна от опасните скали и пое към черния път, преминаващ през пусти поля и далеч по-безопасни терени.

Тази утрин равнината бе сиво-кафява, покрита тук-там със заледен сняг: несъмнено Едуард би предпочел да язди по тия места през по-топлите месеци.

Младежът се укори, че бе извел братята си в този януарски ден. Твърде късно осъзна, че е прекалено мразовито, особено за Ричард, който лесно се простудяваше. Не смееше да си представи гнева на майка си, ако детето се разболееше заради ненавременната разходка край скалите. Извърна глава и забеляза, че момчетата отново са забавили ход и изостават — явно бяха много по-изморени от друг път след дългата езда. Налагаше се да ги насърчи да препуснат по-бързо, незабавно да ги отведе у дома, в топлината на къщата.

Махна им с ръка и извика:

— Хайде, момчета! Да побързаме! — и се понесе в скоростен кариер с надеждата, че ще го последват.

Един-два пъти хвърли поглед през рамо, доволен, че са взели думите му присърце и с все сила галопират по петите му. След минути за голямо негово облекчение домът на техните предци се изправи пред очите им.

„Рейвънскар“, красивото, старо имение, където семейство Деравенел живееше от векове, бе съградено на едно невидимо от морето възвишение, което се издигаше над околния пейзаж. Величествени тъмнозелени дървета го обграждаха от три страни в полукръг, зад тях се възправяха високи каменни стени; четвъртата му граница бе естествена — Северно море. То се простираше в безкрая под стъпаловидно разположените градини и ширналите се стръмни ливади, завършващи с отвесни скали.

Когато наближи, Едуард лесно различи назъбените очертания на покрива, пушека, който се виеше от комините и прозорците, блещукащи на слънчевата светлина. Подкара коня си в бавен тръст, премина през черните железни порти и пое по оградената от дървета алея. Тя свършваше някак внезапно с малък кръгъл двор, покрит с чакъл и със слънчев часовник по средата.

Сградата бе построена от местен светъл камък, добил с течение на времето мека златистобежова патина, в типичната за епохата на

Тюдорите^[3] архитектура с ниши и еркери, фронтони, кулички и множество прозорци с всевъзможна големина. „Рейвънскар“, една от онези величествени постройки от миналото, бе съвършена и неповторима, притежаваше великолепа симетрия и собствен чар. За Едуард тя носеше дух на непреходност, внушителната ѝ фасада навяваше безметежност и спокойствие и той разбираше защо предците му неизменно изпитваха любов и привързаност към това съкровище.

Родът Деравенел живееше в къщата си край морето от 1578 година. Преди това, векове наред семейството обитавало укрепен замък, разположен в долния край на градините, на ръба на скалите; сега в руини, но несъмнено добре поддържани. Крепостта била построена през 1017 от основателя на династията Ги дьо Равенел от Фалез, васал на Вилхелм, херцога на Нормандия, който завладял Англия през 1066 и предявил претенции към трона, тъй като братовчед му, покойният монарх Едуард Изповедника, бил обещал, че един ден престолът ще бъде негов. Но от политически съображения Едуард изменил на обещанието си и пренебрегнал Вилхелм в полза на шурей си Харолд, който се възцарил под името Харолд III. Убеден, че претенциите му са напълно законни, Вилхелм прекосил Ламанша с шестима рицари, негови доверени приятели от детинство, и огромна армия. Разгромил Харолд III в битката при Хейстингс, бил провъзгласен за Вилхелм Завоевателя и коронясан на Коледа 1066.

Малко по-късно изпратил Ги дьо Равенел на север като свой наместник. Ги изпълнил заповедите на Вилхелм: пазел мира със сила, когато било необходимо; строил укрепления и замъци и осигурявал верноподаничеството на Севера към приятеля си — нормандския крал. И Вилхелм възнаградил богато Ги за непоколебимата му вяроност и бойни успехи.

Оттогава насетне, вече осемстотин трийсет и пет години, потомците на Ги дьо Равенел живееха на дългата крайбрежна ивица, извисила се над Северно море, известна под името „Рейвънскар“. В близост се намираше древното пристанище с минералните извори на Скарбъро, а малко по-нататък, по обширния морски бряг бе живописното рибарско село с чудатото име Залив на Робин Худ. И двете датираха още от римско време.

Едуард излезе от двора и пое към конюшните в задната част на къщата. Копитата на животното затопуркаха по покрития с калдъръм

двор, братята му го следваха по петите. Той скочи от коня си с обичайната си енергичност и пъргавина, забърза към по-малкия си брат, поздрави пътьом сърдечно конярите и миг по-късно протягаше ръце към осемгодишния Ричард:

— Нека ти помогна да слезеш, Дик!

Ричард енергично тръсна глава.

— Мога да се справя, Нед. Наистина мога — запротестира момчето и крадешком погледна Джордж с крайчеца на окото си. Прекрасно знаеше, че средният им брат безмилостно ще му се подиграва, ако Нед му помогне да слезе от коня.

Но Нед не обърна ни най-малко внимание на думите му, прегърна го със силните си ръце, твърдо решен да го свали от седлото. Ричард въздъхна и преглътна още един протест, напирещ на устните му. Примири се, че не му остава друг избор, измъкна ботушите си за езда от стремената и неохотно се плъзна в обятията на брат си.

За част от секундата Едуард задържа Ричард до гърдите си, прегръщайки го нежно, после го остави върху калдъръма и забеляза, че слабичкото лице на детето е посиняло от студ. „Вината е моя“ — упрекна се той за проявеното неблагоприятно поведение.

— Благодаря ти, Нед — промълви Ричард, като се взря в Едуард със сериозните си, оловно сини очи. Най-големият му брат бе над метър и деветдесет, с широк гръден кош, много силен и атлетичен. Блестящите му очи бяха сини като метличини, които растат по ливадите през лятото, а косата му бе поразително красива — лъскава и златисто червеникава. За Ричард, както и за всяка жена, която го видеше, Едуард Деравенел бе най-красивият мъж на света, с топъл нрав, общителен и привлекателен. Бе непринуден, дружелюбен и благословен с омагьосващо естествено очарование, което пленяваше всички. Ричард го обичаше повече от когото и да било в семейството, бе му изцяло предан и би дал всичко за брат си.

— Бързо влизай в къщата — извика Едуард и нежно побутна Ричард към страничната врата, която водеше към преддверието. — Ти също, Джордж, момчето ми. Да не пропиляваме сутринта.

Двете деца изпълниха нареждането му и Едуард ги последва с бързи крачки, като извика на един от конярите:

— Тази сутрин конете препускаха здравата, Ърни. Трябва хубаво да ги разчешете и да им сложите дебели вълнени чулове, преди да им

дадете вода и да ги нахраните.

— Да, мастър^[4] Едуард — извика в отговор Ърни и погледна към него. Той и един от конярите поеха юздите на трите коня и ги поведоха през двора към конюшните и закритите боксове.

В мига, в който Едуард и братята му влязоха в преддверието, ги обгърна топлината на къщата. След като свалиха баретите си на черни и бели квадрати и закачиха дебелите, дълги вълнени наметала, изстъргаха калта от ботушите си за езда. После поеха по коридора към дългата галерия в средата на къщата.

— Ще помоля готвачката да ни приготви лека закуска и горещ чай — осведоми ги Едуард, обгърнал с ръце рамената на момчетата. — Навярно ще успее да ни направи от вкусните си корнуолски банички.

— О, надявам се — възкликна Джордж и добави: — Както и кифлички с колбас. Много съм гладен.

— Ами ти? — попита Едуард, свел поглед към Ричард. — Не ти ли се отвори вълчи апетит?

— С удоволствие ще пийна горещ чай — вдигна усмихнатото си лице брат му. — Но не съм много гладен, Нед.

— Ще видим, като подушиш апетитните закуски на готвачката ни. Знаеш как от тях устата ти се пълни със слюнки — добави Едуард и поведе братята си към всекидневната.

Момчетата се втурнаха към огромния огън, който бумтеше в камината, за да стоплят ръцете си, доволни да прогонят най-сетне студа. Когато се постопли, Едуард се запъти навън, като обясни:

— Отивам да кажа две думи на готвачката. Ще се върна до няколко минути — затвори вратата зад себе си и ги остави сами.

Госпожа Ладъм, готвачката в „Рейвънскар“, вдигна очаквателно поглед, когато вратата на кухнята се отвори. На часа устните ѝ се разтеглиха в усмивка.

— Добро утро, мастър Едуард! — изненадата и задоволството ѝ бяха повече от очевидни.

— Здравейте, госпожо Ладъм — отговори той с обичайната си вежливост и я дари с една от най-пленителните си усмивки. — Дойдох да измоля една малка услуга. Зная колко сте заета във вторник, но ще

ви бъде ли възможно да ни пригответе един голям чайник с чай и нещо за хапване? Момчетата са гладни като вълци след ездата.

— Дявол да го вземе, обзалагам се, че е така! — тя избърса едрите си, сръчни ръце в една домакинска кърпа и закрачи към дългата дъбова маса, разположена по средата на просторната кухня. — Тъкмо приготвих едни печива... — замлъкна, посочи сготвеното от нея тази сутрин и продължи: — Пайове със свинско, соленки с риба, корнуолски банички, кифли с наденички и апетитни сладки с мармалад. Хвърлете един поглед и си изберете, мастър Едуард.

— Прекрасно — отвърна той и ѝ се усмихна. — Същинско пиршество. Вие сте най-способната на света, никой не притежава забележителните ви готварски умения, никой.

— Оставете тия приказки, сър. Истински ласкател сте — в думите ѝ се долавяше нотка на гордост от комплимента му. Поизправи гръб и добави: — Ясно ми е, че обичате корнуолските банички, а мастър Джордж душа дава за кифлите с колбас. Ще ви ги наредя на един поднос, сър, и след секунда ще ги изпратя по Поли, веднага щом кипна чая. Така добре ли е, мастър Едуард?

— Определено, госпожо, и нямам търпение да вкуся от храната, ухае превъзходно. Толкова ви благодаря, наистина ценя усилията ви.

— Удоволствието е мое — извика след него тя, докато го наблюдаваше как се отправя към вратата.

Той ѝ се ухили, махна ѝ с ръка и изчезна.

Госпожа Ладъм се загледа към изхода, очите ѝ бяха пълни с възхищение. Едуард Деравенел бе благословен с изключително приятен нрав, както и със смущаваща красота. Готвачката се питаше колко ли сърца ще разбие през живота си. Несъмнено безброй. На осемнайсет вече караше жените да падат в краката му. Ще го разгледят, ето какво ще направят, мислеше си тя, хихикайки си самичка, докато се връщаше при фурните. Да, ще го развалят и покварят, ще му дадат всичко, което поиска, а това невинаги е добре за един мъж. Не, не е. Виждала съм мнозина богаташи като него, проваляни от жени, за най-голяма жалост.

Обърна се, тъй като вратата се отвори, и измърмори:

— Ето те и теб, Поли. Тъкмо се чудех къде си се дянала... — думите на готвачката секнаха и тя отново се засмя. — Сбута се с мастър Едуард, нали, момиче?

Прислужницата кимна и се изчерви.

— Той винаги е толкова мил към мен, готвачке.

Госпожа Ладъм поклати глава и въздъхна, но не направи други забележки за Едуард. Вместо това продължи:

— Извади един голям поднос, Поли. Приготвям лека закуска за мастър Едуард и братята му. Когато бъде готова, можеш да им я занесеш във всекидневната.

— Добре, готвачке.

След като прекоси дългата галерия, Едуард се отправи обратно към стаята, където остави братята си. Бе потънал в мисли, планираше завръщането си в университета. Днес бе вторник, пети януари, след два дни щеше да отпътува към Лондон, а в края на седмицата да замине за Оксфорд. Нямаше търпение да се върне в университета и бе особено доволен, че отново щеше да види най-добрия си приятел и весел другар от много години Уил Хаслинг, който също бе студент.

Внезапно вниманието му бе приковано от движение в края на галерията. Пред очите му пробяга силует с тъмна риза и сако, бяло шалче около врата и безупречно фризирана руса коса. После се чу щракване от затварянето на врата.

Той забърза напред, подмина всекидневната, без да спира, докато не стигна до последната стая в края на галерията. Поспря пред затворената врата и съсредоточено се послуша. Не се чуваха гласове, долавяше само нечие движение и шумолене на хартия. Включи осветлението и не изчака да го канят. Направо влезе вътре.

Изненадана, жената в стаята се вторачи в него.

Едуард затвори вратата и се облегна на нея.

— Привет, Алис.

Жената пое дълбоко дъх, после бавно издиша. Наклони глава, загледана в него, но не отрони и дума.

Едуард пристъпи напред и я хвана за ръката тъкмо когато тя понечи да заобиколи бюрото, в желанието си то да остане между тях. Притегли я по-близо, надвеси се над нея и промълви:

— Алис, скъпа, не дойде да ме видиш снощи. Бях съкрушен...

— Моля ви — прошепна тя, — оставете ме. Майка ви може да влезе всеки момент. Моля ви, мастър Едуард.

— Не мастър Едуард. Сигурно искаше да кажеш Нед. Нали така мълвеше в мрака миналата седмица.

Тя вдигна поглед към красивото му лице, заслепена от блестящите му сини очи, и притвори клепачи.

Едуард внезапно се обезпокои.

— Какво има, Алис? — попита загрижено той. — Болна ли си?

Тя отвори очи и поклати глава.

— Не, не, не съм болна. Но не мога вече да ви виждам. Боя се от това, което може да се случи с мен, ако продължаваме... интимните си срещи.

— О, Алис, скъпа, не се страхувай.

— Налага се да мислим и за майка ви — решително го прекъсна тя, а очите ѝ се стрелкаха към вратата. — Ще побеснее, ако разбере за връзката ни. Знаете, че веднага ще ме уволни. А работата наистина ми трябва... — гласът ѝ се прекърши и тя преглътна с усилие.

Свел поглед към хубавкото ѝ лице, Едуард видя сълзите, които блестяха в лешниковите ѝ очи, и забеляза обхваналите я страх и безпокойство. Той кимна.

— Да, опасявам се, че си права, Алис — загледа я замислен. Ако беше от работническата класа, дори от собственото му съсловие, щеше да я ухажда пламенно, убеден, че няма да срещне сериозен отпор. Но Алис Морган бе от средната прослойка и знаеше, че трябва да покаже загриженост. Бе вдовица на местен лекар, издържаше малкото си дете и наистина работата като секретарка на майка му ѝ бе необходима. Затова, понеже бе състрадателен младеж и имаше добро сърце, пусна ръката ѝ и отстъпи назад.

Устните му се изкривиха в печална усмивка и отрониха лека въздишка.

— Няма повече да те безпокоя, Алис — увери я той с приглушен глас. — Абсолютно си права, всичко, което каза, е истина. И не желая да ти досаждам или да ти причиня каквито и да е неприятности.

Наведе се напред, докосна бузата ѝ с пръст. В този миг тя бързо мина от другата страна на бюрото, спря и го загледа.

— Благодаря ви — промълви тя с глас, тих като неговия. — Признателна съм ви, че сте такъв джентълмен.

Той излезе, без да я погледне, а когато затвори вратата зад себе си, не чу тъжните ѝ думи:

— Не е защото не те желая... Напротив. Но зная, че си от мъжете, които рано или късно разбиват женското сърце.

[1] Томас Мур (1779 — 1852) — ирландски поет. — Б. пр. ↑

[2] Пол Мъри Кендъл (1911 — 1973) — американски историк. — Б.пр. ↑

[3] Тюдори (1485 — 1603) — английска кралска династия, възцарила се след Войната на червената и бялата роза, утвърдила абсолютизма и дала начало на колониалната империя. Представители: Хенри VIII, Мария Тюдор, Елизабет I. — Б. пр. ↑

[4] Мастър — обръщение към наследника на поземлен аристократ в Шотландия. — Б.пр. ↑

2.

Сесили Деравенел, матриархът на семейството, бе наясно, че Едуард е последвал Алис в кабинета. Вървеше през залата, предназначена някога за придворните музиканти на горния етаж над дългата галерия, когато видя първо единия, а после и другия да влизат в стаята.

Нито Алис, нито Едуард я забелязаха и тя продължи по пътя си, отправила се към широкото вито стълбище, водещо към приземния етаж. Докато тя слизаше, Едуард ненадейно излезе от стаята, рязко затвори вратата и се втурна към всекидневната.

За сетен път присъствието на Сесили остана незабелязано и това ѝ достави удоволствие. Нямахше желание да се противопоставя на най-големия си син, заради интереса му към младата вдовица, която бе наела.

Сесили Деравенел открай време умееше да преценява човешките характери, освен това прекрасно познаваше Алис Морган. Разчиташе на нея да овладее ситуацията с тактичност, благоприличие и максимална дискретност, тъй като бе добре възпитана и почтена млада жена. Напълно разбираше, че за Едуард тя е мимолетна прищявка, ако изобщо имаше нещо между тях, но Сесили въпреки всичко чувстваше облекчение, че в четвъртък ще замине за Лондон и ще се върне в Оксфорд в края на седмицата. Знаеше колко много обича Едуард университетския живот и че науките изцяло щяха да го погълнат, както ставаше винаги. Отсъствието му щеше да сложи край на връзката му с Алис, ако вече не бе приключила от само себе си или преди минути не бе прекратена от някого от двамата. Дори и да не съществуваше някаква интимност помежду им, тя се радваше, че той заминава. В Оксфорд щеше да бъде на сигурно място.

Сесили тихо въздъхна. Той беше необуздан, понякога и безразсъден, действаше воден от импулси, без много да му мисли. И жените на всякаква възраст го намираха за неустоим.

Отдавна ѝ бе ясно, че изкушенията го следват по петите и се изпречват пред него на всяка крачка; съблазните бяха част от живота

на Едуард, много повече, отколкото на всеки друг мъж.

„Трябва да си светец, за да устоиш на всичко, което ти се поднася на тепсия“ — промърмори тя, докато вървеше в дългата галерия, все още мислейки за сина си.

Сесили бе висока и царствена жена, преминала четирийсетте, красива, изящна и елегантна. Обличаше се по модата, дори и когато бе тук, в „Рейвънскар“, провинциалното седалище на семейството. Тази сутрин носеше морскосин, вълнен дневен костюм с дълга пола, леко разкроена в долната част, и подходящ по цвят, шит по поръчка жакет върху бяла кашмирена блуза с висока яка и набрано жабо. Жакетът бе къс, скроен в модния сега стил с буфан ръкави, които се стесняваха към лактите и китките ѝ.

Едно от най-забележителните неща у Сесили бе красивата ѝ коса с цвят на лъскав кестен, която тя носеше вдигната и фризирана на множество къдрици, които се спускаха върху гладкото ѝ, широко чело. Тази прическа бе последният крясък на модата, защото всяка англичанка, независимо от общественото си положение, подражаваше на кралица Александра. Откакто синът на кралица Виктория се възкачи на трона като Едуард VII, тя се превърна в повелителка на модата, маниерите и вкуса. Обществеността, особено най-висшите ѝ прослойки, се възхищаваше от съпругата на Едуард, датска принцеса по рождение.

Докато Сесили пребиваваше в „Рейвънскар“, носеше малко или не слагаше бижута, освен ако в къщата не бяха отседнали гости или със съпруга си не посрещаха представителите на местната аристокрация. Днешният ден не правеше изключение. Изборът ѝ бе сдържан; малки перлени обици, златният ѝ венчален пръстен и часовник с ланец върху ревера на жакета ѝ.

Сесили погледна към него и се засмя. Малката стрелка тъкмо се премести върху единайсет. Съпругът ѝ вечно се шегуваше, че може да сверява джобния си часовник по нея и бе напълно прав. Бе най-точната сред жените и всяка сутрин в този час тръгваше на обиколка из стаите на долния етаж на „Рейвънскар“.

Това, което бе започнало, когато бе млада невеста, през годините се бе превърнало във всекидневен ритуал. Искаше да е сигурна, че стаите в просторната, стара къща са топли и приветливи, че всичко е на мястото си и няма нищо нередно. Взискателността ѝ беше присъща.

Преди повече от двайсет и шест години, когато дойде в „Рейвънскар“ като съпруга на Ричард Деравенел и новата господарка на имението, отначало бе поразена; после се натъжи, когато установи, че това средновековно бижу, великолепно в цялостната си архитектура и устройство, бе така негостоприемно и сурово. Видът му я смути и изпълни с тревога и за миг се бе побояла да влезе.

Стаите имаха изящни пропорции, множеството прозорци изпълваха вътрешността им с прекрасната кристална, северна светлина. Но за жалост помещенията бяха леденостудени и бе невъзможно да престоиш в тях по-дълго, без да измръзнеш до смърт. Дори и лете студът проникваше през дебелиите каменни зидове и поради близостта на Северно море в стаите с изложение към водната шир се чувстваше влага, особено в дъждовно време.

Ричард ѝ бе обяснил, че къщата страда преди всичко от липса на грижи, че всъщност е чудесна, както и архитектурата ѝ. В действителност овдовялата му майка бе станала скъперница на стари години. Беше затворила по-голямата част от къщата, понеже децата ѝ живееха в Лондон, и обитаваше няколко стаи, лесни и евтини за отопляване. Години наред останалата част от къщата бе напълно занемарена.

В онзи ден, преди много години, Сесили бързо установи, че най-топло бе в просторната кухня, както и в разположените в съседство малки стаи, заради идващата топлина от огъня и фурните в кухнята. В тях живееха готвачката и прислугата. Всички останали помещения бяха покрити с прашни чаршафи, затворени за света.

Ричард се довери на преценките на Сесили и позволи на младата си съпруга да постъпи, както желае. Седмица след пристигането ѝ настъпиха коренни промени. Всяка стая бе изчистена из основи, прозорците — измити; стените бяха наново боядисани, дървените подове — излъскани. Във всяко огнище лумнаха огънове и бяха насечени огромни количества дърва, складираха цепениците в мазетата, така че, ако се наложи, камините да се палят и през лятото.

От Лондон Сесили купи живописни турски постелки и най-красивите персийски килими от реномирани вносителите, както и прекрасно кадифе, брокат и други великолепни материи в приглушени багри. Килимите покриха дървените подове, от платовете бяха скроени и ушити красиви завеси за многобройните прозорци, мебелите бяха

реставрирани и претапицирани. Тъй като Сесили притежаваше изискан вкус, усет за стил и набито око, за няколко седмици „Рейвънскар“ се преобрази, отново се изпълни с живот благодарение на неуморните, изпълнени с обич усилия на стопанката си.

В известен смисъл нито едно от действията ѝ не бе случайно. Сесили Уоткинс Деравенел бе привикнала с разкошни домове като дъщеря на промишлен магнат, натрупал огромното си състояние през индустриалната революция в епохата на кралица Виктория. Бе израснала в свят на изящество и красота, обкръжена от безценни художествени творби и великолепни мебели, сред зашеметяващ, изумителен разкош. Именно тези елементи Сесили се стремеше да внесе и в „Рейвънскар“, защото ги обичаше и се чувстваше уютно сред тях. Успя, макар и постепенно, понеже се искаха огромни усилия и време, да събере уникални красиви предмети. Чак сега, след двайсет и пет години старателна работа, най-после бе завършила това, което бе започнала така отдавна.

Едно от последните нововъведения на Сесили бе прокарването на електрическо осветление в „Рейвънскар“, което бе инсталирала преди няколко години. Най-сетне изчезнаха газените лампи, замениха ги блестящи, кристални полилеи и бронзови стенни аплици, които с яркото си сияние къпеха в светлина стаите както денем, така и нощем.

Днес, докато се движеше в дългата галерия и се оглеждаше около себе си, както ѝ беше обичай, Сесили забеляза влажни петна близо до редицата, обърнати към морето прозорци. Отбеляза си на ум да каже на слугата, натоварен с ремонтите по къщата, да бъдат незабавно отстранени.

Тръгна по коридора в съседство с галерията, отваряше вратите и надникваше в стаите, проверяваше камините, състоянието на мебелите и общия им вид. Понякога влизаше вътре, поизпъваше килима или оправяше спусналата се завеса. Зорките ѝ очи не пропускаха и най-дребното несъвършенство.

Половин час по-късно Сесили бе застанала пред всекидневната и се чудеше дали да влезе, или не. Най-накрая се реши и завъртя дръжката.

Три глави обърнаха лице към вратата, когато тя пристъпи вътре... на трима от четиримата ѝ синове, на три от седемте ѝ деца. Бе дала живот на дванайсет бебета, но само седем бяха оживели и отраснали.

Джордж, на единайсет, бе по-необуздан от другите и както винаги, не успяваше да прикрива чувствата си. Сега ѝ се усмихваше, лицето му бе открито и непритворено. Все търсеше присъствието ѝ: да ѝ се довери, да признае пакостите или грешките си, но също и да издайничи и тя често се безпокоеше, че е подвластен на завистта и дори е способен на предателство. Но тази сутрин изглеждаше като истински ангел; с коса с цвят на пшеница, той бе най-русото от всичките ѝ деца.

С брат си Ричард бяха пълни противоположности и разликата помежду им бе смайваща. Ето го и него, седнал със сериозно изражение до Нед, когото боготвореше. Дари я с официална усмивка, тъжна за едно осемгодишно момче. Колко зрели бяха сиво-сините му очи; какво вгълбено дете, така всеотдайно във всяко свое начинание, беше нейният Ричард. За миг ѝ се прииска да разроши черната му коса, но знаеше, че това няма да му се понрави, ще сметне, че се отнасят с него като с малчуган. Бе най-тъмното от всичките ѝ деца, брюнет като нея и бе наследил някои от чертите ѝ — твърдостта и най-вече упоритостта ѝ.

Накрая очите на Сесили се спряха върху най-големия ѝ син. Едуард също ѝ се усмихваше с обич. Очите му бяха така наситено сини, че не преставаха да я изумяват, макар че такива си бяха от детството му. Червеникаво-русата му коса, наследена от нормандските му прадеди, бе досущ като лъскав шлем над лицето му, а докато усмивката му ставаше все по-широка и белите му зъби блеснаха, тя се сети за всички жени, които душа даваха за него, при все че бе толкова млад, все още само момче... дори нямаше деветнайсет...

Открай време вярваше, че присъщата му импулсивност няма да попречи на другите му качества и разностранни способности. Действително бе много талантлив. Тя никога не го подценяваше, за разлика от баща му. И тя, и Ричард осъзнаваха, че при Нед предаността към семейството е дълбоко вкоренена, чак до мозъка на костите му. Семейството бе на първо място и беше убедена, че винаги ще бъде така. Разчиташе на това.

Сесили престана да мисли за трите момчета, умът ѝ бе зает от втория ѝ син Едмънд, заминал за Италия с баща си преди няколко дни. Само на седемнайсет, той бе най-отговорният от синовете ѝ. Беше измолил от баща си да го придружи в деловото му пътуване. Бе практичен, здраво стъпил на земята и сам си беше господар. Едмънд приличаше на двете си по-големи сестри — и тримата имаха светлокестенява коса, с оттенък, който петнайсетгодишната ѝ дъщеря Мег пренебрежително окачествяваше като миши. Мег бе руса, но не чак колкото Джордж.

Едуард заговори:

— Моля те, ела и се присъедини към нас, майко. Хапваме, желаеш ли да споделиш храната ни, или може би ще изпиеш чаша чай? Да позвъня ли на Поли?

— Не, не, но ти благодаря, Нед — отговори тя, прекоси стаята и стигна до канапето. Когато се настани на него, Джордж скочи, завтече се през пространството, което ги делеше, седна на дивана до нея и собственически се облегна на майка си. Автоматично тя го прегърна покровителствено. Години по-късно щеше да си припомня този жест от детството му и да се чуди, защо така често го повтаряше. Нима е имала някакво предчувствие, че един ден ще му бъде нужна защита?

Нед си позволи да попита:

— Чудех се, майко, дали си решила кога ще се върнем в града?

— До седмица. Съобщих на баща ви, че ще го чакаме в къщата на Мейфеър, когато си дойде от Италия. Естествено ти тогава ще бъдеш в Оксфорд. — Тя погледна Джордж, който се бе облегнал на нея, и после към Ричард, преди да добави: — Господин Пенингтън ще се нанесе у нас в края на месеца. Ще преподава на момчетата, както и миналата година, докато бяхме в Лондон. Ще наема Пердита Уилис за гувернантка на Мег. Между другото, къде е тя? Някой виждал ли е сестра си след закуска?

Нед и Ричард поклатиха глави, но Джордж промърмори:

— Видях я да се качва на тавана.

— Кога беше това? — бързо попита Сесили.

— Всъщност не си спомням точно, майко.

— Постарай се — настоя тя малко остро, нещо неприсъщо за нея.

— О, преди около час — отрони той.

— Чудя се защо ще ходи там? — намръщи се Сесили с озадачен вид.

— О, за Бога, майко! Струва ми се, че аз зная защо — заяви Едуард. — Изведнъж си припомних. Сподели с мен, че организират пролетен бал за приятелката ѝ Лилиан Джеймсън по случай шестнайсетия ѝ рожден ден. Мег спомена, че ще разрови онези сандъци горе... — Едуард млъкна и отправи поглед към вратата, която се отвори, за да пропусне сестра му.

— Ето те и теб, скъпа! — възкликна Сесили и се изправи, за да прегърне Маргарет. — Тъкмо се питах къде си и Нед ми каза, че навярно си отишла да поразровиш старите сандъци.

— Да, така е, мамо — отговори Мег, пристъпяйки в стаята. По изящество не отстъпваше на майка си, а тази сутрин изглеждаше пленителна с червената си вълнена рокля, черни дълги чорапи и черни обувки.

Сесили знаеше, че Мег разцъфтява като истинска красавица, усмихна се на най-малката си дъщеря и каза:

— Не си ми споменала, че лейди Джеймсън организира пролетен бал за рождения ден на Лилиан.

— Всъщност още не е решено, майко. Поканите не са разпратени. И няма да се случи скоро. Ако изобщо стане. Ето, виж... Лилиан се надява, както и аз. Ще бъде доста забавно, не мислиш ли? Обаче майка ѝ още не е дала съгласието си.

— Ще канят ли и момчета? — вторачи се в нея Джордж, като се поизправи на мястото си.

Мег се засмя.

— Ти си непоправим, наистина непоправим. Как можеш да си въобразиш, че могат да те поканят.

— Защо не? Аз съм Деравенел. Канят ни навсякъде.

— Хора като татко, не като теб — отвърна Мег авторитетно. — Прекалено малък си да ходиш по дебютантски балове, танци и подобни празненства.

— Не е вярно, нали, мамо? — той хвърли умолителен поглед.

— Е, Джордж, може би... засега. Но до пролетта ще станеш малко по-голям — отвърна тихо Сесили, с желание да го успокои.

— Ето, виждаш ли, Маргарет! Мама казва, че бих могъл да отида, понеже до пролетта ще порасна. Ще си помисля и навярно в

крайна сметка ще дойда... внимателно ще го обмисля, както винаги постъпва татко.

Едуард се засмя.

— Надявам се, че ще ми осигуриш покана, Мег — подкачи я той и намигна на сестра си в опит да разведри атмосферата, тъй като Джордж доби мрачен вид.

Тя се разсмя и кимна.

— Разбира се. А ако дойдеш, всички други мъже ще ти завиждат. На лицето му се изписа изненада, а очите му се присвиха.

— Защо?

— Защото младите жени ще паднат в краката ти — заяви Джордж. — Всички твърдят, че си мелачка за дамските сърца.

— Достатъчно, Джордж — отсече Сесили, макар и с мек тон. — Не искам да чувам вулгарни приказки тук, ако обичаш. Мег, откри ли нещо интересно в сандъците?

— О, мамо, да, някои чудесни рокли, всичките грижливо опаковани в памучни торби. Като нови са. Ще дойдеш ли да погледнеш?

— С най-голяма радост — отговори Сесили, като хвана дъщеря си за ръката. Двете напуснаха стаята, смеейки се.

Таванските помещения на „Рейвънскар“ бяха огромни и се простираха по цялата дължина на къщата, непосредствено под стряхата. Истински педант на тема чистота и безупречен ред, Сесили се бе разпоредила веднъж месечно да ги чистят и забърсват. Акуратността и умението ѝ да организира осигуриха лесен достъп до сандъците, кутиите и големите куфари, натрупани там, за да се намери бързо каквото е нужно.

По-рано Мег бе извадила няколко дълги рокли и ги бе наредила върху едно канапе, с метната отгоре му покривка да го пази от праха. Те бяха ушити от коприна, лека като перушина, тъй като бяха предназначени да се обличат върху набрани фусти или кринолини, които се носеха в средата на викторианската епоха^[1].

Мег притича до канапето, избра една, изработена от бледозелена коприна рокля и я вдигна пред себе си.

— Според мен този цвят ще ми отива. Ти как мислиш, мамо?

Сесили гледаше изучаващо дъщеря си. После кимна.

— Длъжна съм да се съглася, цветът е прекрасен и е идеален за теб. Сигурна съм, че можем да дадем някои от тях да ги прекроят, за да са ти по мярка. Мадам Хенриета е добра шивачка, има въображение, ще им придаде по-съвременен вид. — Подаде друга рокля на Маргарет: — Нека погледна как ти стои този нюанс, това синьо е така прелестно, напомня на метличина.

— И на очите на Нед — промълви Мег, докато поемаше дрехата, за да я сложи пред себе си.

— О, да, наистина — потвърди Сесили — точно като очите на Нед. Едуард и Маргарет бяха близки, дяляха ги само няколко години. Мег, също като Ричард, обожаваше най-големия си брат. В представите ѝ той не би направил нищо лошо, а от своя страна Нед я закриляше, не отделяше очи от нея още от детството ѝ. На свой ред Мег се грижеше за по-малките си братя, когато бе необходимо, майчински ги обгръщаше с вниманието си и ги напътстваше, ако Сесили отсъстваше.

— Синьото е пленително — възкликна Сесили, допадаше ѝ как цветът подчертава сивите очи на Мег. — Ще вземем зелената и синята в Лондон с нас идната седмица и преди да заминем, непременно ще прегледаме и другите сандъци, навярно ще откриеш още няколко, които могат да се преправят.

— Колко мило, мамо, много ти благодаря — Маргарет пристъпи по-близо до майка си и я прегърна във внезапен порив на нежност, а коприненият тоалет остана притиснат помежду им.

Сесили, която обикновено не даваше външен израз на чувствата си, се засмя.

— Удоволствието е мое, но, Маргарет, скъпа, съсипваш роклята.

Мег мигом се отдръпна от майка си и изтръска дрехата.

— Не мисля, че се е изпомачкала кой знае колко — промърмори тя, като я обгърна с критичен поглед.

Сесили загледа Маргарет, осъзнала за сетен пък колко красива е станала, колко е привлекателна с разпилените светли коси и големите си, ясни сиви очи. Мислите ѝ се насочиха към бъдещето на момичето, към перспективите ѝ за брак. Мег бе израснала като прекрасна млада жена. И определено щеше да се ожени също така подходящо, както по-големите си сестри, Ан и Елайза.

— Следващата седмица, когато се върнем в града, Мег, ще разговарям с лейди Джеймсън, ще опитам да подразбера какви са плановете ѝ. Изведнъж ми дойде на ум, че с баща ти можем да организираме и за теб по-късно през тази година малко следобедно тържество с чай и танци, за да отпразнуваме петнайсетия ти рожден ден.

— О, мамо, това би било чудесно! — Мег се изненада от предложението, дошло така неочаквано, а щастливата усмивка на лицето ѝ разкриваше неподправена радост.

Сесили се учуди сама на себе си. Обикновено не бе така спонтанна и импулсивна и имаше обичай дни наред да обмисля подобни важни решения. Запита се дали не допусна грешка, като подхвърли на Мег идеята за празненството, но веднага реши, че не може да се отметне, без да наскърби дъщеря си. Щеше да говори с Ричард идната седмица, но бе абсолютно сигурна, че той няма да възрази. Винаги бе предпочитал да оставя такива решения на нея... за възпитанието на децата им... за организацията на дома им.

Ричард. Толкова добър човек. Така всеотдаен към семейството си, великолепен баща. Най-прекрасният съпруг, който може да желае една жена. Чакаше го с нетърпение да се върне у дома. Животът ѝ без него бе пуст и самотен.

Всъщност не ѝ се искаше той да заминава за Италия, но съпругът ѝ се чувстваше длъжен да постъпи така. Имаше някакви неуредици в каменната кариера, която притежаваха в Карара, и като помощник административен директор на семейната компания „Деравенелс“, се бе съгласил с председателя Хари Деравенел Грант, че е най-подходящият човек да проучи положението. И така бе отпътувал заедно с Едмънд, който още не бе ходил в Италия и бе истински развълнуван от предстоящото пътуване.

Брат ѝ Рик и племенникът ѝ Томас също заминаха, за да придружат съпруга ѝ: от дълги години Ричард и Рик бяха изключително близки приятели, радваха се взаимно на компанията си и на съвместното пътуване. Освен това Рик се надяваше да купи някои красиви картини и скулптури от Флоренция; в момента преустройваше градската си къща в Лондон и искаше да я красят най-изящните произведения на изкуството. Донякъде бе познавач, имаше опитно око

и преди две седмици ѝ бе съобщил, че само мисълта за Флоренция възбуждаше колекционерската му страст.

Рик и тя бяха близки още от детството си и след смъртта на баща им — един от най-големите магнати в индустрията, брат ѝ успешно пое семейния бизнес. И го задмина хилядократно: днес той бе един от най-богатите хора в страната и благодарение на усета и гениалните му решения, собственото ѝ наследство бе нараснало. За Сесили това бе голямо облекчение. Станеше ли дума за пари, съпругът ѝ вечно бе на нож с другите членове на семейство Деравенел, но компанията в крайна сметка му принадлежеше. Полагаше му се поне той да я управлява, а не Хари Грант, който, както всички Деравенел Грант от Ланкашър, бе некомпетентен в областта на финансите. Колкото до Марго, съпругата францужойка на Хари, тази жена бе обсебена от безгранична амбиция и завист, манипулираше Хари сякаш бе марионетка и ламтеше самата тя да управлява компанията. „Навярно наистина дърпа конците на фамилията Деравенел — мислеше си Сесили — и толкова по-зле за тях.“

— Да занеса ли долу роклите, мамо? — попита Мег, прекъсвайки мислите ѝ.

— О, да, разбира се, скъпа моя — Сесили погледна часовника си и възкликна: — Мили Боже, почти е време за обяд. — Но докато слизаха долу, мислите ѝ отново се върнаха към клана Грант; все не можеше да ѝ излезе от ума. Бащата на Хенри Грант винаги заставаше на пътя на съпруга ѝ, мамеше го и омразата му с годините растеше. Сега Марго Грант правеше обстановката още по-нетърпима. Сесили бе убедена, че предстои нова битка между Ричард и Хенри.

[1] Викторианска епоха — периодът под владичеството на кралица Виктория, белязал върха на индустриалната революция в Англия и възхода на Британската империя. — Б. пр. ↑

3.

— Над морето се надига мараня — съобщи Ричард на брат си, когато мина покрай канапето до прозореца в спалнята на Едуард. — Не виждам нито една от рибарските лодки, Нед, гъста е като мъгла.

— Е, в известен смисъл си е истинска мъгла — отговори Едуард. — Маранята обикновено се образува, когато студените ветрове откъм морето духат над по-топлата земя, не само през лятото, но понякога и през зимата — обясни Едуард и вдигна поглед от книгите, които опаковаше в една кутия. — През този следобед няма да излязат никакви рибари, да знаеш. Може би довечера, ако мъглата се вдигне, малка Рибке.

Ричард се ухили. Обичаше името, което Едуард му бе дал преди години, понякога Нед дори го наричаше Хамсийка и това го развеселяваше. Гальовните имена, с които Едуард го даряваше, караха Ричард да се чувства истински обичан.

— Радвам се, че ще замина за Лондон следващата седмица — обади се Ричард, подхващайки нова тема. — При все че ще се наложи да работя упорито, защото господин Пенингтън ще се върне да ни бъде частен учител.

Едуард долови странна нотка в гласа му и попита:

— Не ти ли харесва тук, в „Рейвънскар“? — докато говореше се смръщи и хвърли към Ричард пронизателен поглед. — А, разбирам! Навярно за теб зиме тук е твърде студено. Аз пък се радвах на зимите в „Рейвънскар“, когато бях малък. Винаги имах толкова интересни занимания.

— Да. Тук ми допада, Нед, но харесвам Лондон, защото ти не си така далеч... Искам да кажа, че си в Оксфорд и мога да те виждам често, когато съм в града.

Трогнат от израза на братовата си обич и доволен, че е успял да я формулира, Едуард остави подвързаната с кожа книга, която държеше, прекоси спалнята и седна на канапето пред прозореца до по-малкото момче. Обгърна с ръка слабичките му раменца, прегърна го нежно и отвърна:

— И ти ще ми липсваш, стари друже, и то много. А си напълно прав, Оксфорд е къде-къде по-близо до Лондон, отколкото до Йоркшир. И слушай, често ще си идвам в града, така че да прекарваме повече време заедно. Така доволен ли си?

По детското лице на Ричард се разля щастие и сиво-сините му очи блеснаха.

— Обещаваш ли ми, Нед?

— Да, Дик, разбира се, че ти обещавам.

Осемгодишното момче видимо се успокои, напрегнатото му тяло се поотпусна, то дружелюбно се облегна на Едуард с пълно доверие в брат си, което чувстваше от най-ранно детство.

— Нищо не е същото, когато те няма вкъщи... Толкова ми липсваш.

— Зная какво ти е, и на мен ми е мъчно за теб, Хамсийке, но няма да съм толкова далеч. А и мога да ти пиша от време на време.

— О, Нед, наистина ли? Ще бъде чудесно да получавам писмо от теб всяка седмица.

Едуард се засмя.

— Не съм казал всяка седмица. Виж обаче, Дик, не си съвсем сам, докато съм в университета. Мег е при теб, имаш и Джордж. Освен това и Едмънд ще си бъде вкъщи.

— Да, зная — отговори Ричард с неуверен глас. — Обичам Едмънд, но той вечно има някаква работа, а понякога като че е малко... нетърпелив.

— Зная, че наистина е много зает — Едуард се засмя и добави: — Занимава се с какво ли не. Но Джордж все пак е при теб, нали?

— О, да.

Едуард му хвърли бърз поглед и попита:

— Джордж много ли те тормози? Кажете ми истината, не искам да ме лъжеш.

Ричард изгледа възмутено брат си и възкликна:

— Никога не си измислям и теб няма да излъжа. Джордж не се държи лошо с мен.

— Радвам се да го чуя, но ми е ясно, че понякога прекалено се пали, нека го наречем така, за определени неща.

— Мога сам да се защитавам — обзет от гордост, Ричард непокорно вирна глава.

— Вярвам, че можеш. В края на краищата, нали аз те учех — Едуард леко го тупна с юмрук по рамото и се изправи. Хвърли поглед навън през прозореца и забеляза как мъглата над морето е покрила всичко, дори зъберите в долната част на градината бяха станали невидими този следобед.

Нед се върна до масата, където стоеше голямата кутия, прибра вътре още една книга, после я отметна в списъка си.

Ричард, който го наблюдаваше от разстояние от канапето, попита:

— Ще отиде ли и Едмънд в Оксфорд някой ден?

— Предполагам, както и Джордж, а и ти самият, Дики. Когато пораснеш достатъчно. Това е желанието на татко — всички да станем оксфордски възпитаници. Би ли искал да отидеш? Да станеш студент?

— О, да, истински го желая. Защо всички го наричат града на бляскавите островърхи кули?

— Защото има много църкви и постройки с кули и те са прекрасни на дневна светлина.

— И е много стар, нали? Мег така ми разказа.

— Вярно е. Оксфорд е съществувал още през дванайсети век.

— Може ли да дойда и да те навестя някой ден, Нед? Моля те. Бих искал да видя всичко в Оксфорд. Ще ме разведеш ли да разгледам навсякъде?

— Естествено, приятелче, и особено „Боделиан“, тя е любимото ми място.

— Какво е „Боделиан“, Нед?

— Библиотека, много красива, истинско древно хранилище на книги.

— О, колко бих искал да я видя! Мег ми разправи, че по време на Гражданската война^[1] Оксфорд е бил столица на роялистите и е бил обсаден от парламентаристите на Кромвел, но не е пострадал.

— Така е — някой почука и Едуард откликна: — Влез.

Вратата се отвори и Джесъп, икономът, сведе глава.

— Мастър Едуард, моля да ме извините.

— Да, Джесъп?

— Майка ви желае да говори с вас. Очаква ви в библиотеката.

— Благодаря, Джесъп. Можеш да й кажеш, че ще сляза след няколко минути.

— Госпожа Деравенел настойчиво ме помоли да ви съобщя, че въпросът не търпи отлагане, мастър Едуард.

— Много добре. Тогава отивам веднага.

Атмосферата в стаята не беше обичайната. Имаше нещо странно, нещо тревожно.

Едуард застана пред вратата на библиотеката, поколеба се, преди да влезе, не му се искаше да прекрачи прага.

Бе прекалено тъмно и мрачно, и това не бе естествено. Не бе присъщо на майка му да не включи електрическите лампи, та всичко да заблести; тя обичаше слънцето и светлината, ето защо веднага бе поръчала да инсталират електричество.

Само две малки лампи бяха запалени в просторната стая, въпреки че бе късен следобед и сумракът на здрача се спускаше отвън. Изпълненото със сенки помещение му изглеждаше заплашително, някак зловещо. Внезапно го изпълни силно безпокойство, обзе го чувство на безутешност, връхлетя го някакво предчувствие.

Най-после отвори по-широко вратата, влезе вътре и се вторачи пред себе си в слабата светлина. Долови очертанията на майка си, застанала до стол с висока облегалка в далечния край, зад нея се мержелееше някаква обвита в сенки фигура, вперила поглед през прозореца. Не можа да разпознае кому принадлежи тя.

Едуард бавно се приближи към майка си, мислите му препускаха, всичките му сетива бяха нащрек. Страх, каза си той, тук витае страхът и косъмчетата по врата му настръхнаха при тази неочаквана и лишена от логика мисъл.

След като си пое дълбоко дъх, промълви:

— Искала си да ме видиш, майко.

Тя не отговори.

Едуард се приближи до камината, запали лампата, поставена на малката масичка и се обърна към майка си. Забеляза колко големи са очите ѝ, огромни на фона на лицето ѝ и пълни с ужас.

Разтревожен, той се взря в нея по-настойчиво и зачака. Сега забеляза, че на лицето ѝ няма никакво изражение, бе празно или поне така му се струваше, изглеждаше като изсечено от камък. Бе невероятно бледа, сякаш всичката ѝ кръв се бе изцедила.

— Какво се е случило? Какво има? — настоя той, гласът му прозвуча остро, с една октава по-високо, пълен с напрежение.

По тялото ѝ пробяга тръпка. Сесили протегна ръка и сграбчи облегалката на стола, сякаш търсеше опора, побелелите ѝ кокалчета проблеснаха под слабото сияние на лампата.

Едуард почувства, че цялата излъчва страх, той се предаде и на него и младежът отново попита:

— Какво се е случило?

Думите ѝ се запрепъваха една в друга, когато заговори с нисък, напрегнат глас:

— Баща ти... станал е нещастен случай. Пожар. Баща ти... и Едмънд — тя млькна, задави се и завърши отчаяно: — И двамата са мъртви, Нед — при последното изречение гласът ѝ се прекърши, но някак си успя да се овладее. С треперещ глас добави: — Брат ми и братовчед ти Томас... те също са загинали в пожара.

Вцепенен, невярващ, Едуард я гледаше изумено. Трудно му бе да възприеме чутото, не можеше да осъзнае какво му говореше. Стоеше вкаменен на мястото си, неспособен да помръдне или проговори.

Фигурата до прозореца се обърна и тръгна напред. Едуард веднага позна братовчед си Невил Уоткинс, най-големия син на Рик и брат на младия Томас.

— Аз донесох трагичната новина, Нед — заяви Невил, гласът му бе изпълнен с отчаяние. Братовчедите си стиснаха ръце и Невил възкликна: — Аз донесох смъртта и горестта в този дом!

Едуард отривисто заклати глава.

— Не! Не е възможно — извика той. — Не и баща ми. Не и Едмънд. Не и чичо Рик и Том. Просто не може да е истина, не може близките ни да изчезнат за един миг.

Сърцето на Сесили се сви при вида на пребледнялото и поразено от мъка лице на Едуард, сълзи напълниха очите ѝ, ясно виждаше покрусата му. При все че изпитваше същата непреодолима мъка и споделяше абсолютния му отказ да повярва, че трагедията наистина се е разразила, в този момент се безпокоеше единствено за сина си.

— Как да те утеша? — запита тя, безпомощно клатейки глава. От очите ѝ потекоха сълзи и като порой се затъркаляха по страните ѝ.

Едуард не отвърна, остана безмълвен. Разбираше, че е потресен, както бе и самата тя.

Точно в този момент Сесили Деравенел каза думите, които Едуард нямаше да забрави до края на живота си:

— О, Нед, Нед, нима не знаеш, че животът е пълен с катастрофи?

Сякаш цяла вечност той остана като вкаменен, втрещен в нея, после се обърна и изхвъркна от библиотеката, без да каже и дума. Знаеше единствено, че трябва да се махне, да избяга от тази завладяна от смъртта стая. Отчаяно се нуждаеше да остане сам в ужасната си скръб.

Едуард се запрепъва по дългия коридор и се понесе към двойните врати, водещи към градината. Веднъж озовал се навън, побягна по каменистата пътека през терасовидно разположените насаждения, покрай моравите, докато най-послед стигна до разрушените зъбери на старата крепост.

Маранята над морето се бе вдигнала. Бе започнало да вали сняг и искрящите снежинки полепваха по лицето и лъскавата му коса. В страданието си не обръщаше внимание на виелицата.

Нед застана в малкото кръгло заградено пространство, което някога е било наблюдателна кула към Северно море. Притисна лице към студените камъни, в ума му цареше хаос. Как може да са мъртви? Неговият баща, брат му, чичо му и братовчед му. Не е възможно. И... как така са загинали заедно? Кога се е случило? Съдбата е нанесла тежкия си удар не един, а четири пъти.

Татко е мъртъв. И Едмънд. Само на седемнайсет... любимият ми брат, така пълен с надежди за бъдещето. А Том, братовчедът Том, с когото израснах. Ами чичо Рик, единственият по-възрастен член на сплотените им семейства, на когото разчитаха всички. Всички те бяха верни, предани един на друг.

Татко и Едмънд. О, Господи, не! В гърлото му заседна буца и очите му плувнаха в сълзи, когато скръбта най-сетне го погълна.

Миг по-късно дочу стъпки по студените камъни, почувства как го зави едно топло наметало, утешителна ръка обгърна раменете му.

— Плачи, тъгувай, дай воля на чувствата си, Нед — промълви до ухото му Невил Уоткинс. — Както аз сторих снощи.

Няколко минути по-късно двамата братовчеди разговаряха прави в дългия коридор.

— Кога получи новината? — попита Едуард. — И кой се свърза с теб?

— Обри Мастърс от фамилията Деравенел — отговори Невил. — Телефонира ми снощи, веднага щом чул за случилото се в Карара. Решил, че ще бъде по-уместно лично аз да съобщя на леля Сесили и децата, вместо да ви каже по телефона или да ви изпрати телеграма. „Прекалено безлично“, твърдеше той. Казах му, че е постъпил правилно. — Когато продължи, лицето на Невил бе мъртвешки бледо и изопнато. — Обаче трябваше да овладее собствената си мъка и отчаянието на майка си, преди да пристигна в „Рейвънскар“. Веднага щом бях в състояние, напуснах Рипън и този следобед пристигнах с карета. Надявам се, не мислиш, че съм се забавил прекалено дълго.

— Невил, разбира се, че не! Ти си смазан от скръб заради баща ти и брат ти, също както аз — заради моите.

— Трябва да заминем за Флоренция — поверително заговори Невил. А оттам — за Карара. Налага се да уредим да превозят телата им до дома, за да ги погребем, както подобава тук, в Йоркшир. Докато сме там, сме длъжни и да поразузнаем.

Едуард не отговори веднага, после тихо промърмори:

— Очевидно не вярваш, че е било нещастен случай, нали? Спомена отмъщение... — гласът му се прекърши, а очите му се впиха в тези на Невил.

— Не, не допускам да е било злополука. Сигурен съм, че е предварително замислено, но не зная как.

— Предполагаш, че става дума за непочтена игра?

— Точно така, братовчеде.

— Нима намекваш, че баща ми е станал обект на покушение?

— Именно, Нед.

В продължение на секунда-две Едуард не отговори, докато умният му и буден мозък възприеме информацията. Най-накрая попита:

— Къде е избухнал пожарът?

— В хотела, където бащите и братята ни са били отседнали. Има и други жертви, между впрочем.

— О, Боже мой, какъв ужас. Допускаш ли, че Хенри Грант стои зад това?

— Не лично Хари — отговори Невил със замислен вид. — По мое мнение той е един изкуфял глупак. Обаче според мен съпругата му францужойка в някои отношения е умна жена и е способна на двойна игра. Както и поддръжниците му. Опасна групичка, от тях може да се очаква всичко.

— Какво имаше предвид под отмъщение, Невил?

— Ето какво. Длъжен съм да потърся възмездие за смъртта на твоя и моя баща, както и на братята ни. Категорично вярвам, че баща ти бе убит, защото напоследък твърде много повдигаше въпрос за положението му във фирмата „Деравенелс“. Непрестанно напомняше на настоящото ръководство, че е редно той да я оглави и че кланът Грант от Ланкашър са узурпатори, които са обсебили председателското място и от години са взели властта в компанията. Това е истината, но никой от тях не иска да я чуе. Така че са решили да накарат баща ти да замлъкне, за да запазят властта си. Накратко казано, това е. Налага се да предприемеш нещо и аз съм тук, за да ти помогна. Ще те подкрепям във всичките ти действия и през цялото време ще защитавам гърба ти.

Едуард кимна.

— Благодаря ти, братовчеде, благодаря ти. По-късно ще изготвим плана си, но сега чувствам, че трябва да се върна при мама, а после да съобщим трагичната вест и на децата.

[1] Гражданската война (1642 — 1648) е водена от монархистите, предвождани от крал Чарлз I, срещу парламентаристите, начело с Оливър Кромуел. — Б. пр. ↑

4.

Сесили Деравенел бе известна с твърдостта и желязното си самообладание, но в този момент от тях не бе останала и следа. Едуард болезнено осъзна този факт, когато откри майка си в личния ѝ апартамент на горния етаж.

Почука на вратата и направо влезе вътре, без да изчака поканата ѝ, досещаше се инстинктивно, че тя се нуждае от него, от утешителното му присъствие.

Майка му седеше на канапето до камината, в малката всекидневна, граничеща със спалнята ѝ, и се взираше в пламъците. Когато обърна глава и погледна към него, той веднага забеляза разстроеното ѝ изражение, силно зачервените ѝ очи, отчаянието, обгръщащо я като фина мрежа. Скръбта ѝ бе така несъмнена, така необятна, че за момент той забрави собствената си мъка и забърза към нея, а на лицето му се изписа тревога.

Седна на дивана, прегърна я и я притегли към себе си.

Сесили се възпротиви по-скоро по навик за част от секундата, после рухна в обятията му, вкопчи се в него и се разрида, като че покрусеното ѝ сърце щеше да се пръсне.

Едуард никога не бе изпитвал трудност да разбере тази елегантна и царствена жена, която на мнозина се струваше високомерна и странно далечна. Познаваше истинската ѝ същност още от детството си и знаеше колко деликатно и любящо е сърцето ѝ, колко дълбоко обича тя баща му, него самия и другите си деца. Никога не бе преставала да бъде съпричастна съпруга и майка, бе състрадателна, чувствителна към нуждите на всички, неизменен и верен съюзник на семейството. Бе и милостива — готова да помогне всекому в беда, особено на прислугата в имението, която я боготвореше и я наричаше ангел.

Майка му таеше в душата си обич към брат си, а и зависеше от него. Освен че бяха силно привързани един към друг, Рик се грижеше за финансовите дела на сестра си и управляваше състоянието, оставено ѝ от баща им, Филип Уоткинс.

Сега двамата най-важни мъже в живота ѝ — съпругът ѝ и брат ѝ — бяха изтръгнати от сърцето ѝ в един миг, и то с ужасна и страховита безвъзвратност. Животът ѝ рязко се бе променил, така неочаквано, че не ѝ достигаше дъх; в съдбата на всички настъпи жесток обрат и никога нищо нямаше да бъде както преди. Нито за майка му, нито за него или братята и сестрите му.

Невил Уоткинс се бе превърнал в глава на фамилията, а самият той бе станал глава на клана Деравенел, клона от Йоркшир. Налагаше се да поеме цялата отговорност към семейството, всичко, за което досега баща им бе имал грижа, плюс акциите им в семейната компания. Този факт го тревожеше и Нед не бе съвсем сигурен как ще успее да се справи с всичко това, да учи в университета, а освен това не бе посветен в делата на компанията.

Двайсет и две годишният Невил бе женен, с две малки дъщери, опитен светски мъж, способен бизнесмен, високо уважаван от връстниците си, докато Нед още нямаше и осемнайсет и мнозина го считаха за момче. Не притежаваше опита на братовчед си, а определено му липсваше и благоразумието му. Поне засега.

Независимо от това той и Невил трябваше да съберат отломките и да се погрижат за семействата си, да положат усилия да върнат предишния си живот в нормалните му релси. Нед напълно съзнаваше, че това ще отнеме известно време. Предстоеше да преминат през период на траур, трябваше да се уредят някои въпроси. Ясно му беше, че има много да учи, и то бързо, ако иска да се справи със задачите си както трябва и за доброто на всички. Все едно да пазя равновесие по високо опънато въже, помисли си той.

И през цялото време бе длъжен да не губи самообладание, това се подразбираше от само себе си. Осъзнаваше, че може да има доверие само на един човек, освен на майка си, и това беше Невил Уоткинс. Братовчед му и той бяха обвързани един с друг, както никога преди, и Нед знаеше, че има нужда от него, от наставленията и подкрепата му, ако искаше да успее...

Гласът на майка му прекъсна мислите му:

— Съжалявам, Нед, че се поддавам на скръбта си, но не мога да се овладея. Моля те да ми простиш.

— Майко, няма нищо за прощаване! — бързо възкликна той, поглеждайки обляното ѝ в сълзи лице, извади носна кърпичка и нежно

избърса мокрите ѝ страни. — По-добре е да излееш мъката си. Не бива да я сдържаш в себе си, знаеш. И трябва да свикнеш да живееш с нея. Хората, които погребват скръбта в себе си, се поболяват.

— Да, прав си — отвърна тя. — Очакват ни трудни времена, но се налага да намерим начин да продължим, да водим нормален живот, доколкото можем. Длъжни сме да мислим за децата, да се грижим за тяхното благополучие. Ще имат нужда от мен, Нед, а със сигурност и ти ще им бъдеш необходим, при все че съм убедена, че самият ти ще имаш прекалено много други грижи.

Едуард кимна и стана.

— Да отидем и поговорим с тях, ако се чувстваш по-добре. Не искам някой от слугите неволно да се изпусне...

— Те знаят, Нед. Вече им съобщих — прекъсна го Сесили и вдигна поглед към сините му очи. — Естествено приеха го много тежко. Знаех, че така ще стане. Влязох тук преди минути, за да се опитам да дойда на себе си. Мъчех се да се успокоя, когато ти дойде. Но да, по-добре да идем и да ги утешим, да им вдъхнем увереност, че всичко ще бъде наред.

— Сигурна ли си, че вече си готова? — попита той и я погледна очаквателно.

Гласът на Сесили леко потрепери, когато отвърна:

— Така смятам, Нед. Налага се да дойда с теб, за тяхно добро.

Той ѝ подаде ръка, тя я пое и се изправи. Заедно напуснаха стаята. Бавно се изкачиха по стълбите, водещи към етажа с детските спални, които по-малките деца все още използваша.

Щом съзря майка си, Джордж скокна от стола, на който седеше, завтече се към нея и така бурно се притисна към тялото ѝ, че тя леко залитна. Обгърна я с ръце, както винаги нуждаещ се от закрилата, одобрението и обичта ѝ.

— О, мамо, защо е станало така? Защо? Защо? — ридаше той и сълзи се стичаха от зелените му очи. — Защо? — извика още по-силно, а детското му лице бе сгърчено от скръб и гняв. — Искам да зная защо татко и Едмънд няма да се върнат. Моля те, отговори ми, мамо.

— Стига да знаех, разбира се, че щях да ти кажа, Джордж — тихо отвърна Сесили и прегърна момчето, като гледаше надолу към него с натежало сърце. Погали с ръка русата му коса и продължи: —

Никой от нас все още не е разбрал напълно какво се е случило, Джордж. Нед ще разбере, ако успее, и тогава ще ни съобщи.

Джордж извърна лице към брат си и жално запита:

— Нали ще го сториш, Нед?

— Непременно... веднага щом аз разбера, ти ще бъдеш следващият. — Едуард се приближи до майка си и брат си, прегърна и двамата, сякаш да ги защити, и ги задържа до себе си, докато не забеляза, че Мег е застанала до прозореца и плаче. Скръбните думи на Джордж и риданията на Мег като че подчертаваха абсолютното безмълвие на Ричард, пълната неподвижност, която го заобикаляше. Най-малкото от децата се бе сгушило на един стол в далечния край на стаята, лицето му бе бяло като платно, сиво-сините му очи изглеждаха почти черни на сумрачната следобедна светлина. Момчето излъчваше такава печал, че сърцето на Едуард се сви.

След като се отдръпна от майка си, която все още държеше в обятията си Джордж, с бързи крачки Едуард се отправи към Ричард. Взря се в най-младия член на семейството и веднага забеляза, че прежното измъчено, безутешно изражение отново се бе настанило на лицето на детето.

— Не се плаши, Дик — нежно промълви Ричард и се наведе към момчето. — Аз ще се грижа за теб.

Ричард кимна и неуверено се изправи на крака. Обърна очи към обожавания си брат и прошепна:

— Искам да зная всичко, като Джордж. Искам да разбера какво се е случило с татко и Едмънд — сълзи бликнаха от очите му и той добави с треперещ глас, който едва се чуваше: — Споменах, че Едмънд понякога е нетърпелив... бих искал да не го бях казвал.

— Разбирам, но няма значение, Дик, действително няма — протегна ръка, придърпа момченцето и силно го притисна в обятията си, галейки тъмната му главица. — Ще те пазя. Винаги.

— Обещавах ли? — прошепна детето.

— Заклевам се. А ти се постарай да бъдеш смел и да помагаш на мама.

— Непременно, Нед. И аз обещавам — поколеба се и след това попита: — Ще заминеш ли за Италия?

— Да, налага се, а братовчед ни Невил ще дойде с мен. Ще разкрием всичко и после ще ви кажем.

— Нали ще се върнеш, Нед? — запита Ричард, гласът му трепереше, очите му се напълниха със сълзи.

— Разбира се, че ще се върна... „Рейвънскар“ е мой дом, а нали и вие сте тук? Винаги ще се връщам при вас, малка Рибке.

Ричард кимна и хвърли поглед към Мег.

— Плаче отдавна.

— Веднага ще отида при нея, може би ще успея да я утеша.

Миг по-късно Едуард държеше сестра си в обятията си, опитваше се да я успокои, да облекчи мъката ѝ, да ѝ даде утеха.

Мег поплака още малко на рамото му и най-последно, поемайки дълбоко дъх, успя да се овладее. Постепенно раменете ѝ престанаха да потрепват и хълцанията стихнаха. Когато вдигна ръце към лицето си и избърса сълзите ѝ с връхчетата на пръстите си, Едуард съзря горестта в очите ѝ. Цялото семейство бе съкрушено от трагичната вест, която Невил им бе донесъл този следобед. Много време щеше да мине, преди да я преживеят, ако изобщо успееха.

Едуард тихо заговори на Мег, повдигна лицето ѝ и я накара да го погледне.

— Мама има нужда от теб в този ужасен момент, скъпа Меги. Трябва да положиш усилие, да бъдеш силна заради нея, да ѝ помагаш за Джордж и особено за Ричард, който мълчаливо страда.

Мег успя само да кимне, не смееше да се довери на гласа си. Бе изключително близка с баща си и Едмънд и болката, която я измъчваше, откакто научи за смъртта им, я прогаряше като нажежено желязо. Съзнаваше, че никога вече нямаше да бъде безгрижното младо момиче и ще скърби за тях през целия си живот. Имаше чувството, че е остаряла за няколко мига.

След малко, като си пое дълбоко дъх още веднъж, заговори:

— Колко дълго ще те няма?

Едуард поклати глава, очите му изведнъж помръкнаха.

— Честно казано, не зная. Седмица, може би две, просто не мога да преценя колко време ще отнеме да... — внезапно млъкна. Щеше на глас да си зададе въпроса кога ще успее да докара телата в „Рейвънскар“, но осъзна, че не е в състояние да произнесе страшните думи.

Едуард не можеше да заспи. Всевъзможни тревожни мисли се бореха в съзнанието му, една от друга по-злокобни, а не успяваше да се съсредоточи върху нито един проблем.

Когато си легна преди час-два, вярваше, че в тишината и спокойствието на спалнята си ще различи бързо всичко, но не стана така. Сънят продължаваше да бяга от него, а разтревоженият му мозък не спираше да работи.

Изпусна приглушена въздишка, раздражено отметна завивките и стана. Облече дебелия си вълнен халат, зашляпа бос към камината и хвърли още две цепеници в огнището. На часа към комина литнаха искри, новите подпалки запукаха и на светлината на рязко лумналия огън видя, че часовникът на полицата над камината сочи един и трийсет. Изненада се колко късно е станало.

След като пъкна крака в пантофите си, Едуард издърпа едно кресло по-близо до камината и седна, а умът му продължаваше да препуска. Този ден бе най-лошият в живота му, никога нямаше да го забрави. Потънали в скръб и мъка, майка му и другите деца седяха на масата в трапезарията, заедно с него и Невил, неспособни да докоснат храната си. И наистина никой от тях не яде, нито кой знае колко говориха. Всички бяха стъписани и потресени от новината за трагедията, покосила семейството им, както и това на Невил.

По-късно майка им отведе горе децата по стаите им; не след дълго се завърна — бе ги поканила с Невил във всекидневната си.

След няколко минути икономът Джесъп им сервира поднос с чаши за коняк и гарафа със златиста течност, остави я на една маса в ъгъла и се оттегли. Само Нед и Невил си наляха питие: майка му както винаги отказа.

След като и тримата се настаняха край камината, за кратко Сесили остана замислена, после напрегнато погледна към Нед.

— Зная, че се налага с Невил да отпътувате за Италия — започна тя, поколеба се, преди да продължи: — Искам само да те предупредя да бъдеш извънредно предпазлив. Ти също, Невил. Внимавайте и не оставяйте нищо на случайността.

И двамата ѝ обещаха, че през цялото време ще се пазят и ще се грижат един за друг.

След като кимна разбиращо, Сесили заговори с нисък, унил глас:

— Около нас витаят сили, за които нищо не знаем. Трябва да бъдем нащрек и много, много предпазливи.

— Какво искаш да кажеш, майко? — бързо попита Едуард и се намръщи.

— Не мога да ви дам точно обяснение, знам само, че интуитивно долавям... опасност.

— Никога не пренебрегвам женската интуиция — промълви Невил. — Обикновено е безпогрешна.

Сесили продължи:

— А ти, Нед, ще се наложи да започнеш работа в „Деравенелс“, веднага щом се завърнеш.

Изненадан, той се втренчи в нея изумен.

— Няма ли да се връщам в Оксфорд? — попита той.

— Не, не е възможно. Баща ти е мъртъв. Според закона като първороден син ти си и негов наследник. Значи си длъжен да започнеш работа в „Деравенелс“. Това е семеен дълг... Когато наследник на главата на семейството навърши шестнайсет, трябва да заеме мястото на покойния си баща. Очевидно не със същите права, а като помощник-управител, но само с едно стъпало по-ниско в йерархията. Но наследникът е длъжен да стане част от компанията, няма друг избор. Открай време е така.

— Разбирам. Сега, когато го спомена, си спомням, че преди няколко години татко ми обясни това старо семейно правило.

Невил се намеси:

— Припомни си какво ти казах по-рано, Нед, ще ти помогна с каквото мога.

Едуард само кимна. Майка му се обърна с лице към Невил.

— Кога предвиждате да напуснете „Рейвънскар“? — някак изненадващо попита тя.

— Утре сутринта. Каретата ми ще ни откара до Йорк, откъдето ще продължим към Лондон със следобедния влак — братовчед му помълча за момент, отпи глътка коняк и довърши: — Стигнем ли в Лондон, планирам да отпътуваме за Континента^[1] в петък или събота.

— Ще ти бъда благодарна, Невил, ако ми се обаждаш, както и ти, Едуард.

И двамата обещаха.

Изричайки последните думи, майка му се изправи на крака и те незабавно я последваха. На прага тя тихо промълви:

— Днес бе най-потресаващият ден за всички ни, ще се кача да се уверя, че децата спят спокойно... днес се проляха твърде много сълзи и много сърца бяха разбити.

Останали сами, Едуард и братовчед му поговориха още малко предимно за непосредствените си планове за пътуването, после се качиха горе, за да се оттеглят за през нощта.

Сега Едуард се взираше в пламъците и мислеше за смъртта на баща си.

Отмъщение. В съзнанието си Едуард преобръщаше думата отново и отново. Невил искрено вярваше, че враждебна клика в компанията „Деравенелс“ е наела един или няколко убийци, за да погубят баща му. Обаче Едуард знаеше, че братовчед му не разполага с нищо конкретно, за което да се залови, никакви неоспорими доказателства; бяха само подозрения от негова страна, предположения свързани с „вътрешния ми инстинкт“, както го бе нарекъл Невил.

Едуард много добре си спомняше, че баща му се оплакваше и негодуваше срещу начина, по който компанията се управляваше от години, а напоследък възмущението му бе станало още по-силно. Основният прицел на баща му бе Хенри Деравенел Грант, потомък на ланкашърския клон на фамилията Деравенел. Хенри бе председател на борда на директорите и братовчед на баща му.

— Стопанин, който нехае за земята си — пренебрежително го бе окачествил баща му, окичвайки го и с други епитети.

„Но защо привържениците на Хенри биха се решили на убийство?“ — питаше се Едуард. Лесно можеха да нарочат Ричард Деравенел за безполезен и да ограничат властта му в компанията, или да го принудят да се оттегли.

Облегнат на фотьойла си, затворил очи, Едуард дълго размишляваше, но не можеше да открие отговора. Нещо повече, други съмнения се пораждаха в главата му и отново всичките оставаха без отговор. Един въпрос особено изпъкваше: защо бе заминал баща му за Италия да инспектира неуредиците в мраморната кариера в Карара? Това определено бе работа на Обри Мастърс, оглавяващ отдела по минодобив. И защо и Едмънд, и чичо му Рик, и Томас бяха убити, ако целта е била баща му? Бе напълно объркан и изведнъж го обзе

мисълта, че съмненията няма да му дадат мира, докато не пристигне в Карара и не започне настойчиво да задава въпроси на местните власти, както и на управителя на каменните им кариери. Чак тогава навярно щеше да получи по-голяма яснота по въпроса с пожара, причините за него и начина, по който бяха загинали близките му.

Докато се взираше в бумтящите пламъци, Едуард се сети, че не бе погледнал в бюрото на баща си. Възнамеряваше да го стори порано, но мъката на децата, тъгата им и нуждата им да бъде край тях така го погълнаха, че му се изплъзна от ума. Изправи се, бързо излезе от спалнята си, тръгна по коридора и отривисто заслиза по широкото стълбище към дългата галерия.

След секунди запали осветлението в просторния кабинет на баща си и се запъти към писалището, разположено до прозореца. Знаеше точно къде е скрит ключа — преди време баща му бе показал тайника.

„В случай че се налага да отвориш бюрото ми, докато ме няма“ — бе обяснил.

Коленичил пред махагоновото писалище стил крал Джордж, Едуард пхна главата и раменете си в пространството между чекмеджетата и протегна ръка към задната част, за да вземе ключа, закачен на една кукичка.

Бавно, внимателно Едуард претърси всяко чекмедже. Баща му бе добросъвестен до педантизъм и всичко беше грижливо подредено. Но не се натъкна на нищо важно. Нямаше бележки, нито записки, нито дневници или каквито и да било папки във връзка с работата на баща му или с компанията „Деравенелс“. Всичко в бюрото бе лично и без особено значение.

Ядосан, седна на стола, очите му блуждаеха из кабинета и Едуард се замисли за баща си и колко много обичаше тази стая в „Рейвънскар“. Сам бе избрал всяка мебел и посочил мястото ѝ в нея. Погледът му попадна върху колекцията от старинни монети на баща му, множеството фотографии на семейството в сребърни рамки и безценните книги. Подвързаните с кожа томове бяха грижливо подредени на ниски рафтове, разположени покрай една от стените.

А, ето ги и портретите... картини с образите на членове на семейството от древни времена досега. Ги дьо Равенел, основател на династията, образът му върху старото платно бе някак избледнял. А на отсрещната стена висеше наскоро завършеният портрет на баща му,

поръчан от майка му и окачен от нея там само преди няколко седмици. Докато се взираше в лицето на баща си, в гърлото на Едуард заседна буца. Преглътна с усилие, потисна напиралците сълзи. Колко щеше да му липсва!

Очите му се плъзнаха по-нататък, съсредоточиха се върху отсрещната стена и там забеляза двамина от клона Търнър на Деравенел от Уелс, заедно с портретите на неколцина Грант от Ланкъшър. Последните излъчваха неясна заплаха, определено Търнър бяха по-ведри, но от тях не бяха останали много, само двама, доколкото знаеше. Този клон се бе стопил и изчезнал. Е, поне баща му се бе изразил така...

Неясно шумолене, последвано от плахо покашляне, прикова очите на Едуард към вратата. С изумление забеляза, че брат му Ричард е застанал там, загърнат с вълнения си халат, и се взира в него.

— Защо, за Бога, си буден в този час, Рибчо? Посред нощ е! — разтревожен Едуард се изправи и бързо прекоси стаята, за да стигне до малкия си брат. Поведе го към камината и ласкаво му се скара: — Много е късно да стоиш буден, стари приятелю — седна и притегли Ричард към себе си.

— Не можах да заспя, Нед. Отидох в спалнята ти, но теб те нямаше — гледаше го настойчиво в очите и попита: — Наистина ще се върнеш, нали?

— Разбира се, нали ти обещах?

— Да. Но виж, Нед, не мисля, че Джордж и аз сме достатъчно големи, за да се грижим за мама и Мег... за разлика от теб. Така че трябва да се върнеш.

— Разбирам какво искаш да кажеш и докато се усетиш, ще си бъда вкъщи, не се безпокой. Веднъж да си свърша работата в Италия и си идвам. Но знаеш ли, Дик, струва ми се, че двамата бихте могли да държите положението под око вместо мен, нали? Май е редно да кажа под четири очи?

Ричард се помъчи да се усмихне, но сиво-сините му очи останаха тъжни.

— Предполагам.

„Странно как очите му стават понякога повече по-сини — помисли си Едуард. — Друг път се променят в оттенък на сива шиста или пък изглеждат почти черни. Явно отразяват настроенията му.“

— Хайде, стари приятелю, да се качваме горе — подкани го той.
— Време е и двамата да заспиваме, какво ще кажеш?

Ричард само кимна. Хванал ръката на Нед, той се остави да го поведе навън, да прекосят заедно дългата галерия и да поемат нагоре по стълбите. Чак когато стигнаха до площадката на първия етаж, Ричард подръпна ръката на Едуард.

— Може ли да спя при теб тази вечер, Нед? Както правех, когато бях съвсем мъничък и се боях от тъмнината?

— За мен ще бъде огромно удоволствие да споделя леглото си с теб — отвърна Нед, усмихна се на осемгодишното момче, понеже разбираше, че Ричард има нужда да се почувства сигурен, защитен и в безопасност тази нощ. Днес изживяха толкова болка и мъка.

Широката, щастлива усмивка на по-малкия му брат успя истински да стопли сърцето му.

[1] Континента — така англичаните наричат Европа. — Б.ред. ↑

5.

Бил Хаслинг стоеше до бариерата на гара Кинг Крос, потропваше с крака, за да прогони студа, и се загърна по-плътно в дългото си зимно палто от сива мериносова вълна с кожена яка от миешка мечка. Дрехата бе вталена и елегантна, правеше го да изглежда по-висок от неговите метър и седемдесет и три и с него двайсет и две годишният мъж имаше вид на преуспял човек.

Уил имаше приятна външност, топла и широка усмивка и светлокестенява коса. Произхождаше от известно семейство на поземлени аристократи от Лестършър. Баща му бе земевладелец със завидно положение, собственик на величествен дом, простиращ се над стотици хектари земя. Местен скуайър, едновременно и мирови съдия, той беше донякъде чревоугодник. Синът приличаше на баща си, също обичаше вкусната храна и виното, но за разлика от него, провинциалният живот не го привличаше. Ловът, стрелбата и риболовът не будеха у него никакъв интерес.

След дипломирането си в Оксфорд, той бе решил да се засели в Лондон, където се надяваше да работи в Ситито, вероятно на лондонската стокова борса. Обичаше столицата, особено каквато бе в онези дни. Намираще я пищна, бляскава и вълнуваща, едно примамливо място.

През трите години, откакто се бе възкачил на престола, крал Едуард VII бе станал още по-популярен, отколкото като принц на Уелс^[1]; цялата страна го обожаваше — аристокрацията, работническата класа и всички други прослойки.

Уил, както и цялата нация, скърбеше за кончината на кралица Виктория, но едновременно изпитваше и чувство на облекчение и очакване, откакто Едуард бе на трона.

Народът бе щастлив, че кралят бе върнал монархията в Лондон. Бе запалил светлините, широко бе разтворил вратите на Бъкингамския дворец, поканил бе приятелите си и танците бяха започнали. Уил и другарите му вярваха, че след напрежението и потисничеството на Викторианска Англия, започва нова ера — време за веселие, радост,

свобода и себеизява. Що се отнасяше до него, нямаше търпение да вкуси от тези вълнения и наслади, след като завърши образованието си.

Потропа още веднъж с крака и се раздвижи, опитвайки се да надвие студа. Тази вечер се стелеше мъгла — Уил се надяваше, че няма да стане гъста като грахова супа. Напоследък често падаха такива мъгли, те разяждаха Лондон, улиците ставаха трудни за движение, било пеша, било с файтон.

Уил хвърли поглед наоколо, докато чакаше, изненадан да види железопътната гара толкова оживена, но повечето влакове на британските железници от север и североизток спираха точно тук привечер. Така че бе нормално мястото да гъмжи от народ, посрещаш влакове в този час.

В тази вечер чакаше обикновената смесица от хора. Няколко жени, придружаващи приятелка или съпруг, стояха близо до него край бариерата. Безлични дами с дълги, тъмни палта и прилепнали шапки, очевидно от средната класа. Забеляза няколко бомбета и меки шапки, но не и такета — странно как човек можеше да отгатне кой от коя класа произхожда само по това какво носи на главата си.

Сред множеството имаше малцина джентълмени или хора от работническата класа, отбеляза той, мъжете бяха главно от средната класа, както и жените.

След като оправи копринения шал, увит около врата му, Уил се заразхожда нагоре-надолу, а мислите му се върнаха към Едуард Деравенел — най-близкия му приятел, човека, когото считаше за най-добър другар. Бе силно загрижен за него, откакто посети градската къща на Деравенел на „Чарлс Стрийт“ в Мейфеър по-рано през деня.

Намерението му бе да провери кога точно пристига Едуард от Йоркшир, искаше да пътуват заедно до Оксфорд в края на седмицата, както вече се бяха уговорили.

Икономът, господин Суинтън, му бе отворил вратата и още докато го канеше да влезе, Уил разбра, че се е случило нещо ужасно. Мрачно изражение се бе настанило на лицето му и в къщата цареше траурна атмосфера. След като го поздрави, Суинтън му съобщи трагичната вест.

Уил бе потресен до такава степен, че слугата го попита дали желае да приеме чаша бренди. Той отклони поканата и после запита за

повече подробности. За нещастие Суинтън не знаеше много и каза само, че господин Едуард е телефонираше тази сутрин, за да съобщи, че пристига в къщата в Мейфеър рано вечерта. Щял да пътува към града с братовчед си и възнамерявали да вземат следобедния влак от Йорк. И тогава господин Едуард му съобщил скръбната новина.

Когато Уил попита как са загинали господин Деравенел старши и господин Едмънд, икономът обясни:

— Служило се е при пожар в Италия. Господин Уоткинс старши и синът му Томас пътували с тях и също намерили смъртта си. Огромна трагедия и за двете семейства, сър — завърши Суинтън с разтреперан глас, сякаш всеки миг щеше да избухне в сълзи.

Още по-потресен и ужасен, Уил поднесе съболезнованията си на икономата, който работеше при семейството още като момче, син на стар слуга в дома. Суинтън му поблагодари и двамата поговориха още малко.

След това Уил остави визитната си картичка на сребърния поднос на масичката в коридора и си тръгна. Разстроен и разтревожен, измина пеша разстоянието до апартамента си в Олбъни, настроението му се поразведри, докато крачеше покрай пазара „Шепърдс“, през площад „Баркли“ и площад „Пикадили“, в чиято близост се намираще Олбъни.

Докато вървеше, реши да отиде до гара Кинг Крос, за да посрещне влака от Йорк, да бъде там, в случай че Едуард се нуждае от него. С един замах съдбата да те лиши от баща, брат, чичо и братовчед бе такава трагедия и Уил бе абсолютно убеден, че ако подобна катастрофа го бе връхлетяла, щеше да има нужда от най-близкия си приятел и всичката помощ, която може да му предложи.

За Уил останалата част от деня бе тъжна. Крачеше из стаята си, остави храната си непокътната и установи, че не може да се съсредоточи. Седя часове наред втренчен в огъня и изпълнен със съчувствие към приятеля си, се питаше как да го утеши за загубата му.

В далечината Уил чу тракането на влака и се почуди дали е този, който чака. Като се приближи към бариерата, с облекчение чу как един мъж до него казва на събеседника си:

— Тъкмо вечерният от Йорк влиза в гарата.

Сирената на влака пропищя. Понеслите се около него пушек, пара и мъгла се смесиха. Затръшваха се врати. Настъпи блъсканица и оживление. Забързани носачи забутаха колички с багаж. Тълпи се изсипаха на перона.

„Такова оживление, толкова много хора“ — мислеше си Уил и проточи врат, търсейки Едуард Деравенел и Невил Уоткинс. За минути навалищата се пръсна, оредя и той изведнъж ги забеляза да вървят заедно по перона, последвани от носач с багажа им. Той реши да остане на мястото си. Стоеше точно зад бариерата, най-подходящото място, където със сигурност Едуард щеше да го види.

Трудно беше да не забележиш Едуард Деравенел. Бе красив, толкова висок, че се извисяваше над другите и изпъкваше сред всяко множество. Както и не можеше да объркаш неговия братовчед. Невил открай време проявяваше усет към изискани дрехи и бе винаги стилно и елегантно облечен. От години му се носеше славата на човек с вкус; мнозина дори го наричаха Бо Брумел^[2].

Тази вечер Невил напето носеше черна мека шапка, съвсем в стила на крал Едуард, и черно палто с астраганена яка. Личеше, че дрехите му са безукорно скроени в някое от най-добрите шивашки ателиета на „Савил Роуд“.

Въпреки че не бе така висок като братовчед си, Невил, без всякакво съмнение, бе впечатляващ, красив мъж, държеше се царствено, движеше се сякаш светът му принадлежи.

До известна степен това бе истина, сега, когато баща му бе мъртъв. Наследяваше всички компании, които дядо му бе оставил на Рик Уоткинс, а баща му ги бе управлявал с небивал успех години поред. Освен това самият Невил бе преуспял човек; значителното му състояние се дължеше на собствените му усилия, а към него се прибавяха парите, които съпругата му — богатата наследница, бе донесла като зестра. Уил знаеше, че го смятат за един от най-могъщите магнати в Англия.

Посрещаните, застанали пред Уил, се завтекоха към пристигащите, а той се взираше в оредяващия перон. Едуард го видя и бегла усмивка пробяга по прекрасното му лице.

Уил му махна, приближи се до портала и стисна ръката на приятеля си, когато той премина през него.

Невил кимна, подаде му ръка и когато приключиха с поздравите, тримата мъже тръгнаха към изхода на гарата, който водеше към улицата.

— Хубаво е, че дойде, Уил. Предполагам, че си говорил със Суинтън? — бързо запита Едуард, повдигайки вежди.

Уил кимна.

— Днес ходих на Мейфеър, за да разбера кога ще се връщаш от Йоркшир. Икономът ви ми съобщи потресаващата вест. Нед, ужасно много съжалявам. Такава страшна трагедия...

— Да — лаконично отговори Нед.

Уил се обърна към Невил и продължи:

— Моля те, приеми съболезнованията ми, Невил. Зная, че сърцето ти кърви, също както и на Нед.

— Благодаря, Уил — малко рязко отвърна Невил, после се прокашля. — С фойтон ли дойде?

— Да. Кочияшът ме чака.

— Каретата ми трябва да е навън. Искаш ли да пътуваш с нас, или предпочиташ да се качиш на фойтона, който те е докарал?

— Естествено бих искал да тръгна с теб и Нед — отговори Уил. — Ще платя на кочияша и ще го отпратя, той ще се радва да изкара допълнително пари тук, на гарата.

Когато стигнаха до изхода, видяха, че там чакат няколко частни карети, ведно с редица фойтони. Уил ги обходи с поглед, за да открие онази, с която бе пристигнал; побърза да плати на кочияша, докато Невил и Едуард показваха на носача къде да остави багажа.

Не след дълго тримата се настаниха удобно в елегантната карета на Невил и се понесоха през Лондон, отправяйки се към Мейфеър и градската къща на „Чарлс Стрийт“, където живееше семейство Деравенел.

След откъслечен разговор, продължил няколко минути, и тримата потънаха в мълчание. Уил, който седеше в каретата срещу Едуард и Невил, скоро осъзна, че спътниците му са потънали в собствените си мисли.

Уил реши, че и двамата имат много да прехвърлят през ум и да взимат решения. На няколко пъти понечи да каже нещо, после

внезапно възпираше думите си. Не желаше да нарушава усамотението, от което очевидно се нуждаеха, и да се натрапва в скръбта им. Лицата им бяха печални: Едуард, който по природа бе словоохотлив и преливаше от жизненост, бе видимо мрачен; лицето на Невил бе непроницаемо, лишено от всякакво изражение. Очите му бяха като буца лед.

Уил се отпусна на тапицираната седалка на каретата, вгълбен в криволиците на собствените си мисли. През прозореца забеляза, че леката мъгла се е сгъстила, но не бе станала толкова плътна, че кочияшът да не може да намери пътя. Уил затвори очи и се унесе, единственият звук наоколо беше чаткането на конските подкови по пътя.

Малко по-късно отвори очи и видя, че Едуард съсредоточено го наблюдава. Приятелят му заговори:

— Надявам се, Уил, че ще ми направиш компания за една лека вечеря, както и ти, Невил?

Преди Уил да успее да каже и дума, Невил поклати глава.

— Трябва да се върна в Челси. Налага се да се посветя на плановете ни за пътуването, но ти благодаря, Едуард.

Едуард хвърли поглед към Уил.

— А ти, приятелю?

— Разбира се, че ще вечерям с теб, Нед, и ще ти помогна с каквото мога.

[1] Английският престолонаследник по традиция носи титлата принц на Уелс. — Б.пр. ↑

[2] Бо Брумел (1778 — 1840) — моден арбитър на принц — регента Едуард. — Б. пр. ↑

6.

Едуард и Уил седяха пред камината в малката всекидневна на градската къща в Мейфеър, в ръцете си държаха чаша с коняк.

Едуард за сетен път разказа каквото знаеше за пожара и трагичната гибел на близките си и когато най-сетне свърши, добави:

— Само че Невил смята, че са умишлено премахнати. Подозира мръсна игра.

Уил, който внимателно слушаше всичко, което му казваше Едуард, се изправи на стола си.

Поразен, той се втрени в приятеля си и възкликна:

— Нед, това е абсурдно...

Уил рязко спря по средата на изречението. Наведе се напред, съсредоточено прикова очи в Едуард и с по-тих глас додаде:

— В крайна сметка, може би не е толкова абсурдно. От години между баща ти и братовчед му Хенри Грант съществува неприязън. За това ли намеква Невил? Че Хенри Грант е поръчал убийството на баща ти, защото се е страхувал от него, боял се е, че ще иска да оглави фамилията Деравенел?

Едуард кимна.

— Това е главният мотив. Невил не назова Хенри, а неговите подчинени, но за момента няма нищо конкретно в подкрепа на подозренията си. Нарича го вътрешно предчувствие, инстинкт. А знаеш, че Невил е опитен бизнесмен с удивителни способности, а по отношение на хората е тънък психолог — Едуард въздъхна. — Убеден е, че е прав в догадките си и не мога да споря с него. Струва ми се, че има основания. Така че заминаваме за Италия да разследваме какво всъщност се е случило. Може би ще открием нещо, а може би — не. Когато приключим с проверката на фактите, ще върнем телата, за да бъдат погребани. Имаме намерение да отпътуваме за Флоренция в петък, ще минем през Париж.

— Къде във Флоренция е избухнал пожарът? — попита Уил, изненадан, че не е прочел за него в „Таймс“. В крайна сметка

Флоренция беше най-известният ренесансов град в света и пожар там би представлявал новина.

— Не е станало във Флоренция, Уил. Пожарът се е разразил в Карара, в хотела, където са били отседнали. Баща ми замина за там, за да разреши някакви проблеми в мраморната кариера. Едмънд помоли татко да го вземе със себе си, защото никога не бе ходил в Италия, а чичо Рик и Томас го попитаха може ли да го придружат, понеже чичо имаше голямо желание да купи скулптури и художествени произведения за къщата си. Естествено Флоренция за всекиго е примамлива.

— Разбирам — отговори Уил. Изражението му стана замислено. Гледаше в кехлибарената течност в чашата си, поколеба се за миг и после попита: — Може ли да тръгна с теб и Невил, Нед? Вярвам, че мога да помогна, да ви бъда в помощ, а ако не смяташ, че съм в състояние да свърша нещо полезно, помни, че мога да ви давам морална подкрепа. Това го умея много добре, нали знаеш.

Усмивка пробяга бързо по устните на Едуард и след миг изчезна. Той погледна закачливо Уил.

— Ами Оксфорд? Ами учението ти? Редно е да се върнем идващите събота и неделя и ти, и аз.

— Абсолютно вярно. Но няма не се касае за непредвидено обстоятелство? — без да чака отговор, Уил продължи: — Можем заедно да се върнем след няколко седмици, когато загадката бъде разрешена.

— Аз няма да се връщам в университета, Уил. Опасявам се, че такава е участта ми. Вчера майка ми ми каза, че съм длъжен да заема мястото на баща си във фамилията. Това е закон в „Деравенелс“.

Уил доби унил вид.

— Значи няма да се връщаш? Това ли ми казваш, Нед?

— Да. И, естествено, много съжалявам. Но аз не мога да го променя, тъй като правилото съществува от няколкостотин години. Не забравяй, че компанията „Деравенелс“ е основана от Ги дьо Равенел, когато се заселил в Йоркшир след нашествието на нормандците. По онова време започнал да внася вино и да изнася необработена вълна, преди и тъкани.

— Изумително е, както го разказваш, Нед. Осемстотин години търговия — Уил поклати глава. — Малко компании са толкова стари.

— Да, прав си. Но фирмата е станала значима чак през петнайсети век, когато Деравенел започнали да търгуват с целия свят, да внасят и изнасят стоки... на практика всичко под слънцето. И продължаваме. Предполагам, че сме най-голямата търговска компания, която съществува днес, и зная, че баща ми се считаше за значителна фигура в нея.

— Всъщност никога не съм разбирал враждите между членовете на фамилията ви. За какво е всичко?

— Много е просто, Уил. Преди шейсет години дядото на Хенри Грант изместил от управлението един от братовчедите ни, който ръководел „Деравенелс“. Направил го, като подкопал репутацията му: разпространил злепоставящи слухове за личния му живот, заедно с голословни твърдения за некадърността му. Изкарал братовчед ни некомпетентен и безотговорен. Понеже роднината ни нямал деца, негов пряк наследник бил един втори братовчед, Роджър Мортън Деравенел. Обаче той починал и дошъл ред на сина на Роджър, Едмънд. Но той бил само на седем години и очевидно не можел да управлява компанията.

— Дядото на Хенри Грант просто обсебил ръководното място, защото един бил слаб, друг току-що бил умрял, а третият бил прекалено млад, за да ръководи „Деравенелс“ — прекъсна го Уил. — Каква възможност само!

— Точно така и изведнъж клонът Грант на Деравенел от Ланкъшър взел властта, като изместил Деравенел от Йоркшир. С други думи, нас. Скоро след това братовчед ни, който бил очернен, умрял при подозрителни обстоятелства и всякаква съпротива била сломена. Дядото на Хенри Грант бил упорит, силен и безмилостен и поради тази причина през всичките тези години семейството ни свири втора цигулка във фирмата. Но тя наистина трябва да стане наша.

— Братовчеди да враждуват помежду си — промърмори Уил.

— Една дълга семейна вражда. Но полагаме всички усилия да се отнасяме цивилизовано помежду си... поне така постъпваше баща ми. Не зная дали аз ще успея.

Уил леко се усмихна, после попита:

— Е, какво ще кажеш, стари приятелю? Може ли да дойда с теб до Флоренция?

— Щом искаш да ме придружиш, защо не? Освен това съм напълно убеден, че Невил ще се радва на компанията ти, както и аз.

След като Уил Хаслинг си отиде, Едуард бързо се отправи към кабинета на баща си на втория етаж. Влезе, щракна електрическата лампа и леко трепна. В стаята се стелеше едва доловимата миризма на любимите пури на баща му, примесена с аромата на ром с дафинов лист на лосиона за след бръснене, който винаги употребяваше.

Едуард сякаш видя баща си да седи зад голямото бюро в стил крал Джордж в далечния край на стаята и да му се усмихва и в гърлото му заседна буца, изведнъж го заля вълна от силни чувства. Обичаше баща си, възхищаваше му се и щеше да му липсва ужасно, както и на братята и сестрите му.

За миг понечи да излезе и да се качи в спалнята си, после внезапно промени решението си. Трябваше да свикне с тези приливи на завладяващи чувства и живи спомени и да ги приема като нещо естествено, а не да бяга от тях. Баща му бе мъртъв, също и Едмънд, и нищо не можеше да ги възкреси. Обаче спомените за миналото и за живота им оставаха в него, проблясваха дълбоко в душата му и така смъртта като понятие не съществуваше. Тези двама мъже живееха в сърцето му и докато той дишаше, те също щяха да бъдат живи и да останат завинаги част от него.

Приближи се към бюрото, заобиколи огромното писалище и седна на удобния, покрит с черна кожа, стол. Разбра, че нищо кой знае колко съществено няма да открие, защото ключовете на всичките чекмеджета стояха в ключалките си.

„Нищо за криене, нищо и за намиране“, помисли си Едуард, докато отваряше най-горното средно чекмедже. То съдържаше само няколко предмета, никой от които не представляваше нещо важно. Той все пак провери и останалите. Като цяло в тях нямаше нищо интересно и категорично нищо, уличаващо клоновете Грант или Търнър. Не, че Търнърови бяха от значение; такива практически нямаше.

Едуард затвори последното чекмедже, облегна се на стола и въздъхна. Запита се какво търси... всъщност нямаше представа, но смяташе, че навярно някъде има изобличаващо доказателство против Хенри Грант, което ще извади истината наяве.

След като обходи с поглед стаята, Нед изведнъж я видя по-ясно от всякога. Винаги бе харесвал топлотата ѝ и красивите оттенъци на червените фигурални тапети, голямото, удобно канапе, покрито с подходяща червена, кадифена кувертюра, протритите черни кожени фотьойли близо до камината, стената от книги с кожени подвързии. Тук липсваше обичайната за повечето домове бъркотия от предмети, сложени върху свободна повърхност, наследство от викторианската епоха. Баща му никога не бе имал вкус към излишни украшения, нито пък майка му. Както и в личните покои на баща му в „Рейвънскар“, така и тук имаше многобройни фотографии в сребърни рамки на децата му, плюс няколко на брат му. И това бе всичко, с изключение на сребърната табакера и кутията с овлажнител за любимите кубински пури на баща му върху дългата масичка.

Сега стаята ставаше негова, ако пожелаеше да я използва след съгласието на майка си. Градската къща беше нейна; не бе собственост на баща му, а бе наследство на майка му от баща ѝ Филип Уоткинс, индустриалеца. До смъртта му бяха живели в много по-малка къща в Челси, която бе завещана на баща му от другия му дядо, Чарлс Деравенел. Бе приятна къща и относително удобна, но твърде скромна в сравнение с тази. За поддръжката на „Рейвънскар“ плащаха от наследството на майка му. Не бе сигурен дали баща му бе изпитвал недостиг на пари, винаги полагаше усилия да свързва двата края и очевидно се смущаваше от положението си на човек без средства, в което се намираше. Скоро щеше да разбере, след като щеше да работи за компанията „Деравенелс“.

Във влака за Лондон Невил бе предложил да отидат сутринта при Обри Мастърс, да изкажат съмненията си и въобще да се поогледат.

„Няма да навреди — му бе казал Невил. — И е напълно естествено и двамата да отидем там, тъй като бащите и братята ни загинаха заедно.“ Нед веднага схвана мисълта му и Невил му предложи да го вземе в десет часа на следващата сутрин. Компанията „Деравенелс“ държеше просторни кантори на „Странд“. „Това — напомни му Невил — е мястото, което ще обитаваш до края на живота си. Но на най-високия пост, ако аз се заема с това.“

Едуард знаеше, че той е брилянтен стратег, изключителен бизнесмен, не си знаеше парите, така да се каже. Каквото и да станеше, бе сигурен, че Невил Уоткинс, неговият братовчед, приятел и

наставник щеше да се добере до дъното на случилата се в Италия трагедия. Но и през ум не му минаваше, че Нед възнамерява да го постави начело на компанията „Деравенелс“.

Сънят отново бягаше от очите на Едуард. В единайсет часа стана от леглото си, влезе в банята и наплиска лицето си със студена вода. За момент остана неподвижен, докато се взираше в отражението си в огледалото. Имаше уморен вид, с едва доловими тъмни сенки под очите, но, като се изключи това, нямаше явни признаци за болката и скръбта, които го измъчваха, откакто научи за гибелта на близките си. Изглеждаше както обикновено — здрав, жизнен мъж в разцвета на младостта си, с широки гръден кош и рамене, стройна талия и тесни бедра. Бе и висок, по-висок от повечето от познатите си. Отдръпна се от огледалото, върна се в спалнята, сложи си чисто бельо, извади от гардероба един тъмен костюм и го облече, после пъкна в джобовете няколко дребни монети, ключовете, портфейла с парите и златния часовник, който дядо Уоткинс му бе оставил в завещанието си.

Десет минути по-късно, загърнат в тъмното си палто и шал, се отправи към стаята на иконома, където откри Суинтън.

— Налага се да изляза, за да свърша нещо — обърна се Едуард към иконома и добави: — Моля те, не ме чакай, Суинтън, не е необходимо.

— Както желаете, сър — отговори слугата с неразгадаемо лице.

Едуард учтиво кимна с глава и се върна във входното антре. След секунди бе навън, на тротоара, и спираше един файтон, който трополеше по „Чарлс Стрийт“. Качи се в него, кочияшът го поздрави и попита:

— Добър вечер, госине, накъде да карам?

Едуард даде адрес в „Белсайз Парк“, съобщи на кочияша, че ще се наложи да почака, после се облегна назад. Файтонът се понесе напред и Едуард се запита защо се кани да посети Лили Овъртън точно тази вечер. Едва-що бе научил за смъртта на баща си, за кончината на брат си и на най-близките си роднини. Четирима от родствениците му бяха загинали, а ето го — запътил се на среща с жена, която можеше да му даде някакво успокоение. Но не плътската утеха търсеше и желаше тази нощ. За друг покой копнееше той. Имаше нужда да го

успокоят и приласкаят; надяваше се, че тя ще му помогне да превъзмогне болката, да даде покой на кървящото му сърце. Едно знаеше със сигурност, тя щеше да бъде сама; Лили не бе проститутка. Бе една от вдовиците, с които се познаваше, по-възрастна от Алис в „Рейвънскар“, и освен това добре обезпечена, тъй като навремето бе омъжена за преуспяващ адвокат.

Бе придобил вкус към по-възрастни жени, откакто на тринайсетгодишна възраст бе прелъстен от съпругата на диригента на хора в църквата в Скарбъро. Жена, обучила го в изкуството на любовната наслада в една пещера на брега на „Рейвънскар“ точно под развалините на крепостта, построена от предшественика му Ги дьо Равенел. Бе двацет и пет годишна блондинка със сребристосиви очи. Лили Овъртън бе на трийсет и две и също така красива, както Табита, другата русокоса изкусителка, която го очароваше и го държеше в плътски плен. Той затвори очи и се замисли и за двете жени; образите им се преплетоха в съзнанието му и изведнъж почувства вълнение от неочаквана сексуална възбуда.

Скоро след това внезапното спиране на файтона накара Едуард да се изправи на мястото си; погледна през прозореца и видя, че са пристигнали пред малката къща, в която живееше Лили Овъртън. Отвори вратата, скочи навън и каза на кочияша:

— Почакайте за момент, моля.

— Разбрано гос'дине — отвърна той.

Къщата тънеше в мрак, но Едуард забеляза пламъче на свещ да блещука на прозореца на горния етаж. Той повдигна пиринченото чукало и удари силно по вратата.

Лили не се появи. Той още веднъж понечи да почука, когато чу гласа ѝ иззад вратата:

— Кой е?

Звучеше разтревожено и той разбра, че трябва на часа да я успокои, като използва паролата, която бяха измислили заедно.

— Лили? Аз съм Нед. Твоят девер. Дошъл съм да видя брат си. Той вкъщи ли е?

— Приближи се до прозореца — отговори тя с приглушен глас.
— Да мога да те видя, та да се уверя, че наистина моят девер е отвън в този час.

Едуард пристъпи към прозореца и я изчака да надникне през дантелените завески. После се върна пред входната врата и зачака; след секунда Лили я отключи. Преди да прекрачи прага на къщата, той викна през рамо на кочияша на файтона:

— Моля, изчакайте ме. Няма да се бавя.

— Гото'о гос'дине — долетя отговорът, последван от сподавен смях.

Когато той влезе в къщата, Лили заключи пътната врата, обърна се към Едуард и вдигна поглед към него, в светлозелените ѝ очи се четеше въпрос, изражението ѝ бе озадачено.

Досега винаги ѝ бе пращал бележки по куриер, за да попита удобно ли е да я посети и тя на свой ред отговаряше, използвайки същия човек, като отклоняваше или приемаше молбата му. В повечето случаи се съгласяваше да се срещнат. Появата му тази нощ бе без предизвестие и тя очевидно бе изненадана. Той видя учудването ѝ и побърза да се извини:

— Прости ми, Лили, че идвам, без да те предупредя, в такъв късен час. Надявам се, че не съм ти създал неудобство.

— Не, ни най-малко. Навярно погрешно съм разбрала писмото, което ми изпрати от Йоркшир. Очаквах те в петък — деня, преди да се върнеш в Оксфорд.

— Действително намерението ми бе такова. Но се върнах в Лондон по-рано от очакваното, а изпитвах такава нужда да те видя, да бъда в твоята компания, дори и за кратко, просто трябваше да дойда тук.

Говореше с тих, напрегнат глас и между тях се настани сериозен дух, което бе необичайно. Тя се зачуди какво се е случило, тъй като със сигурност нещо не бе наред. Отвсякъде погледнато Лили Овъртън не бе глупава жена и тя долови странна тъга, така нехарактерна за Едуард; стори ѝ се, че някаква мъка хвърля сянката си върху искрящите му сини очи, че се държи някак тихо, вгълбено, което не бе му присъщо.

От първата им среща миналата година го намираше за неустойчив и с готовност се поддаваше на очарованието му винаги, когато той пожелаеше да бъде с нея, при каквито и да е обстоятелства. Въпреки че

бе млад, много по-млад от нея, изпитваше към него силна обич и той бе единственият мъж, който някога я бе удовлетворявал сексуално.

Тя инстинктивно разбра, че по някаква причина му е нужна утеха, постави ръката си върху неговата и нежно заговори:

— Закачи си палтото и шала и нека влезем във всекидневната, където можем да поговорим. Четях, когато ти се появи на прага ми, там гори прекрасен огън, уютно е.

Едуард кимна, остави палтото си в гардероба и я последва по стълбите в личния ѝ рай. Харесваше тази малка, но пленителна стая с боядисани в тъмнорозово стени, покрито с розова дамаска канапе и зелени като мъх столове и килим. Каdifени драперии в розов цвят бяха спуснати пред прозореца и скриваха мъгливата зимна нощ, помещението бе топло и гостоприемно, както го помнеше.

— Може ли да намаля осветлението? — попита Едуард. — Прекалено е ярко.

— Разбира се — отговори Лили и добави: — Би ли хвърлил още една цепеница в огъня, докато ти наливам чаша с любимото ти бренди.

Той ѝ се усмихна, сложи още дърва в огнището и намали пламъка на газените лампи от двете страни на огледалото над камината, веднага всекидневната притъмня и стана по-успокояваща, по-интимна.

Едуард седна на канапето. Облегна се на бродираните възглавници с надеждата да успее тук да се отпусне — нервите му бяха изопнати и го мъчеше непоносимо главоболие. Лили винаги бе спокойна, топла и нежна и неизменно му действаше успокоително.

След минути, тя му донесе тумбеста чаша с бренди и се настани до него на дивана.

Лили дълго го наблюдаваше през присвитите си очи и най-после каза:

— Зная, че нещо не е наред. Познавам, че си разтревожен — когато той остана безмълвен, тя попита: — Желаш ли да го споделиш с мен, Едуард?

Той не отговори веднага, после промълви с глух глас:

— Ужасна трагедия сполетя семейството ми, всички сме покрусени, Лили, смазани сме от скръб... — гласът му се прекърши, той поклати глава, сякаш все още не вярваше в истинността на това, което се готвеше да ѝ съобщи. После бавно ѝ разказа за баща си и брат

си, за чичо си и братовчед си и за тяхната внезапна и неочаквана гибел в пожара в Карара.

Лили бе ужасена. Трудно ѝ беше да приеме, да проумее това, което ѝ казваше... да загубиш четирима членове на семейството си в един миг за нея бе нещо немислимо. Седеше и го гледаше с насълзени очи, необходимо ѝ бе малко време да възвърне самообладанието си и да намери подходящите думи. Най-накрая промълви:

— О, Нед, Нед, скъпи, толкова много съжалявам. За теб и семейството ти скръбта е непоносима, разбирам... каква ужасна трагедия... Думите са безсилни да ти дадат утеха в подобен момент, те не носят надежда — тя примигна, за да задържи сълзите си и продължи с разтреперан глас. — Какво да направя? Как мога да ти помогна? Мога ли да сторя нещо, за да те успокоя?

Нед въздъхна и поклати глава.

— Всъщност не... стига ми да бъда тук с теб. Винаги си била така мила и нежна — гласът му стихна, той отпи от коняка, остави чашата на ниската масичка и внимателно я погледна. — Благодаря ти, че си... е, че си такава, каквато си. Така съпричастна, толкова състрадателна.

Лили пое ръката му, повдигна я до устните си и я притисна към тях, като се приближи още по-близо до него. Постави ръката му в скута си и я погали. След няколко минути мълчание, тя промълви:

— Искаш ли да бъдеш с мен? Да останеш тук тази нощ?

— Не мога — смръщи вежди. — Утре много рано сутринта имам среща с братовчед си, така че скоро трябва да си тръгна. Не съм спал, откакто дойде вестта.

— Разбирам... — тя замълча, поколеба се, после тихо каза, облягайки се на него. — Толкова си напрегнат, изопнат си като струна, Нед. Нека поне те масажирам, преди да си тръгнеш, знаеш колко ти помагат моите разтривки да се отпуснеш, да се почувстваш по-добре.

Сега бе негов ред да се поколебае, преди да отговори. След миг размисъл каза:

— Ще остана един час, Лили, ако не възразяваш.

— Колкото желаеш, скъпи.

7.

На трийсет и две години Лили Овъртън бе мъдра жена, а през годините бе добила изисканост и светски обноски. Бе се омъжвала и овдовявала два пъти. Първият ѝ съпруг бе хирург, вторият — адвокат, който ръководеше собствена фирма, и двамата ѝ оставиха значително състояние. Бе вдовица с добро материално положение.

По време на брака си с Оскар Овъртън, адвокатата, се бе срещала с всякакви хора с различни професии и обществено положение и се бе възползвала от тези безценни познанства. Благодарение на проникателността и острия си ум, бързо започна да разбира Едуард Деравенел още от първия миг, в който го видя.

Срещнаха се случайно преди година и сега се улови, че мисли за онази първа вечер, преживяваше я отново, докато го чакаше да се върне при нея, след като слезе да поговори с кочияша на файтона.

Миналият януари я поканиха на вечеря в тесен кръг в Кенсингтън, в дома на любимата ѝ приятелка Вики Форт, наскоро омъжената сестра на Уил Хаслинг. Уил пристигна с най-близкия си приятел Едуард Деравенел и на Лили ѝ стана пределно ясно, че е привлякла вниманието на Едуард в мига, в който я зърна. Веднага се доближи към нея, понасяйки се устремно през гостната, и не се отдели повече, докато не влязоха за вечеря. Не говореше много, но я следеше така втръчено, сякаш нищо друго не съществуваше.

За голяма нейна изненада, се изпълни с разочарование, когато установи, че мястото ѝ е между Уил и някакъв банкиер на средна възраст с мустаци като на морж, който леко фъфлеше; в следващия момент се усмихна възхитена, когато посочиха на Едуард мястото срещу нейното.

Блестящите му сини очи не се откъсваха от лицето ѝ по време на вечерята; жадно я поглъщаха, а храната му остана недокосната. Показа за кратко слаб интерес към сътрапезничките от двете си страни, обичайна проява на учтивост. Изцяло се бе съсредоточил върху нея, а тя чудесно разбираше какво точно иска. Издаваше го изражението на

хипнотизираните му очи, което оставяше съвсем малко на въображението.

След вечеря дамите се оттеглиха в гостната, докато мъжете останаха сами, за да се насладят на портвайна и пурите си. Тя беше неспокойна, нетърпелива, стоеше като на тръни, докато половин час по-късно той не застана на прага на помещението. Заля я облекчение, когато се приближи, поглъщайки я с поглед, без да го е грижа какво ще си помислят останалите. Както и тя, за голямо нейно изумление. Лили някак се изненада, че вътрешно бе напрегната, развълнувана и нетърпелива да бъде близо до него.

Той се приближи и тихо прошепна:

— Трябва да говоря с вас насаме, госпожо Овъртън.

Тя просто кимна и го хвана под ръка, той предпазливо я поведе към един отдалечен ъгъл, близо до една палма.

— Трябва отново да ви видя, възможно най-скоро — промълви той с пълен със страст глас, след като останаха насаме, с очи, приковани в нейните. — И съм убеден, че и на вас ще ви бъде приятно — докато говореше, се приближи още малко и стисна силно ръката ѝ, на лицето му се изписа неподправено желание и тя почувства, че устата ѝ изведнъж пресъхва.

В първия момент не ѝ бе възможно да отговори, само се взираше в него, напълно омаяна, изпаднала под влияние на магията му.

— Моля ви — настоя той.

Ярка червенина плъзна по лицето ѝ и тя усети, че ѝ става страшно горещо и се изчервява.

— Утре — дрезгаво продължи той. — Още по-добре довечера. По-късно тази нощ. О, моля ви, кажете да.

Възвърнала най-последно гласа си, тя прошепна:

— Утре. Следобед. В четири.

— Да дойда ли в дома ви? Или предпочитате да...

— У дома — отсече тя, ужасена от мисълта за среща в хотел. Срещите сред обществото щяха да бъдат неуместни, компрометиращи и тя бързо му обясни къде точно живее.

На следващия ден Лили се чудеше на себе си и на поведението си, питаше се как толкова бързо бе завладяна от този младеж, който очевидно бе значително по-млад от нея. Но отговорът веднага изплува в съзнанието ѝ. Внезапно привличане. Непреодолимо сексуално

желание. И така, през онзи ден тя освободи икономката си да си тръгне рано и я изпроводи в два часа, петнайсет минути по-късно отпрати и слугинята.

Останала сама, се изкъпа и напарфюмира, изчетка и среса златистата си коса в небрежна момичешка прическа, облече красиви бели долни дрехи и избра семпла бледозелена следобедна рокля от шифон и дантела. Видът ѝ бе неангажиращ и ефирен, привърза на кръста си широка бледозелена панделка. При все че денят бе студен, ѝ се искаше да облече нещо младежко и чаровно, което освен това да му осигури лесен достъп до нея. Интуитивно вече знаеше какво да очаква, щом пристигне; ясно ѝ бе, че ще я атакува много бързо, ще се опита да я прелъсти през първия половин час. Предната вечер страстното му желание бе прекалено явно.

Бе готова час преди уреченото време, обходи етажа, преброди къщата, провери всичко и откри, че едва се сдържа. Трепереше, вълнуваше се и не можеше да си намери място. Държеше се като младо момиче при първа среща. Тези чувства истински я бяха изненадали, тъй като имаше житейски опит.

Едуард пристигна в четири без пет за следобедния чай. Тя му сервира сама, а той не откъсваше очи от нея. На Лили ѝ бе напълно ясно, че отсъствието на прислугата и поруменялото ѝ лице му дават знак, че намеренията ѝ са същите като неговите. Но пък той вече го знаеше, преди да дойде тук.

Той отпи глътка чай, тя — също; набързо ѝ разказа за Оксфорд, за близкото му приятелство с Уил и колко много се възхищава от Вики Форт, нейната приятелка.

Лили го слушаше внимателно, наслаждаваше се на тембъра на гласа му — мъжествен, мелодичен и обработен.

И тогава, неочаквано Едуард замлъкна, изправи се и се запъти към стола ѝ. Наведе се и каза с най-нежен глас:

— Не искате ли да дойдете и да седнете до мен на канапето? Струват ми се толкова далеч.

Преди да успее да му отговори, той пое ръката ѝ, изправи я на крака и я поведе към разположеното до камината канапе.

— Треперите, госпожо Овъртън — отбеляза той, когато я настани на дивана и седна до нея. — Добре ли сте?

— Чувствам се отлично — бе всичко, което можа да каже.

— А аз се опасявам, че не съм — промълви той и веднага се премести по-наблизо. — От снощи съм така развълнуван. Не мога да престана да мисля за вас — когато тя не отвърна, той попита: — Смя ли да се надявам, че поне мъничко сте си мислили за мен?

Тя кимна.

Тогава той се наклони към нея, прегърна я през раменете и докосна с устни бузата ѝ. Тя не трепна, остана напълно неподвижна, когато той отново целуна страната ѝ и потърси устните ѝ. Тя отвърна на целувката му. „Защо да се преструвам — каза си тя, — защо да се правя на целомъдрена, когато той знае колко силно го желая.“ Няколко секунди по-късно ръката му бе върху гърдите ѝ; той я придърпа по-близо до себе си, притисна я силно в обятията си и със сръчни пръсти разкопча предната част на роклята ѝ, пъхна ръката си вътре, като леко докосна зърното на гърдата ѝ. Когато тя не прояви никаква съпротива, той стана по-дързък и плъзна ръка надолу по крака ѝ, надигна свободно падащата пола на роклята ѝ и прекара пръсти по вътрешната страна на бедрото и ги плъзна между краката ѝ. В този момент тя го спря, възкликвайки тихо:

— Моля ви, нека престанем. Не е редно.

Той внимателно се отдръпна от нея, погледна я закачливо, после се засмя.

— О, госпожо Овъртън, нима? — отново се засмя, а тя се присъедини към смеха му, тогава той поклати глава и попита: — Навярно е по-редно да се качим горе, госпожо Овъртън? Струва ми се, че е крайно наложително да си намерим легло.

— Само ако престанеш да ме наричаш госпожа Овъртън, а ме наричаш с малкото ми име Лили, Едуард — отговори тя, като се усмихна леко.

— Настоявам да се обръщаш към мен с Нед.

Заедно се качиха по стълбите и тя не показва никакво стеснение; въведе го в спалнята си, после изведнъж се обърна и му хвърли загадъчен поглед.

В отговор той веднага я взе в прегръдките си, а ръцете му се спуснаха по хълбоците ѝ. Тя се чувстваше така малка, женствена и беззащитна, защото той бе висок, едър и силен, по-мъжествен от него не бе срещала.

Като я прегърна още по-силно и я притисна до себе си, тя усети ерекцията му и започна да трепери.

Сякаш разбрал внезапната ѝ възбуда, той застина, остана напълно неподвижен, свел лице към нея. Много бавно започна да съблича дрехите ѝ, развързва копчинената панделка около кръста ѝ и я остави да падне на пода, разкопча останалите копчета на предницата на роклята. Плъзгайки се по тялото ѝ, тя падна на пода и образува в краката ѝ купчинка от бледозелена дантела. Миг след като започна да разкопчава бельото ѝ, спря и я поведе към леглото. Без да каже и дума, свали всичко от нея, докато тя не остана напълно гола.

Чак тогава заговори с пълен с възхищение глас:

— О, Лили, Лили, много си красива.

Тя остана безмълвна, просто го гледаше с очи, изпълнени с копнеж и с желание.

След това всичко стана много бързо. Той се изправи, припряно се освободи от дрехите си и легна до нея на леглото. Надигна се на лакът, надвеси се над нея, силно и страстно я целуна, а езикът му се стрелна в устата ѝ в момент на истинска интимност. Всичките му движения бяха бавни, нежни, деликатни и скоро едната му ръка пробяга по тялото ѝ, галейки и милвайки всеки сантиметър от нея, докато тя не извика от наслада.

Скоро след това, той пое ръката ѝ и я постави върху слабините си и тя се изненада от големината на мъжествеността му. Но когато проникна в нея, го стори с такава безкрайна нежност, че тя усети, че се разтваря, за да го приеме, възбудена от силата му, увереността и опитността му. Възторжено станаха едно цяло, слети в екстаз, който и двамата предусещаха от първия миг, в който се срещнаха.

Едуард остана с нея до края на деня и ранната привечер. Тя му приготви вечеря, а той все не си тръгваше, докато най-после напусна дома ѝ в ранните утринни часове. Бе ненаситен, както и тя, и през онази нощ разбра, че той е най-добрият любовник, когото е познавала.

И така започна най-необичайната връзка на Лили с мъж, която месеци поред ѝ даваше неизмеримо щастие.

Нед я посещаваше винаги, когато дойдеше в Лондон, а понякога, поддала се на молбите му, тя го навестяваше в Оксфорд. С течение на времето го бе обикнала, въпреки че съзнаваше, че няма как да хвърли мост над пропастта от години, която ги делеше. Независимо от това, тя

реши да остане негова любовница, докогато той я желае и има нужда от нея.

Твърде малко бяха нещата, които не знаеше за него и напълно го разбираше. Бе сексапилен, чувствен и изключително романтичен мъж; твърде зрял за възрастта си; притежаваше бляскав, аналитичен ум, който нерядко я изумяваше. Освен тези си качества, бе поразително красив и все пак видът му не пораждаше у него суета, бе мил и състрадателен. Изглежда най-забележителното у Нед бе очарованието му. Излъчваше особен естествен чар, бе така обаятелен, че омагьосваше всекиго. Това му качество, плюс приветливостта и дружелюбието му, веднага предразполагаха околните. Привличаше ги и ги караше да се стремят да бъдат част от неговия кръг.

И все пак Лили съзнаваше, че зад това очарование, зад красивата външност се крие напълно различен човек, упорит и целенасочен, който таеше силни амбиции, рядко изобретателен, с неустрашима, желязна воля. Много скоро ѝ се наложи да приеме, че може да е безмилостен, щом необходимостта го налага.

Малцина познаваха тази му страна, понеже съдеха по външността му и защото той не им позволяваше да го опознаят отблизо. Често го подценяваха, за голямо нейно изумление и нестихващо раздражение. Склонни бяха да го окачествяват като хубаво, но мързеливо и бездейно момче и го пренебрегваха като незначителен човек. Колко грешаха.

Лили се изправи от стола си, когато чу да се захлопва външната врата и спомените ѝ за Нед и първата им среща се върнаха в дълбините на съзнанието ѝ. Качваше се по стълбите, връщаше се при нея и когато влезе във всекидневната, тя го посрещна с въпросителен поглед.

— Съгласен ли е кочияшът да те почака?

— Колкото пожелаея — отговори той и леко ѝ се усмихна. Направи няколко крачки към камината, настани се на канапето и изпъна дългите си крака.

— Искаш ли да ти масажирам раменете? — попита тя и изведнъж млъкна, като го видя да клати глава.

— Желая само да поседя тук, при теб, Лили, и да се отпусна, ако мога. Така съм обзет от скръб, че чувствам, че всяко нещо, което би ми донесло наслада, би било напълно неуместно.

Помежду им настъпи мълчание, но то бе споделено, и известно време единствените звуци бяха тиктакането на салонния часовник в ъгъла и пращането на дървата в камината.

След малко Лили заговори:

— Чувствах същото като теб, когато първият ми съпруг почина... че не бива да се радвам на нищо, че някак ще бъде проява на неуважение. Но не е така, знаеш го. А да разрешиш на една жена да те обича и да ѝ отвърнеш с любов е прекрасна възхвала на живота — когато той не отговори, Лили се изправи и отиде да седне до него на канапето.

Отпуснала ръка на коляното му, с безкрайна нежност тя попита:

— Нима мислиш, че да ме любиш, когато си в траур, е непристойно? Или някак нередно, Нед?

— Така ми се струва... — той остави изречението си незавършено, облегна се на канапето и се втренчи в нея едновременно с разтревожено и смутено изражение.

— Напълно разбирам и както казах, изпитала съм това, което преживяваш в този момент — промълви Лили. — Към тъгата са примесени и гняв, и чувство на безнадеждност. Напълно естествено е да се чувстваш така и навярно за теб е по-тежко, защото си загубил четирима от най-близките си и любими хора.

Той взе ръката ѝ в своята и я стисна здраво.

— Да — промълви той, — права си.

— Много отдавна научих, че е важно да обърнеш гръб на смъртта и да се върнеш към настоящето. Животът трябва да продължи. Нед, разбереш ли това, ще надвиеш горестта.

Той прокара ръка през златисточервеникавата си коса и тежко въздъхна.

— Мъдра си, Лили, умът ми е съгласен с теб, но ми е трудно да го приема със сърцето си — изпъшка още веднъж и я дари със скръбна усмивка. — Освен това не вярвам, че мога да те любя днес.

Но не бе така. И го стори. С нежната помощ на Лили. Тя щеше да го върне към живота. Отмъщението принадлежеше на утрешния ден.

8.

— Не мисля, че има нещо неуместно в идването ми с теб в „Деравенелс“ тази сутрин, Нед — съобщи Невил Уоткинс, като се приближи до камината и застана с гръб към нея. — Смятам, че е напълно естествено да те придружа. В края на краищата в Карара загинаха баща ми и брат ми заедно с твоите.

— О, напълно съм съгласен с теб — побърза да отговори Едуард, поглеждайки смутено към братовчед си, после продължи: — Именно на теб Обри Мастърс реши да телефонира, след като получи трагичната вест. Обаче защо повдигаш този въпрос? — намръщи се Нед. — Нима очакваш някакъв проблем? Искам да кажа, ако отидем заедно?

— Ни най-малко. Просто прехвърлях всичко през ума си. Нормално е някой заядлив чиновник да изкаже на глас учудването си, че някакъв братовчед, който няма нищо общо с компанията, пристига на прага им заедно с теб, това е всичко. Винаги ми се е струвало, че неколцина от служителите на Хенри Грант стават малко докачливи стане ли дума за роднините на баща ти.

Едуард се засмя.

— Правилно, и най-вече френската кучка, както баща ми имаше обичай да я нарича. Тя най-многословно даваше израз на чувствата си.

Невил повдигна вежди, хвърляйки към Едуард мимолетен поглед. — Френската кучка — повтори той и изведнъж се разсмя. — Сега си спомням, че баща ти понякога промърморваше нещо за истинския баща на сина й Едуар. Сещам се, че се питаше способен ли е Хенри да се изяви, е, това е негов израз.

— Баща ми бе убеден, че Хенри е импотентен, освен това вероятно е и стерилен и не се притесняваше да го спомене и вкъщи. Бе твърдо убеден, че баща на сина им е някой от приближените на Грант.

— Това означава, че Едуар е копеле и следователно във вените му не тече кръвта на фамилията, което значи, че няма право да оглави „Деравенелс“.

Едуард кимна.

— Както и да е, не съм се обаждал на Обри Мастърс. А ти?

— Не. Нарочно предпочетох да не съобщавам за пристигането ни. Реших, че ще е по-интересно да влезем неочаквано, като гръм от ясно небе, така да се каже.

— Изключително добра идея. А, между другото, снощи Уил предложи да дойде с нас в Италия. Помоли ме да те попитам дали си съгласен. Смята, че може да ни бъде от помощ — погледна го въпросително. — Е, какво ще кажеш, Невил?

— Всъщност идеята е отлична, Нед. Кой знае на какво ще се натъкнем, а още един буден ум и чифт прозорливи очи могат да ни бъдат от полза. Впрочем, реших да възложа на агенцията „Томас Кук“ да уреди всичко около пътуването, имат опит в това отношение, само остава да добавя името на Уил.

В този момент на вратата на всекидневната се почука и Суинтън влезе, носейки на поднос кана с кафе и закуски, следван по петите от прислужницата Гъртруд, с друга табла в ръцете си.

— Кафе и препечени филийки, както поръчахте, господин Едуард — поясни икономът, докато бързаше към кръглата орехова маса, разположена близо до прозорците. — Желаете ли да ви донеса нещо, господин Уоткинс? — попита той Невил, който все още стоеше пред камината.

— Не, Суинтън, благодаря ти. Вече закусах. Но с удоволствие ще изпия чаша кафе, ако е възможно.

— Няма никаква трудност, сър — Суинтън наклони глава и отново насочи вниманието си към масата. След като изпразниха подносите, икономът и прислужницата побързаха да излязат.

Едуард попита:

— Нали си планирал да стигнем в Италия през Париж, както предложи вчера във влака?

— Да. Можем да вземе ферибота, който има връзка с влака за Париж през Хавър, да пренощуваме във френската столица и оттам да продължим към Карара. Имаш ли някакви предпочитания относно хотела в Париж, Нед? Според мен най-добре е да отседнем в „Риц“ на площад „Вандом“, ако си съгласен.

Едуард кимна в знак на одобрение и се приближи до масата, Невил се присъедини към него, а миг по-късно Суинтън се върна с още една чашка и чинийка.

След като отново останаха сами, Едуард си взе парче препечен хляб и го намаза с масло и портокалов конфитюр. Докато го приготвяше, запита:

— По кое време е редно да пристигнем в „Деравенелс“, как мислиш?

— Към единайсет часа. По-късно всички ще припкат към частните си клубове и модни ресторанти, за да обядват.

— Начертал ли си някаква стратегия? — поиска да знае Едуард, килнал въпросително глава на една страна.

— Не съм съвсем сигурен, че наистина ни е нужна стратегия на този етап от играта — отговори Невил, отпивайки от кафето. — Единствено съм убеден, че трябва ти да поведеш разговора, понеже баща ти бе заминал по работа на компанията, когато загина. Тогава мога да се намеся със забележки и въпроси за моя баща и Томас. Преди всичко трябва да узнаем как е започнал пожарът, какви щети е нанесъл, за да разберем в какво състояние са били телата на бащите и братята ни, когато са ги открили. Длъжни сме също да научим как „Деравенелс“ възнамерява да ги върне в Англия за погребението.

— Да — лаконично се съгласи Едуард и седна на един стол. Внезапно скръб помрачи лицето му и той установи, че му е трудно да продължи да говори.

Невил също замълча, седеше и пиеше кафе и неговото лице бе засенчено от мъка, очите му станаха замислени и тревожни.

Двамата мъже не проговориха още дълго. Изпиха кафето в пълно мълчание, внезапно потиснати от мисълта, че пътуването им към Италия ще бъде трудно и изпълнено с печал.

Еlegantният кабриолет на Невил обиколи „Бъркли Скуеър“, прекоси „Пикадили“, мина през „Графалгар Скуеър“ и продължи по посока на „Странд“, където се намираше управата на компанията „Деравенелс“.

Великолепната, теглена от коне, карета най-сетне спря пред внушителните кантори на голямата световна търговска компания на „Странд“.

Когато двамата мъже слязоха, няколко чифта очи ги проследиха. И двамата бяха изискано облечени в тъмни костюми и черни палта,

платът, кройката, стилът и безупречната изработка показваха, че дрехите са от най-високо качество и са шити на „Савил Роуд“.

Минувачи, забързани по собствените си дела в студената януарска утрин, спираха да погледат високите мъже, които уверено крачеха към входната врата на компания „Деравенелс“. Енергични и бляскави джентълмени, елегантни господа от висшата класа, така ги възприемаха, и то без каквото и да е раздражение. Англия през 1904 година бе свят на класово разделение, всички го знаеха и го приемаха.

Двамата мъже преминаха през старинния главен вход и за миг поспряха в огромното, покрито с мрамор фоайе, високият му таван се извисяваше над главите им като катедрала. Набразденият с жилки мрамор в черно и тъмнокеремидено покриваше стените, издигащите се към тавана цилиндрични колони и просторния под. Импозантно и величествено, то навяваше мисли за пари и успех.

Един портиер, заел мястото си вътре зад малко бюро, изложено на зимния студ, забърза към тях. На часа разпозна Едуард Деравенел. Кой би могъл да забрави високия, красив младеж с блестящата червеникавозлатиста коса и искрящи сини очи. Синът на покойния Ричард Деравенел, а не бе ли баща му един от най-изисканите господа на света, помисли си портиерът, сетне учтиво поздрави:

— Добро утро, господин Едуард, господин Уоткинс. Господин Мастърс ме уведоми, че ще пристигнете. Моля качете се направо на първия етаж.

— Благодаря, Джонсън — отговори Едуард, като отправи към служителя топла усмивка. — Как е синът ви? Последния път, когато говорихме, му предстоеше да постъпи в колониалната армия в Индия.

Поласкан, че Едуард помни прежния им разговор, портиерът кимна и се усмихна с неподправена радост.

— Много е добре, сър, благодаря ви. Много мило от ваша страна, че помните моя Джак, сър.

Едуард леко наклони глава и двамата с Невил поеха нагоре по широкото двойно стълбище от стругован махагон, което се изкачваше към широка площадка в горния край.

Двамата се качиха по стъпалата до първия етаж, където се намираха кабинетите на ръководителите, наредени един след друг по дълъг коридор, завършващ с грамадни двойни врати, които водеха към заседателната зала на компанията. В съзнанието на Едуард изплува

образът на това помещение. Като малко момче често мечтаеше, когато порасне един ден, да седне на председателското място в залата. Изведнъж почувства особено потискащо чувство, представяйки си кабинета на баща си. Не бе съвсем сигурен, че би могъл да понесе да влезе в него днес, при все че навярно щеше да се наложи. Да отлага би било абсурдно, нали? Въпреки това отхвърли идеята. Щеше да му донесе още спомени и нова болка.

На половината път по покритите с червен килим стъпала Невил спря, а ръката му се отпусна на махагоновите перила.

— След като приключим с поздравите смятам, че е разумно веднага да започнем с въпросите, Нед. Да избегнем всякакво отлагане. Знаеш какъв може да бъде Обри.

— Бъбрив и досаден, меко казано — отвърна Едуард. — Но нямаш причини за безпокойство. Също като теб, и аз нямам търпение да стигнем до дъното на историята. Да се надяваме, че ще научим по-важните подробности, че ще ни даде задоволителни отговори. В края на краищата именно той търгуваше с Италия.

Невил кимна и двамата продължиха нагоре по стълбите. Бяха напрегнати, изпълнени с опасения; ужасяваха се, че скоро щяха да заговорят за смъртта на любимите си близки и ще научат за мъчителния начин, по който са загинали в пожара. Макар че не го бяха обсъдили помежду си и двамата съзнаваха, че това е жестока и отвратителна смърт.

Двете стълбища завършваха с широка площадка, напомняща по размери и форма на стая. В средата на празното пространство бе поставено голямо бюро и зад него седеше привлекателна млада жена в черен костюм с дълга пола и бяла блуза.

Тя вдигна поглед, а двамата мъже пристъпиха към писалището, очите ѝ автоматично се насочиха към Едуард, когото незабавно разпозна.

— О, господин Едуард, добро утро — промърмори тя, като го удостои с полуусмивка. Искаше ѝ се да изрази съчувствие за смъртта на баща му, но знаеше, че няма да е редно да прави каквито и да е лични коментари. Не бе нейна работа.

— Добро утро, Матилда. Това е господин Уоткинс и сме тук, за да се срещнем с господин Мастърс.

Тя погледна Невил, позна го, после стана от мястото си.

— Ще уведомя господин Мастърс, че сте тук, сър — и забърза към противоположния край на коридора.

Едуард и Невил съблякоха палтата си и ги окачиха в дрешника, а минута по-късно Матилда се върна.

— Господин Мастърс веднага ще ви приеме — съобщи тя и ги поведе по коридора, покани ги в кабинета и затвори вратата след тях.

Обри Мастърс заобиколи бюрото си, за да поздрави Едуард и Невил. Бе предвзет, топчест човечец, приближаващ петдесетте, тъмнокос, с румено лице и близко разположени кафяви очи.

Припряно се приближи, сграбчи ръката на Едуард и възкликна:

— Едуард, момчето ми, заповядай, влез и седни! — обърна се към Невил, ръкува се и с него и посочи към другия стол пред писалището си. — Добре дошли в „Деравенелс“, господин Уоткинс, мина доста време от последното ви идване тук. Повече от година, ако правилно помня.

— Истина е — отговори Невил и се отпусна на стола. Очите му останаха приковани в Обри Мастърс, който се върна зад бюрото си, за да заеме мястото си.

— Моля, приемете съболезнованията ми, господин Едуард, за ужасната загуба, която ви сполетя, и вие също, господин Уоткинс — започна Мастърс. — Тази трагедия е като черен облак над компанията през изминалите няколко дни, откакто получихме страшната вест. Всички са дълбоко потресени и натъжени...

— Благодаря — обади се решително Едуард, рязко прекъсвайки Мастърс. — Братовчед ми и аз ценим любезността и съчувствието ви и сърдечно ви благодарим, че спестихте на майките ни ненужните, допълнителни душевни страдания. Да получат новината по телефона щеше да бъде невероятно мъчително и за двете.

— Да, така е и затова ми се стори, че да натоваря Невил с тежката задача бе уместно и правилно — отговори Обри Мастърс и се наведе напред над бюрото, склучил ръце.

— Вярно е, проявили сте тактичност — намеси се Невил, а очите му преценяващо оглеждаха Мастърс, сякаш да добие впечатление за него.

— Господин Уоткинс и аз много държим да разберем какво точно се е случило с бащите и братята ни в Карара, Обри. Предоставена ни

беше само най-мъглява информация за гибелта им и се надяваме да ни посветиш в повече подробности.

След като се изкашля няколко пъти, Обри кимна.

— Съжалявам да ви го съобщя, но не разполагам с много факти, Едуард. Всичко, което зная, е, че миналата неделя вечер в хотела е избухнал пожар. Съобщиха ми го в понеделник с телеграма от Карара.

— А кой ви изпрати телеграмата? — попита Едуард, овладял емоциите си. Преоткриваше вродената си антипатия към Мастърс, който никога не е бил кой знае какъв любимец и на баща му. В него имаше нещо непочтено и Едуард бе убеден, че верността му може да се купи и винаги така е било. Младият човек сега се питаше докъде се простира честността му. Съществува ли изобщо такава? Като че това качество не бе съвместимо с оглавяващия миннодобивния отдел.

Обри Мастърс, на свой ред втръчен в Едуард, заговори с най-самоуверения тон, на който бе способен:

— Алфредо Оливери ми събщи за трагедията.

— Той не управлява ли търговските ни дела в Карара?

— Да. Работи заедно с шефа на кариерата.

— Разбирам. Нали има и друг управител във Флоренция? — запита Едуард. — Фабрицио Делароза.

Мастърс кимна.

— Делароза се грижи за цялата ни търговия в Италия и работеше в тясно сътрудничество с господин Ричард, тъ, с баща ви.

— Той ли се свърза с вас?

— Да — Обри се поизправи на стола си, съсредоточи се върху посетителите си, като местеше поглед от Деравенел към Уоткинс, доловил изведнъж враждебността им. Питаше се защо. Обзе го паника. Беше ли забравил нещо? Научили ли са нещо, което той не знае? Прочисти гърлото си и заяви с ясен и твърд глас: — Вижте, казах ви всичко, което зная, господин Едуард.

— Много ли са били обгорени от огъня? — попита Невил и преглътна, за да не позволи мъката му да излезе наяве.

— Съжалявам, но не ми е известно. Оливери ми събщи с телеграма, че са ги намерили в хотела и че телата са отнесени в болницата във Флоренция. И ще ги държат там до пристигането на близките. Тоест вие, разбира се.

— И това е всичко, което знаете? — усъмни се Едуард и недоверието пролича в гласа му.

Мастърс изглежда се смути от този въпрос.

— Няма много какво още да се знае — промърмори той с объркан и разтревожен вид.

— Заедно ли са били? В приемната ли са били, или във фоайето? Или в спалните си? Колко е продължил пожарът? Защо не са ги спасили, преди да стане прекалено късно? Какво гласи докладът на полицията? — заговори твърдо Едуард на Обри Мастърс с присвити очи. — Искам да разбера повече за целия случай, както и братовчед ми.

— О, Боже, изглежда допуснах грешка.

— Какво искате да кажете? — бързо попита Едуард и прикова сините си очи в Мастърс.

— Навярно трябваше веднага да замина за Италия, да проуча случилото се, вместо да оставя това на италианските ни управители.

— По всичко личи, че сте били длъжен — изстреля студено Едуард и му хвърли свиреп поглед.

Последвалата тишина в стаята беше оглушителна.

Едуард, разочарован, седеше неподвижно на стола си. Беше ли наистина Обри Мастърс безхарактерен мухльо, или бе хитър лицемер? Не бе сигурен, но взе решение веднага да напусне кабинета му. Нищо повече не можеха да научат с Невил, ясно бе като бял ден. Щом пристигнат в Италия, през следващите няколко дни, щяха сами да узнаят фактите.

Братовчедите напуснаха канторите на „Деравенелс“ и излязоха на улицата, където Невил даде разпореждания на кочияша на своята карета. Двамата мъже пресякоха „Странд“ и влязоха в „Савой Корт“, общия вътрешен двор на хотел „Савой“ и на театъра със същото име в съседство.

Невил забави крачка, когато приближиха театъра, и се обърна към Едуард с думите:

— Благодарение на оперетите на Джилбърт и Съливан, Ричард Д’Оили Карт^[1] е успял да построи този театър и хотела, както знаеш. С печалбите от тях е натрупал същинско състояние.

Едуард кимна.

— И баща ми е казал същото. Беше приятел на Ричард и обичаше оперетите, особено „Микадо“ и „Пинафор“.

— Не са ми по вкуса. Предпочитам Моцарт.

След като се настаняха на масата, Невил поръча бутилка сухо бяло вино и се облегна на стола си, като изпитателно погледна братовчед си.

— Не харесваш много Обри Мастърс, нали, Нед? — попита най-после той.

— Не става въпрос дали ми допада или не... не съм сигурен дали мога да му имам доверие. Никога не е бил любимец на татко и докато стояхме в кабинета му, се запитах дали е глупак, или лукав двуличник.

— Ако е склонен към притворство, тогава е страшно добър актьор. Лично аз мисля, че е дребен хапльо. Коего ме довежда до основния въпрос. Как е стигнал до този пост? Кой го е направил директор на миннодобивния отдел?

— Хенри Грант, естествено. Обри Мастърс му е роднина, втори братовчед, доколкото зная.

— Пак шуробаджанацина, а? — Невил поклати глава. — Не се ли изненада, че от Хенри Грант няма ни вест, ни кост, дори не ти изпрати съболезнованията си.

— Не особено. Виждаш ли, преди да отпътува за Италия, баща ми спомена, че Хенри Грант е нещо неразположен, не е особено добре със здравето и от два месеца се е оттеглил в религиозно уединение в Къмбрия. Така че предположих, че все още е там и никой не си е дал труда да му съобщи за трагедията.

— Ако е така, струва ми се крайно нелепо да го държат в неведение.

— И на мен също. Но няма значение. Сега ни предстои по-важна работа, Невил. Трябва да заминем за Италия веднага, щом е възможно. Уил и аз сме готови да отпътуваме веднага. Само кажи кога.

— Тръгваме в събота, Нед. Всичко се урежда от агенцията „Томас Кук“, както ти споменах по-рано тази сутрин. Само трябва да им потвърдя за хотела днес.

— Споменах ти, че одобрявам „Риц“.

Невил кимна и взе менюто.

— От дни насам хапвам по няколко залька, а зная, че и с тебе е същото. Наистина мисля, че е редно да си поръчаме прилично ядене,

дори и само да поддържахме силите си.

— Прав си. Бедата е, че изобщо не съм гладен. Изгубих апетит.

Едуард последва примера му, проучи менюто, после го остави и каза:

— Знаеш ли, благочестивият Хенри Грант може и да пречиства душата си и да се отдава на религията, но съпругата му е тук в Лондон. Лесно биха могли да изпратят писма със съболезнования до нас и семействата ни, не смяташ ли?

— Вникни в същината, Едуард. От тази кучка не може да се очаква нищо добро. Нека сега си поръчаме нещо за ядене и да си починем. Този следобед ни предстои да подготвим плановете си. Длъжни сме да намерим начин да разнищим цялата история. Трябва да разберем дали е имало предателство и после да действаме хладнокръвно.

— Надявам се двамата управители в Италия да ни дадат повече информация, особено Алфредо Оливери, понеже живее в Карара. Баща ми винаги го е харесвал и често говореше за него с най-топли чувства.

— Значи ще се обърнем към него и няма съмнение, че ще разполага с доклада на полицията. Или поне ще има достъп до него. Това ще бъде началото.

— Бих казал, че Обри Мастърс бе изключително надменен в отношението си и това ме вбеси — сподели Едуард.

— Зная. Мога да чета по очите ти, дори когато лицето ти остава каменно, Нед. Все едно, сигурен съм, че има как да победим клана на Деравенел от Ланкъшър — каза Невил и продължи: — Предричам, че ще те поставя на креслото на Хенри Грант за по-малко от шест месеца.

За миг Едуард остана безмълвен, после запротестира:

— Прекалено млад съм, Невил. Нека не забравяме, че дори нямам деветнайсет.

— Нека си припомним, че Уилям Пит младши бе само на двайсет и четири, когато стана министър-председател на Англия.

— Но...

— Никакво „но“, Нед. Ти ще управляваш „Деравенелс“.

— Но само, ако си до мен — възкликна Едуард.

— Ще бъда, не се безпокой за това, братовчеде — обеща Невил Уоткинс.

[1] Джилбърт (1836 — 1911) — либретист и Съливан (1842 — 1900) — композитор, заедно с импресариото Ричард Д’Оили полагат основите на мюзикъла на ХХ век. — Б.пр. ↑

9. ФЛОРЕНЦИЯ

Бяха пристигнали във Флоренция, за да откарат телата обратно в Англия, а и за да разберат как са загинали близките им. Но след като най-сетне се бяха озовали в Италия, единственото, от което Едуард истински се ужасяваше, бе да видят телата.

Напълно осъзнаваше, че восъчнобледите, безжизнени лица на неговите баща, брат, чичо и братовчед ще му подействат съкрушително. От друга страна, изпитваше нужда да ги види, за да повярва, че действително са мъртви. В съзнанието си не можеше напълно да приеме връхлетялата ги катастрофа.

Едуард Деравенел стоеше до прозореца на хотелската си стая и се взираше навън към река Арно и хълмовете на Флоренция отвъд нея. В студената януарска сутрин нямаше слънце, небето бе скрито под струпалите се сиви облаци. Над повърхността на реката се носеше мъгла, скриваща тъмните води, която му напомняше за лондонските зимни мъгли.

Бе пристигнал снощи от Париж, придружаван от Невил и Уил, и се бяха настанили в хотел „Бристол“. Построен през втората половина на деветнайсети век, той често бе посещаван от английската аристокрация, мнозина горещо го препоръчваха и затова беше много известен.

Подобно на повечето големи хотели тук, бе разположен на бреговете на Арно и стаите му гледаха към реката и пръснатите хълмове, издигащи се в покрайнините на града. Той и Уил наеха съседни стаи, докато Невил се разположи в големия апартамент, няколко врати по-надолу по коридора.

Едуард се отдалечи от прозореца, отиде пред огледалото и започна да връзва вратовръзката си от тънка, черна коприна. След като я нагласи така, че да го удовлетворява, забодде красива игла с перла в средата на грижливо оформените гънки на възела. Бисерното бижу бе подарък от баща му, който получи миналата година за осемнайсетия си рожден ден; сега го ценеше повече от всякога.

Като се приближи до гардероба, извади жилетката си и я облече, обърна се към високото огледало, вгледа се в себе си и си помисли колко блед изглежда, дори измършавял. С лека въздишка отново се върна при гардероба, за да извади сакото си.

Докато крачеше напред-назад, вледеняващото чувство на ужас, го обгърна като тънък воал, досущ като мъглата над реката. Неволно потрепери, поспря до стола и се подпря с ръка на него. Затвори очи и надзърна в душата си.

Днес съм длъжен да запазя пълно самообладание и не бива да показвам каквито и да е чувства. През цялото време лицето ми трябва да остане непроницаемо. Споделям подозрението на Невил, че е имало предателство, че пожарът не е избухнал случайно. Не знам как ще научим истината, но сме длъжни да опитаме. Уил е на същото мнение. Радвам се, че дойде с нас. С Невил се разбират добре и на двама ни е приятна компанията му.

Някак трябва да понеса изпитанието тази сутрин и да видя телата. После без значение как, ще отпътуваме за Карара. Ще действам по този план. Трябва да видя хотела, където са намерили ненавременната си кончина. Абсолютно наложително е. Тогава, да се надяваме, този италиански кошмар ще свърши. По-късно тази седмица ще откараме покойниците у дома, в Йоркшир, където ще ги погребем в гостоприемната земя, където ще почиват в мир...

Настойчиво чукане по вратата прекъсна мислите на Едуард и той отиде да я отвори. Отвън стоеше Уил Хаслинг, подходящо облечен в черен костюм и черно палто, праметнато през ръката.

— Нали не съм подранил много? — попита Уил и повдигна вежди.

Едуард поклати глава.

— Влез, Уил — отвори по-широко вратата и направи няколко крачки навътре, последван от приятеля си. — Закуси ли? — попита Едуард, докато изваждаше палтото си от гардероба.

— Да, благодаря, както и ти, доколкото виждам — отговори Уил, хвърляйки поглед към подноса, поставен на една малка масичка. Той се намръщи. — Кафе и кифла. Само това ли си ял?

— Не съм много гладен — Едуард погледна часовника на стената и продължи: — Едва девет и десет е, струва ми се, че малко сме

подранили. Фабрицио Делароза няма да пристигне преди десет и трийсет.

— Зная, но бях сигурен, че си станал и помислих, че можем да се поразходим, да глътнем малко чист въздух преди идването му. Между другото, ще дойде ли и Алфредо Оливери с нас?

— Делароза не го спомена в писмото, което получих снощи. Но предполагам, че ще дойде. В края на краищата той живее в Карара и поради тази причина ще разполага с най-много сведения. Поне така смятам.

Уил кимна в съгласие, седна на един стол и сложи палтото върху коленете си.

— Срещал ли си го? Или и той ти е непознат?

— Не съм го виждал, както и Делароза; но баща ми винаги е имал високо мнение за Оливери. Очевидно харесваше този човек и мисля, че чувството е било взаимно — Едуард закопча три четвърти дългото си сако, облече си палтото и попита: — Ще тръгваме ли, Уил?

— Трябва да уведомим Невил, че излизаме — каза Уил, докато излизаха от стаята.

— Не е необходимо. Уговорката е да се видим в главното преддверие в уречения час. Нека остане така, какво ще кажеш? — тонът на Едуард бе остър, почти рязък.

— За мен това не представлява проблем — отговори Уил и погледна крадешком към Едуард. Знаеше, че вътрешно страда и бе изпълнен с опасения какво ги очаква през следващите няколко часа. Колкото и едър и здрав да беше Нед, Уил знаеше, че приятелят му е чувствителен и състрадателен по душа. Само мисълта за смъртта на близките му сигурно бе агония за него. Нед бе много предан на семейството си. За него то бе на първо място, освен това бе силно привързан към баща си, а с брат си Едмънд бе особено близък.

Двамата мъже мълчаливо заслизаха по широкото стълбище, водещо към просторното входно преддверие и няколкото разкошни фойета. Изобилстваше от мрамор, тук-там в големи керамични саксии бяха засадени палми, по стените висяха прекрасни пейзажи от Флоренция в тежки, позлатени рамки, а от двете страни на преддверието на пиедестали бяха поставени скулптури.

След малко се озоваха пред „Бристол“ на „Виа де Пешони“, близо до „Санта Мария Новела“, непосредствено до „Палацо Строци“.

Бе една от най-красивите части на града, където се намираха и други първокласни хотели, изискани магазини, художествени галерии и музеи.

— Ето ни в най-великия ренесансов град на света, Нед — заговори Уил, като го хвана под ръка. — Нека се разходим, да повървим и да се насладим на гледките му.

Едуард кимна.

— Съжалявам, Уил, зная, че съм унил... — не довърши мисълта си, само поклати глава, изражението му изведнъж стана тъжно. Желанието за живот сякаш го бе напуснало.

— Помисли — отбеляза Уил, без да обръща внимание на тъжните думи и потиснатото му настроение. — Намираме се в града на Данте, Петрарка и Бокачо. Можеш ли да си представиш, че Бокачо е написал тук „Декамерон“ и книгата е станала образец за белетристиката по цял свят, шедьовър, ценен стотици години наред. И продължава да бъде.

Нед обърна очи към приятеля си.

— Николо Макиавели е живял тук и е написал „Принцът“ във Флоренция, да не го забравяме. От него можем да научим твърде много.

Уил се засмя, забеляза палавия блясък в очите на Нед.

— Зная какво искаш да кажеш, наистина е чудо да бъдем в този град — погледна Нед, после зарея поглед в небето и добави с глас, изпълнен с благоговение: — Движим се по улиците, по които са стъпвали Леонардо да Винчи, Микеланджело и Ботичели, едни от най-великите художници на света... невероятно е, Нед... забележително е как градът е създал такива гении.

— Поети, принцове и политици — промълви Нед. — А Медичите? Династията им е властвала няколко столетия, истински рекорд, не мислиш ли?

— Категорично.

Замълчаха и докато вървяха, Уил се питаше как да поободри Нед, да укрепи духа му. Ненадейно осъзна, че точно сега нищо не би му помогнало да се почувства по-добре. Първо трябваше да се сблъска със смъртта, да погребее мъртвите си роднини и чак тогава ще може да продължи напред и да потърси пътя си към бъдещето. „Нужно бе да сложи край на тази ужасна история — мислеше си Уил, — за да може

да живее истински отново, да събере отломките и да поеме пътя към новия си живот.“

10.

Невил Уотсън бе красив мъж. Строен, макар и не така висок като Нед, имаше деликатно телосложение без грам излишна тлъстина, много силен и атлетичен. Лицето му бе с изсечени черти; имаше орлов нос и гладко, твърде високо чело. Широко разположените му очи под извитите черни вежди бяха изумителни — светлосини, почти тюркоазени на цвят. Блестящи, ясни и живи, те излъчваха огромен интелект. Кожата му бе матова, косата — черна, като на повечето членове на клана Уоткинс, и на моменти напомняше на леля си Сесили Уоткинс Деравенел, сестрата на баща му.

Тази сутрин той седеше на старинното писалище във всекидневната на апартамента си в хотел „Бристол“ и записваше някои бележки, стремеше се да систематизира накратко мислите си за срещата с Фабрицио Делароза.

След няколко минути остави молива, доволен, че е обхванал важните точки. Облегна се на стола си и хвърли поглед към стаята, очите му се присвиха, докато обмисляше срещата.

Девизът на Невил, наследен от баща му, беше: „Мисли с главата, не със сърцето си“. В търговията винаги го следваше, а често и в личния си живот. Много отдавна баща му го бе посъветвал да бъде студен като лед, непроницаем и лишен от емоции, винаги когато става дума за бизнес.

„Никога не показвай слабост, не допускай да се разкриеш. Така ме учеше дядо ти“ — обясняваше баща му, когато за първи път навлезе в света на търговията. Той не забрави тези думи и те го следваха в живота му до ден-днешен.

Длъжен съм да помогна на Нед да бъде като мен, мислеше си Невил. Със сигурност неговият баща му е предал много от опита си, но не съм съвсем сигурен, че Ричард е знаел как да научи Нед да бъде истински хладнокръвен. В края на краищата чичо му бе сърдечен и мил човек, комуто преди години се наложи да се противопостави на коварния си братовчед Хенри Грант. Роптаеше против несправедливостта, търсеше правата си, но не постигна нищо, а само

си създаде много неприятели сред фамилията Деравенел. Смъртни врагове, ако трябва да бъдем точни.

Мислите на Невил останаха съсредоточени върху Нед. Братовчед му имаше остър ум и не се боеше от нищо и никого. Притежаваше огромна самоувереност и невероятно очарование, каквито Невил рядко бе виждал. Умееше да бъде безпощаден, когато се наложеше. Освен това, Нед имаше добър нюх към бизнеса и преди всичко към финансите.

Убеден, че Нед с голяма лекота би могъл да управлява компанията „Деравенелс“ с подходящите напътствия и помощ, Невил бе готов, имаше желание и бе способен да направи всичко, за да осигури успеха му. Заедно щяха един ден да оглавят империята, Невил не поставяше този факт под въпрос. С неговите подготвка, знания и опит и с вродените способности на Нед и обаятелното му присъствие, можеха да постигнат почти всичко. Естествено, с малко късмет. Щастливата случайност винаги присъстваше като фактор в уравнението.

Сгъна листа, на който бе нахвърлил бележките си, пхна го в джоба на самото си и се изправи. Прекоси стаята с широки крачки и застана пред прозореца, вперил поглед в натежалото небе. Слънцето бе започнало да се процежда през угнетяващата сивота и той си помисли, че денят в крайна сметка може да се окаже хубав. Мразеше мрачното време, колкото и да бе свикнал с английския климат и копнееше за слънце и топлина, също както братовчед си Нед, след пътуванията си във Франция през годините.

Мислите за Нед продължиха да се редят... Невил високо го ценеше и се възхищаваше от него, уважаваше го. Доколкото можеше да прецени, Нед имаше една слабост и това бе непреодолимата му страст към жените. По-възрастните жени, при това вдовици. Руси вдовици. Докато беше ерген, тази склонност към романтичните или плътски увлечения нямаше да създава главоболия, но когато Нед се оженеше, което щеше да стори рано или късно, щеше да се наложи да загърби похотливото си поведение или поне да стане по-дискретен. Въпреки че Нед не подозираше, Невил знаеше всичко за настоящата му връзка с Лили Овъртън, не че имаше значение, щом и двамата не бяха женени. Все пак на мнозина тя би се сторила странна.

Е, да, той все пак е мъж, в края на краищата, всички сме еднакво грешни, мислеше си Невил с иронична усмивка.

Тримата англичани бяха облечени почти еднакво: с черен костюм с три четвърти сако, както бе модно в момента. Белите им ризи бяха безупречни, както и черните им копринени вратовръзки. Облечени в траурни костюми, те привличаха внимание върху себе си, докато крачеха през преддверието на хотел „Бристол“, отправени към едно от фоайетата, разположени там. Неколцина от другите гости, преминаващи през преддверието, им хвърляха любопитни погледи, а някои от жените и с нескрито възхищение. И тримата мъже бяха високи, красиви, очевидно английски аристократи, привлекателна групичка навсякъде и по всяко време.

Когато влязоха във фоайето, към тях се приближи усмихнат сервитьор и ги поведе към голяма кръгла маса, която Невил бе резервирал.

Седнаха, поръчаха кафе и когато сервитьорът се отдалечи, Невил се обърна към Едуард:

— По същия начин, както когато посетихме канторите на „Деравенелс“, възнамерявам да те оставя ти да водиш разговора, Нед. Преди всичко Делароза е служител на компанията и в момента е отговорен пред теб.

— И твоят баща загина в пожара — възрази Едуард и леко се намръщи. — Според мен можеш да му кажеш всичко, каквото сметнеш за уместно, да го питаш каквото искаш. И двамата сме засегнати.

— Да, истина е — изстреля в отговор Невил. — Но моля те, поemi нещата в свои ръце, Нед. Така ще имам възможност да го разбера какъв е, а ти, Уил, можеш да посветиш вниманието си на Алфредо Оливери. Мисля, че трябва да преценим тези хора и да решим дали в бъдеще ще бъдат наши съюзници, или неприятели. Знаем, че „Деравенелс“ има и други търговски интереси в Италия, освен мраморната кариера.

— Разбирам — бързо отговори Уил и кимна. — Имам чувството, че Оливери ще се окаже приятел, а не враг, според казаното досега от Нед. Така ли е, приятелю?

— О, да, татко извънредно много го уважаваше, в това няма съмнение, както вече ви обясних. Но е странно, че не е споменал Делароза в писмото си до мен, така че имам неприятното чувство, че няма да се появи тази сутрин.

— Защо правиш подобно предположение? — попита Невил, гласът му леко се повиши и хвърли разтревожен поглед към братовчед си.

— Имам... вътрешно предчувствие, нека използвам твоите думи.

В същия момент сервитьорът се завърна с поднос с чаши кафе и високи чаши с вода и им ги сервира. След като отново се усмихна и кимна, се оттегли. Невил отпи глътка от водата. Допаднаше му континенталния обичай да се сервира вода заедно с другите напитки. „По-цивилизовано е“, мислеше си той.

— Този да не е Делароза? — промърмори тихо Нед секунда-две по-късно, докато се взираше към сводестия вход, където един добре облечен мъж стоеше и се оглеждаше. Бе среден на ръст, строен и рус, подобно на мнозина италианци от Севера. Нед бързо добави: — Насочва се насам, той е, сигурен съм.

Той се изправи, тръгна към италианеца и протегна ръка.

— Сеньор Делароза, предполагам — заговори го с едва забележима усмивка. — Аз съм Едуард Деравенел.

— Добро утро, сеньор Деравенел — отговори Делароза. — Добре дошли във Фиренце^[1]. Как бих искал случаят да не бе така скръбен. Съжалявам за загубата на близките ви.

— Тъжно е, да — отвърна Едуард. — Но моля ви, елате да ви представя братовчед си Невил Уоткинс и нашия добър приятел Уил Хаслинг.

Невил и Уил вече се бяха изправили на крака и след като се ръкуваха и размениха поздрави, четиримата мъже заедно седнаха на масата.

Делароза се обърна към Невил и промълви:

— Толкова ми е мъчно, сеньор, и за вашата загуба.

— Благодаря — Невил сведе глава, изражението му бе безизразно, напълно неразгадаемо.

— Желаете ли нещо подкрепително? Кафе, чай? — попита Едуард.

— Si, grazie^[2], сеньор Едуард. Ще споделя кафето ви.

Едуард направи знак на стоящия наблизо сервитьор, поръча кафе и после съсредоточи цялото си внимание върху Фабрицио Делароза.

— Кога ще видим телата на близките си? — попита тихо с мрачен глас.

След като се прокашля, Делароза отговори:

— След около половин час. В болницата „Санта Мария Новела“ са. Наблизо е. Можем да отидем пеша.

— Разбирам. Братовчед ми и аз се питахме защо телата са пренесени във Флоренция?

Делароза отново се изкашля.

— Защото бе необходимо да ги балсамирят.

— Ясно, значи казвате, че в Карара няма условия за това?

— Да, сеньор, така е.

— Какво е причинило смъртта им? — попита Нед, сепвайки италианеца.

— Моля? — челото на Делароза се набразди и той изгледа Едуард продължително, сякаш не разбира.

— Нашите бащи и братя са били в хотела по време на пожара — погледът на Едуард бе настойчив, прикован в Делароза. — Много ли бяха обгорели? От изгарянията си ли починаха? Или вдишаният дим е причинил смъртта им? Не ни съобщиха никакви подробности.

— Задушили са се с дим и предполагам, че това е довело до смъртта им.

— И изобщо не са били обгорени? — попита Едуард с озадачен тон и поклати глава.

— Не. Няма обгаряния по лицата им.

— Но навярно има по телата им? Може би това искате да намекнете?

— Нищо не намеквам — бързо изстреля в отговор Делароза и повдигна русата си вежда. — Съобщиха ми, че са умрели от задушаване с дима.

— Какво знаете за пожара, как е избухнал?

— Не зная, сеньор Едуард. Не бях там.

— Някой друг има ли представа? Може би Алфредо Оливери? — поинтересува се Нед.

— Той нямаше никакви сведения... не знае повече от мен самия.

— Разбирам. Кажете ми, сеньор Делароза... — Едуард замълча, облегна се напред и отново впи в италианеца изпитателния си поглед. — Защо Оливери днес не е във Флоренция? Предположих, че са му съобщили, че пристигаме. От кантората в Лондон чрез Обри Мастърс.

Италианецът кимна, изведнъж добил разтревожен вид, и гласът му леко потрепери, когато отговори:

— Аз уверих Алфредо Оливери, че не е нужно да идва. Аз съм тук, а аз управлявам търговията на „Деравенелс“ в Италия. Той не знае нищо. Нищо повече от мен.

— Значи искате да ни кажете, че причината за пожара е истинска загадка. И че близките ни дори не са обгорели в него. Много интересно. Твърде странно, Делароза.

Фабрицио не проговори, обърна поглед към Едуард и се запита защо се почувства едновременно притеснен и заплашен от този млад великан, дарен с изключителна физика и завладяваща красота, който имаше най-студените сини очи, които бе виждал. „Като стомана — помисли си Делароза. — Този Деравенел е направен от стомана.“ И неочаквано изпита страх. Едуард Деравенел не бе като баща си и щеше да причини неприятности, в това Фабрицио Делароза бе убеден. Нямаше търпение да избяга, да се върне в кантората си и да се свърже с Лондон.

Едуард заяви:

— Е, изглежда, нямате какво повече да добавите, сеньор Делароза. Тогава да тръгваме. Моля, отведете ни в болницата, та най-сетне да видим телата. О, между другото, как сте уредили да ги пренесат обратно в Англия?

Делароза се изкашля, сложил ръка на устата си, и после бързо и припряно отговори:

— Ще отпътуват с кораб. Предварително съм ангажирал билети за вас и сеньор Уоткинс — замълча, погледна Уил и додаде: — Ще резервирам и за вас, господин Хаслинг. Ако желаете да придружите приятелите си.

— Желая — веднага отвърна Уил.

Невил възкликна:

— Не мисля, сеньор Делароза! Искам да кажа, че не възнамерявам да пътуваме с кораб. Нито да превозим телата на бащите и братята ни.

Делароза го изгледа изумен.

— Не разбирам...

— Тогава нека ви обясня — намеси се Невил. — Януари е. Времето е лошо. Едно пътуване по море може да се окаже прекалено опасно по това време на годината. Има твърде много бури — поклати глава и изгледа особено Делароза. — Сам ще организирам пътуването. Ще върнем телата в Англия с влак. Много по-безопасно е, не мислите ли?

Болничният регистратор Роберто дел Ренцио ги посрещна в приемната и ги поведе по дългия коридор към моргата.

Висок, едър, той бе облечен с бяла риза с права, колосана яка с подвити ъгълчета, черна вратовръзка, черно сако и панталон на тънки райета. Гласът му бе мрачен, но изражението — учтиво и на Едуард му се струваше, че мъжът е с безгрижен дух, от онези хора, готови да се засмеят, ако шегата си струва. Но не се смееше, не се шегуваше, дори не говореше много, докато вървеше с тях към далечния край на болницата, за който обясни, че е северното крило.

Когато стигна до чакалнята, регистраторът поспря и обръщайки се към Делароза, заговори на скован английски:

— Вероятно ще предпочетете да изчакате тук — отмести поглед към Едуард и попита: — Само двамата ли ще влезете в моргата?

— Не съм сигурен — отговори Едуард и погледна към Уил. — Би ли желал да дойдеш с нас?

— Ако не възразявате, да, искам, Нед. Ще ми се да им отдам последна почит. Имаш ли нещо против, Невил?

— Така да бъде — промълви Невил и последва смълчания Нед и регистратора, а Уил Хаслинг тръгна след него.

За голяма изненада на Едуард, четиримата мъртъвци бяха докарани в моргата във вече затворени ковчези. Очакваше да са положени в дългите метални камери, с които изобилстваше помещението.

Секунда по-късно лекар с бяла престилка се присъедини към тях и след като го представиха, започна да отваря ковчезите.

Едуард и Невил видяха телата на братята и бащите си и се вторачиха във въсърнобледите им лица. Истина бе, не бяха обгорели.

По тях нямаше и петънце. Поне не и по лицата им.

Въпреки че не го знаеха, двамата мъже мислеха за едно и също... че това вече не са техните обични близки, не и сега, когато душите им бяха отлетели. От тях бяха останали само вкочанени трупове.

Едуард докосна рамото на баща си и склопи очите му. Сбогом, помисли си той, сбогом. После се отмести, за да погледне скъпия си брат, милия Едмънд. Но този Едмънд, когото познаваше и обичаше, не бе предишният. Той сложи ръка на рамото му, мислено се сбогува с момчето и тъжно отстъпи.

Невил неотлъчно го следваше, безмълвно се прости с тях, при все че знаеше, че именно духът на тези мъже ги правеше обичани и мили... сега бяха само празни обвивки, мъртва плът. А Уил, който бавно вървеше след тях, почувства в гърдите си студ и пустота. Защото и той чак сега осъзна смъртта им и нейната безвъзвратност.

След минути всичко свърши.

Получиха необходимите документи от регистратора и се разделиха с Делароза. На часа напуснаха болницата, вървяха близо един до друг, забързани напред, прекосиха площад „Санта Мария Новела“ и се отправиха към хотела.

Едуард се питаше защо цял ден толкова се бе ужасявал да види мъртвците. Не бе почувствал нищо.

Писмото пристигна късно следобед. Някой го пъкна под вратата, но когато Едуард се приближи и я отвори, навън нямаше никого. Погледна наляво, после надясно по коридора, но той бе празен.

Отвори плика и извади писмо. Бе кратко. По-скоро къса бележка.

Докато очите му пробягваха по набързо написаните думи, усети как стомахът му направи салто, а ръцете му се разтрепериха. Липсваше обръщение. Само няколко кратки реда:

Нищо не е такова, каквото изглежда.

Елате на мястото, където за последно бе баща ви.

Утре. Идете в сградата със същото име. Ще ви чакам.

Едуард веднага се досети, че посланието е от Алфредо Оливери. Последното място, което баща му бе посетил, беше Карара. А сградата със същото име бе кантората на „Деравенелс“.

Сгъна писмото на две, прибра го в джоба си, излезе от стаята и тръгна по коридора към апартамента на Невил. Дълбоко в себе си знаеше, че на другия ден най-накрая ще открият истината.

[1] Firenze (итал.) — Флоренция. — Б.пр. ↑

[2] Sì, grazie (итал.) — Да, благодаря. — Б.пр. ↑

11. КАРАРА

От момента, в който рано сутринта Едуард пристигна в Карара заедно с Невил и Уил, искаше да обърне гръб и да си замине. Нещо в този град в Тоскана определено го потискаше.

Знаеше, че това чувство отчасти се дължи на факта, че неговите баща, брат, чичо и братовчед бяха умрели тук едва миналата седмица, и то при трагични обстоятелства. И все пак изпитваше определена неприязън към мястото, намираще го студено, неприветливо, навяваше опасност, а и друго го безпокоеше. Чувстваше се угнетен от планинските хребети, обгръщащи Карара от три страни, които сякаш я превръщаха в затвор.

Навсякъде имаше мрамор. Огромни плочи блестяха с белотата си по планинските склонове на Апуанските Алпи; сивкаво белият мраморен прах се носеше из въздуха, стелеше се по постройките и земята; посипваше хората; проникваше в дрехите и косата им. Непрестанно ехтеше шум от рязането на камъка в ателиета, работилници и апартаменти, по улиците, където скулптори и каменоделци ваеха статуи, гравираха фрески, урни и какви ли не произведения на изкуството. Неуморен труд кипеше в Карара, както в града, така и по планинските склонове.

Едуард знаеше, че трябва да осъществи срещата с Алфредо Оливери и после възможно най-бързо да замине. В съзнанието си вечно щеше да свързва Карара със смъртта и скръбта и не искаше да се връща тук, докато е жив.

В този момент седеше на един стол в кантората на компанията „Деравенелс“ и изучаваше Алфредо Оливери, който разговаряше с Невил, предлагайки им да пренощуват в Карара, като добави, че ще бъде щастлив да гостуват в дома му.

— Далеч по-добре, отколкото в хотел — тихо добави той.

Бяха пристигнали в кантората преди около трийсет минути, след като пътуваха няколко часа от Флоренция с карета, която им уреди портиерът на хотел „Бристол“. Пътуването се оказа удобно.

Едуард вече вярваше, че може да се довери на този човек, макар да го срещаше за първи път. Сега разбираше защо баща му го харесваше толкова много и имаше такова доверие в Оливери. В италианеца имаше нещо предразполагащо, начинът му на изразяване разкриваше честност, искреност и преданост.

Алфредо Оливери изобщо не се оказа такъв, какъвто си го бе представял. Да започнем с това, че имаше много светла рижа коса, с наситен червен цвят, наричан в Англия „морковен“. Второ, страшно приличаше на англичанин. След като се представиха един на друг и влязоха в личния кабинет на Алфредо Оливери, Невил отбеляза колко правилно италианецът се изразява на английски. Тогава домакинът им обясни, че е син на майка англичанка и баща италианец и през детството си е прекарвал всяко лято с майка си, баба си и дядо си в Лондон. По-късно четири години учил в английски пансион, а през лятото се връщал в Италия.

— Нищо чудно, че говорите като англичанин — заключи Невил, когато Оливери свърши разказа за произхода си. — Всъщност наистина сте такъв — добави той, като се надяваше, че думите му не звучат покровителствено, защото единственото му желание бе да му направи комплимент.

— Наполовина — промърмори Алфредо и едва забележимо се усмихна — разбираше, че това е похвала. — Английската ми част обикновено изненадва посетителите от кантората в Лондон. Въпреки че никога не учудваше господин Ричард — погледна многозначително Едуард и добави: — Толкова добър бе баща ви. Прекалено добър, ако искате да знаете истината.

— Вие сте човекът, който знае всичко за тукашните дела, господин Оливери — започна Едуард. — И фактът, че пристигнахме веднага, щом получихме бележката ви, трябва да ви говори нещо...

— Че имате подозрения — набързо го прекъсна Алфредо и очите му се приковаха в Едуард.

— Да, така е. Какво имахте предвид, когато написахте „нищо не е такова, каквото изглежда“?

— Точно това — той хвърли на Едуард пронизателен, многозначителен поглед. — Твърде много факти изглеждат прекалено лесно обясними. Но когато надникнете под повърхността, е, тогава

действителността става по-различна. Доста често картината изглежда съвсем друга. Поне аз често го откривам.

— Значи имаме право да се съмняваме в начина, по който са загинали? — тихо попита Невил.

— Така е — отговори Алфредо. — Бих искал да ви разкажа за нощта на пожара, да споделя с вас всичко, което лично аз зная или впоследствие съм научил — той повдигна въпросително вежди.

— Да, моля ви, разкажете ни — подтикна го Едуард и се наведе напред, всяка частица от него бе напрегната в очакване, заедно с това той изпитваше неясен страх, питаше се какви ли ужаси ще им разкрие Алфредо.

— Беше неделя вечерта, преди малко повече от седмица. Вечерях с баща ви и чичо ви и двамата младежи — господин Едмънд и господин Томас. Оставих ги в малкия хотел около единайсет часа и се прибрах у дома. Както по-късно разбрах, пожарът се е разразил в ранните часове в понеделник сутринта, около един. По всичко личи, че е започнал в дясното крило, разпространил се към фойетето и после обхванал и лявото крило, където близките ви бяха настанени. Избухнал е ненадейно и поради вятъра през онази нощ, продължил да се разпростира и превърнал хотела в огнена пещ. И...

— Но те не бяха обгорени — прекъсна го Невил, с глас, недопускащ възражение. — Видяхме телата им и по лицата им нямаше и белег. Ако хотелът е бил пламтящ ад, как по тях няма следи?

— Вятърът рязко стихнал и завалял проливен дъжд. Освен това почти веднага се вдигнала тревога и мнозина от гражданите наизлезли с кофи вода, да помагат да се потуши огънят.

— Значи, твърдите, че пожарът бързо бил изгасен, но близките ни са се задушили от дима още в началото, когато пламъците са били най-силни? — попита Едуард.

— Точно така гласи смъртният акт — обърна се Невил към Алфредо. — Смърт поради вдишване на отровен дим.

— Не са се задушили от пушека — започна Алфредо и притеснено се прокашля няколко пъти. — Причина за смъртта им не е пожарът. Починали са от получените по-рано рани.

— Рани ли? — Едуард се поизправи на стола си и го погледна изумено.

Невил и Уил седяха на ръба на столовете си като на тръни и настойчиво се взираха в управителя на „Деравенелс“ в Карара, поразени от чутото.

Алфредо възвърна самообладанието си и продължи с тих глас:

— Баща ви, чичо ви и братовчед ви са получили контузии по главата, господин Едуард — после погледна към Невил и продължи: — Тримата мъже са умрели мигновено. Доктор Бутафилио ми довери...

— Някой ги е нападнал? Убил ги е? Правилно ли ви разбирам? — намеси се Едуард и гласът му прокълбна.

— Вие... съжалявам, че ви съобщавам тази ужасна новина и на вас, господин Уоткинс. Много, много съжалявам.

— Излиза, че пожарът е предизвикан, за да се прикрие престъплението? Това ли ни казвате? — попита Невил и изражението му стана мрачно, а гласът — суров.

— Да. Това е теорията на лекаря и аз съм съгласен с него. Вашите близки са били убити и пожарът е причинен, та трупове да обгорят до неузнаваемост и никой да не разбере, че е извършено убийство. Но който и да го е направил, не е предвидил дъжда. Беше истински потоп. Той потуши пламъците.

— Споменахте баща ми, чичо ми и братовчед ми, но не и брат ми — възбудено попита Едуард, без да откъсва поглед от Алфредо. — Ами Едмънд?

Алфредо Оливери се боеше от този въпрос и известно време не продума и дума. Смелостта му го напусна, но знаеше, че ако не сега, щеше да се наложи да го съобщи на господин Едуард по-късно, така че пое дълбоко дъх, успокои дишането си и отговори:

— Изглежда, че когато оставих господин Ричард и останалите в хотела, господин Едмънд отново е излязъл. Никой не знае къде е ходил, така съобщих и на полицаите, които по-късно разследваха случая, но без успех. Както и да е, докато се връщал към хотела, вероятно точно преди да предизвикат пожара, някой причакал господин Едмънд в една странична уличка и се нахвърлил върху него. Той...

— Кой? Кой би нападнал по-малкия ми брат? — извика Едуард, а лицето му все по-силно пламтеше от гняв.

— Не зная. Никой не е наясно, никой тук не разбира какво става. Всички са разстроени, повярвайте ми.

— И никой не е видял какво се е случило? — скептично попита Невил с рязък глас, който изплющя като камшик.

— Не и самото нападение. Но Бенито Маняни, съдържателят на ресторант „Колизеум“, след като затворил, бил на път за вкъщи, когато видял двама мъже, надвесени над паднал на земята човек. Така се случило, че уличната лампа в пресечката била запалена и той се завтекъл с викове към тях. Те на часа побягнали. Били англичани обаче.

— Откъде знаете? — бързо попита Уил и впери очи в Алфредо. Ясно му бе, че Едуард и Невил са прекалено измъчени, за да говорят в този момент, така че пое инициативата.

— Бенито съобщил на полицията, че приличали на англичани, понеже чул единият от мъжете да споменава нещо за Лондон, като че точните му думи били „дай че знаме“. Тази фраза не означавала нищо нито за Бенито, нито за полицията. Според мен човекът всъщност е казал „да изчезваме обратно в Лондон“, нещо такова.

— Как са го убили? — попита с толкова слаб глас, че едва го чуха.

Алфредо се поколеба, питаше се дали да не излъже, за да пощади чувствата на Едуард Деравенел. Но знаеше, че не бива, длъжен бе да каже истината. Дължеше я на Едуард и на баща му.

— Издъхнал много бързо — най-сетне отвърна Алфредо. — Доктор Бутафилио ме увери, че смъртта е била мигновена.

— Но как? — настоя Едуард.

— Прерязали са му гърлото — отговори тихо Алфредо с разтреперан глас.

В стаята настъпи пълна тишина. Изумлението и ужасът, изпълващи атмосферата, бяха почти осезаеми.

Вледенен на стола си, с обезкървено и лишено от цвят лице, Едуард извика:

— Не! Не и милият Едмънд. Да умре така. Толкова жестоко. О, не. Не може да бъде. Кой би извършил такова подло убийство? Той бе само на седемнайсет, за Бога, едно невинно момче...

Гласът на Едуард секна, лицето му се сгърчи, сълзи заблестяха в очите му. Закри с ръце лицето си и наново го завладя мъка по любимия брат.

В същия миг Невил скочи на крака и се приближи до Едуард. Наведе се над него и го взе в обятията си. След секунда Едуард неуверено се изправи, обърна се към Невил и го прегърна толкова силно, като че животът му зависеше от това. За кратко братовчедите останаха неподвижни в крепка прегръдка. По-здравото от всякога бяха свързани в общата си скръб, поразени и ужасени как зверски и безсърдечно бяха погубили Едмънд. Споделена бе и мъката им и за другите им жестоко убити близки.

След малко двамата мъже отслабиха прегръдката си и отново седнаха. Първи заговори Невил, поглеждайки към Алфредо:

— Нека ви попитам: вие лично вярвате ли, че господин Едмънд е бил убит, защото е Деравенел? Че нападението от онази нощ не е злощастно съвпадение?

— Не смятам, че покушението върху господин Едмънд е случайно. Ни най-малко. Бе убит, защото е Деравенел и син на господин Ричард. Според мен не са го намерили в хотела, когато са убили другите, затова са тръгнали да го търсят — Алфредо енергично поклати глава. — Нищо не може да ме убеди в противното.

— Допускате ли, че и господин Едуард е в опасност?

— Да. Но тук в Карара не, не и сега. Убийците са побягнали обратно в Лондон. Но наистина мисля, че е в опасност. Защото е син на господин Ричард. Според мен, господин Уоткинс, чичо ви бе убит, защото е истинският наследник на компанията. Всички във фирмата знаят, че преди шейсет години „Деравенелс“ бе заграбена от клана от Ланкашър. Някои от директорите са доволни от сегашното положение, но не всички. Има и такива, които вярват, че господин Ричард трябваше да заеме председателското място. За жалост малцина. Хенри Грант е неспособен, винаги съм го мислел. Кичи се с лаврите на другите Грант, управлявали преди него — дядо му, който узурпира компанията, и баща му, добавил своя принос към величието ѝ. Но тя му се изплъзва. Работите не вървят добре, чуйте ми думата. Той е като земевладелец, който не се грижи за имота си, както винаги казваше господин Ричард. Нищо не разбира от търговия и финанси, а над него властва съпругата му францужойка и приближените ѝ. Марго Грант има достатъчно поклонници, които изпълняват нарежданията ѝ.

— Знаех си. Чичо го бе споделил с баща ми — от гърдите на Невил се откъсна дълбока въздишка и той поклати глава, тъгата

замъгли светлосините му очи. — Баща ми и брат ми загинаха, защото се оказаха на погрешното място в неподходящото време... — скръбният му глас стихна и той присви устни. — Нека Бог даде покой на душите им на небето.

— Значи „Деравенелс“, компанията, основана от моя прадядо, всъщност се управлява от някаква жена, която дори не носи фамилното име по рождение. Направо да те побият тръпки, Невил — заключи Едуард с леден глас.

— По-скоро ме кара да се смея, макар и горчиво — отвърна Невил. — Тази жена е за посмешище, не знае какви ги върши. И естествено Джеймс Клиф и Джон Съмърс я използват. Именно те държат юздите на властта. И все пак, убеден съм, че е опасна, няма никаква съвест и е повече от вероятно зад убийците да стои тя. Но не се измъчвай, Нед. Ще осъществим нашето отмъщение, както ти обещах в „Рейвънскар“. Няма да позволя някаква млада и некомпетентна жена да ти отнеме, каквото ти принадлежи, бъди сигурен в това.

12. КЕНТ

— Защо не накараш полицията да продължи да разследва случая? — извика Лили Овъртън, лицето ѝ пламна, а очите ѝ се изпълниха с възмущение. — Не разбирам, наистина не ми е ясно, Нед.

— Помъчи се. Вече ти обясних няколко пъти! — изстреля в отговор Едуард, като се мъчеше да усмири яда си. — Но ще опитам още веднъж. Случаят не е в юрисдикцията на Скотланд Ярд. Престъплението не е извършено тук. Станало е в Италия, в Карара, ако бъдем точни и...

— Зная, Нед — прекъсна го тя. — Говорех за полицията в Карара. Защо не продължават разследването си? Това исках да кажа.

Стиснал юмруци, след като пое дълбоко дъх, Едуард отговори с най-спокойния глас, на който бе способен.

— Невил и аз, а и Уил, прекарахме часове поред с началника на местната полиция, опитвайки се да достигнем до дъното на историята. Бе изключително отзивчив. Със сигурност бе провел щателно разследване, преди да отидем при него, и не бе открил нищо. Фактически всичко, с което разполагаше полицията, бе информацията, дадена им от съдържателя на ресторанта, който им съобщи, че видял двама мъже да се нахвърлят върху някого в една странична уличка късно през нощта. Опитал се да помогне, спуснал се с викове към нападателите, които веднага побягнаха. Пристигнал твърде късно, за съжаление брат ми вече бил мъртъв, когато го приближил. Бенито Маняни, собственикът на ресторанта, докладвал също, че чул двамата мъже, нападателите, да си подвикват на английски. Е, това е... няма друго.

Лили не отговори. Само клатеше смаяно глава, облегната на канапето, вперила поглед в него.

Без да откъсва очи от нея, Едуард си помисли, че тя всеки миг ще се облее в сълзи и затова се опита да превъзмогне раздражението си. Разтвори длани, отпусна напрегнатото си тяло и зае по-непринудена поза пред огъня, бумтящ в камината. Знаеше, че тя не е глупава жена,

точно обратното, но за определени неща можеше да бъде влудяващо недосетлива понякога, и това го докарваше до лудост.

Въздъхна дълбоко и с по-спокоен и по-дружелюбен тон каза:

— Алберто Оливери наистина положи усилия да проучи заедно с полицията всичко известно за убийствата и, разбира се, за причината за пожара, мястото, от което е започнал, фактически всичко, свързано с престъплението. Но не може да се постигне много, след като вече по ъглите на улиците не се спотайват убийци, а из града не се шляят подпалвачи. Целият случай е забулен в мистерия... — той замълча, въздъхна и добави: — Без правдоподобни доказателства полицията в Карара е безсилна. — Пристъпи от крак на крак и отрони още една лека въздишка, завършвайки: — Това не е първото престъпление, останало неразкрито, Лили, мога да те уверя в това.

— Също и аз — обади се Уил Хаслинг от прага, докато влизаше в кабинета в къщата на сестра си в Кент, където тримата гостуваха на Вики за уикенда. Той продължи: — Особено обезсърчаващо е, когато повече или по-малко знаем кой стои в дъното на отвратителното злодеяние, а нищо не можем да предприемем...

— Защо не? — бързо се намеси Лили, седна с изправен гръб на дивана и премести погледа си от Уил към Нед, който продължаваше да стои пред камината.

— Защото не можем да отвърнем със същото — след миг рязко отговори Едуард, чието раздражение към нея придобиваше пагубни размери. — Не върви да започнем да убиваме наляво и надясно, само защото мислим, че някой си е виновен за смъртта на баща ми и брат ми, както и на бащата и брата на Невил. Тогава със сигурност Скотланд Ярд ще се намеси и ще погне нас.

Лили бръкна в джоба си да извади носната си кърпичка, издуха си носа и попи очите си.

— Толкова е... мъчително — промълви тя и смачка кърпичката с дългите си, гъвкави пръсти. — Не зная как го понасяш, Нед.

В стаята настъпи гробно мълчание.

Внезапно огънят се разгоря, чу се пукане, платът на роклята на Лили прошумоля като нежен шепот, когато тя се размърда на канапето; лек дъждец закапа по перваза на прозореца. Само тези шумове нарушаваха пълната тишина. Никой от двамата мъже не проговори. Лили сподави изречението, което беше на върха на езика ѝ, страхуваше

се да изговори и дума, откакто ѝ стана ясно, че казаното от нея бе истински гаф.

Бавно и предпазливо Уил прекоси стаята и стигна до камината, където най-близкият му приятел стоеше като вкаменен, без да помръдва. Уил постави ръка на рамото като да го успокои, после застана до него.

Едуард Деравенел беше много ядосан и объркан; над лицето му се спускаше сянка, скриваща истинските му чувства. Овладея се, като дишаше дълбоко и след това, като че след цяла вечност, насочи вниманието си към Лили Овъртън. Най-сетне проговори с рязък и студен глас:

— Как мога да го понасям ли ме питаш? Ако искаш да знаеш истината, не мога. Но ми се налага. Нямам избор. Сега, нека приключим този спор, възможно ли е? В него няма смисъл. Нищо не можем да направим, докато разследваме онези, които според нас са виновни. Невил и аз погребяхме обичаните от нас близки... сега те почиват в мир. Няма какво да говорим... — гласът му стихна, той се поприведе напред, изгледа я настоятелно, а изражението му наподобяваше каменна маска. — С това въпросът приключва.

„Не, не е така, тепърва започва — помисли си Уил Хаслинг. — Няма да свърши, докато Нед и Невил Уоткинс не унищожат фамилията Грант. Всеки един от членовете ѝ по отделно. И то окончателно.“

От злокобните мисли, въртящи се из главата му, Уил почувства, че косъмчетата по врата му настръхват и ледени тръпки пробягват по тялото му.

Вторият съпруг на Вики Форт Стивън, известен banker с добро обществено положение, бе заминал за Ню Йорк по работа и тя се бе уговорила с брат си да прекарат заедно уикенда в провинцията.

Уил, от своя страна, бе придумал Нед да се присъедини към тях. Понеже Вики и Лили бяха близки приятелки, тя също бе поканена.

Едуард с радост придружи Уил, чиято компания винаги му бе приятна, а присъствието на Лили допълнително го зарадва.

Фермата, разположена недалеч от Алдингтън в Кент, близо до блатото Ромни, много отдавна бе престанала да функционира като стопанство. Датираща още от седемнайсети век, през последните

години бе претърпяла цялостна промяна. Сега повече приличаше на имение и всъщност бе провинциалната резиденция на собствениците си. В нея вече не се отглеждаше нищо, с изключение на зеленчуците в градината пред кухнята на Вики, нямаше добитък, но стопанката поддържаше конюшня с отбрани коне за езда и лов.

Макар че фермата бе безразборно и несиметрично градена, с няколко нови пристройки, можеше да се похвали със значително удобство и гостоприемство, благодарение на безупречния вкус на Вики и декораторските ѝ уменията.

Навсякъде цареше уют, той се дължеше на пламтящите камини, големите, отрупани с възглавници канапета, дебелите килими върху дървените и каменни подове и кадифените завеси на множеството прозорци, предпазващи от студа през зимните вечери.

Едуард и преди бе гостувал тук, затова винаги му даваха една и съща стая, която той особено харесваше, защото гледаше към блатото Ромни и морето отвъд него.

Удобно и явно нарочно стаята на Лили се намираще точно срещу неговата, само на две-три крачки от другата страна на коридора. Досега се бяха отдали на две нощи страстна любов и двамата се радваха на обстоятелството, че могат да останат в едно легло до зори, да се събудят и насладят един на друг в ранната утрин.

Лили винаги бе успявала да го успокои, да повдигне духа му, да прогони демоните, които често го преследваха. Но този уикенд бе някак различен, за голяма негова изненада и тревога. Тя като че правеше точно обратното, на няколко пъти го разстрои с нейното злополучно желание да подхване темата за ужасното престъпление, което така измъчваше него и семейството му. Поведението ѝ бе непонятно за него, започваше да му действа на нервите и да го дразни. Досега това не се бе случвало.

Седеше пред камината в спалнята си и се питаше защо тази иначе умна и отзивчива жена е толкова равнодушна към чувствата му. Какво я подтикваше постоянно да споменава различни подробности от тази трагедия? Сякаш човъркаше жива рана, и то дълбока. Защо не я оставеше да заздравее? Съвсем наскоро бе понесъл тежък удар и бе дошъл тук, за да се успокои, да си върне душевното равновесие. Той затвори очи, отпусна глава на облегалката на стола и се отдаде на най-съкровените си мисли.

Длъжен съм да остана спокоен и да запазя пълно самообладание, да се владее изцяло. Не мога да позволя на Лили да ме разстройва или да ме отклонява от целта ми. Невил няколко пъти ме предупреди да не позволявам на жени да влияят прекалено на живота ми. Посъветва ме да ги използвам, да им се наслаждавам, но не и да се обвързвам с чувства към тях. По-лесно е да се каже, отколкото изпълни, възразих му миналата седмица и той се съгласи с мен. Но ми напомни, че на нас двамата ни предстои да изпълним важна мисия. Да тръгнем на поход и да победим фамилията Грант, да я поставим на колене. Ще победим, увери ме Невил, и разбира се, така и ще стане. Ще спечеля повече от Невил, понеже, отървем ли се от Грант, фирмата „Деравенелс“ става моя и многократно ще съм отмъстил за баща си. Не само ще съм получил възмездие за смъртта му, но и за присвояването на компанията отпреди шейсет години, заради което той заемаше по-ниско положение в нея. Да, ще го направим, и то бързо. Обещах на майка си след погребенията в „Рейвънскар“ и Рипън. Дори ѝ се заклех и зная, че остана доволна. Сега съм глава на фамилията Деравенел и съм длъжен да защитавам майка си и братята си, да се грижа за тях, да осигуря благополучието и спокойствието им, сега и за в бъдеще. Ще го изпълня. Невил ме увери, че мога да се справя. Разбира се, майка ми е подсигурана, защото има наследството, което сега управлява Невил, но трябва да взема от „Деравенелс“ всичко, което ми се полага. Длъжен съм да откроя защо баща ми е бил лишаван от средства и да променя това положение възможно най-скоро. Нужно е да си намеря къща, прилично място за живеене. Майка ми притежава къщата на „Чарлс Стрийт“ и независимо че ми я предлага, не мога да я приема. Би било нечестно, тъй като е нейна според завещанието на баща ѝ.

Майка ми е резервирана, но пък такава е природата ѝ и понеже я познавам достатъчно добре, разбирам, че скръбта ѝ за баща ми и Едмънд е изключително силна. Ще мине дълго време, преди да се съвземе. Но тя е силна и ще продължи живота си, без тъгата да я сломи, ще се грижи за Ричард и Джордж и за сестра ми Мег, ще ги възпита така, както баща ми би желал.

Преди да напусна „Рейвънскар“, уведомих майка си за черния бележник, за който ми бе споменал Алфредо Оливери в Карара. Тефтер, който баща ми постоянно носел със себе си и където вписвал

ежедневните си бележки. И тя, и аз го търсихме, но досега безуспешно. Тя ще продължи да го издирва, както аз сторих в стаите му на „Чарлс Стрийт“, преди да дойда в Кент. Досега нямаме никакъв късмет.

Алфредо ще ни бъде от голяма полза и ни обеща да ни помогне с каквото може. Несъмнено е наш съюзник. Щастлив съм, че е до мен. Вярвам му.

Уил идваше в „Стоунхърст“, откакто преди дванайсет години сестра му бе купила имението. Бе се сдобила с имота наскоро след смъртта на първия си съпруг Майлс Томлинсън, с желание да обърне гръб на шума и оживлението на Лондон и да се потопи в спокойствието на природата на Кент. Възстановяването на къщата и превръщането ѝ в приятно място за живеене се превърна в средство да превъзмогне скръбта.

До голяма степен бе успяла в начинанието си, а през годините Уил стана неин усърден помощник. Постепенно се привърза към „Стоунхърст“, колкото и тя, обичаше го както през зимата, така и през лятото. Старият чифлик бе заобиколен от двайсет хектара прекрасна земя — имаше поляни и пасбища, езеро и гора с диви зюмбюли, а зад просторните цветни градини се простираше блатото Ромни.

За Уил блатото бе тайнствено, вълшебно място с дивите си, поклащащи се на вятъра треви и виещи се пътеки, постоянните мъгли, които се спускаха привечер и се носеха над пейзажа, замъглявайки очертанията му. В този здрачен час лекият бриз довяваше солени мириси от морето и напомняше колко близо е Ламаншът.

В древни времена по това време на деня местните залоствали прозорците, защото вярвали, че мъглите причиняват треска; други плътно затваряли капациите, защото били сигурни, че над блатото бродят призраци.

Вики обикновено се присмиваше на тези бабини деветини, които все още се разправяха, стига да има кой да слуша, а стигнеше ли се до приказки за духове, измърморваше тихичко:

— По-скоро са местните контрабандисти, чийто път лъкатуши навътре към сушата, по него превозват тютюн, вино и бренди от Франция.

Уил се съгласяваше с нея, наистина вярваше, че контрабандистите все още вършат тук съмнителната си търговия.

Този следобед, докато крачеше по настланата с плочи пътека, водеща от задната тераса към градините, отново се възхити колко красив е пейзажът дори и през тази студена февруарска събота. Ставаше късно, почти бе паднал здрач и сивото небе бе потъмняло и по него бяха плъзнали огненочервени и пурпурни ивици чак до хоризонта. Или виждаше морето? Къс от ниските части на блатото зад градините лежеше доста под морското равнище и нерядко му се струваше, че морето в далечината се издига към небето. Странна оптическа измама.

— Уил, Уил! Чакай ме!

Той се обърна, когато чу гласа на Нед, спря се да го изчака, докато приятелят му с отривисти крачки бързаше надолу по пътеката.

— Защо не ме покани да се разходя с теб? — попита Нед. — Или ти се искаше да останеш сам? Натрапвам ли ти се?

Уил поклати глава, приближи се до приятеля си, хвана го под ръка и двамата тръгнаха заедно.

— Реших, че е по-добре да те оставя сам след обяда. Изглеждаше така разстроен тази сутрин, а на обяд всички бяхме така умърлушени.

— Имах основателна причина, не смяташ ли?

— Да. Както и да е, знаех, че си сам горе в стаята си, откакто Лили и Вики се отправиха с двуколката към селото, след като ти изчезна. Тъкмо ги видях да се връщат и избягах насам.

— За човек, който не обича провинциалния живот и предпочита веселбите, ярките светлини, шумните балове и блясъка на Лондон, изглеждаш силно привързан към „Стоунхърст“ — отбеляза Нед, когато поеха надолу по пътеката.

— Постепенно го обикнах, сигурно защото помагах на Вики да го докара в приличен вид и защото отношенията ни станаха особено топли и непосредствени през това време, точно след като Майлс почина. Бях на четиринайсет или петнайсет, горе-долу толкова, заедно работехме добре и се сближихме. Тя все ми напомняше, че ѝ помагам да се пребори със скръбта. Но нека бъда честен, Нед, не бих искал да живея в провинцията постоянно. Обичам да идвам на гости на Вики, понеже сме много близки. Блатото също ме очарова. Има нещо странно в това място и неговата тайнственост ме омагьосва.

Нед се засмя.

— А, да, вече разбирам. Привлича младият любител на приключения, който все още живее в теб... разказите за контрабандисти и пренасянето на тютюнец и бренди и Бог знае какво още. Но разбирам какво искаш да кажеш, аз също ценя неповторимата история на блатото Ромни — отправил поглед към морето, тъй като стигнаха края на моравите, Нед добави: — Тук има и романтика... попътен вятър към Франция^[1] и така нататък, а?

Уил се усмихна — знаеше, че Нед се шегува с него.

— Е, може да си прав, навярно е така — съгласи се той. После промени темата. С угрижен глас попита: — Сега си по-добре, нали, Нед?

— Предполагам, да. Обаче съм длъжен да призная: мисля, че днес сутринта Лили се показва тъпа като галош. Винаги съм я считал, както и ти, Уил, за доста съобразителна, умна жена.

— Съгласен съм, искам да кажа, показва се малко глупава сутринта. От друга страна, съм убеден, че е интелигентна и остроумна. Освен това е на трийсет и две и е опитна, светска жена, какво ще кажеш? Но знаеш ли, спомням си, че веднъж Вики ми каза, че Лили се има за експерт по право, мисли, че знае всичко за законите, юридическите процедури и тям подобни, понеже години наред била омъжена за адвокат. Очевидно вярва, че е по-веща от всички нас, че е истински познавач.

Нед отговори с тих, но нетърпящ възражение глас:

— С всички сили се стремя да поставя скръбта си там, където ѝ е мястото, дълбоко в себе си. Тя е там и винаги ще остане, но сега е погребана в дебрите на сърцето ми. Длъжен бях да го сторя, за да мога да продължа да живея. Нужно е да се съсредоточа върху настоящето и бъдещето. Миналото ми и тази трагична смърт винаги ще останат в паметта ми. Обаче не мога да допусна скръбните чувства да ме завладеят. Трябва да гледам напред, зная, че ме разбираш, Уил.

— Да, съгласен съм, че Лили неуместно прекалено задълба темата. Но не искаше преднамерено да те огорчи, просто стана ненужно настойчива, вероятно бе убедена, че проявява загриженост — той повдигна рамена. — В края на краищата е жена и кой, за Бога, може да разбере тези възхитителни, но понякога дразнещи създания, да проумее какво вършат или говорят? Не и аз.

Едуард замълча. Двамата мъже продължиха да вървят, хванати под ръка, щастливи, че са заедно. Те искрено се обичаха. В известен смисъл бяха като братя и приятелството им бе истинско и здраво. И щеше да продължи през целия им живот, макар че в този момент никой от двамата не го съзнаваше.

Когато оставиха ливадата зад гърба си и застанаха близо до брега на морето, Уил ненадейно промълви:

— Наистина попътен бриз към Франция, Нед. Погледни насреща, колко ярко блестят светлините на френския бряг и как добре се виждат. Колко е ясна нощта.

— Без мъгла откъм блатото — отговори Нед. — Скоро ще имаме пълнолуние, помни ми думата. Нощта няма да е благосклонна към контрабандистите.

— Имаш право. Но слушай, знаеш ли, че блатото Ромни е прочуто с престъпните закона, колкото и брега на Корнуол?

— Известно ми е — като леко се извъртя наляво, Нед продължи: — Хайде да идем и да поседнем на онази стена. Искам да поговоря с теб по един въпрос.

Уил кимна в съгласие. Двамата мъже се загърнаха с шаловете и палтата си и седнаха, вперили поглед към ширналото се море. Изведнъж съвсем се стъмни, звездите заблещукаха, а далеч напред проблясваше фарът на Дъндженес, дългите му лъчи рефлектираха от водата, отразяваха се от сушата и отново се връщаха в морето.

Понеже знаеше, че Едуард Деравенел ще заговори, когато прецени, че е дошло времето, Уил зачака, нетърпелив да разбере за какво става дума.

Най-после Нед каза:

— Какво става с Оксфорд, Уил? Не се върна, за да продължиш образованието си. Пропусна всякакви срокове.

— О, няма да се връщам.

— Никога ли? — изненадата на Нед явно пролича по тона на гласа му.

— Точно така. Отидох до Оксфорд, видях се с всички и си взех сбогом, след като обясних причините, поради които няма да завърша образованието си.

— Ами баща ти? Не се ли разсърди? — попита предпазливо Нед.

— Да, но само за кратко. Нали знаеш, старият отдавна е вдигнал ръце от мен и му е ясно, че е безполезно да спорим, щом вече съм взел решение.

— Ходи ли до Лестършър да го видиш?

Уил поклати глава.

— По една случайност миналата седмица баща ми бе в града по работа и вечеряхме в неговия клуб. Отначало се ядоса и трапезарията ми се видя малко тясна, но на края се примири с решението ми. Съгласи се, че мога да живея живота си, както искам и ми пожела на добър час. Действително бе чудесен, Нед, дори не ми спря месечната издръжка.

— Колко щедро от негова страна — промърмори Нед. Понамръщи се и попита: — Но, Уил, какви са плановете ти? Все още ли искаш да постъпиш в някоя фирма в Ситито?

— Не, не... — гласът на Уил заглъхна и той замълча за миг, после продължи: — Бих искал да работя с теб, Нед, ако е възможно.

Изненадан, Едуард се обърна и изгледа приятеля си.

— В „Деравенелс“ ли? Това ли искаш да кажеш?

Уил кимна.

— Аз самият още нямам работа, така че не мога да ти предложа каквато и да е, стари приятелю.

— Ще дойде ден, когато ще ти бъде възможно. Готов съм да чакам — отговори Уил. — Ако познавам теб и Невил Уоткинс толкова добре, колкото си мисля, няма да се наложи дълго да чакам.

— Изглеждаш оптимист относно успеха ни — промълви Нед.

— Не съм се съмнявал и за момент.

Сега Нед заговори:

— Трябва да се представя във фирмата следващата седмица и съвсем откровено, доста ме е страх. Зная, че големите шефове просто ще ме поздравят, ще ми отредят един кабинет и ще ме оставят да гния, без да върша нищо, само да си въртя палците. Така действат те. Но имам други идеи и, преди всичко, категорично възнамерявам да поискам кабинета на баща си. Няма да ги оставя да ме натикат в някоя сбутана стаичка.

— Това се казва дух! — възкликна Уил. — Трябва да получиш кабинета на баща си. Започни така, както искаш да продължиш, това е съветът ми.

— Непременно ще го последвам.

— Споразумяхме ли се тогава? — попита Уил. — Че ще работя с теб?

— Наистина ме радва, че желаяш да работиш в „Деравенелс“, но не мога да ти обещаая кога точно ще стане.

— Както казах, ще чакам.

— Защо? — попита Нед малко по-късно, когато тръгнаха по пътеката, за да се върнат в къщата. — Защо имаш такова желание да работиш за „Деравенелс“?

— Защото вярвам, че мога да ти бъде от полза и понеже искам да бъда с теб, Нед, да работя редом с теб. Сега, да сменим темата: какво възнамеряваш да предприемеш относно Лили?

— Нищо — бързо отвърна Нед, обърна се към Уил и се вгледа в него на лунната светлина. — Смятам да вляза вътре и да бъда сърдечен и мил, доколкото ми е възможно. В края на краищата няма смисъл да преливам от пусто в празно, нали? Освен това, доколкото познавам Вики, сигурно вече е нахокала Лили, какво ще кажеш?

— Имаш право — отговори Уил, доволен, че Нед е решил да си върне очарователната същност. Обаянието му напоследък някак го бе напуснало. Но животът щеше да продължи, да се нормализира... поне се надяваше. Почувства лека тръпка на безпокойство и се запита има ли основания да смята, че бъдещето ще бъде нормално. Нямаше. Ни най-малко. Техният свят тепърва щеше да полудее.

[1] Алюзия с началото на поемата на Майкъл Дрейтън, възславяща победата на Хенри V над Франция в битката при Азенкур през 1415 г.: „Към Франция с попътен бриз в платната, флотилията плава през морята...“. — Б. пр. ↑

13. ЛОНДОН

Невил Уоткинс се готвеше да се срещне с трима мъже, така различни един от друг. Докато се разхождаше напред-назад покрай задната входна врата на къщата си в Челси, съсредоточи мислите си върху тях. Напълно съзнаваше, че всеки от тримата щеше да допринесе с нещо неповторимо на срещата; това, което ще кажат и за каквото накрая ще се споразумеят, щеше да промени живота на мнозина, на едни към добро, на други към лошо.

Когато Невил се обърна за сетен път и тръгна по каменната настилка, вратата внезапно се отвори и от нея излезе дете. Бе малката му дъщеря Ан. Веднага щом го видя, изтича към него, крачетата ѝ стремглаво я носеха по пътеката, размахваше ръчички и викаше:

— Татко! Татко! Ето ме!

Той се засмя, забърза напред, грабна я в обятията си и я вдигна, после силно я притисна до гърдите си.

— Здравей, сладката ми — прошепна той, докосвайки с дъха си блестящата ѝ кестенява коса. — Трябваше да си облечеш палто, нали знаеш, миличко. Ще изстинеш в това студено време.

— Но слънцето грее, татко — отговори тя, като го гледаше в очите.

— Все още е февруари, Ан.

— Цветята поникват — възпротиви се тя и посочи кокичетата и минзухарите в лилаво и жълто, които подаваха главици от тъмната земя по краищата на моравата. — Мама ми разказа за пролетните цветя.

— Наистина се показаха. Обаче нека влезем вътре, там е по-топло. А с теб ще се видим по-късно.

— Мама казва, че ще дойде Нед. Ще доведе ли със себе си и Ричард?

— Не мисля, скъпа, не и тази сутрин. Ще се срещнем по работа.

— Днес е събота, татко — отвърна тя с упрек в гласа си.

Той ѝ се усмихна.

— Зная — отговори ѝ, доловил разочарованието в погледа ѝ. Забеляза, че изражението ѝ се промени и стана тъжно.

— Харесваш братовчед си, нали?

Тя кимна.

В този момент Невил бе стигнал до вратата и след като я остави на земята и я подтикна да влезе в къщата, я последва вътре. Още преди да стигнат до централната галерия, той чу стъпките на съпругата си по излъскания дървен под. Винаги ги разпознаваше, само тя вървеше така решително. Туп, туп, туп, чуваха се крачките ѝ, краката здраво стъпваха по дървото и след малко тя се появи в галерията.

— А, ето те и теб, малката ми — възкликна Ан Уотсън, когато съзря съименницата си. — Търсих те навсякъде.

— Излезе да дири мен — обади се Невил, прекоси галерията, приближи се до съпругата си и нежно постави ръка на рамото ѝ. — Всъщност, както по всичко личи, по-скоро се интересувахте дали ще дойде малкият Дик — усмихна ѝ се, очите му преливаха от любов. — Знаеш колко е привързана към него, Нан, все го следва като сянка, когато той ни посещава в „Торп Манор“.

Ан Уоткинс, повече известна като Нан, кимна и като се пресегна, хвана дъщеря си за ръката.

— Не се отделя от него, откакто направи първите си стъпки и се спъна, за да падне в прегръдките му... в ръцете, които бяха готови да я задържат.

Невил замълча за миг, погледна внимателно съпругата си и лицето му внезапно стана замислено, очите му се присвиха.

— Хубаво е, че стана близка с Ричард, че него прие в сърцето си, а не другия. Така и не можах да проумея брат му... средния.

— Какво искаш да кажеш? — попита Нан и едната ѝ руса вежда изразително се надигна. Изглеждаше леко озадачена, като че не разбираше какво иска да каже.

— Притежава добро възпитание, но не и издръжливост.

— Сякаш говориш за кон.

Невил отметна назад глава и гръмогласно се изсмя, искрено развеселен от забележката на съпруга си. Тя често го забавляваше с коментарите си, изпълваше с веселие очите му.

— Изстрел в правилната посока, скъпа моя.

Нан му хвърли кос поглед, кокетливо се усмихна, после сведе очи към най-малката си дъщеря и промълви:

— Хайде, Ан, време е да се връщаш в детската стая. Госпожица Дидри чака, за да ви предаде с Изабел урок по рисуване.

— Аз съм тук — чу се тъничък глас и друго красиво момиченце влезе с танцова стъпка в галерията, светлата му коса блестеше на слънчевата светлина, която се процеждаше през множеството прозорци с оловни стъкла. То се приближи до баща си, като се въртеше на палци, демонстрирайки уменията си на начинаеща балерина. — Добро утро, татко — поздрави тя, когато най-сетне застана неподвижно.

Невил се наведе, целуна я по бузата, прегърна я, после топло ѝ се усмихна и я похвали:

— Колко си грациозна, Изабел. Силно съм впечатлен от таланта ти.

Тя се усмихна и направи изящно движение с ръка, сетне попита:

— Джордж ще дойде ли с Нед, татко? Мама спомена, че Нед ще ни гостува днес за обяд.

— Вярно е, скъпа, Нед ще пристигне, за да обядва с мен. Обаче идва само по работа. И не, Джордж няма да бъде тук, нито Дик. Ще се наложи да видите малките си приятели някой друг ден.

— О, — тя се понацупи и тръсна къдрите си. — Мислех да си поиграем заедно... — гласът ѝ стихна, когато улови предупредителния поглед на майка си, забеляза строгото изражение на лицето ѝ.

Нан заговори:

— По-късно ще поговоря с леля Сесили и навярно ще можем да измислим нещо.

— Сесили е още в Йоркшир — намеси се Невил, поклати глава и присви устни. — Реши да остане малко по-дълго в „Рейвънскар“, преди да отпътува за Лондон — леко сви рамене. — Предполагам, че се опитва да се успокои, да приеме... събитията.

— Както и майка. Наистина разбирам, Невил, и не може да се очаква нещо друго.

— До скоро, мили мои — обърна се Невил към момичетата. — Вървете в детската стая за урока по рисуване. Трябва да остана за малко насаме с майка ви.

— Добре, татко — послушно отговориха те в един глас и заедно изтичаха навън, запътили се към голямото стълбище в края на

галерията.

Като я хвана за ръката, Невил поведе съпругата си към намиращата се в съседство библиотека и затвори вратата след тях. Обърна лицето ѝ към своето, заговори с нисък глас, а очите му бяха пълни със загриженост.

— Опасявам се, че Сесили и майка ми не са съвсем добре в момента. И двете все още са потресени по мое мнение, понеже смъртта на близките ни бе така неочаквана. Ще им е нужно известно време да ги оплачат и да се съвземат.

Нан енергично кимна.

— Разбира се, разбира се, Невил, между другото не зная защо момичетата постоянно говорят за младите Деравенел. Наистина нямам понятие.

— Е, открай време Ан като някое кученце припка след Ричард, а колкото до Изабел, като че Джордж я привлича. При все че това не ме радва особено. Все пак, няма нищо странно, скъпа, дъщерите ни познават момчетата, откакто са се родили, израснаха заедно и след седмицата, която току-що прекарахме в Йоркшир, където бяха постоянно заедно с тях в „Рейвънскар“, мисля, че им липсват другарчетата в игрите. Напълно е разбираемо, нали?

— Да, предполагам — тя застана на пръсти, целуна го по бузата и го изведе от библиотеката. — Налага се да отида и да постоя няколко минути с тях, скъпи, да покажа интерес към урока им по рисуване.

— Зная, зная — той сподире с поглед съпругата си, докато тя се отдалечаваше по дългата галерия, и си каза колко е прелестна по нейния изискан и деликатен начин. Бе единствената жена, която някога бе обичал; имал бе и други, но връзката му с тях бе предимно сексуална. Неговата сладка Нан бе любовта на живота му. Бяха безкрайно щастливи заедно, той и тя, и единственото, за което съжеляваше понякога бе липсата на наследник. Даваше мило и драго за син; Нан бе помятала няколко пъти и все още не бе заченала отново. Поне засега. Ненадейно болезненият копнеж за мъжка рожба за секунда се надигна на повърхността, но той го потисна. Бе късметлия... припомни си с какво е благословен. А нали Нан и той бяха достатъчно млади, за да имат още много деца.

След като Нан изчезна нагоре по стълбите, Невил се обърна и отново излезе навън. Започна да се разхожда нагоре-надолу пред портала, мислите му се насочиха към работата и предстоящото пристигане на тримата му гости.

Първият, когото очакваше, беше братовчед му Едуард Деравенел. Гореше от силно желание да го види, да чуе какво има да му разкаже. От една седмица Нед работеше в кантората на „Деравенелс“ на „Странд“. Разговаряха накратко и бе получил няколко загадъчни бележки от Едуард, но не бе научил нищо важно. Това бе странно, направо смайващо. Но се доверяваше на Нед безусловно и преди всичко се уповаваше на преценките му. Разбираше, че се налага Едуард да е дискретен. Далеч за предпочитане бе да говорят насаме в къщата му, отколкото по телефона, а бе съвсем наясно колко лесно бележките могат да се загубят, да попаднат в неподходящи ръце или да бъдат откраднати.

Алфредо Оливери бе вторият, който трябваше да пристигне. Италианецът бе в Лондон, привидно по фирмени работи, но вече бе идвал да се срещне с тях — с Нед и с него. Оливери демонстрира лоялността и привързаността си към йоркширските Деравенел, докато бяха в Карара, и да го имат на своя страна бе повече от чудесно. В компанията му имаха голямо доверие, защото бе един от служителите ветерани, бе работил в нея повече от двайсет години. Въпреки че не беше точно член на управата, бе много информиран, което можеше да им бъде полезно.

Невил бе изготвил план и тайната в успеха му се криеше в осведомеността; знаеше, че информацията означава власт. Колкото повече Оливери успееше да му каже за всички и всичко в компанията, толкова повече нарастваше шансът да успеят.

Последният му гост бе Еймъс Финистър. Еймъс. Прехвърли името му в ума си; познаваше Еймъс от дванайсет години, работеше за него от десет. Той бе частен детектив, и то най-добрият в професията, доколкото му бе известно.

Еймъс Финистър имаше собствена фирма, която обслужваше само един клиент — Невил Уоткинс. А всъщност именно Невил я притежаваше чрез няколко подставени лица. Споразумението им беше изгодно и за двамата.

Невил сега се усмихна вътрешно, докато мислеше за Еймъс. Да държи човека под крилото си през всичките тези години от негова страна бе брилянтна стратегия. Еймъс бе трудолюбив, логичен и упорит, досущ като куче, което не пуска кокала си, стига да се наложи. Спокоен и хладнокръвен, независимо от обстоятелствата или натиска, на който е подложен, бе предан, сдържан и денонощно на разположение. Притежаваше способността да наема хора с качества, подобни на неговите.

Едно от преимуществата, които Невил считаше за най-ценни, бяха познанствата, които Еймъс имаше, и то с хора от всички прослойки. Те бяха основният ключ в успеха му като частен детектив.

Преди да отпътува за Италия с Едуард и Уил Хаслинг, Невил бе предал на Еймъс списък с имена, в голямата си част на лица, работещи в „Деравенелс“, известни като антураж на Хенри Грант и по тази причина най-вероятно врагове на Едуард.

Сега, след завръщането си в Лондон, повече от всякога бе убеден, че братовчед му се нуждае от истинска защита: Алфредо Оливери го накара действително да го осъзнае. Но срещу кого? Кой точно упражняваше властта в „Деравенелс“? Марго Грант, очевидно и Джон Съмърс. А самият Хари Грант? Може би да, а може би не. Бе слаб човек, малко мързелив, готов да прехвърли отговорността за търговията на съпругата си, която нямаше търпение колкото се може по-бързо да обсеби тази дейност. И, естествено, имаше и други, които бяха срещу Едуард, само защото бе син на Ричард Деравенел, истинският наследник на компанията.

Еймъс щеше да ги открие, ако още не бе го сторил; Невил с нетърпение чакаше пристигането му.

„Трябва да победя“, каза си Невил, докато вървеше към края на градината. Когато стигна до старата каменна стена, откъдето се виждаше река Темза, се облегна на нея и зарея поглед в далечината. Днес реката течеше бавно, черна като мастило, а небето над нея внезапно се бе променило. Бледата синева бе изчезнала, заменена от смесица от сиво и странно синьо-зеленикаво.

Щеше да завали, реши той и повдигна очи към небето. Едва-що си го помисли и почувства първите студени капки дъжд по обърнатото към висините си лице.

Невил забърза през градината и влезе в къщата, прекоси централната галерия и закачи палтото си в гардероба в коридора.

Отправи се обратно към елегантно мебелираната библиотека, предпочитаната от него стая в любимата му стара къща, датираща още от периода на Регентството. Открай време библиотеката бе собственият му рай, тук се затваряше за грозотата на заобикалящия го свят.

В камината пламтеше огън, а всички лампи бяха запалени, докато той бе в градината. Хвърляха мека светлина и придаваха на помещението розово, гостоприемно сияние. Усети, че навън е позамръзнал, приближи се към огъня и застана с гръб към него, за да се сгрее.

Съзнанието му кипеше от идеи и планове. Непременно щеше да осигури властта на Нед, колкото и време да му отнемеше. А самият той щеше да я упражнява.

14. „РЕЙВЪНСКАР“

Северно море искреше като излъскана до блясък ризница, изработена от стотици халки, и се диглеше под лекия бриз. Над него небето бе безоблачна шир от ослепителна синева, огряна от златна слънчева светлина. В тази студена зимна утрин слънцето не топлеше. Въпреки това то подмами навън Сесили Деравенел и след като се облече топло с тежка вълнена пелерина, подплатена с кожа, смело излезе на студа.

Сега стоеше в старата, разрушена крепост на носа, донякъде защитена от високите ѝ стени, и се взираше в морето. Мислеше за Едуард в Лондон: преди седмица се бе представил във фирмата „Деравенелс“ и професионалната му кариера започна. Тя потрепери, но не от студа. Как щяха занаят да се отнасят с него? И как щеше да живее отсега нататък? Напълно съзнаваше, че Нед се ужасява от отиването си там. През изминалата седмица бе споделил с нея малко; и двата пъти, когато телефонира, разговорите им бяха кратки. Все пак Невил я бе успокоил доколкото можа, че всичко ще бъде наред. Поне за момента никой нямаше да предприеме нищо против него. Прекалено рано е, бе обяснил той. Освен това там беше и Алфредо Оливери, уж пристигнал в главната кантора в Лондон от базата си в Италия по работа. Истината бе, че се намираше в града, за да държи Нед под око. Да го държи под око. Какъв глупав евфемизъм. Той се нуждаеше от защита. Синът ѝ се намираше в гнездо на пепелянки.

Сесили отново потрепери и се сви в топлите си дрехи; ръцете ѝ в ръкавици се заиграха с краищата на шала, завързан около врата ѝ. Докато го стягаше, мислите ѝ препускаха.

Преди няколко дни Невил бе откровен с нея; призна, че всичките ѝ синове са в опасност. Въпреки това успя да я убеди, че Ричард и Джордж са на сигурно място в „Рейвънскар“. Тя безусловно се доверяваше на сина си, знаеше колко е съобразителен, високоинтелигентен и с остър ум. Освен това бе лоялен към семейството, също както Нед, братята му и баща му преди него — за

тях семейството бе всичко. Рик, единственият ѝ брат, си бе отишъл завинаги, а Томас, най-малкият му син, също бе мъртъв и погребан до него. Сега ѝ оставаше да разчита на Невил и брат му Джон, и двамата по-възрастни от Нед. Скъпият Джони. Чертите на лицето ѝ омекнаха при мисълта за него. Не толкова привлекателен, не така амбициозен като брат си, той бе деликатен млад човек, изцяло предан на Нед.

Ние сме задружно семейство, клановете Уоткинс и Деравенел. Ще останем рамо до рамо в предстоящата битка. Ще надделеem. Тези мисли изведнъж я накараха да вдигне глава и да почувства прилив на гордост коя бе тя, какъв бе произходът ѝ и за кого се бе оженила. Ричард Деравенел, законен наследник на търговската империя „Деравенелс“. Сега бе негова вдовица. Бе длъжна пред паметта му да потърси правосъдие. Неочаквано очите ѝ блеснаха с нова увереност.

Изведнъж взе решение. Нямаше да се остави да я плашат разни хора като Хенри Грант и алчната му жена францужойка или приближените им. Никога. Щеше да се възправи срещу тях, с високо вдигнато чело точно както баща ѝ я бе учил.

Колкото до смазващата скръб, причинена от съкрушителната загуба, щеше да я зарови дълбоко в себе си. Мъката ѝ беше нещо лично, нямаше нужда да я показва пред хората. Нито да я споделя с когото и да било, дори и с децата си.

Децата ѝ. Сега трябваше да съсредоточи цялото си внимание върху тях, да ги защитава с всички средства, да бди над безопасността им.

— Естествено никой няма да дойде и да ги убие в леглата им — я бе успокоил със смях Невил, когато наскоро я навести в Йоркшир. — Само казвам... ами, просто ги наглеждай. — И това със сигурност щеше да изпълни, щеше да ги защитава с цената на живота си.

Премръзнала от вятъра, идещ откъм морето, Сесили тръгна обратно към къщата, изкачи се по стъпалата, които прекосяваха амфитеатрално разположените градини и влезе в дома си през френските прозорци на терасата.

Тъкмо събличаше пелерината си и тежкото сако в дългия коридор, когато чу вик, проехтял като боен призив, и за нейна изненада видя Джордж на стълбите, едва-що не политнал надолу, с разрошена руса коса, размъкнати дрехи и лице, почервенияло от гняв. Маргарет

летеше по петите му, с не по-малко измъчен вид. Само Ричард, който ги следваше по-бавно, изглеждаше спокоен и невъзмутим.

— За Бога! Деца! Какво става, да му се не види? — настойчиво попита Сесили с решителен и ясен тон, докато сваляше ръкавиците и шала си, хвърляйки ги върху връхните си дрехи, оставени върху един стол.

— Не съм виновен! Не съм аз, мамо. Не аз разбих стената — извика Джордж, докато тичаше към нея по коридора, и както обикновено я прегърна, вкопчен в нея. — Не съм виновен, мамо — повтори той с хленчещ глас. — Нейна е вината, тя ме блъсна.

Ръцете на Сесили автоматично прегърнаха единайсетгодишното момче с присъщия ѝ покровителствен жест, но погледна над главата му към сестра му Мег, която оправи жакета си, после приглади русата си коса и я прихвана на тила с черната си копринена панделка. На нея също ѝ личеше, че са се боричкали, и то явно с Джордж.

Мег колебливо направи няколко крачки към майка си и промълви с треперещ глас:

— Джордж е виновен. Той започна всичко.

— Не е вярно! — изкрещя в отговор той.

— Тихо! — извика Сесили. Инстинктивно вярваше на Мег, която обикновено бе твърде лоялна към Джордж. Защо ще го напада, ако не си го е заслужава? Погледна дъщеря си и продължи: — Моля те, обясни ми какво се случи, Мег, тъй като поне ти си на себе си.

— Аз съм този, който се владее — обади се Ричард.

— Виждам — отговори майка му. — Хайде, Мег, за какво е тази врява?

— Бяхме в старата си стая за игри. Ричард четеше, аз подреждах колекцията си от марки. Джордж си пилееше времето и му ставаше все по-скучно. Изведнъж ми налетя и ми взе албума. Всъщност, мамо, ми го грабна много грубо. После се разскача из стаята, като го размахваше из въздуха. Изплаших се да не повреди някои от хубавите ми марки, които татко ми е давал през годините, така че скочих и се опитах да си го взема. Но Джордж ми се изплъзна, подиграваше ми се и ме ядоса. Втурнах се към него и, естествено, той се помъчи да ми избяга, препъна се в една табуретка и се блъсна в стената до камината. Тя се вдлъбна, а Джордж пропадна навътре в стената, но беше много странно, защото зад нея се оказа цяла стая.

Сесили замръзна. Тайникът на свещеника, зазидан от Ричард, когато първото им дете, Ан, се роди. Скривалището на свещениците, построено преди стотици години. Сигурно място, за укриване на проповедници през годините на религиозни гонения. Много католически семейства, също като Деравенел, бяха поръчали да им ги изградят. Ричард реши, че тайната врата трябва да се закове. Безпокоеше се, че малкото момиченце може да се заключи вътре и да се задуши, преди да го извадят. Така че я обезопаси. И никой не знаеше за тайника, освен нея и съпруга ѝ и прадедите от фамилията Деравенел от миналото, разбира се.

Сесили отвори уста да заговори, но я затвори, когато най-малкият член на семейството пристъпи напред, приближавайки се към нея. Лицето му бе тържествено, очите — сериозни, замислени, както му бе присъщо. Напълно се владееше, както беше заявил, далеч повече от брат си и сестра си.

Това, което накара Сесили да замълчи, бе черният кожен бележник, който Ричард стискаше в ръце. Със сигурност беше изчезналият тефтер на съпруга ѝ. Онзи, който бе търсила, както и Нед в стаите на баща си в Лондон.

— Аз влязох през стената — говореше ѝ момчето, — за да помогна на Джордж, мамо. Бе паднал по гръб на пода. Между стените. Поне така си помислих отначало, но когато се приближих до него, се озовах в някаква малка стаичка. Там имаше един скрин и когато помогнах на Джордж да се изправи, заотварях чекмеджетата, само едно се оказа заключено. Както и да е, мамо, открих това — пристъпи по-близо до Сесили и тикна в ръцете ѝ черния кожен бележник.

Сесили се откопчи от задушаващата прегръдка на Джордж и пое тефтера от най-малкото си дете.

— Благодаря ти много, Дики — прошепна тя.

Докато го държеше в ръце, заля я прекрасен прилив на надежда. Съпругът ѝ нахвърляше бележки в него почти всеки ден. Тя нетърпеливо го отвори и видя редици числа, но твърде малко думи. Тук-там имаше странни изречения, но в нито едно от тях не намираще смисъл. Изпълни я разочарование и сърцето ѝ помръкна. За кратък миг бе решила, че бележникът може да ѝ разкрие нещо важно, което да е от значение за Нед. Обаче бележките вътре бяха истинска загадка. Освен ако някой не ги разгадае. Нима беше някакъв шифър? Навярно.

Оливери! На часа Сесили се сети за италианеца, който очевидно бе близък колега на съпруга ѝ и силно желаше да им помогне с каквото може. Щеше ли да знае какво означават числата?

Мег прекъсна мислите ѝ, като настоя:

— Мамо, наистина Джордж ми взе албума, каквото и да говори. Грабна го и хукна с него из стаята.

— Не е вярно — извика средният ѝ брат, а гневът му явно личеше.

— Джордж, кажи ми истината. Така ли направи, както твърди Мег? — попита Сесили с леден тон.

— Не — започна той, после гласът му стана несигурен под неподвижния и критичен поглед на майка си.

— Питам те за последен път — заяви Сесили.

— Само... исках да... разгледам марките — измънка той с виновен тон, срам се изписа на лицето му, той се изчерви, докато майка му го държеше за раменете и се взираше в очите му.

— Няма да търпя лъжи, Джордж. Сега, извини се на сестра си.

— Съжалявам — промълви той, без да поглежда към Мег.

— Ако обичаш, Мег, ела напред. Точно така, застани до брат си. Сега, Джордж, обърни се към сестра си, кажи ѝ, че съжаляваш и ѝ подай ръка. А ти, Мег, също си длъжна да се извиниш.

Двамата направиха, както им каза, без повече спорове.

Сесили добави:

— Е, Джордж, както виждам нищо ти няма, дрехите ти не са пострадали, така че спри да се оплакваш. Моля.

Старата стая за игри в „Рейвънскар“ бе изцяло облицована в тъмно дърво. С изключение на зейналата дупка, отворила се при падането на Джордж, изглеждаше в идеален ред. Но Сесили осъзна, че част от ламперията лесно може да падне. В края на краищата бе на векове, а някои видове дървесина гниеха с течение на времето.

„Рейвънскар“ бе изграден, когато на трона била кралица Елизабет, преди почти четиристотин години, тогава е било построено и скривалището зад стената, на която се намираще камината. В началото на владичеството ѝ започнали религиозни гонения след бунтовете на католиците на север и много известни семейства като Деравенел,

построили тайници, в които да укриват свещеници, в случай че внезапно нахлуят войници.

Сесили докосна дървото около дупката, която Джордж бе отворил, и няколко трески се разпаднаха в ръката ѝ. Действително бе крехка и чуплива и Джордж, едричко момче, очевидно се бе стоварил с все сила върху ламперията.

Като отстъпи назад от разрушената стена, тя се опита да си припомни къде преди години съпругът ѝ бе заковал пироните, доволна, че паметта не ѝ играе шеги. На два метра от дюшемето, в горната част на втория лист ламперия, на по-малко от метър от камината — точно там бе заковал малката врата.

Сесили взе един стол, поставен до кръглата маса в средата на стаята, и го издърпа до стената, на която се намираше камината. Висока и атлетична, тя бе и много подвижна. Повдигна дългата си черна пола, покатери се върху стола и протегна ръка, опипом затърси пироните. Вече ги нямаше, точно както бе предположила. Допря пръсти до дупчиците, където са били забити. Бяха потъмнени с байц или тъмна вакса за обувки, и то съвсем скоро. Не се съмняваше, че пак Ричард ги е извадил, точно както ги бе заковал наскоро, след като първото им дете, Ан, се появи на света.

Сесили внимателно слезе от стола, бързо отиде до камината и взе ръжена. Наведе се напред, осветена от яркия огън, хвърлящ отблясъци нагоре към комина, и като съсредоточи погледа си, най-сетне забележа малкия метален лост, монтиран в долната част на тухленото огнище. Покрит със сажди, той едва се виждаше и трудно можеше да се открие, дори и ако човек знаеше точно къде да го търси.

Вдигна ръжена, замахна надолу, удари лостчето и изведнъж ламперията, отдавна разкована, бавно се отвори и образува проход.

След като остави ръжена, Сесили се приближи до тайника и ловко се провря вътре през тесния вход. За голяма нейна изненада установи, че помещението е сравнително чисто. Очевидно Ричард бе избърсал праха, когато бе отворил скривалището за първи път, след толкова години.

Основната цел на Сесили бе скринът; отне ѝ само миг да открие заключеното чекмедже, което успя да отвори с помощта на чифт ножици.

То леко се плъзна навън, тя почувства удовлетворение и прилив на надежда. Знаеше с непоколебима увереност, че в заключеното чекмедже ще намери нещо, прибрано там на сигурно място от съпруга ѝ, и наистина имаше. Бе втори черен кожен бележник. Този бе малко по-голям от първия, който Ричард бе открил, златните релефни инициали на съпруга ѝ се четяха в долния край, когато протегна към тях ръка, тя потрепери; отвори го и зачете. Вълнението ѝ нарастваше все повече, докато стоеше пред камината в детската стая и разгръщаше страниците.

Не чете дълго; това, което бе видяла до момента ѝ бе достатъчно, за да разбере колко важно е то за Едуард. Забърза надолу по стъпалата и веднага влезе в малката всекидневна в съседство със спалнята ѝ и се настани до бюрото.

Постави ръце върху дневника, защото бележникът бе именно това, загледа се в далечината и се замисли. Едуард трябваше да получи тефтера възможно най-бързо, но как да му го даде? Не искаше да го изпраща по пощата — боеше се, че има опасност да се изгуби. Можеше да проводи Джесъп в града с него. В запечатан пакет би бил в безопасност от любопитни погледи. Дали пък да не го занесе лично? От друга страна не ѝ се искаше да оставя децата тук сами. Немислимо бе да ги вземе със себе си, разбира се. Какво да прави... как да постъпи?

ЧАСТ ВТОРА

ЗЛАТНОТО МОМЧЕ

ЕДУАРД И ЛИЛИ

„На ръст — много висок, извисяващ се почти над всички останали, с красива външност, приятен и широкоплещест.“

Полидор Върджил^[1]

„Притежаваше куража, решителността и находчивостта, които използваше за собствените си цели, бе трезв, великодушен, с бърз ум, но и безжалостен, когато случаят го наложеше.“

Алисън Уиър^[2]

*„Върви тя с красота, подобна на нощта
В безоблачни страни и звездни небеса.
Виждете израза и очите ѝ.
Мекотата на нежното ѝ сияние.
В небосвода отстъпва пред яркия ден.“*

Байрон

15. КЕНТ

— Какво да правя? Какво да правя? — мълвеше Лили, вторачила поглед във Вики. — Моля те, кажи ми как да постъпя, защото наистина не зная.

Вики Форт остави чашата си с кафе, облегна се на стола си и за секунда-две загледа приятелката си, после поклащайки глава, тихо отговори:

— Не мисля, че има какво да предприемеш в момента, скъпа. Налага се да оставиш духовете да се успокоят и само да чакаш.

— Това е най-трудното, знаеш, чакането. Да очаквам да ми изпрати съобщение по куриер или да пусне писмо по пощата, или да пристигне на прага ми, както така често правеше. Това пълно мълчание цяла седмица е съвсем необичайно, тревожа се. Започвам да мисля, че още ми е ядосан, а може би иска и да се разделим? — тя вдигна русата си глава.

— Съмнявам се. Прекалено е влюбен в теб, Лили. Зная, че малко ти се ядоса миналия уикенд, но после се успокои. Има и друго, Едуард не таи дълго лоши чувства, никога не е бил такъв. Просто не постъпва така, не е в природата му.

— Щом казваш, редно е да ти повярвам, Вики, и това малко ме обнадеждава. Цяла седмица, а от него нито дума, направо съм съкрушена, струва ми се цяла вечност.

— Явно е така, щом всичките ти мисли са съсредоточени в очакване Нед да те потърси. Със сигурност зная, че е бил зает. Спомни си, беше първата му седмица в „Деравенелс“.

— Уил ли ти събщи, че е бил ангажиран с работа? Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Именно. И брат ми не го е виждал. По всичко личи, че Нед предпочита да е сам. Изпратил бележка на Уил, в която пише, че се опитва да разбере как се развива компанията и да очаква да се видят през следващата седмица.

Мимолетна усмивка озари лицето на Лили и очите ѝ изведнъж блеснаха.

— Благодаря ти, че ми го съобщаваш, така ще ми бъде по-лесно, като зная, че не съм единствената, която пренебрегва. Както личи, и най-добрият му приятел понася същото.

Вики се разсмя, изправи се и прекоси малката всекидневна в „Стоунхърст Фарм“, където двете жени пиеха сутрешното си кафе в тази ветровита събота.

— Ако долавям правилно сигналите на любимия си брат, смятам, че си има по-важна работа — отбеляза тя, докато вдигаше каната с кафе от масата. — Желаш ли още една чаша?

Лили поклати глава.

— Не, благодаря.

След като си сипа кафе, Вики остави сребърната кана на масата и седна със замислен вид. Разбърка го внимателно и отпи, после продължи:

— Убедена съм, че в живота на Уил има нова жена.

Лили я изгледа, явно изненадана.

— Така ли! Колко странно, че Нед не ми е споменал, а двамата са толкова близки, чак прекомерно, като се замислиш. Така че сигурно знае.

— Съмнявам се, че Нед би споделил нещо с когото и да било, би счел, че то засяга само Уил. Не е от онези, дето разнасят клюки.

— В някои отношения Едуард е странна птица, не мислиш ли?

Вики се намръщи, без напълно да разбира какво има предвид Лили с тази забележка. Погледна въпросително приятелката си.

Сякаш прочела мислите ѝ, Лили възкликна:

— Имам предвид, че изглежда значително по-възрастен от годините си. Освен това определено има вкус към по-зрели жени. Със сигурност зная, че е имал флирт със секретарката на майка си, вдовица.

— Действително има слабост към по-възрастни жени и преди всичко към вдовици, но не се оплаквай, Лили. В края на краищата ти си му любимката, така че се радвай.

— Радвам се, при все че в момента съм леко угрижена.

— О, скъпа, не се безпокой. Не те е потърсил тази седмица само защото заема мястото на баща си в семейната компания.

— Всъщност не ме тревожи нито мълчанието му, нито отсъствието му — промълви Лили и се наклони през масата по-близо към приятелката си, — а нещо съвсем друго. — Снишавайки глас, ѝ довери: — Страх ме е, че може да съм бременна, че нося детето му.

Това бе последното, което Вики бе очаквала да чуе и за момент остана безмълвна, после изправи гръб, седнала на стола си, и попита с тих глас:

— Сигурна ли си?

Като поклати прелестната си руса глава, Лили бързо отговори:

— Не, не още. Но пропуснах един месец. Налага се да почакам и да видя какво ще стане... трябва да ми дойде до десет дни — Лили пое дълбоко дъх, после шумно го изпусна и добави: — Преди ти да го кажеш ще го изрека аз: зная, че той няма да се ожени за мен, дори ако очаквам дете. И аз не бих искала, прекалено възрастна съм за него. Освен това се подразбира и без да го казвам, че Нед не е мъж за семейство. Прекалено голям донжуан е. Засега. А и несъмнено всички очакват Едуард Деравенел един ден, когато му дойде времето, да склучи подходящ брак.

Вики кимна.

— Така е, но какво ще правиш, ако носиш детето му? Има лекари, които... е, знаеш, прекратяват нежелана бременност. Но според мен това ще бъде опасна стъпка.

— О! Съгласна съм с теб! И никога не бих направила подобно нещо. Вярвай ми, не бих го сторила.

— Тогава как ще постъпиш? — настоя Вики, изпълнена с тревога.

— Бих родила детето, няма друга перспектива.

Вики замълча за момент и прехапа устна.

— Ще родиш детето и ще го отгледаш сама, това ли искаш да кажеш?

— Да — кимна Лили. — Ще го износя и ще го задържа.

— Но, Лили, скъпа, представи си скандала. Как ще го обясниш? Какво ще кажеш на хората? И кого ще посочиш като баща?

— Виж, още не съм обмислила всичко, не и в такива подробности. Но и през ум не ми минава да назова Едуард. Защо да му причинявам неприятности? Освен това наистина го обичам, Вики, и то много. Прекрасно разбирам, че никога няма да се ожени за мен по най-

различни причини, не само заради разликата във възрастта. Но смятам, убедена съм, че бих искала да родя детето му и с радост ще го отгледам.

— Какво чудесно решение, Лили — тихо възкликна Вики, усмихвайки се на приятелката си. — И съм абсолютно сигурна, че Нед ще те подкрепи финансово.

— О, не искам парите му, Виктория! Как можа да ти хрумне подобно нещо, за Бога? В името на Всевишния, разполагам с предостатъчно средства от покойните си съпрузи... червива съм с пари. Защо да обременявам Нед с подобна тежоба? Особено след като никога не е имал собствени средства. Е, почти. Веднъж сподели с мен, че баща му бил беден като църковна мишка. Богатството на семейството идва от покойния му дядо Филип Уоткинс.

— Да. Известно ми е — Вики застана напълно неподвижно, замисли се за няколко секунди, после дари Лили с мила усмивка, на лицето ѝ се четеше нежност и възхищение. — Длъжна съм да призная, че си най-невероятната жена, Лили Овъртън.

— Благодаря — Лили стана, приближи се до прозореца и остана загледана в блатото Ромни, а пред погледа ѝ бе само образът на Нед. Отчаяно го обичаше, но за двама им нямаше бъдеще. Щеше да остане негова любовница, докато я желаше, открай време си го знаеше. Бе му безкрайно предана. В известен смисъл той бе дар, какъвто не бе очаквала от живота. Преди Нед не бе познала такава страст. Бе я отвел до върховете на наладата, любеше я и ѝ доставяше удоволствие, внесе в живота ѝ плам и чувствена възбуда. И тя знаеше, че посвоему той наистина я обича. Само по себе си, това бе достатъчно. И двата ѝ брака бяха пълни с обич, разбира се, бе изпълнявала брачните си задължения. Обаче, когато се любеше с покойните си съпрузи, изпитваше равнодушие и ѝ липсваше страст. Беше им признателна в много отношения, благодарна за удобния живот и закрилата, които ѝ осигуряваха. Накрая я оставиха една много богата жена, като по този начин ѝ дадоха пълна независимост.

Обърна се внезапно и каза:

— Мога да се грижа за едно дете, Вики, и точно това възнамерявам да направя. Ще отгледам детето на Нед. В провинцията. Там ще ми бъде най-лесно и най-удобно. Навярно тук, в Кент. Някъде в околността, близо до теб. Как мислиш?

— Съгласна съм с теб. Далеч по-добре е да живееш тук, отколкото в града, където всички сплетничат и си врат носа в чуждите работи. И аз ще бъда винаги до теб, мила моя, ще правя всичко по силите си, за да ти помогна.

Лили бързо се приближи до Вики, прегърна я и седна обратно на масата.

— Благодаря ти, Вики, щастлива съм, че те имам за приятелка. Но може и изобщо да не съм бременна, нали знаеш.

Вики само се усмихна и помисли: „Убедена съм, че си. Цялата цъфтиш и изглеждаш прелестна. А Едуард Деравенел, почти на деветнайсет несъмнено е не по-малко мъжествен от всеки друг мъж.“

Вики се събуди отведнъж, бе спала толкова дълбоко, че се чувстваше напълно дезориентирана, в недоумение се чудеше къде се намира и кое време на деня е. Хвърли поглед наоколо, отърси се от дълбокия, почти наркотичен сън и установи, че е пред камината в спалнята си, полегнала върху малкото канапе. Часовникът на лавицата сочеше почти обяд.

С усилие се надигна, пусна краката си на пода и изчака за момент, докато главата ѝ се избистри. Бе се качила тук в единайсет и бе заспала, докато четеше „Таймс“. Ето го там, на пода в краката ѝ. Сигурно е била невероятно изморена, че да спи по този начин почти цял час. Но истината бе, че прекара неспокойна нощ.

Облегна се назад върху кадифените възглавници и се замисли за Лили. И тя също се бе оттеглила в спалнята си. Вики се запита дали е добре, но изведнъж осъзна, че няма нужда да се безпокои за приятелката си, нито да се чувства гузна и отговорна за нея. Да, тя беше запознала Лили с Едуард Деравенел, но не ги бе накарала насила да спят заедно. Изборът си бе техен и само техен.

Все същата стара история... стара като света.

Жена среща мъж. Неудържимо са привлечени един от друг, неспособни да се откъснат, защото притеглянето е толкова силно, така непреодолимо. Жената става любовница на мъжа и винаги тя затъва в проблеми. Никога мъжът. Той остава при съпругата си или, ако не е женен, си намира друга любовница — волен като птичка, да действа, както си пожелае.

Е, вярно, това не бе много честно. И невинаги мъжете заслужаваха упрек. Както веднъж бе изтъкнал брат ѝ Уил, за валса са нужни двама. Милият Уил. Бе така добър и нежен. Имаше ли нова жена в живота му? Не бе сигурна, но се надяваше да е истина.

Понякога се чудеше дали дълбоката му преданост към Нед не е всепоглъщаща, дали не обсебва прекалено много от времето му. Но пък той бе голям мъж и можеше сам да дава насока на живота си. Две от приятелките ѝ веднъж бяха намекнали — доста злостно — за някакви по-особени взаимоотношения между брат ѝ и Нед, но между тях нямаше нищо неестествено или подозрително. Не бяха хомосексуалисти, при все че прекарваха всичкото си свободно време заедно. И действително се обичаха — като братя и най-близки приятели.

После се запита как ли ще реагира Нед, когато научи, че Лили носи детето му. Ако случаят бе такъв. Щеше да поеме отговорност естествено и щеше да се грижи за Лили. Докато детето види бял свят. После щеше да я напусне, ако не го е сторил преди раждането. От дълго време познаваше Едуард Деравенел и го разбираше, почти всякога отгатваше намеренията му. Не искаше да го ограничават, бе избрал свободата.

Винаги ли бе нужно мъжете да имат любовници? Бе абсолютно сигурна, че първият ѝ съпруг Майлс ѝ бе верен. Със сигурност бракът им бе изпълнен с изключителна страст, сексуално привличане и всеотдайност. Когато така внезапно почина от сърдечен удар, тя бе съкрушена, вярваше, че животът ѝ е разрушен завинаги. Няколко години по-късно се появи Стивън. Бяха се влюбили до полуда — нещо, което изобщо не бе очаквала. И този брак бе здрав и щастлив като първия, особено що се касаеше до леглото и чувствената страна на съвместния им живот. Радваше се, когато той се завърна от Ню Йорк. Липсваше ѝ, липсваше ѝ чувството му за хумор, нежното му внимание, завладяващото остроумие.

Вики вдигна вестника и разгърна вътрешните страници на дворцовия бюлетин. Споменаваха се за годежи в кралското семейство през седмицата. Кралица Александра била отишла там... кралят отпътувал за не знам къде си... всичките им изяви пред обществото бяха грижливо отбелязани. Крал Едуард VII. Синът на кралица Виктория бе вече на средна възраст, преди да се възкачи на трона. Една

личност, която по всичко личеше, дава името си на една нова епоха; човек, обичащ забавленията на висшето общество, вкусната храна и напитките и прекарваше нощите в танци; мъж, който вероятно предпочиташе любовницата си, госпожа Кепъл, пред съпругата си, кралица Александра.

Да, кралете се прочуват с любовниците си, нали? В мислите ѝ изскочи Диан дьо Поатие — една умна жена, метреса, която с лекота управлявала в сянка. Влиянието ѝ върху Анри II, суверена на Франция, бе траяло през целия му живот. Диан някак бе съумяла да поддържа приятелски отношения с кралицата, Катерина Медичи, въпреки че напълно я засенчваше. Съобразителна манипулаторка, стигнеше ли се до политика и политици, Диан винаги успяваше да оцелее.

Мислите ѝ за кралските любовници отлетяха, когато видя снимката на Мария Кюри в малката ѝ лаборатория в Париж. Ето я със съпруга ѝ Пиер. Бяха изолирали радия през 1902 и миналата година блестящата двойка си подели нобеловата награда по физика заедно с Анри Бекерел^[3]. Заглавието съобщаваше, че обмислят да ѝ предложат длъжност в университета. Мария Кюри бе личност, от която Вики се възхищаваше... тя уважаваше всички жени, които покоряваха света с внушителните си постижения. Наричаше ги амазонки.

След като отново хвърли поглед към часовника, Вики скокна на крака. Трябваше да слезе в кухнята и да провери как се справя готвачката с обяда. Нямаше време за въздушни кули.

Когато няколко минути по-късно Вики влезе в кухнята, установи, че готвачката изпълнява отлично задълженията си и работи с присъщата си експедитивност. Флори, дошла от селото, за да помага, разбиваше яйца в една купа. Вдигна поглед и усмивка се появи на лицето ѝ, щом видя Вики.

Тя ѝ се усмихна в отговор, кимна и заговори:

— Виждам, че както обикновено тук всичко е наред, госпожо Блум, така че ще ви оставя да работите.

— Точно така, госпожо, действам по график, всичко става навреме, такава съм си. Суфлето със сирене ще бъде готово в един и трийсет, както пожелаете, с печеното пиле няма никакви главоболия, птицата няма да се изложи.

— Ще гледам да седнем на масата в един и двайсет и пет, госпожо Блум, не се безпокойте. Суфлето ви е в пълна безопасност и няма да спадне, аз ще се погрижа.

Готвачката надникна през рамо към Вики и се засмя.

Стопанката на къщата бързо излезе навън, тръгна по коридора и влезе в трапезарията. Стаята бе уютна и гостоприемна с ярко пламтящия огън в камината, във въздуха се носеше аромат на пчелен восък и борови шишарки, примесен с лек мирис на дим и едва доловимото ухание на зреещи ябълки. Бе смесица от онези неповторими и очарователни аромати на провинцията, които неизменно напомняха на Вики за „Комптън Хол“, дома на семейство Хаслинг, където тя и Уил бяха отраснали. Прекрасното старо имение винаги ухаеше на горящи цепеници, сочни плодове, печен хляб и сладкия дъх на домашен мед. Тя се замисли за покойната им майка с прилив на нежност, жена, превърнала древната каменна постройка в приветлив дом, където децата бяха обичани и приласкавани.

Вики бавно започна да нарежда масата за обяд, избра ленена покривка с бродерии по краищата, кристални чаши за вода, ножове и вилици, лени салфетки и докато се движеше, мислеше за скъпата си приятелка Лили Овъртън.

Лили показа голяма храброст тази сутрин, когато разкри плановете си, като обясни как ще постъпи, ако наистина е бременна. Всъщност имаше само три възможности за избор, Вики ясно го осъзнаваше. Можеше да реши да прекрати бременността си — в много отношения рисковано начинание; можеше да роди детето и веднага да го даде за осиновяване — отчаяна, мъчителна стъпка, или да го задържи и отгледа сама.

Лили бе предпочела да стори последното и Вики не можеше да я вини. По нейно мнение Лили щеше да се справи отлично, защото по природа беше практична, добър организатор и за щастие имаше собствени пари и не зависеше от никого.

В това беше ключът, в парите. Те щяха да дадат закрила и на нея, и на детето.

Раждането на извънбрачно дете в ония дни бе самоубийствено за жена, изпаднала в тази ужасна ситуация. Незаконороденото ѝ лепваше огромно позорно петно и ако жената не бъдеше защитена от бащата, бе обречена. Дори в епохата на крал Едуард, в която имаше много повече

свобода, отколкото по времето на кралица Виктория, срамът оставаше. Независимо от стремежа за забавления на аристокрацията и преобладаващата днес безнравственост, под безгрижната, блестяща фасада се криеха престорена скромност, снобизъм, ограниченост, класово разграничение и...

— Шокирах те тази сутрин, нали?

Вики едва не подскочи. Обърна се и възкликна:

— За Бога, Лили! Направо ми изкара ангелите. Не те чух, че идваш по коридора.

— Съжалявам — извини се Лили. — Но наистина те потресох, нали?

— Не, не си, в никакъв случай. Изненада ме.

— Взех решение да не мисля по въпроса, поне за момента. Може и да се окаже фалшива тревога.

Вики кимна.

— Мъдро решение — замълча, а Лили се понесе из стаята, приближи се и застана до камината. Вики не можеше да не се възхити колко красива жена бе приятелката ѝ, с безупречния си розов тен, зелени очи и руса коса. Чертите ѝ бяха като изваяни, изключително правилни и симетрични, изглеждаше много по-млада от годините си. Нищо чудно, че Едуард Деравенел е така запленил от нея... и кой мъж не би бил?

Марго Грант се зададе откъм градината, съблече палтото си, закачи го в дрешника и влезе в трапезарията. Замръзна на мястото си, приковала с ужас поглед в стаята. Какво се бе случило тук? Mon Dieu^[4]! Махагоновата маса беше избутана до една от стените, дванайсетте стола бяха наредени в четири реда по три, досущ като скамейки в църква, а самата маса бе превърната в някакъв домашен олтар. А над нея, от стената висеше разпятие. „Как е успял Хенри да го закове там?“ — запита се тя.

Заляха я потрес и смайване и за миг тя остана като вкаменена, а мозъкът ѝ забоксува. Хенри отново бе изпаднал в едно от смахнатите си състояния — изпълнен с религиозен плам, си въобразяваше, че е монах и притежава собствена църква, където проповядва на паството

си. Но нямаше нито един присъстващ, комуто да отдаде вниманието си.

И съпругът ѝ не бе тук, за да държи проповед на празните столове. А къде тогава беше? Ужасена, че може да блуждае извън градината, около дома им в Аскот и е излязъл на главния път, тя изхвъркна навън. Заслони очите си от блясъка на слънцето, заоглежда се като обезумяла и завика:

— Хенри! Хенри! Къде си?

Той не откликна на призивите ѝ и тя продължи да го търси. След няколко минути го зърна да върви неуверено през дърветата, образуващи малък шубрак в края на моравата. Сърцето ѝ се сви. Отново се бе пременил с тъмнокафявото монашеско расо и мъкнеше дървен кръст. Когато се приближи до него, дочу, че пее, както винаги фалшиво.

Марго почувства, че ѝ се вие свят. Лудостта му се бе развихрила с пълна сила, в това нямаше съмнение. Ами ако някой разбере докъде се простира безумието му? И че е бил в лечебници за душевноболни? Навярно пак трябва да го вкара там. Mon Dieu! Mon Dieu!

— Хенри, Хенри, cheri^[5]! — извика тя, докато се движеше към групичката дървета. Ела, нека влезем вътре. Днес е студено.

Хенри Грант се обърна и втренчи празен поглед в нея.

— Дъще Христова — изломоти той, — добра ти утрин.

Тя преглътна отвращението си, укроти нарастващия си гняв и с ласкави думи го поведе през гъсталака, после по моравата и най-накрая — в къщата.

След като успя да го заведе в спалнята му, излезе от помещението и заключи вратата след себе си. Какъв екзалтиран идиот, умствено неуравновесен стар глупак. Едно бе абсолютно задължително. Да го държи скрит от света, докато отново не дойде на себе си.

Марго Грант поклати глава и заслиза по стълбите. Бе поносимо, когато изпадаше в кататонична вцепененост. Тогава поне по цял ден седеше на някой стол, без да помръдва, без да обелва и дума.

[1] Полидор Върджил (1470 — 1655) — английски историк. — Б.пр. ↑

[2] Алисън Уиър (1951) — британска писателка на исторически романи. — Б. пр. ↑

[3] Анри Бекерел (1852 — 1908) — френски физик, изобретил метод за извличане на метали от руди чрез електролиза. — Б.пр. ↑

[4] Mon Dieu (фр.) — Боже мой. — Б. пр. ↑

[5] Cheri (фр.) — скъпи. — Б. пр. ↑

16. ЛОНДОН

Едуард Деравенел прекрачи прага на библиотеката на къщата на Невил в Челси, енергичен, жизнен и във видимо добро настроение. „Нед се чувства по-добре — помисли си Невил, — явно преодолява скръбта си. Готов е и може да продължи напред.“ Радваше се за младия си братовчед и с облекчение наблюдаваше промяната в настроението му.

На лицето на Едуард грееше усмивка, устните му се готвеха да изрекат извинение, когато спря по средата на стаята.

— Прости ми, че закъснях. Но тази сутрин трудно хванах файтон.

— Няма нищо, Едуард — Невил се приближи, за да поздрави братовчед си. След като се прегърнаха, отстъпи назад и се настани на един стол до огъня.

Едуард предпочете да остане прав, облегна се на горната част на камината и попита:

— Кога се очаква да пристигнат останалите?

— Алфредо Оливери ще бъде тук до десет минути, Еймъс Финистър — петнайсет минути по-късно.

— Всъщност не ми обясни кой е Еймъс Финистър — отбеляза Едуард, а на лицето му се появи нетърпеливо и твърде любопитно изражение. — Съобщи ми единствено, че работи за теб от няколко години, че безусловно му вярваш и за мен ще бъде безценен.

— Наистина ще бъде, не се съмнявам. Но скоро ще опознаеш Финистър. Преди да пристигнат, моля те, разкажи ми за миналата седмица. Бележките ти бяха повече от загадъчни, по телефона също бе неясен.

Едуард кимна и обясни:

— Няма много за разказване и ако съм откровен, седмицата беше ужасна. Освен това Обри Мастърс ме отвращава. Ще поставя Оливери на неговото място, ще го направя управител на миннодобивния отдел, ако победим.

— Когато победим, но, хайде, продължи.

— Мастърс е самомнителен, свадлив и се опиянява от собствената си значимост. А сам по себе си е тъп като галош. Повече от убеден съм, че е на този пост единствено заради връзките си със семейство Грант. Освен това бе намислил да ми отреди най-невзрачния кабинет в цялата сграда, докато не предизвиках голяма разправия. Настоях за работната стая на баща си, както е по традиция, но той не желаше и да чуе. Нахвърлих се върху него с цялото си ожесточение, но срещнах упоритата му злонамереност. Бе неотстъпчив. Накрая помоли Джон Съмърс да стане арбитър на спора ни и за голям потрес на Обри, Съмърс се съгласи с мен. Обри побесня, но Джон Съмърс му е шеф. Спечелих. Получих кабинета на баща си.

— Значи Съмърс застана на твоя страна?

— Не бих го нарекъл точно така! — изстреля в отговор Едуард и погледна братовчед си многозначително. — Обаче настоя да ми дадат стария офис на баща ми, напълно пренебрегвайки възраженията на Мастърс. След това изчезна. Изобщо не го видях повече миналата седмица. Заминал бил за Уелс, така ми съобщиха.

— Възложи ли ти Обри Мастърс някаква работа?

— Абсолютно никаква. Остави ме да броя мухите. Ходех в кантората всяка сутрин и всички ме поздравяваха доста сърдечно, като изключим Мастърс, разбира се, който бе невероятно кисел, почти на границата на грубостта. Обаче длъжен съм да призная, че другите служители се отнасяха към мен с крайна вежливост и толкова. После забравяха, че съм там.

— Разбирам. Хммм. Е, не съм изненадан. Приемат те, защото нямат друг избор, имаш законно право да си там. Това е правило на компанията: синът заема мястото на баща си, получава кабинета му, става младши директор, макар и не член на борда, и започва да работи и да се издига. Само че, като че са те обявили за неспособен, не ти дават да изпълняваш никакви задачи. Наглед умно, от една страна, но крайно недалновидно, погледнато в перспектива. Прозрачно е, прозрачно като стъкло.

— Съгласен съм. Но докато умирах от скука, успях да науча някои неща.

Невил се облегна напред и загледа Едуард очаквателно.

— За кое?

Едуард отвърна:

— Преди всичко за сегашното състояние на духа в „Деравенелс“. Изглежда е твърде нисък и твърде малко служители вярват, че компанията не е в криза, като най-вероятно работи на загуба. Също така успех да се уверя, че неколцина от работещите там са в нашия лагер, тъй да се каже. Започнах да разбирам по малко от работите в компанията. Освен това сега си давам сметка за нейната необятност, колко огромна е в действителност. Винаги съм знаел, че това е една от най-големите търговски фирми. Но, Невил, докато не се превърне в твое ежедневие, не осъзнаваш напълно значението на думата „световен“. В случая „Деравенелс“ може да се окачестви с тази дума.

— Да караме поред — прекъсна го Невил. — Кой те уведоми за настроението на служителите?

— Долових деморализацията почти веднага, само като разговарях с хората. Оливери ме напъти в правилната посока, ориентира ме към онези чиновници, които прецени като евентуални съмишленици и според които Хенри Грант трябва да бъде отстранен. Те бяха същите, които роптаеха, че компанията търпи щети и не е каквато е била някога — отговори му Едуард. — Колкото за мащабите ѝ, татко винаги го е подчертавал, убеждавал ме е, че няма фирма като нашата. Но чак когато заставах пред огромната карта на клоновете ни и преброих червените флагчета, които бе забол в нея, наистина го осъзнах. „Деравенелс“ е по целия свят, изглежда, има клонове във всички страни.

— Почти да — Невил опря гръб на облегалката на стола си, събра в дъга дългите си пръсти, замисли се за миг и после тихо продължи: — Това, което ми съобщавах, е много добра новина. Една компания с нисък дух поради лошото си управление, позволявам си да предположа, и която е на загуба, е много, много уязвима, Нед. Може да бъде взета на прицел и превзета. От нас. Абсолютно съм сигурен. Това е най-насърчителната информация и недвусмислено потвърждава казаното от Алфредо.

Икономът Харисън почука и отвори вратата.

— Извинете ме, сър, пристигна господин Оливери.

Невил кимна, изправи се и прекоси стаята, за да поздрави Алфредо Оливери, когото икономът въведе.

След като се ръкуваха, двамата мъже се приближиха до Едуард, който побърза да поздравя новодошлия. Бяха се сприятелили в Карара, а през изминалата седмица в Лондон, дружбата им стана още по-крепка.

Невил предложи:

— Желаете ли някой от вас нещо за пиене?

И двамата мъже поклатиха глави, а Едуард промърмори:

— Може би чаша вино на обяд, но засега нищо, благодаря.

Алфредо се присъедини към мнението му, после заговори:

— След многобройни разговори в кантората, мога да твърдя, че навярно ще имате повече поддръжници и приятели, отколкото врагове в „Деравенелс“, господин Едуард. Може да ви е чудно, но съм сигурен, че съм прав.

И Едуард и Невил наистина се изненадаха, после Едуард каза:

— Вярно, забелязах, че неколцина от хората, на които ме представи, бяха изключително сърдечни, Алфредо, но все пак допусках, че имам повече врагове там.

— О, имате няколко — намеси се Алфредо — приятелчетата на Хенри Грант, наследниците на онези, които застанали на страната на клана Грант преди всичко заради предаността на бащите си към узурпатора. Нека не забравяме, че точно онова крило на фамилията Деравенел властва вече шейсет години. Дълго време.

— И то прекалено — промълви Невил и хвърли на Едуард многозначителен поглед.

Едуард попита:

— Кои са съюзниците ми в компанията? Бих искал да науча имената им.

Оливери извади един лист от вътрешния джоб на самото си, отвори го и зачете:

— Роб Аспен, Дейвид Холтън, Кристофър Грийн и Франк Лейн. Тези хора ще бъдат със сигурност изцяло на ваше разположение, Нед. Показаха ми го ясно тази седмица и то по свое желание, мога да добавя. Освен това вярвам, че Себастиан Джонсън и Джошуа Кенет са доброжелателно настроени, което е във ваша полза. Със сигурност онези, които отдавна недоволстват срещу настоящото управление, са започнали да роптаят, а мнозина и на висок глас, че компанията търпи загуби под неспособното ръководство на Хенри Грант.

— Зная, че Джон Съмърс ми е враг, както и Обри Мастърс — започна Едуард и прикова поглед в Алфредо. — Кому още съм трън в очите?

— Джеймс Клиф, който е голям приятел на Съмърс и в много близки отношения с Марго Грант, както и със Съмърс. Бих добавил Андрю Тротър, Пърси Норт, Филип Девър и Джак Бофилд. Някои от тези мъже са част от борда заради многогодишните връзки на бащите им с клана Грант. Но приятелите ви Роб Аспен, Дейвид Холтън и Франк Лейн също са членове на управата.

— Изглежда като че ли силите са горе-долу равностойни — коментира със задоволство Невил. — Работата е, че трябва да опитаме да спечелим повече служители, не мислите ли, Оливери?

— Категорично, и не забравяйте, че аз също съм на ваша страна, въпреки че през повечето време съм в Италия. Но винаги можете да разчитате на мен. И дори да съм в Карара, мога незабавно да се върна, ако съм ви нужен в Лондон.

— Това ми напомня нещо — заговори Едуард, като се усмихна на Алфредо. — Когато победим в тази война, веднага ще се отърва от Обри Мастърс. Отсега ви предлагам поста му, Оливери. Ще ме зарадвате, ако го приемете.

Алфредо се засмя.

— Ако говорим за самоувереност, наистина я притежавате, Нед, и то в пълна мяра. Но съм съгласен с вас, непременно ще спечелим и, разбира се, приемам работата. Благодаря. От няколко години вече искам да се преместя в Лондон. Дори в един момент го обсъждах с баща ви и той се съгласи, че би било добре да съм тук. Но нищо не стана.

— Ами съпругата ви? Няма ли да бъде против преместването? — попита Невил.

— Ни най-малко. Тя е англичанка, както знаете, и макар че обича Италия не по-малко от мен, зная, че промяната за нея ще бъде добре дошла — Алфредо им се усмихна. — Колкото до мен, въпросът е решен.

— Новината, която ни съобщихте днес е най-малкото окуражителна — обърна се Невил към Алфредо, кимащ с глава, за да придаде сила на думите си. — Всички сме длъжни да съберем колкото можем повече сведения, за да натрупаме доказателства против Хенри

Грант. Това е най-важното. Информацията ще се окаже най-силното ни оръжие, ще видите, и когато пристигне Еймъс Финистър, ще чуем какво е открил той. А, ето го и него — възкликна Невил, скочи и се завтече да поздрави Еймъс, който стоеше до вратата заедно с иконома.

След като двамата мъже се ръкуваха, Невил го представи:

— Едуард, ела да се запознаеш с моя добър приятел Еймъс Финистър. Това е братовчед ми, Едуард Деравенел, а другият ми гост е Алфредо Оливери, за когото ти споменах.

Еймъс с радост ги приветства и четиримата седнаха на столовете близо до камината. Невил пое ръководството на срещата и обясни:

— Преди да заминем за Италия, говорих с господин Финистър и го помолих да започне да души в задния двор на Хенри Грант, както и на неколцина други, ако сметне, че е необходимо. Искам да науча всичко, което си струва да се знае за враговете ни сред фамилията Деравенел, а Еймъс несъмнено е най-добрият частен детектив в Лондон, ако не и в цяла Англия.

Еймъс едва доловимо се усмихна, после погледна сериозно към Невил.

— Не зная дали бих се изразил толкова силно, господин Уоткинс.

— Но аз бих. Е, до какво успя да се добереш? Купища мръсотия, надявам се.

— Не толкова кал, колкото факти, сър, които са по-важни, какво ще кажете? Нека първо започна с това: по мое мнение Хенри Грант е не просто благочестив, праведен и набожен, както всички твърдят. Според мен е абсолютно нестабилен, а най-вероятно е напълно луд. Открих, че през изминалите две години е лекуван в две различни психиатрични клиники. И не става дума за санаториуми, както е твърдял навремето. Били са си лудници.

За миг настъпи тишина, после Едуард заговори тихо:

— Много странно, баща ми веднъж ми спомена, че намира Хенри за много неуравновесен, но никога не продължи да разисква този въпрос, нито добави каквото и да е. Не и пред мен.

— Мили Боже! — Невил погледна към Едуард, след това към Еймъс, явно слисан. — Със сигурност това е достатъчна причина да поискаме да го отстранят от председателството на „Деравенелс“, нали? — загледа настойчиво Нед, а очите му бяха пълни с въпроси.

— Слушайте — намеси се Алфредо, — чувал съм да се говори, че е смахнат, че кукувица му е изпила ума, че е откачен, побъркан... окачествяваха го с подобни епитети. Но да, ако наистина е бил в лудница, това предполага нещо повече, нали?

— Така е — накрая отговори Нед. — Според мен си прав, Невил, умопомрачението оправдава отстраняването му от борда и от компанията. И не само от „Деравенелс“, а от която и да е. Никой няма да може да оспори моето право, подсказва го здравият разум, ясно е като две и две четири.

— Предполагам — промърмори Еймъс, — навярно никой не е допускарал, че е умствено неуравновесен, вероятно са сметнали, че е донякъде неспособен, примирили са се и са го оставили на мира.

— Може би — съгласи се Невил. — Иначе Съмърс и бандата му щяха да го сменят на часа, можем да бъдем сигурни в това.

Алфредо се изправи и в продължение на няколко секунди се разхожда напред-назад пред камината, после се обърна към Невил и каза:

— Трябва да призная, че тази новина е смъртоносна за него, сигурен съм. А за нас е мощно оръжие — като се обърна към Еймъс, попита: — Имаш ли доказателства? Слуховете и злонамерените намеци няма да бъдат достатъчни, за да убедят борда на „Деравенелс“. Нужно ни е неопровержимо доказателство, че е бил затворен в две лудници. Иначе ще ни се изсмеят в лицето.

— Съществува доказателство, господин Оливери, но се опасявам, че още не го държа в ръцете си — отговори Еймъс.

— Но можеш ли да се сдобиеш с него? — запита Невил и погледна очаквателно Еймъс.

— О, да, разбира се, естествено, че ще мога, господин Уоткинс. Но предполагам разбирате, че ще се наложи... да го открадна. Ще трябва да се обърна към един... от познатите си, който е, така да се каже, специалист в тази област, ако схващате мисълта ми, за да проникне с взлом в две различни психиатрични болници и отмъкне болничните картони.

— Тогава действай. Веднага — нареди Невил без никакво колебание.

— Има ли как някой да се досети, че ние сме откраднали документите? Не мога да не попитам — Едуард многозначително

погледна Еймъс.

Той бързо отговори:

— Не, няма как, понеже вдворяването му е ставало тайно или по-точно, са пуснали слуха, че е в религиозно уединение. Прав ли съм?

Едуард кимна.

— Така е.

— Значи никой няма да се усъмни във вас — продължи Еймъс. — Освен това може някой да ви е донесъл картоните, все едно върши добро дело. Човек, който иска да поправи злината, заради благоденствието на компанията.

— Колко скоро може да ги получите? Понеже определено съм съгласен с братовчед ми, че трябва да се сдобием с тях — попита Нед детектива.

— Кога ли? Не съм сигурен. Ще отнеме време да изготвя план, да събере подходящите хора. Не мога да си позволя грешки.

Алфредо се върна на празния си стол. Обръщайки се към Едуард, каза:

— В този момент не бива да имаме никакви скрупули. Просто не можем да си ги позволим. Залогът тук е голям и не се касае само да получите възмездие, господин Едуард, както и вие, господин Уоткинс, за смъртта на близките ви хора, на карта е поставена една огромна компания, оцеляването ѝ. Фирма, даваща препитание на хиляди хора по целия свят. Дължни сме да мислим и за тях, те също трябва да получат справедливост.

Първи заговори Невил. Тихо отвърна:

— Да, прав сте, Оливери, би било престъпление да допуснем „Деравенелс“ да пропадне след осемстотин години активна дейност. Освен това тя принадлежи на господин Едуард, най-малко ръководството се пада нему. Това е наследството му и целта ми е да се уверя, че ще получи това, което по право му се пада, и че „Деравенелс“ не само ще надживее крадливите Грант, но под наше ръководство ще стане по-голяма и по-преуспяваща.

Едуард премисли за миг, после се обърна към Невил:

— Открадването на документите, доказващи, че Хенри Грант не е с всичкия си е само първата стъпка. Със сигурност ни предстои много по-ожесточена борба, за да изтръгнем компанията от ръцете им.

Лесно могат да възложат председателството на Марго Грант на мястото на Хенри, докато синът им Едуар стане пълнолетен.

— Няма да посмеят — възкликна Алфредо и разпалено тръсна глава. — Вярвайте ми. Да, тя засега успява да участва в ръководството, но не е лъжица за нейната уста, няма нужния авторитет.

— От надеждни източници знаем, че не е особено популярна — съобщи им Еймъс. — Мнозина от работещите във фирмата не я харесват. Само Съмърс, Клиф и Норт са ѝ верни поддръжници, нейни близки приятели. О, и между другото, носи се слух — говорят, че синът ѝ е полубрат на Джон Съмърс, че Марго е забременяла именно от баща му, а не от благочестивия, стар Хенри.

— Стар ли? Че той е само на трийсет и девет — възрази Едуард.

Невил ги изгледа и заяви:

— Много по-възрастен в сравнение с теб. Значи старата история отново изскочи на бял свят? — гръмогласно се разсмя, после се прокашля и добави, обръщайки се към Еймъс: — Не е лоша идея да си поговорим с ония твои приятелчета. Нека очерним името на клана Грант, това ще ни даде предимство.

Харисън се появи на вратата.

— Обядът е сервиран, сър — обяви той.

Нан Уоткинс седеше сама в оранжерията, отпиваше ментов чай от една висока чаша и отхапваше от малък сандвич със сьомга. Бе щастлива да обядва сама в обляното от слънце остъклено помещение, пълно с палми, екзотични каучукови дръвчета и безценните ѝ бели орхидеи. Едно тихо, спокойно място сред оживения им дом.

Дъщерите ѝ обядваха на горния етаж в детската стая с гувернантката, а Невил забавляваше гостите си в трапезарията. Самата тя бе обсъдила менюто с готвачката и се надяваше, че изборът ѝ ще им допадне.

Бе посочила предпочитаните от Невил ястия, както обикновено, с желание да му достави радост. Първото блюдо бе лека зеленчукова супа с фиде, за която знаеше, че се харесва и на Алфредо Оливери; второто се състоеше от печена писия с магданозен сос, картофени крокети и грах. За десерт бе поръчала на готвачката да приготви

любимия му хлебен пудинг с изобилие от сметанов карамел и стафиди, който всички обичаха. Бе оставила избора на вино на съпруга си.

Нейният съпруг. Невил Уоткинс. Мъжът, в когото се бе влюбила от пръв поглед, когато бе пристигнал в дома на родителите ѝ в Глостършър. Бе дошъл да говори по работа с баща ѝ, а в крайна сметка се ожени за нея. Тя така и не успя да се съвземе от изненадата. Че този поразително красив и изключителен мъж изобщо е благоволил да я погледне, не преставаше да я удивлява.

В това отношение Нан бе несправедлива към себе си — смяташе, че е кльощава и бледа и ни най-малко привлекателна. В действителност бе крехка и много красива с блестяща кафеникавозлатиста коса, огромни одухотворени сиви очи, закачливи и примамливи според повечето мъже. Освен несравнимия си тен, притежаваше бяла кожа, добре оформени гърди и прекрасни дълги крака. Именно женствеността и вродената ѝ деликатност привличаше другия пол. На часа всички пожелаваха да я закрилят, както в действителност правеше и Невил Уоткинс. Той не само я намираше за прекрасна, но скоро откри, че е и много страстна жена, партньорка, която го желае, копнее за него и му го показва, както никоя друга досега.

Нан го знаеше, понеже той ѝ се бе доверил; бе споделил колко силно го възбужда сексуално. Усмихна се, като си припомни как се любиха рано тази сутрин. Бе му се оплакала предната нощ, че ѝ е отнел съботата — ден, който принадлежеше само на тях, и той я събуди рано с нежни целувки и разпали плътското ѝ желание. Страстта им беше огнена, удовлетворижа желанието си няколко пъти и накрая той прошепна в ухото ѝ, че навярно точно този ден са заченали дете. За това се молеше тя, молеше се за син, така че той да има наследник. Дете, заченато в този момент би направило с него чудеса, щеше да заглуши болката и скръбта, които чувстваше, заради загубата на баща си и брат си Томас.

Нан разсеяно плъзна поглед из помещението, мислейки за младия Том. Колко опечален бе Невил през изминалите седмици. Но тя му помагаше, доколкото можеше, както и брат му Джон, когото всички наричаха Джони, толкова мил и любезен млад човек.

Тя никога не посмя да обели и дума за него пред Невил, но дълбоко в сърцето си знаеше, че Нед е в сърцето на Джони и към него

изпитва безкрайна преданост и обич. Също знаеше, че този факт бе известен на Едуард Деравенел и понякога това я смущаваше.

Интуиция, помисли си тя. Несъзнателно долавям подобни неща, инстинктите не могат да ме подведат. По-често съм права, отколкото бъркам, нали?

Същото беше и с младия Ричард. Невил се отнасяше към него като към сина, с когото още не се бе сдобил, но се надяваше да има някой ден; Ричард беше нещо като заместител, да, и в известен смисъл бе именно това. Но безусловната преданост на момчето преди всичко бе насочена към брат му Едуард.

После идеше ред на Джордж, средния от братята Деравенел. Бе верен единствено на себе си, в това бе напълно убедена. Един ден всичко това щеше да избухне, да изчезне като дим, каза си Нан и после се зачуди откъде ѝ е хрумнала подобна ирационална и глупава мисъл.

Двата клана Уоткинс и Деравенел бяха преплетени един с друг. Връзката им бе неразрушима. Така твърдяха всички. Тя се надяваше да е истина...

17.

Четиримата мъже, които седяха около масата в красиво обзаведената трапезария, бяха съвсем различни по вид и характер, несравними един с друг.

Начело на масата бе домакинът. Аристократ с несъмнено синя кръв, строен, тъмнокос, с хипнотични тюркоазени очи на фона на слабо, привлекателно лице, той олицетворяваше самата елегантност. Безупречно скроеният тъмносив, вълнен костюм на Невил бе дело на най-добрия шивач в Лондон. На бялата му риза, ушита от най-фин египетски памук, контрастираше тънморавата, копринена вратовръзка, изящно завързана и украсена с дискретна игла с диамант. Носеше пръстен с гербов печат, тежки златни копчета за ръкавели пристягаха маншетите му, елегантните му обувки блестяха като стъкло. Както обикновено, Невил бе облечен с усет и вкус, а днес повече от всякога потвърждаваше репутацията си на човек със стил, Бо Брумел на своето време.

В противоположния край на масата седеше братовчед му Едуард Деравенел. Личността на Нед се налагаше над останалите, поради ръста и забележителната му външност, красивото лице, сини като метличини очи и червеникаво златистата коса. Освен това Едуард бе облечен в безупречно скроен костюм от „Савил Роуд“, при все че не бе така скъп като на братовчед му. Бе тъмносин на цвят с модерен разкроен редингот и тесни панталони; ризата му бе бяла, бижутата му — семпли, състояха се от златния джобен часовник на баща му и копчета за ръкавели. Перлената му игла, която сега ценеше така много, бе забодена на тъмносиния му шал.

Налагащото се присъствие на Едуард, неподправената мъжественост и сексапил се уравниряваха от очарованието и любезността му, дружелюбната му усмивка и искрен интерес към околните. Изключително привлекателен за жените, той се харесваше и на мнозина от мъжете.

Алфредо Оливери и Еймъс Финистър бяха настанени един срещу друг от двете страни на дългата махагонова маса. По всичко личеше,

че се чувстват удобно и спокойно заедно, както и в присъствието на братовчедите аристократи сред великолепната обстановка.

Независимо че баща му бе италианец, Алфредо бе като истински англичанин с едноцветния си, тъмносив костюм, червената като морков коса, бледа кожа и лунички. Беше среден на ръст, сравнително слаб и изглеждаше значително по-млад от своите четирийсет и една години. Произхождаше от по-ниските прослойки на средната класа, бе умен човек с добро образование и се отличаваше с трудолюбие. Изисканите му маниери и приятното му поведение привличаха околните, което му придаваше самоувереност.

Еймъс Финистър бе над четирийсет, висок, слаб и леко прегърбен. Гарвановочерната му коса бе прошарена от сиви кичури, но тънките му мустаци бяха с цвят на въглен, както и очите му. И той идваше от ниските слоеве на средната класа. Природно интелигентен и съобразителен, бе човек със силна интуиция; именно уменията да прониква в психологията на хората му бе помогнала да стане отличен частен детектив.

Еймъс бе започнал професионалната си кариера като редови полицаи, преди да стане частен детектив. Годишите му в силите за опазване на реда му бяха от полза и той продължи да поддържа познанствата си, дълго след като бе напуснал служба. Всевъзможните му контакти със следователи от Скотланд Ярд, патолози, главорези, крадци и престъпници от подземния свят му осигуряваха полезна информация, която може и да продава.

Консервативно облечен с черен костюм този следобед, външният му вид бе впечатляващ както винаги; Еймъс умееше да се движи в коренно различни светове, в които плуваше като в собствени води, без да привлича внимание върху себе си. Обичаше да се хвали, че е невидим, което бе самата истина.

Независимо от различията си, противно на очакванията, четиримата мъже имаха нещо общо. Всички те притежаваха честност, дълбоко вкоренено чувство за дълг и справедливост. В този момент се подчиняваха и на една обща цел — поставянето на Едуард Деравенел на председателското място на „Деравенелс“. Вярваха, наистина бяха убедени, че като син на Ричард Деравенел, той е истинският законен наследник на компанията, знаеха без следа от съмнение, че поправят ужасната неправда, сторена преди повече от шейсет години. Всеки

един от тях се бе заклел да не се спира пред нищо, докато не постигне целта и не осъществи предназначенията. И понеже бяха убедени, че се борят срещу смъртоносен враг, нищо не можеше да ги спре.

През изминалия час, докато обядваха, обсъдиха много въпроси, които ги интересуваха, без да споменат непосредствените си задачи. Невил ясно им показа, докато вървяха по коридора към трапезарията, че би било по-разумно да изчакат, докато отново останат сами, преди да разискват предстоящите си планове.

Сега, докато отпиваха от кафето си и се наслаждаваха на чашите с калвадос^[1], Невил заговори за работата, която им предстоеше.

Тихо се обърна към тях:

— Нека направим разбор. Еймъс, ти ни връчи най-силното оръжие досега, фактът, че най-вероятно Грант е луд. И със сигурност ще ни снабдиш с медицинските картони, веднага щом можеш?

Еймъс кимна.

— Смятайте го за изпълнено. Хората ми ще вземат и всякакви други документи, отнасящи се до Грант. Ще се справим, не се безпокойте, сър.

— Отлично, според мен сега е време да ни осведомите за Джон Съмърс и сподвижниците му. Уверихте ни, че разполагате с информация.

Еймъс леко се поразмърда на стола си и прочисти гърлото си.

— Точно така, господин Уотсън. Обаче срещу самия Съмърс не разполагаме с нищо. Чист е като изворна вода. Както и Марго Грант, между впрочем, като изключим наново появилия се компрометиращ слух, че синът ѝ е незаконен. Но неколцина от другите са достатъчно опетнени и по мое мнение това е от наша полза.

Тримата му слушатели се наведоха напред и го загледаха внимателно и нетърпеливо.

Еймъс тъничко се усмихна и обясни:

— Всъщност толкова са окаляни, че направо плачат за изнудване.

— Нима? — възкликна Невил, а очите му се присвиха. Но не бе ни най-малко изненадан, понеже имаше ниско мнение за хайката на Грант. — Обясни ни моля те, Еймъс.

— Джеймс Клиф се намира в изключително трудно положение. По най-глупав начин е настроил против себе си и съпругата, и любовницата си. Помежду им е като между чука и наковалнята, а и

двете са упорити и коравосърдечни жени. Всяка настоява за все повече от времето му, за постоянното му присъствие. Упорито се мълви, че любовницата му е бременна, което като нищо ще сложи прът в колелата на колата му, стига да е вярно, тъй като парите идат от жена му — той се засмя.

Всички се присъединиха към Еймъс, Невил презрително се обади:

— Още един глупак пред прага на провала.

Еймъс продължи:

— Идва ред на Филип Девър, таен хомосексуалист с любовник — млад атлет. Никой не го знае, разбира се, включително и съпругата му. Ами Джек Бофилд, за когото установих, че има много лепкави пръсти. Има финансови проблеми и усложнения с последната му работа в друга компания. Нашият Джек не е особено внимателен, стане ли въпрос за чужди пари. Това е всичко, което зная за момента, но ще има и още, сигурен съм, сър. Хората ми още се ровят.

— Браво, наистина добре свършена работа — похвали го Невил и отпи дълга глътка ябълковка.

— Интересен ми е Обри Мастърс — започна Едуард и очите му срещнаха тези на Алфредо. Изгледаха се многозначително, а Нед продължи: — Финистър, успяхте ли изобщо да откриете нещо за директора на миннодобивния отдел?

— Не много, господин Едуард — отговори Еймъс. — Останалите служители имат Мастърс за малко чудак. Вегетарианец е, но очевидно в това няма нищо лошо, само дете спазва някаква странна диета, яде корени, семена, шушулки, цветя, зърна и всякакви твърде необичайни храни, освен това се опитва да увлече и другите да го следват. Безуспешно, мога да добавя. Има съпруга, но не и деца. Жена му някак е на заден план, малко саможива, както по всичко личи. Част от подчинените му го смятат за посредствен организатор, мнозина го качествяват като неспособен и отегчителен и определено не е популярен. Изглежда не обича да пътува, което възмущава персонала му, защото все пак е директор на миннодобивния отдел.

— Това с пътуването е абсолютно вярно — намеси се Алфредо. — И едно от оплакванията на господин Ричард бе именно за това му нежелание. Отдавна Мастърс е занемарил интересите ни в чужбина, никога не е и стъпвал в Индия, Южна Африка или Южна Америка,

ходил е единствено в Карара. Някак все успява да възложи тези пътувания на подчинените си. Отдавна се съмнявам в способностите му, а много от служителите са на нож с него. Колкото за причудливата му диета, не зная нищо повече и не смятам, че има някакво значение — Алфредо поклати глава и продължи: — Всички, както и аз, вярваме, че е на този пост, защото е братовчед на Хенри Грант.

— Баща ми спомена същото — промълви Едуард, хвърли поглед към Невил и нерадостно се изсмя. — Жалко, че Обри Мастърс е в такава цветущо здраве.

— Да, нали — отговори Невил със студена усмивка. — Само, моля ви, не подхващайте стария рефрен „кой ще ме отърве от досадния поп“? Или каквото там беше. В момента нямаме нужда от убийства в църквата.

— Самата истина, братовчедо. Да не превръщаме Мастърс в мъченик като Томас Бекет^[2].

Разбрал, че братовчедите се позовават на английската история, Алфредо промени темата.

— По-рано ме попитахте колко ще остана в Лондон, господин Едуард. Задълженията ми ще ме задържат още една седмица в главната кантора, но мога да удължа престоя си, ако желаете. Имам много работа, свързана с положението в Карара, и предстоят да се взимат решения, та може да мине повече време.

— Мислите ли, че Мастърс ще се съгласи с предложението ви за закупуването на нови каменни кариери?

— Бордът ще реши. Обаче вярвам, че ще ме послушат. Старите почти са се изчерпали, налага се да се сдобием с нови, за да останем в бизнеса. Според мен...

Невил го прекъсна, възкликвайки:

— Бих казал, че трябва да се опитате да останете колкото можете по-дълго, Оливери. Нужен сте ни, за да съберете възможно най-много сведения, понеже сте единственият ни вътрешен човек с достъп навсякъде. Незаменим сте, знаете, дълго сте в „Деравенелс“ и затова ви имат такова доверие. Има и друга причина: дишам по-леко, като зная, че сте постоянно около Едуард.

Алфредо кимна и отговори:

— Разбирам и ще направя всичко възможно, за да остана още известно време. Загрижен съм не по-малко от вас да узная какво кроят

и съм съгласен, че е добре да хвърлям по едно око на господин Едуард.

Еймъс насочи вниманието си към Невил и заговори с твърд глас:

— Господин Уоткинс, зная, че се безпокоите за братовчед си, но по мое мнение фирмата е напълно безопасно място, сър. Съмнявам се, че Джон Съмърс ще предприеме нещо, за да му навреди или да накара други да му посегнат. Ширят се всякакви слухове за пожара в Италия и загубата на близките ви. В края на краищата баща ви и господин Ричард Деравенел бяха известни фигури в света на бизнеса. Съмърс е прекалено предпазлив, твърде хитър, за да извърши нещо необмислено, не би искал да привлече вниманието върху себе си или върху клана Грант. Не и след пожара в Карара. Нито би желал да възроди старата вражда. Потомците на Грант не са особено популярни в Ситито. Мнозина от старите пушки помнят дядото грабител на Грант.

На Едуард му хрумна нещо и той промълви:

— Това е идея, защо не раздухаме тази стара история? Няма да ни навреди да очерним клана Грант, нали? Дори ще си спечелим повече съчувствие, ако напомним на хората за тези събития, не мислите ли, Финистър?

— Да, наистина, сър, веднага ще разпоредя на момчетата си.

През следващия час четиримата мъже останаха на масата, обсъждаха идеите си, крояха планове и взимаха решения. Когато следобедът напредна, вече чувстваха увереност в успеха и окончателното си тържество над враговете си.

[1] Калвадос — френска ябълкова ракия. — Б. пр. ↑

[2] Томас Бекет (1118 — 1170) — архиепископ на Кентърбъри, убит от поддръжници на крал Хенри II заради конфликта им във връзка с правата и привилегиите на църквата. — Б.пр. ↑

18.

— Толкова съжалявам, че вчера не успях да присъствам на обяда — заговори Уил Хаслинг, обърна поглед към Едуард, който седеше срещу него във фойтона. — Както ти обясних, наложи се да отида до Ланкъшър, за да се срещна с адвокатите на семейството. Заради завещанието, оставено от леля ми.

— Да, знам — отвърна Едуард, после добави. — Надявам се, че наследството е прилично.

Уил се засмя.

— Съвсем прилично, наистина, Нед. Направо щедро. Бях единственият ѝ племенник и както ти споменах, тя така и не се омъжи, така че нямаше деца. Аз съм единственият ѝ наследник. До снощи не успях да се върна в Лондон. Как беше обядът с Невил и Оливери?

— Мина много добре — отговори Едуард. — Този Еймъс Финистър ми направи много силно впечатление. Той е частният детектив, когото Невил използва. Според мен за нас ще се окаже незаменим. Вече е разровил доста мръсотия и най-важното открил е, че Хенри Грант е бил затварян в два приюта за душевноболни. Финистър е убеден, че Грант е напълно луд.

— Велики Боже! — възкликна Уил и се поизправи на седалката, на лицето му се изписа изумление. — Това действително е интересна новина и определено е в наша полза.

— Да, така е. Налага се Финистър да опита да се сдобие с медицинските картони. Както Оливери изтъкна, бордът на директорите на „Деравенелс“ ще се убеди в лудостта му само от тези документи. Ще искат доказателство, за да повярват.

— И все пак — възрази тихо Уил, — знаеш, че там гъмжи от негови поддръжници. Ще го защитават със зъби и нокти, ще направят всичко по силите си, за да го задържат на поста.

— Може и да не успеят да го постигнат — отвърна Едуард и подробно заразказва на Уил за обяда и всичко казано там. И за споразумението помежду им.

След като Нед престана да говори, Уил се облегна назад и се замисли, после поклати глава.

— Този Еймъс Финистър със сигурност ти е дал няколко смъртоносни оръжия — възможността за изнудване, разпространяване на зловредни слухове и тям подобни, но да се откраднат документите няма да е лесно.

— Невил ме увери, че ако някой е способен да го стори, това е Финистър. Или по-скоро някой от подчинените му. Останах с впечатлението, че са изпечени крадци.

— Е, определено разчитам на преценката на Невил. Между другото, съобщи ли му, че искам да работя в „Деравенелс“, след като победиш?

Едуард се разсмя.

— Виждам още една вярна душа, която не се съмнява в изхода от начинанието ни. Да, казах му и за него беше удоволствие. Дори сам се запитал дали смяташ да работиш за него, преди още да бе говорил с мен и му отговорих, че ще те попитам.

— Невил иска да работя за него? Мили Боже! Чакай, Нед, какво бих могъл да върша? — лицето на Уил Хаслинг изразяваше крайно недоумение.

— Предимно би могъл да бъдеш... мой весел другар — обясни Едуард. — Само дето няма да можеш да идваш с мен в „Деравенелс“. Обаче наистина държи да бъдеш до мен през останалото време. Влязла му е муха в главата, че не съм в безопасност, въпреки че Еймъс Финистър го увери, че в момента няма да посмеят да предприемат нещо против мен, поне физически. Финистър твърди, че пожарът в Карара и ужасната смърт на близките ни е привлякла вниманието към клана Грант. Много слухове се носят за трагедията, както и за тях самите. Слушай, Уил, на Невил му се струва, че не бива да се движа сам из града и смята, че си най-подходящия човек, който да бъде до мен.

— Но за това не е нужно да ми плаща, Нед! Със сигурност знае за дългогодишното ни приятелство.

— Разбира се, че му е известно. Предполагам, че е предложил да те назначи, понеже е допускал, че ти се налага да си изкарваш хляба.

— Вече не е необходимо, заради парите, които ми остави леля ми. Не е някакво огромно състояние, Нед, но стига да вода достатъчно

охолен живот, а и баща ми все още ми дава скромна издръжка.

Едуард кимна и бързо заговори:

— Надявам се, че не си се обидил, задето ти предлага пари.

— Не ставай глупав, впрочем отговорът ми е да. Естествено ще бъда твой приятен компаньон, но то не е работа, а истинско развлечение.

И двамата млади мъже се засмяха, после изражението на Уил се промени, когато заяви със сериозен тон:

— Бъди сигурен, че ще те браня. С цената на живота си. И то винаги. Защото, също като Невил, се опасявам, че ония от Грант ще ти посегнат по някакъв начин. А не желая най-близкият ми приятел да умре... искам го жив.

Едуард кимна и отправи към Уил малко кисела усмивка.

— И приятелят ти иска да си остане жив, мога да те уверя — за миг настъпи мълчание, преди Нед да продължи: — Определено се радвам, че майка ми реши да дойдат в Лондон, безпокоях се за тях, особено за децата. Много по-спокоен ще бъда, ако са при мен на „Чарлс стрийт“. При все че в „Рейвънскар“ са в пълна безопасност, поради местоположението си къщата е добре защитена, а местните са ни верни. И все пак тревожа се за тях, че са там без мен.

— Разбирам те, Нед, човек никога не може да бъде сигурен — въздъхна Уил. — Не знаеш какво може да те сполети — погледна за миг през прозореца и наново насочвайки тежкия си поглед към Едуард, попита: — Допускаш ли, че майка ти се страхува? Затова ли днес пристига в града? Мислиш ли, че се чувства уязвима в „Рейвънскар“?

— Не, говоря съвсем откровенно. Убеден съм, че винаги се е чувствала в безопасност там, но от това, което снощи ми каза по телефона, разбирам, че й е самотно в Йоркшир без баща ми. Освен това преди време бе наела Джон Пенингтън да преподава на момчетата, а Пердита Уилис за гувернантка на Мег през следващите няколко месеца. По тези причини иска да се върне в Лондон. Имай предвид, Уил, липсвам на всички.

— Правилно постъпва, че се връща и самият аз се чувствам по-спокоен, когато всички сте на едно място — сподели Уил, после възкликна: — Я виж, пристигнахме, Нед, ето я гара „Кинг Крос“!

Миг по-късно двамата слизаха от файтона. Суинтън, икономът излезе от друг файтон и се приближи към Едуард и Уил.

— Ще отида да наема няколко носачи, сър — заяви Суинтън. — Госпожа Деравенел ми съобщи, че багажът ще е много.

Едуард кимна.

— С господин Хаслинг ще отидем до бариерата и ще чакаме там, Суинтън.

— Чудесно, сър.

С широки крачки Едуард и Уил забързаха през гарата към перона, където през следващите десетина минути щеше да спре сутрешният влак от Йорк.

Беше студен неделен следобед и двамата мъже бях плътно загърнати в тежките си зимни палта и вълнени шалове. И двамата, високи, красиви и добре облечени, изпъкваха сред тълпата и на Уил изведнъж му дойде на ум, че Едуард Деравенел би се откроявал навсякъде поради ръста, външността си и златисто червеникавата си коса. „Как да го направиш невидим“, запита се той. Отговор нямаше. А знаеше нещо, което от известно време не му даваше мира.

Добре съзнаваше, че когато битката между братовчедите започне, Нед ще се превърне в подвижна мишена. Колко странно бе да мисли за убийства — живееха в цивилизована държава, в културен век — и все пак му бе ясно, че са се отприщили тъмни сили. Дори Сесили Деравенел бе казала същото на Едуард.

От всички в семейство Деравенел Едуард бе най-уязвим, понеже бе в състояние да заеме председателското място и да оглави компанията, докато двамата му братя бяха прекалено млади, още малки момчета. „Той е истинската заплаха за клана Грант“, помисли си Уил и косъмчетата на тила му настръхнаха.

„Господ да ни бъде на помощ, когато се започне“, каза си приятелят на Нед и мислите му препуснаха, докато се чудеше как би могъл да го опази. В момента нямаше очевиден начин, освен ако не го обградеше със стена от телохранители, което Нед нямаше да допусне. За разлика от Невил, който дори щеше да им плати.

Едуард прекъсна галопиращите мисли на Уил.

— Снощи ходих в „Белсайз парк“ с надеждата да видя Лили — сподели той. — Икономката ми съобщи, че е заминала за провинцията в края на седмицата. При Вики в Кент ли е, Уил?

— Да, там е. Възнамерявах да се върнат утре.

— Надявам се да не ми се сърди, нямах възможност да я посетя миналата седмица, бях прекалено зает в „Деравенелс“.

— Вчера остави ли й бележка?

— Да.

— Тогава тя ще се радва, Нед — Уил погледна приятеля си и каза приглушено: — Наистина те обича.

— И аз я обичам.

— Но това доникъде няма да доведе. Как би могло?

— Съвсем доникъде, Уил. Но действително искам да продължа да се срещам с нея, поне засега. Носи ми огромна утеха.

— Понякога на всички ни е нужна — съгласи се Уил.

В същия миг свирката на влака пропищя и влакът от Йорк с пухтене се зададе по железопътната линия, прогърмявайки по посока на бариерата на пети перон, където чакаха двамата мъже.

Едуард забеляза, че Суинтън, когото двама носачи следваха по петите с колички за багаж, се отправя надолу по перона и след няколко минути през стелещите се кълбета пара и пушек зърна майка си. Бе елегантно облечена в черно, около нея бяха братята и сестра му. Видя я да поздравява Суинтън и я загледа как показва кои куфари и сандъци да разтоварят и наредят на перона.

Миг по-късно двамата му братя забелязаха, че ги чака и като хрътки хукнаха по перона. Момчетата се втурнаха към него, както и към Уил, и двамата неочаквано се озоваха в прегръдките на детските ръце. После се приближи Мег, красива и спокойна, последвана от майка им, която му се усмихваше.

Едуард почука на вратата на салона и зачака, прекрачи прага чак когато майка му се обади:

— Влез, Едуард.

Седнала зад малкото си, бъбрековидно бюро до еркерния прозорец, хвърли поглед към него, докато той затваряше вратата зад себе си.

— Най-сетне се възцари мир! — възкликна тя, поклати глава и въздъхна. — Струваше ми се, че Джордж няма да спре да бръщолеви, а Уил никога няма да си тръгне.

След като се приближи към нея, Едуард седна на стола с лице към писалището и отвърна:

— Да, Джордж бе необичайно словоохотлив, а ако Уил прекали с гостоприемството ми, вината е у мен, майко. Всъщност го поканих да пие чай с нас, но някак изтървах положението и гостуването му се проточи, а и се опасявам, че той стана прекалено шумен. Извинявай — проучи лицето ѝ за миг, след това тихо попита: — Не ти ли е добре?

Сесили Деравенел му хвърли дълъг, озадачен поглед и се намръщи.

— Чувствам се прекрасно, Нед, благодаря ти. И моля те, не ме разбирай погрешно, харесвам Уил — не, нека се поправа, обичам го — и много добре знаеш, че от години е като член на семейството. Единствената причина да проявя подобно нетърпение бе, защото исках да остана насаме с теб, а ти не можеше да се откъснеш от децата и приятеля си.

Той се разсмя.

— Да, братята ми ме бяха полазили като котенца майка си.

Тя се усмихна, обичта ѝ към най-големия ѝ син се изписа на цялото ѝ лице. Сесили се облегна напред и настойчиво вторачи в него нежните си сиво-сини очи, толкова подобни на тези на Ричард.

— Поводът да пристигна в Лондон днес, вместо след няколко седмици, бе да те видя, Нед, и да ти донеса това — тя потупа малко, увито в коприна пакетче, оставено на писалището.

— Какво е това? — любопитно попита той, докато оглеждаше червеното вързопче.

— Прословутият изчезнал бележник — отговори тя с тържествуваща нотка в гласа.

— Не мога да повярвам! Убеден бях, че е загубен завинаги! Как изобщо го откри? Къде беше? — Вълнението му ясно личеше, сините му очи заблестяха.

— В тайника на свещеника.

— Тайникът на свещеника. Има тайник за свещеници в „Рейвънскар“?

— Да, има — отговори тя и му заразказва какво се случи предния ден, разкривайки му историята на старото скривалище. Когато свърши, разви червения копринен шал, подаде му бележниците и добави: — Съществува още един тефтер, Нед, изписан с набързо водени бележки

от баща ти. Разясняващи много неясноти, бих казала, и за теб — далеч по-полезен от другия.

Озадачен от думите ѝ, той пое двата подвързани с черна кожа бележници, и попита:

— Но защо е така? Имам предвид, че Оливери ми каза, че носът на баща ми все бил забоден в тефтера му.

— Навярно е било истина, но само баща ти би разбрал написаното. Аз не мога. Пълен е с цифри, наглед напълно безсмислени. Обаче вероятно Оливери ще ги разгадае или може би самият ти. През годините баща ти надълго и нашироко ти е разказвал за „Деравенелс“.

— Да, но никога не е споменавал цифри, майко — Нед отвори по-малкия бележник и го зачете, прелисти няколко страници, после поклати глава. — Разбирам какво искаш да кажеш, също съм объркан. Наистина тук-там има изречения, но и представа нямам за значението им. О, ето тук има ред с някаква фраза. Написал е следното: „Налага се да говоря с моя компадре^[1] за две и единайсет.“ — Едуард вдигна поглед, взря се в Сесили и повдигна рамене. — Какво, за Бога, може да означава?

— Нямам абсолютно никаква представа, Нед. Вчера, докато четях това изречение, се запитах възможно ли е Оливери да е въпросният компадре.

— Нищо чудно. Все трябва да е някой, нали така. Обаче даваш ли ми разрешение да покажа тефтера на Оливери?

— Разбира се. И, както споменах, убедена съм, че вторият бележник е много по-важен и ще ти помогне да постигнеш целите си.

Едуард неспокойно скочи и се отдалечи от бюрото, видимо развълнуван от находката и нетърпелив да се потопи в съдържанието ѝ. На вратата се обърна.

— Благодаря ти, че донесе тефтерите в Лондон, майко, и то така скоро.

— Стори ми се най-безопасният начин да ги получиш.

Едуард взимаше по две стъпала наведнъж, устремен към стаята си. Веднъж озовал се вътре, заключи вратата, за да не го смущават помалките му братя. Бяха толкова развълнувани, така щастливи, че го

виждат, че очакваше единият или двамата да се появят на вратата. Радваше се, че са тук, в Лондон, бе силно привързан към тях, но в този момент искаше да остане сам, трябваше му спокойствие и тишина, за да прочете бележника, който приличаше на дневник. От казаното от майка си, от изражението на лицето ѝ и интонацията на гласа ѝ се убеди, че дневникът съдържа сведения за „Деравенелс“, Хенри Грант и сподвижниците му и за Марго Грант. Известно му беше колко мразеше Сесили ланкъшърския клан — узурпаторите, както ги наричаше с огромна горчивина.

След като се настани край огъня, Едуард остави дневника на пода и започна да прелиства страниците на бележника. Редове цифри, страница след страница; тук-там кратък коментар, който изглеждаше безсмислен, макар да осъзна, и то бързо, че явно се отнася до тях. Числата две, единайсет, трийсет и едно и двайсет и девет често се повтаряха. Неспособен да разшифрова бележника като не разбираше смисъла на числата, Едуард нетърпеливо го остави на една масичка и се наведе да вземе дневника.

След като набързо прегледа няколко страници, се облегна и се върна в началото на набързо водените от баща му бележки.

В горната част на страницата липсваше дата, така че нямаше представа кога е започнал записките си, освен дето състоянието на дневника говореше за историята му в известна степен. Мастилото не бе избледняло, белите страници шумоляха като нови.

Едуард зачете, изпълнен с нетърпение и известно безпокойство.

„В безизходно положение съм. Не зная как да постъпя с Марго Грант. По-проклета е от всякога и ме е страх за Хари. Братовчед ми не е лош човек, нито е зъл като съпругата си. Всъщност Хари е една бедна душа, губеща почва под краката си. Като млади бяхме добри приятели, прекарвахме толкова време заедно и аз не само му бях верен, но и предан братовчед, негов близък приятел, както и той на мене.

Бедата на Хенри е, че открай време е крайно благочестив, въртеше се около свещениците, набожен до немай-къде, с желание да общува с духовници и да ги

слуша, да следва съветите им. Освен това обичаше да ходи на църква и да изучава библията. Мислите му бяха все насочени към Бога, не към търговията и продължава да е така. «Деравенелс» всъщност никога не е означавала нищо за него. Нито пък сега. О, да, беше и все още е горд, че е председател, че седи на мястото, принадлежало някога на баща му и дядо му преди него. Но не желае да управлява компанията, не може да я ръководи и съзнава, че е неспособен за тази работа. Ето защо го наричам стопанин, нехаещ за земята си.

Той е безличен, разсеян и мързелив; любимото му занимание е да размишлява за Бог и така оставя францужойката да му върши работата или най-малкото позволява ѝ да дава разпореждания на Джон Съмърс и Джеймс Клиф. Те са ѝ предани, но не следват указанията ѝ. Пренебрегват заповедите ѝ. Прекалено умни и безскрупулни са, особено Съмърс. Прилича на покойния си баща, като него е красив, представителен и интелигентен. И амбициозен. Стреми се към все повече власт, зная го.

Безпокоя се за Хари, понеже не ѝ подхожда, нито с тях е лика-прилика. Умът му не е на мястото си, сигурен съм. Придобитото му слабоумие се е завърнало, болестта го е направила негоден още преди години. В продължение на дванайсет месеца бе като зомби; блуждаеше наоколо сякаш в кататонично вцепенение или в транс. Докато не го вкараха за лечение в клиника за душевно болни. Но излъгаха всички нас в компанията, съобщиха ни, че се е оттеглил в религиозно уединение.

Дълго преди брака си с францужойката ме определи за свой наследник, защото му бе напълно ясно, че по право това се пада на мен, а бордът ме помоли да поема поста му, докато отсъства. Заключен в тапицирана килия. Така и сторих. Изпълнявах задълженията си съвестно. После ненадейно той се върна. Бе се възстановил забележително добре. И аз му отстъпих мястото, както бе единствено правилно.

Няколко дни по-късно тя роди сина си Едуар. Нейният наследник. Но бе ли наследник и на Хари? Наистина ли бе и негов син? Съмнявам се, мнозина — също. Хари Грант винаги е бил монах, живееше като такъв. Открай време. А и датите даваха повод за подозрения. Всички говорят за това.

Никога не съм ѝ бил враг, поне не и в началото. Но тя винаги се отнасяше враждебно с мен и години поред бе непочтена и злонамерена към мен и близките ми. Успя да ме превърне в неин неприятел. Каква глупачка!

Боя се за Хенри, безпокоя се за бъдещето му. Тя има такива амбиции. За сина си. За себе си. За Джон Съмърс.

Нямам доказателство, но съм сигурен, че нощем е топлел леглото ѝ, както и покойният му баща преди него. И положително синът ѝ е негов полубрат. Значи Едуар няма и капка кръв от рода Деравенел? Така ли излиза?“

Едуард се облегна, постави бележника на коляното си и се загледа в пламъците, а мислите му се вихреха като торнадо.

Първо на първо, баща му потвърждаваше казаното от Еймъс Финистър, че Хенри Грант е бил в лечебница за душевноболни. Е, поне веднъж според този дневник. Но не твърдеше ли баща му, че братовчед му открай време е бил луд като шапка^[2]... умопобъркан, тази бе изобличаващата дума, употребена от стария Деравенел.

Едуард отново започна да чете, но разбра, че по-нататък баща му пише само за „Рейвънскар“ и силната си обич към дома на предците си.

Набързо прехвърли страниците, нетърпелив да узнае какво е искал да каже, но и горящ от желание да стигне до по-важни факти.

Изведнъж я видя — нова тема на нова страница, а датата бе написана съвсем ясно: първи септември 1902. Почти преди година и половина.

Стиснал здраво дневника, Едуард бързо прочете написаното; още от първия ред усети тръпка на очакване и вълнение.

„Взех решение. Възнамерявам най-сетне да предприема нещо. Ще събера всичките си бележки, записки, водени от години, и ще подготвя казуса си. Налага се да го представя пред борда на директорите. Много, много отдавна предшествениците ми приели ново правило: всеки директор на «Деравенелс», било член на борда или младши ръководител, има право да представи доказателства в случай на сериозна несправедливост, извършвана в компанията. Както с мен. Имам оплакване срещу Хенри Грант. Допуска «Деравенелс», една от най-големите търговски компании в света, да бъде съсипана. От един умопомрачен. Имам доказателство. Ще го използвам. Ще отстоя своето. Ще взема каквото ми се полага. Не могат да откажат да ме изслушат. Мое право е като директор, също и като носител на името Деравенел, което е дори по-важно. Ще се преборя с тях. Надявам се да спечеля. Мисля, че ще победя. Бордът е длъжен да не взима ничия страна и членовете му го знаят; вярвам, че са достатъчно безпристрастни, за да помогнат на правдата и честността да възтържествуват. Трябва да намеря своето копие от правилата на компанията; всички документи са важни. За да защитя гърба си. Бордът няма да откаже на молбата ми да говоря, но винаги е по-добре да си подготвен.“

В съзнанието на Едуард не остана и сянка от съмнение, че баща му го е снабдил с мощни оръжия, за да се бори с клана Грант: първо, бе потвърдил, че Грант не е с всичкия си и не е в състояние правилно да ръководи компанията. Едуард достатъчно познаваше правилата ѝ, за да знае, че „Деравенелс“ при никакви обстоятелства не можеше да бъде управлявана от „заместници“, както майка му имаше обичай да нарича обкръжението на Грант. Това, от една страна, а освен това съществуваше правилото на компанията, даващо право на всеки директор да се обърне към борда.

Очевидно баща му не бе успял да изпълни плана си. Но той щеше да го стори. В името на Бога, щеше да го направи.

Едуард продължи да чете дневника още един час и намери още много сведения, които можеха да им бъдат от полза. Но що се касаеше до него, бе открил най-важното.

По-късно същата вечер Едуард и майка му обсъдиха дневника на баща му. И двамата се съгласиха, че сега той е мощно оръжие в ръцете им.

Тя обеща да намери старите документи, сред които се намираха правилата на компанията, а той ѝ разказа всичко за Еймъс Финистър и откритията му.

Заедно изградиха плана си.

[1] Compadre (исп.) — кръстник; близък приятел. — Б.пр. ↑

[2] Алюзия с героя Лудия шапкар от „Алиса в страната на чудесата“ от Луис Карол. — Б.пр. ↑

19.

Едуард Деравенел знаеше, че винаги ще си спомня какво е чувствал в онази сутрин, докато се изкачваше по едното крило на голямото двойно стълбище в централното фоайе на кантората на „Деравенелс“, водещо нагоре към кабинетите.

Усещаше се различен, сякаш бе друг човек.

Изпълваше го гордост; бе щастлив; увереността му бе достигнала върхове. Когато хвърли поглед наоколо в огромната сграда, която в известен смисъл бе негова, си вдъхна спокойствие, знаеше, че тук ще прекара остатъка от живота си. Бе непоклатим в увереността си, че ще победи, и то не само в една или две битки. Щеше да спечели войната. И ще управлява „Деравенелс“. Тя бе негова съдба.

Родителите му го бяха възпитали да помни кой е и откъде произхожда. Естествено бе израснал с нужната самоувереност. Гордееше се с произхода си и в него нямаше и капка снобизъм; бе в мир със себе си и с околните, независимо от потеклото им.

Когато миналата седмица започна да работи тук, се чувстваше нежелан и бе изцяло нащрек. Всеки му се виждаше подозрителен и продължаваше да бъде предпазлив с работещите тук, особено с приятелчетата на Хари Грант, но сега по-добре разбираше отделните групировки, благодарение на Алфредо Оливери, който му бе разказал толкова много.

Ясно осъзнаваше произхода си и правото си да оглави многовековната компания. Той бе законният наследник. Заради това нямаше да позволи потомци на узурпатори да я управляват некадърно, което вършеше Хенри Грант; и със сигурност щеше да изтика „заместниците“, роднините, заобиколили Грант, ведно със самия него.

Само Деравенел по рождение можеше да бъде директор или председател и освен Грант, той бе единственият, който имаше това право.

Закрачи по коридора към кабинета на баща си, който сега беше негов, и се замисли за дневника. Не му излизаше от ума от снощи, когато майка му го даде. Бе безценен: вътре имаше толкова много

факти и подробни указания от баща му. Бележникът щеше да се превърне в негова библия, щеше да живее в съгласие с него. Всяка дума бе от значение и фактът, че го притежава, му предоставяше нужните доказателства.

Едва-що бе съблякъл палтото си и го бе закачил, когато Алфредо влетя като хала в кабинета, с ръце, пълни с книги и документи.

— Добро утро, господин Едуард — Алфредо му отправи жизнерадостна усмивка иззад бумагите.

— Добро утро, Оливери, чакайте, нека ви помогна с всичките тези неща. Какво са, все пак?

— Домашно, така да се каже. За вас, ако бъда точен.

— За мен? — Едуард го изгледа въпросително, докато поемаше някои от книгите и документите от горната част на купа. — Сериозно ли говорите?

— Напълно — Оливери разтовари всичко, което носеше на бюрото, както стори и Едуард, като хвърляше междувременно поглед на надписите.

— А-ха! Книги по минодобив виждам! И винарство. И за отглеждане на египетски памук. Искаш да ги проуча, за да зная по нещо за различните стоки, с които търгуваме? Така ли?

— Да. Похвалихте ми се, че имате добра памет. Вярно ли е?

— Безусловно. Не бих ви лъгал. Но защо питате?

— Защото не е достатъчно само да четете, налага се да наизустите част от материалите, а те не са малко. Когато станете председател на компанията, ще отговаряте за всичко и затова сте длъжен да знаете определени факти, за да можете да контролирате управителите на различните отдели. Ще бъдете шефът, ще сте най-важният. Трябва да съм сигурен, че сте отлично подготвен.

Едуард знаеше, че Оливери е напълно сериозен, че вярва във всяка дума, която изрича и се трогна, че си е дал всичкия този труд.

— Благодаря ви за усилията, че сте ми донесли всички тези книги и материали. Наистина, Оливери, много находчиво от ваша страна и съм ви признателен.

Едуард седна зад бюрото, а Алфредо придърпа един стол.

— Да започваме ли? Бих искал първо да обърнем внимание на отдела по минодобив, защото работя точно в тази област, а онзи ден ми доверихте, че се интересувате от диаманти, изкопаването им и...

— Изслушайте ме за момент — прекъсна го Едуард. — Имам да ви съобщя нещо изключително важно. Майка ми е намерила бележника.

Очите на Алфредо бяха пълни с изненада, когато се втренчи в Едуард, и за миг остана безмълвен.

— Ето го — продължи Едуард и извади дневника от джоба си, след което му го подаде. — Вижте, можете ли да разгадаете нещо.

Останал сам в кабинета си, Алфредо заразгърца бележника, съсредоточаваше се върху всяка страница, опитваше се да вникне в цифрите и да ги дешифрира. Но те си оставаха истинска енигма за него. Не можеше да проумее за какво говореше Ричард Деравенел, нито можеше да прави догадки кого точно шефът му наричаше компадре. Със сигурност господин Ричард никога не би се обърнал така към него, нито пък му бе споменавал за каквито и да е числа.

Върна мислите си към последния път, когато се видяха в Карара точно преди да убият господин Ричард. По-възрастният мъж горчиво се оплака от Грант, довери му се изцяло и сподели, че е обезпокоен от главоломно нарастващите проблеми на компанията и от колегите на Грант, както и тревогите си относно мраморната кариера в Карара. Но само толкова. Алфредо бе съобщил на господин Едуард всичко, което знаеше, при все че младият Деравенел като че очакваше повече. Но друго нямаше.

След цял час, посветен в проучване на бележника, с нарастващо разочарование Алфредо се изправи, пхна го в единия си джоб и се върна в кабинета на Едуард в другия край на коридора.

След като почука и влезе, Алфредо възкликна:

— Съжалявам, в недоумение съм не по-малко от вас. Да не кажа, че съм ужасно ядосан. Бележникът е напълно неразбираем.

Едуард стоеше пред огромната карта на света, закачена на стената зад грамадното писалище в стил крал Джордж. Обърна се, като чу гласа на Алфредо. На лицето му бе застинало особено изражение и той бавно заговори:

— Елате, вижте това.

Италианецът погледна Едуард и попита:

— Но какво има? Какво е станало? Изразът ви е така странен.

— Просто се приближете. Моля ви.

Алфредо изпълни молбата му, изправи се до Едуард пред картата и застана, без да разбира нищо.

Едуард навлажни с език средния си пръст и докосна малка цифричка върху картата. Мастилото се разтвори и потече.

— Погледнете по-внимателно, вижте как мастилото тече. Това е защото числата са написани върху тази карта, а не са отпечатани. Отбелязани са от баща ми, в това съм сигурен. Погледнете, ето го номер две, намира се в северната част на Индия точно между Делхи и Пенджаб. Виждате ли го?

— О, да, наистина.

— Сега, погледнете тук, в Южна Африка, в тази част на картата. Ще откриете номер единайсет. Плъзнете очи по Южна Америка, написан ли е там номер трийсет и девет? — Едуард отстъпи леко назад и погледна въпросително Оливери: — Та, кажете ми кое е общото между тези три числа?

Очевидно Алфредо също се запали.

— Цифрите са написани в страни, където „Деравенелс“ притежават рудници — диамантени мини в Индия, находища за злато в Южна Африка и за смарагди в Южна Америка.

— Правилно! — усмихна му се Едуард.

— Мили Боже, как открихте цифрите? — обърна отново поглед към картата, Алфредо добави: — Те едвам се виждат, нужна е лупа, за да се намерят.

Като посочи разтворените книги на бюрото си, Едуард бързо обясни:

— Четях за диамантените рудници в Индия и по-точно за тези в Голконда, знаех, че нашите са някъде наблизо в този район и станах, за да разгледам картата. Съвсем ненадейно забелязах цифрата почти случайно точно на юг от Пенджаб и осъзнах, че не е отпечатано на картата, а е написана на ръка. Очите ми обходиха цялата карта, бях заинтригуван и продължих да откривам и други цифри — замълча и поклати глава. — Тогава ми дойде на ум! Страните са номерирани с така често повтарящите се числа от бележника на баща ми.

Оливери кимаше бавно с глава, по лицето му се разля разбиране.

— Чуйте, баща ви номерира всяка страна и после използва числото в бележника си, вместо името ѝ. Било е шифровъчна система.

Според мен поради някакви причини не е искал никой да знае за кои държави говори. Всеки, който разтвори дневника му би останал в неведение, но не и ако бе написал имената на държавите.

— Но защо не е желаел никой да разбере кои страни е имал предвид?

— Мисля, че се е натъкнал на нещо. В Карара ми спомена, че се тревожи за тамошната кариера, която е на изчерпване, но е така и с много други. Запитах го и в тях ли изкопаемите свършват, той отговори отрицателно, трудностите били от друг характер. Но не се разпростря повече.

Алфредо извади бележника от джоба си и го подаде на Нед, после се отдалечи и седна на един стол.

— По-добре да стои у вас. Ще се чувствам ужасно, ако го загубя.

Едуард се настани до него и сподели:

— Смятам, че зная кого е наричал компадре. Чичо ми, Рик Уоткинс.

Алфредо се намръщи.

— Защо Рик?

— Защото са били най-близки приятели, истински компадрес и са били заедно от много години. Рик беше брат на майка ми, близък роднина, и очевидно човек, на когото безусловно се е доверявал. Има и друго: Рик Уоткинс навярно е най-големият магнат в тази страна, фактически няма по-могъщ от него. Ето защо баща ми е разчитал на преценките му, на всеки съвет, който му е давал. Изведнъж го осъзнах, докато се взирах в картата. Сетих се за Рик и знам, че съм прав.

— Съгласен съм. Кой би го съветвал по-добре от Рик Уоткинс? Като изключим сина му.

— Вярно е. Обаче съм сигурен, че татко беше по-близък с бащата на Невил.

Облегнат на стола си, вторачил се в пространството пред себе си, Едуард изглеждаше унесен, понесъл се в някакъв друг свят, достъпен само за него. После рязко изправи гръб и настойчиво погледна Алфредо. Снисавайки глас, заговори:

— Ето защо бяха убити Рик и Томас. Погубили са ги с цел. Не просто защото случайно са били заедно в Карара. Поддръжниците на Грант са се страхували от Рик Уоткинс, от могъществото му, богатството му, находчивостта му като бизнесмен. Знаели са, че ако

Рик Уоткинс открие нещо, ще го използва против тях, ще подкрепи баща ми в претенциите му да оглави „Деравенелс“. Убили са брат ми, защото е Деравенел, претендент за най-високия пост, ако с мен се случи нещо.

Блед по природа, Алфредо като че пребледня още повече. Мълча известно време, седеше и обмисляше току-що казаното от Едуард Деравенел. Най-после, след няколко минути промълви:

— Не мога да споря с вас, господин Едуард. Мисля, че сте прав. И...

Вратата на кабинета рязко се отвори и бясно се залюля на пантите си.

— Ето къде сте били — прокълтя остър женски глас и щом собственицата му прекрачи прага, Едуард на часа разбра, че това е Марго Грант.

Бе я срещал няколко пъти, но прекалено отдавна, когато тя бе далеч по-млада, и бе забравил колко е красива. Кожата ѝ бе лишена от всякаква руменина, абсолютно бяла и без никакви бръчки, косата ѝ бе черна, гъста и лъскава и сресана нагоре по най-последна мода. Големи, сияйни черни очи гледаха изпод идеално оформени черни, извити вежди. Несравнимата ѝ, драматична красота съответстваше на стройната ѝ, гъвкава фигура, а дрехите ѝ бяха модни, скъпи и елегантни.

След като влезе в стаята, тя затвори вратата зад себе си и бегло погледна Едуард, после гневно насочи вниманието си към Алфредо.

— Точно вас търся! — извика тя на безупречен английски, макар и с лек акцент. — Как смееете да провеждате срещите за кариерите в Карара без моето присъствие!

Алфредо пое дълбоко дъх, в явен опит да укроти гнева си.

— Въпросът е спешен, а миналата седмица ви нямаше, госпожо Грант. Поради неговата неотложност проведох срещите с Обри Мастърс и другите служители, имащи общо с миннодобивния отдел. Но всичко това ви е известно. Няма нищо нередно в постъпката ми и вие го знаете.

— В момента представлявам съпруга си. Аз управлявам тази компания и няма да търпя неподчинение.

— Такова няма — изстреля в отговор Алфредо. — И не мога да допусна да намекувате за съществуването му.

— Не разрешавам да ми говорите с този тон...

— Почакайте за минута — прекъсна я Едуард с нетърпящ възражение глас. — Нека ви изтъкна нещо, мадам. Не вие управлявате компанията!

— Точно така е — сопна се тя. — И преди всичко какво търсите вие тук? Нямате право да сте тук, нито да заемате кабинета. Прибирайте си нещата и се махайте.

— О, имам право, и още как. По-добре прочетете правилата на компанията, госпожо Грант. Скоро ще откриете, че притежавам пълно право да се намирам в „Деравенелс“, да се разполагам в кабинета на баща си, да бъда директор в компанията и да работя тук. Поради една много проста и неоспорима причина. Името ми е Деравенел. Вашето по рождение не е Деравенел и затова не можете да ръководите фирмата, всъщност дори нямаме право изобщо да сте тук. Понеже сред правилата на компанията ще намерите клауза, която гласи, че само жена, родена Деравенел, може да работи в компанията и да заема директорски пост. Другите дами имат право да работят като секретарки и администраторки, но не и да заемат висши длъжности.

— Ah, c'est pas possible!^[1] — извика тя, преминала на родния си френски.

— Напротив, възможно е! — отвърна Едуард и многозначителна усмивка заигра на устните му. Пристъпи напред, изведнъж се озова пред нея и я изгледа отвисоко.

Вдигайки поглед към него, Марго Грант забеляза красотата на този мъж, долови непреодолимото сексуално излъчване, което буквално бликаше от него, и направи крачка назад, докато го гледаше свирепо. Но замълча като никога, обезсилена от него, победена от обаятелната му личност. Той я бе омаял.

Едуард продължи:

— Аз няма да си изляза и не смейте да го споменавате друг път. Вашето място не е тук, а не моето, мадам.

Загубила ума и дума, за първи път почувствала се унижена, Марго Грант се обърна и напусна кабинета, без да отвърне нищо.

Веднага щом вратата се затвори след нея, Алфредо се усмихна на Едуард и се възхити:

— Наредихте ѝ да се маха!

— Тя е една от най-красивите жени, които някога съм виждал — отвърна Едуард с почуда.

— Но е истинска кучка и е зла — каза Алфредо с тих, едва доловим глас. — Не го забравяйте. Никога.

Невил Уоткинс се срещна с Едуард и Оливери за обяд в „Рулс“. Прекрасният стар ресторант, разположен току до „Странд“, му бе любимият и след настоятелното телефонно обаждане на Едуард поръча маса за един часа, която незабавно бе резервирана.

Тримата седнаха на най-добрата маса в заведението и проучваха менюто, докато чакаха да пристигне Еймъс Финистър.

Бяха си избрали ястия и почваха с аперитивите, когато детективът влетя.

— Простете, че закъснях — извини се той, — но ме задържаха „оперативните ми работници“ — след като седна срещу Невил, добави с лека, доволна усмивка: — Задействах нещата, сър. По отношение на онези документи.

Невил топло се усмихна, изпитваше към Еймъс Финистър все по-дълбоко уважение.

— Не съм се съмнявал в теб. Зная колко си всеотдаен и способен. Е, хвърли поглед на менюто и да си поръчаме обяд. Междувременно ще изпиеш ли с нас чаша шери?

— Любезно благодаря, господин Уоткинс, но ще откажа, ако не възразявате. Днес съм претрупан с работа. По-добре да остана трезвен.

Невил кимна със смях.

— Както желаш, Еймъс, при все че не мисля, че едно питие ще ти навреди.

Детективът отново отклони поканата, взе менюто и го зачете. Няколко минути по-късно четиримата мъже поръчаха и след като се наклониха един към друг, така че главите им се приближиха, Невил заговори:

— Щом вече всички сме тук, казвай, Нед, момчето ми. Каква е важната ти новина, освен че разполагаш с бележниците, за което вече ме извести.

С нисък глас Едуард съобщи на Невил и Еймъс, че е открил смисъла на цифрите върху картата и какво смята, че означават. Също

им довери, че според него с компадре Ричард Деравенел се е обръщал към бащата на Невил, Рик.

— Да ти призная истината, момчето ми, и на мен ми хрумна същото. Кому твоят баща би имал такова безусловно доверие, ако не на моя? Е, нека те попитам нещо относно откриването на числата на картата и тяхното значение. Защо баща ти е изброил точно тези мини в бележника си? Със сигурност не само защото са рудници. Има и друга причина.

— Мисля, че е имало нещо нередно при тях — обади се Алфредо. — Но какво е, не мога да отгатна. Но нещо не е както трябва, убеден съм. Господин Ричард бе разтревожен, когато пристигна в Карара и както и преди ви споменах, причината той да дойде в Италия вместо Обри Мастърс бе, понеже искаше да стигне до дъното на проблема там — намаляването на мрамора в кариерите, които притежаваме. Колкото до мините в другите страни, навярно и при тях е съществувал същия проблем.

— Съмнявам се — отговори Невил. — Според мен чичо вероятно щеше да каже на баща ми, а той щеше да го сподели с мен. Има нещо друго.

— Но какво? — загрижено попита Едуард. — Какво може да бъде?

— Не зная — поклати глава Невил. — Вие с Оливери трябва да държите очите и ушите си отворени. Не бива да изпускате нищо.

— Разбирам — отвърна Едуард и после се разсмя. — Тази сутрин в кабинета ми връхлетя Марго Грант.

— Беше фантастично, той просто я изгони — гордо оповести Алфредо.

— Тъй ли? — Невил повдигна вежди и светлосините му очи заблестяха.

— Посъветвах я да отиде да прочете правилата на компанията. И че скоро ще открие, че дори не ѝ е разрешено да припарва до „Деравенелс“. Е, преувеличавам. Но тя като че се смути. Излезе си, без да обели и дума.

— Но се боя, че не я виждаме за последен път — промърмори Невил.

Късно следобед Едуард отиде да навести Лили Овъртън. Липсваше му и знаеше, че се налага бързо да се реваншира за това, че я пренебрегваше през изминалата седмица.

Икономката, госпожа Дейн, отвори вратата пред Едуард и веднага лицето ѝ светна.

— О, господин Деравенел, добър ден, сър. Радвам се да ви видя.

— Добър ден, госпожо Дейн — учтиво отвърна той и топло ѝ се усмихна.

Светкавичната ѝ реакция към неоспоримия му чар бе да отвори широко вратата.

— Моля, заповядайте, господин Деравенел. Ще уведомя госпожа Овъртън, че сте тук — след като затвори вратата и превъртя ключа, госпожа Дейн продължи: — Днес не се чувстваше много добре. Моля, влезте във всекидневната.

— Болна ли е? — попита Едуард със загрижен тон, докато вървеше след икономката, после влезе във всекидневната с изглед към покритата със скреж градина. — Надявам се, че не е нищо сериозно.

— О, не, сър, според мен някакво леко неразположение — госпожа Дейн му хвърли лека усмивка, после забърза навън, добавяйки: — Моля да ме извините за момент, сър.

Едуард се заразхожда из стаята, чувстваше се леко напрегнат, притеснен, докато се питаше какво може да не е наред с любимата му Лили. Докато мислеше за нея, за женствеността ѝ, чара и топлотата ѝ, вниманието, с което го обгръщаше повече от година, ненадейно осъзна нещо изключително важно. Красотата на Лили бе нежна, истинска, ангелска; хубостта на Марго Гранд бе драматична, но студена, груба. Тя бе корава жена, изпълнена с амбиции, стремяща се да забогатее по безскрупулен начин.

— Госпожа Овъртън би желала да отидете при нея в салона на горния етаж — обади се госпожа Дейн от прага, като прекъсна върволицата му от мисли.

— Благодаря — отговори той и забърза навън. Преди да се качи по стълбите, се обърна към икономката: — Сам ще отида горе, благодаря ви, госпожо Дейн.

Тя кимна и изчезна по посока на кухнята. Като се сети, че все още е облечен с палтото си, което разтревожената икономка бе забравила да вземе, го съблече и остави върху един стол наблизно.

Бе наполовина изкачил стълбите, когато едно видение в развяващ се бял шифон се появи в горната им част.

— Едуард, скъпи! — възкликна Лили. — Чудесно е, че те виждам тук.

Когато стигна горе, той я взе в обятията си, зацелува я по бузата, врата, косата.

— Липсваше ми толкова много, скъпа моя — тихо каза той, после я отдръпна от себе си и загрижено я погледна в лицето. — Какво ти е? Госпожа Дейн ми съобщи, че не си добре.

Лили нежно докосна страната му.

— Дребна работа. Почувствах се малко уморена, Нед, леко отпаднала — тя се засмя. — Навярно остарявам.

— Стара. Ти? Никога — като я прегърна с едната си ръка, Едуард я поведе към салона. Той бе уютен, както винаги, в камината гореше огън, газените лампи бяха запалени и хвърляха розово сияние в удобната стая, а вази със свежи цветя ѝ придаваха пролетна атмосфера.

— Трябва да ти се извиня, Лили — заговори Едуард и седна на канапето. — Длъжен бях да ти се обадя миналата седмица, но бях нагазил в дълбоки води, тъй да се каже.

— Няма нищо — промълви Лили. — Питам се какво става с теб и този уикенд Вики ми обясни колко си зает в работата си — дари го с прелестна усмивка, а на лицето ѝ грейнаха две трапчинки и завърши: — Прощавам ти.

— Ей Богу, надявам се, че е така. Защото не мога без теб, Лил, наистина не мога. Караш ме да се чувствам по-щастлив, безгрижен и спокоен, когато съм с теб — той замълча и я изгледа от глава до пети. — Караш ме да усещам и друго, изкусителко — добави многозначително той, бляскавите му сапфирени очи станаха още по-съблазнителни.

Лили замълча за момент. Загърна украсения с дантели пеньоар около тялото си и приглади с длан косата си.

— Извинявай, че не съм прилично облечена. Бях си легнала, когато ти дойде.

— Защо пак не се върнем в леглото, любов моя? На кое по-хубаво място можем да бъдем — докато говореше, той се изправи, прекоси стаята и се наведе към нея. Обърна лицето ѝ към своето и леко я целуна по устните. — Хайде да си легнеш, Лили. Този път с мен.

Нека те любя, скъпа, нека ти доставя наслада, няма да вършим нищо... прекалено възбуждащо, щом не се чувстваш добре. Всъщност няма да ти се наложи да правиш каквото и да било. Аз ще те обградя с любовта си.

— О, Нед, няма друг като теб — въздъхна тихо тя, усмихна му се и всичките ѝ тревоги отлетяха.

— Надявам се да няма... поне не и в сърцето ти. Хайде, сладка моя — внимателно я изправи на крака и я поведе навън от стаята, прекосиха площадката на стълбите и се насочиха към спалнята ѝ. След секунди той я положи на леглото и започна нежно да я целува. Рязко спря, върна се до вратата и я заключи, после свали сакото и жилетката си, хвърли ги на един стол, развърза вратовръзката си и отново пристъпи към леглото, усмихнат. Започна да разкопчава ризата си, като не отделяше поглед от нея. След като се разкопча, протегна ръка към Лили, изправи я на крака и я притегли до себе си. — Не можеш да разбереш колко много ми липсваше през последната седмица — промълви той и развърза бялата копринена панделка до врата ѝ. Плъзна пеньоара надолу, за да разкрие гладките ѝ, сметаново бели рамене и продължи: — Сигурен съм, че и аз ти липсвах, нали?

Очите им се срещнаха. Смарагдов лъч прониза синия лазур и стана с него едно. Нито един от двамата не отклони поглед. Най-после той се надвеси над нея, целуна я и плъзна език по устните ѝ, така топли, така меки. Вкусът ѝ го възбуждаше. Посегна към нощницата ѝ, леко я подръпна и тя се свлече в краката ѝ; съблече ризата си и притисна Лили до себе си, обгръщайки я с ръце.

— Спомни си какво казах, нищо прекалено възбуждащо — прошепна той, като докосваше с дъха си водопада от руси коси.

— Но аз искам да бъде вълнуващо — прошепна в отговор тя и започна да разкопчава панталоните му с непохватни пръсти.

— Аз ще го направя — промълви той и тя се отпусна на леглото и легна на една страна, докато го наблюдаваше как се разсъблича. Когато се приближи до нея, тя се смая. Как можа да се възбуди толкова бързо? Леко потрепери. Изглеждаше толкова надарен, така мъжествен.

Едно от нещата, които Лили харесваше у Нед бе, че не се нахвърля върху нея, не я обладава с грубост или гледа да задоволи само своето желание. Винаги бе внимателен, нежен и любящ, даряваше я с наслада, преди той да усети доволство. И този следобед

не бе по-различно: галеше я, докосваше я, целуваше гърдите ѝ, накара деликатните ѝ зърна да се втвърдят. Ръцете му нежно се плъзнаха по тялото ѝ, докосваха врата ѝ, косата ѝ, корема ѝ, пропълзяха между бедрата ѝ, стигнаха до най-интимните ѝ части, накараха я да стене от удоволствие, докато не започна да вика името му. Когато проникна в нея, той пхна ръце зад гърба ѝ и я повдигна към себе си и движенията им станаха ритмични: както винаги бяха в синхрон един с друг, като че бяха едно. После сякаш литнаха заедно, издигани от радостта един от друг и достигнаха екстаз. По-късно, вече изтощен, когато се отпусна до нея и въздишайки погали лицето ѝ, тихо промълви с нисък, сериозен глас.

— Само ти, Лили, само ти.

Беше късно, почти осем часа, когато Еймъс пристигна на Уайтчапъл. Докато излизаше от файтона, нареди на кочияша:

— Изчакай ме. Ще се бавя около час, не по-дълго.

Мъжът докосна кепето си.

— Тук ще бъда госине.

Еймъс се отдалечи от файтона и си мислеше колко красива е нощта. Небе като черно кадифе, обсипано с множество сребърни звезди. Шеметна, но прекалено студена. Никакъв вятър. Да, чудесна нощ. Застина за момент и зарея поглед към Темза. Открай време обичаше тази дълга, бавно движеща се река; когато беше малък, баща му го водеше тук в Ийст Енд, разхождаше го по доковете, разказваше му завладяващи, вълшебни приказки — разкази за кораби с високи мачти, акостиращи или отплаващи към всички точки на света, натоварени с чай от Цейлон, злато от Африка, диаманти от Индия, сапфири от Бирма, подправки от Западна Индия, коприна от Китай — екзотични стоки, транспортирани и продавани... Как всичко му се виждаше пълно с приключения тогава. И все още бе така, при все че знаеше истината.

Уайтчапъл. Разнолика смесица от целия свят. Познаваше така добре това място, не само от идванията си тук като дете, за да гледа големите кораби и да яде заедно с баща си миди и морски охлюви от кесия, но и от дните си в полицията, когато патрулираше тук всяка нощ. Край доковете срещаше и приятели, и врагове. Все пак мястото

бе колоритно, жизнерадостно, независимо от преобладаващата мизерия, падението, порока и престъпността. Тук имаше много приятели, някои бяха амбулантни търговци със своите кукли на крале и кралици, говореха на цветисто наречие и се хвалеха, че са родени под звуците на камбаните на „Мери Боу“^[2]. Добри хора. Уайтчапъл не бе лошо място. Далеч по-неприветливи местенца имаше по този грешен свят.

Вдиша дълбоко през носа. Какъв прекрасен аромат се носеше около него из нощния въздух. Отново вдъхна и уханието мигом го пренесе в миналото. Мисли за баща му наново нахлуха в главата му. Неговият татко, толкова добър човек. Убит прекалено рано и толкова млад, докато изпълнява дълга си. Навремето беше стражар, навярно затова и Еймъс стана полицаи. Заради баща си, за да почете паметта му.

Еймъс спря. Подуши отново. Реши да си купи баница с месо. Устата му така се бе напълнила със слюнки, че не можеше да устои.

След секунди видя продавача с количката и ускори крачка. Когато спря, амбулантният търговец докосна с уважение кепето си.

— Добър вечер, госине. Корнуолска ли искате, или с месо?

— Месна баница. С повечко сос, моля.

— Жена ми най я бива из целия Уайтчапъл, думата ми е, че е най-сръчната готвачка — продавачът взе чифт клещи, хвана с тях парче баница и го показа на Еймъс. — Виждате ли хрупкавата коричка? Чудно кафява, госдине — докато говореше, той постави баницата в малка бяла книжна кесия, гребна с черпак от соса и ливна малко върху баницата.

— Колко струва? — попита Еймъс, нетърпелив да отхапе.

— Два пенса, госине.

Еймъс плати, взе торбичката с баницата, пожела лека нощ и се отдалечи; усещаше аромата на баницата с наслада, докато чакаше да изстине. Секунди по-късно Еймъс се приближи и седна на един дувар под улична газена лампа и бавно задъвка баницата с месо, вкушваше всяка хапка с удоволствие, каквото отдавна не бе изпитвал.

Баницата бе късната му вечеря, и то каква. Много по-вкусна от филията хляб със сирене или неизменното студено агнешко върху кръгла кифла, които Лидия вечно му предлагаше, въздъхна, притеснен от критичните мисли за съпругата си. Тя никак не бе добре. Бедната

Лидия. Най-силно я мъчеше мигрената, а понякога и ревматизмът. Изтъкана от страдания и болезки. Все нещастна, ден след ден — и нито една щастлива мисъл. Горката Лидия.

Еймъс набързо унищожи баницата и сега, докато се движеше към Лаймхаус, реши, че му трябва едно питие. Вероятно една бира, да подплати баницата. Защо пък не?

„Черният лебед“ бе наблизко, местните го наричаха „Калната патица“. Щом се показа пред погледа му, Еймъс забърза крачки и миг по-късно влизаше през двойните врати.

На бара поиска пинта^[3] пенеста ароматна бира и изля веднага една част от пяната. Хубава бира. Може да си вземе и още една.

Кръчмарят се върна и се вторачи в него сред мъждивата светлина.

— Ено вре'е бяхте стражар тъдява, а?

— Точно така — усмихна му се Еймъс. — Пенсioniрах се. Финистър ми е името.

Барманът се засмя.

— Сега си спомням. Викаха ви Страшния Финистър.

Еймъс се присъедини към смеха му, изпи си бирата, остави парите на тезгяха, пожела му лека нощ и бързо излезе. Пое към китайския квартал в Лаймхаус, част на града, пълна с малки магазинчета, където се продаваха какви ли не стоки — от коприни, дрехи и бижута до лекарства и билки; перални, ресторанти и дори пушални на опиум изпъстряха улиците. Еймъс обичаше китайските гозби, но до този момент бе забравил за тях. В младостта му непреодолимо го привличаше ухания дъх на пайовете и не можеше да им устои. Твърде късно бе, за да се наслаждава на китайската храна. Друга вечер.

Не след дълго Еймъс стигна до целта си. Господин Фу Йън Йен притежаваше малък магазин, скътан в дъното на улицата, на прозореца светеше лампа и Еймъс забърза към вратата. След като почука няколко пъти на вратата и извика: „Еймъс Финистър е“, тя най-сетне се отвори.

Фу Йън Йен бе облечен с дълга, черна памучна роба с малка изправена якичка; имаше дълга, тънка плитка, а кръгла шапка с плитко дъно се мъдреше върху посивялата му глава.

Усмихна се, като видя Еймъс, и заговори с подобен на шепот глас:

— Влезте вътре. Нощ студена.

Магазинът бе слабо осветен и във въздуха се носеше силно ухание на подправки, билки и корени. Към тях бе примесен ароматът на камфор и благовонни масла. Миризмата не бе неприятна и Еймъс нямаше нищо против да идва в магазина.

— Как съпруга? — попита с усмивка китаецът.

— Отново страда от мигрена, господин Фу. Нужни са й няколко от прахчетата ви за глава.

Китайският билкар кимна, мушна се зад тезгяха и заизважда бели прахчета от разни буркани. Най-накрая, след като ги смеси, изсипа сместа в малко пакетче, запечата го и го подаде на Еймъс.

— Трябва ми и мехлема за болките й в ръцете и краката.

— А, да. Разбира. Мой балсам — и него извади бързо, вече готов в малко стъклено бурканче.

След като се облегна на тезгяха и настойчиво погледна господин Фу, Еймъс му подаде едно листче.

— Случайно да ви се намира от това?

Билкарят го прочете и кимна.

— Колко вас нужно?

— Колкото прецените.

— За добър, дълъг сън, да?

Еймъс кимна.

— Чакайте минута — китаецът изчезна през една врата и мина известно време, преди да се върне. Постави на тезгяха малко пакетче, увито с морава хартия.

— Благодаря — каза Еймъс. — Колко ви дължа?

Усмихнат, Фу Йън Йен му написа сметката.

Еймъс я прочете, прочете я още веднъж, извади пари и плати, без да се пазари.

След като прибра разните пакетчета в джобовете на палтото си, Еймъс кимна.

— Лека нощ, господин Фу. И ви благодаря.

— Пак идва.

— Непременно — отговори Еймъс, но като излизаше от магазина, се запита дали някога ще го стори.

[1] C'est pas possible (фр.) — Не е възможно. — Б.пр. ↑

[2] „Света Мери ле Боу“ — църква в Лондон, синоним на кореняк лондончанин. — Б. пр. ↑

[3] Пинта — английска мерна единица за течности, равняваща се на малко повече от половин литър. — Б. пр. ↑

20.

Бе късно, когато Едуард Деравенел напусна дома на Лили, много по-късно, отколкото възнамеряваше. И сега, докато прекосяваше градините на Белсайз Парк, устремен към главната улица, осъзна, че файтоните са нарядко в този район. Ни един не се виждаше.

Отново се огледа и забеляза, че пътят бе пуст, нямаше никакви превозни средства и тръгна пеша, като си мислеше, че за нула време ще намери файтон.

Закрачи бързо по посока на Примроуз Хил, която водеше към центъра на Лондон и умът му автоматично се върна към числата в бележника и заключението, което с Алфредо най-последно бяха направили, че нещо не е наред с мините, където копаеха злато и скъпоценни камъни. Числото за Бирма не бе вписано в бележника, така че и двамата предположиха, че добивът на сапфири продължаваше без проблеми, както е било години наред.

Мъжът, който ненадейно изникна пред Едуард, сякаш се материализира от нищото.

— Извинете гос'ине — заговори човекът на гърлен кокни^[1]. — Мож'те ли ми каза как да ида до Емпстед? Изгубих се.

Едуард поклати глава.

— Съжалявам, опасявам се, че не мога — отговори той учтиво, както винаги. — Обаче, ако продължавате все на север, смятам, че ще държите правилната посока.

Ударът дойде изотзад, тежката полицейска палка го удари по рамото и после по гърба. Животинската сила на ударите го повали на колене и той извика, размахваше ръце из въздуха, докато падаше, опитваше се да хване непознатия, който го бе заговорил. Мъжът го нямаше и Едуард осъзна, че е изчезнал.

Върху него се стовари нов удар, този път по главата. Едуард политна напред и главата му удари земята. Бе зашеметен, изпадна в безсъзнание. Мъжете бяха общо трима — пешеходецът, отвлякъл вниманието на жертвата, и двама едри бабаити, въоръжени с полицейски палки. Те се съвещаваха в продължение на няколко

секунди, единият от нападателите се наведе над Едуард, взря се в него, после се изправи.

— Май кат' че не диша, като че'й мъртъв — прошепна той. — По ху'у да си плюйм на петите, преди стражарите да са довтасали.

Мъжете побягнаха надолу по пътя. Бе така пусто, че тропотът от ботушите им прогърмя и силно отекна в далечината. Ръмеше ситен дъждец, а студът тази вечер караше всички да си стоят по къщите.

Едуард остана да лежи на тротоара. Улицата бе празна, без пешеходци и карети. Дълго време никой не дойде.

Изпълнени с тревога, Невил и Еймъс Финистър седяха в чакалнята на болницата „Гай и Сейнт Томас“ и се молеха Нед да бъде добре, отново да се върне в съзнание. Бе жестоко пребит, но най-вече ударите по главата създаваха безпокойство.

Двамата мълчаха. Невил, с пепеляво лице, бе така разтревожен и притеснен, че не му се говореше, а Еймъс не смееше да се натрапва на обезумелия си от ужас работодател, потънал в мислите си.

Вратата на чакалнята внезапно се отвори и на нея застанаха Нан, съпругата на Невил, и Сесили Деравенел. Двете жени побързаха да влязат, а Невил незабавно се изправи и се приближи, за да ги поздрави. След като прегърна леля си през рамо, я поведе към един стол и я представи на Еймъс.

Нан вече го познаваше, тъй като бе чест гост в къщата им. Единствено тя се обърна към Еймъс и заговори:

— Благодаря ви, господин Финистър, за всичко, с което сте помогнали на господин Деравенел. Ако не бяхте вие, не знаех какво щеше да стане с него.

— Имах късмет, че дежуреше мой човек и държеше под око господин Деравенел — промълви Еймъс. — Зная, че младият джентълмен ще се възстанови до няколко дни, чувствам го.

Сесили погледна внимателно към Еймъс и заговори с топъл глас:

— Искам да ви благодаря, господин Финистър, за всичко, което сторихте за сина ми. Все още не съм съвсем наясно какво се е случило снощи — тя отмести поглед от Еймъс към Невил. — Кой е нападнал Нед?

— Не сме сигурни, лельо Сесили. Полицията предполага, че нападението е случайно, повече прилича на грабеж. Когато са го намерили, Едуард е имал у себе си само дребни пари, никакви банкноти. Навярно са бързали, защото не са взели златния му часовник — Невил поклати глава. — Бедата е, че полицията не разполага с никакви улики.

— Защо говориш в множествено число... — попита Сесили, взирайки се в племенника си.

— Причините са очевидни, лельо. Едуард е необикновено висок, по-висок от повечето мъже, и е много силен. Затова според мен са нужни няколко души, за да го надвият.

— Да, естествено, разбирам какво искаш да кажеш — след като си пое дълбоко дъх, продължи тъжно: — Щеше да ми съобщиш, ако имаше нещо ново, така че приемам, че няма.

— Опасявам се, че не — Невил утешително докосна ръката ѝ.

Сесили прехапа устната си, изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи и внезапно тя се изправи, отиде до прозореца и остана там, взряна навън, докато се овладее.

Като се върна на стола си, се обърна към Еймъс:

— Ще бъдете ли така добър да ми разкажете цялата история, господин Финистър? Страхувам се, че съм малко объркана, предполагам, защото съм твърде разтревожена.

— Не е изненадващо, госпожо Деравенел, при сегашните обстоятелства. Ще се радвам да ви направя съпричастна, така да се каже. Ами ето: от време на време господин Уоткинс и аз сме обсъждали възможността, че може би Едуард е в опасност, поради напрежението с клана Грант. През повечето си свободно време синът ви е с Уил Хаслинг, но решихме, господин Уоткинс и аз, че когато е сам, се налага да има телохранител. Моят човек е дежурен всеки ден, но невинаги има нужда от него. Вчера, късно следобед, когато господин Едуард е напуснал кантората, е бил сам. От господин Хаслинг нямало и следа. Човекът ми незабавно последвал господин Едуард, който се отправил към Белсайз Парк и...

— За да посети госпожа Овъртън? — прекъсна го Сесили.

Макар и изненадан да чуе точно това, Еймъс кимна и продължи:

— Моят служител се завъртял из квартала, поразходил се наоколо. Господин Едуард останал в къщата около три часа и си

тръгнал малко след девет. Снощи бе много тъмно и както личи, районът е бил пуст, не е имало нито пешеходци, нито файтони. Човекът ми веднага си дал сметка за това. Движел се на близко разстояние отзад, когато двама много едри мъже се нахвърлили върху господин Едуард и...

— Били са по-силни от телохранителя — тихо довърши Сесили.

— Точно така, госпожо Деравенел. Когато ония — били общо трима — побягнали от местопрестъплението, Хари Форбс, служителят ми, изтичал при господин Едуард и с облекчение установил, че е жив. Тръгнал да търси полицай. За късмет открил един на Примроуз Хил. Повикали и други на помощ и докарали господин Едуард тук.

Сесили кимна.

— Благодаря ви, господин Финистър, сега ми е ясно — след като хвърли поглед към Невил и се опря на ръката му, Сесили промълви: — Може ли да излезем за момент, бих искала да поговоря с теб, Невил.

— Разбира се — той помогна на леля си да стане от стола и двамата напуснаха чакалнята и се отправиха към коридора.

Когато най-после останаха сами, Сесили се приближи до Невил и го погледна в очите.

— Това е работа на клана Грант, нали?

— Боя се, че е така — потвърди Невил и лицето му се сгърчи. — Цялото покушение е организирано крайно непохватно, некадърно и затова е ясно като бял ден. Оставили са часовника му в джоба на сакото му, както и бележника. Взели са само пари. За да прилича на обир.

— Но той никога не е носил много пари у себе си — изтъкна Сесили. — Най-често Суинтън плащаше за файтона от отредените за домакинството пари, когато Нед идваше у дома.

— Грант са, за мен няма съмнение. Кой друг би могъл да бъде?

— Как ще постъпим с тях, Невил? Те представляват заплаха.

— Ще потърсим отплата. Според мен трябва да им върнем заслуженото. Да им дадем да разберат, че в наше лице с Нед ще срещнат достойни противници. Обаче искам да премисля внимателно всичко, да не действам прибързано или да се втурвам през глава. Трябва да сме потайни и не бива да предприемаме нищо, с което да привличаме вниманието на полицията. Съгласна ли си?

— Да, определено, ще оставя всичко в твои ръце, Невил. Ти си най-умният човек, когото познавам... приличаш на брат ми, твоя баща.

— Майкъл Робъртсън — представи се лекаря, когато няколко часа по-късно точно преди обяд, влезе в чакалнята.

Когато приближи до Невил, който се изправи и тръгна към него, се усмихна.

— Невил Уоткинс, доктор Робинсън. Братовчед съм на господин Деравенел. Изражението ви ме окуражава да се надявам, че той е дошъл в съзнание.

— Да, наистина е така. Обаче, понеже в момента спи и считаме, че му е нужен сън, нека известно време не го безпокоим.

— Разбирам — Невил доведе Сесили до лекаря и я представи. — Майката на господин Деравенел, доктор Робъртс, госпожа Сесили Деравенел.

След като се ръкува с лекаря, Сесили попита:

— Беше ли синът ми в кома?

— В кома — не. Но бе в безсъзнание и все още има сътресение на мозъка, ала мога да ви уверя, че ще се възстанови напълно, госпожо Деравенел.

[1] Кокни — 1. диалект на простолюдието от южните предградия на Лондон; 2. кореняк лондончанин. — Б.пр. ↑

21.

Примигвайки на мъждивата светлина, Едуард за миг се запита къде е. Отново примигна и се помъчи да стане от леглото, но установи, че всяко кокалче от тялото му го боли.

Огледа стаята, така бяла, чиста и оскъдно обзаведена, и разбра, че е в болница. Потъна обратно във възглавниците и се опита да събере мислите си и тогава си припомни събитията от предната нощ: как си тръгна от Лили по-късно, отколкото бе възнамерявал, как вървя през градините на Белсайз Парк, как търсеше файтон; непознатият, който го спря и поиска да го упъти и после неочакваното нападение.

Вдигна ръка и предпазливо докосна главата си, усети бинтовете, после бавно плъзна пръсти по лицето си. Знаеше, че сигурно е натъртено, дори понасинено, защото бе отекло и го заболя, когато го пипна. Раменете и гърбът също го боляха; сега си припомни онези силни удари, как падна на колене и залитна напред, когато получи още удари по главата.

Кой го бе нападнал снощи? Крадци, за да го оберат? Или покушението бе организирано от противниците на Деравенел? Нямаше представа. Не знаеше кой го е намерил, нито как са го докарали до болницата.

След няколко секунди Едуард съумя да седне; отметна завивките си и спусна крака на пода. За миг се уплаши, че няма да може да се изправи, накрая успя, но веднага усети колко е слаб и че му се вие свят. Тежко се отпусна на леглото, питайки се как да извика някоя сестра. Искаше да ѝ зададе няколко въпроса, да научи повече.

Главата му се замая и той падна върху възглавниците, но не му достигаха сили да повдигне краката си на леглото. Не бе съвсем сигурен колко дълго е лежал проснат в тази поза, наполовина в кревата, наполовина извън него. Навярно десет минути или повече. Ненадейно почувства полъх на хладен въздух, когато вратата се отвори, и го заля облекчение. Най-сетне сестрата.

— За Бога, господин Деравенел! Какво, по дяволите, правите? — възкликна един мъжки глас и след секунда, собственикът на гласа се бе

надвесил над него със загрижено изражение. — Добре ли сте? — попита мъжът с любезен тон.

— Да. Само бях малко замаян, когато се опитах да стана.

— Не съм изненадан. Хайде, нека ви вдигна краката на леглото — докато говореше, му помогна да се настани удобно. После обясни: — Между другото, казвам се Майкъл Робъртсън. Вашият лекар, господин Деравенел.

— Досетих се — отговори Едуард и се опита да се усмихне. Реши, че докторът е на около четирийсет, тъмнокос, приятен на вид и облечен с бяла престилка върху тъмен костюм. На врата му висеше стетоскоп.

— Зле ли съм ранен? — попита най-после Едуард, като повдигна вежди.

Доловил тревожната нотка в гласа на пациента си, доктор Робъртсън побърза да го успокои:

— Според мен сте във от опасност. Снощи ви докараха в безсъзнание. С тежко сътресение на мозъка. Но изглеждате много по-добре. Как е главата ви? Някаква тежест? Главоболие?

— Не, не ме боли, но чувствам главата си, сякаш е пълна с олово.

— Удариха ли ви в лицето, господин Деравенел?

— Не. Но ударите по гърба и раменете ми бяха много силни, така че паднах напред. Лицето ми се ожули в паважа. Очевидно съм припаднал. Обаче не вярвам да имам други контузии. Или имам?

— Не, не. Не и доколкото можем да преценим.

— Значи мога да си отида днес?

— Не бих казал, господин Деравенел. Необходимо е да ви задържа няколко дни под наблюдение, за да избегнем всякаква опасност. Искам да бъда абсолютно сигурен, че не сме пропуснали нещо.

Едуард замълча за миг, после попита:

— Съобщиха ли на майка ми, че съм тук?

— Да. Беше тук, в болницата, но господин Уоткинс ми каза, че майка ви и той ще отидат в дома ви, за да се разпоредят да ви приготвят нещо за ядене. Много скоро ще се върнат с някоя кошница. Между другото, братовчед ви няма търпение да говори с вас. В състояние ли сте да го приемете? Или предпочитате да поизчакате?

— Не, не. Наистина се чувствам добре, доктор Робъртсън. Бих искал да го видя. И нека ви поблагодаря за всеотдайните грижи.

Лекарят кимна и се наведе към Едуард. Майкъл Робъртсън постави слушалките на стетоскопа в ушите си и преслуша сърцето на младежа. После светна с фенерче в очите му и накрая постави хладната си ръка на челото му. Явно остана доволен, напълно удовлетворен. Кимна, отправи към Едуард кратка усмивка и бързо излезе.

— Не разбирам как се озовах тук — промълви Едуард и погледна Невил с леко смръщени вежди. — И как пък ти разбра? Портфейлът ми още ли бе у мен? Името и адресът ми са в него. Но сигурно крадците са го отнесли, нали?

— Да, наистина — бързо отговори Невил, като придърпа стола си по-близо до леглото, и сниши глас, когато добави, — но не става дума за крадци, убеден съм. Обаче по този въпрос — след малко, Нед. Понеже си клиент на един отличен шивач на „Савил Роуд“, той винаги пришива мъничка бележка с името ти на вътрешната страна на самото. Ето как полицията установи самоличността ти и те докара в болницата. Но има и друго... говоря за това как на мен ми съобщиха, че си ранен и че се намиращ тук.

Вдигнал поглед към Невил с изумително сините си очи на фона на израненото си лице, Едуард изглеждаше озадачен.

— Но, кажи ми, изгарям от любопитство.

Бледа усмивка на разкаяние пробяга по устните на Невил.

— С мое позволение Финистър наредил на един от хората си да те следи и да те държи под око. Снощи са те нападнали двама здравеняци. Превъзхождали човека на Финистър, така че не можел нищо да направи, за да ти помогне, освен да хукне да вика полиция. След като се увери, че все още си жив, естествено.

— Видял е нападението, така ли?

— Отдалеч. Също забелязал как един непознат те спрял и покъсно го видял да говори с двамата бабаити, преди всички да си плюят на петите — Невил поклати глава. — Странно, не мислиш ли, че и твоят баща, и моят, а и брат ми загинаха от фатален удар по главата.

Едуард затвори за момент очи и когато отново ги отвори, в тях се четеше покруса. Надигна се от възглавниците, приковал поглед в лицето на Невил.

— Същият начин на действие, това ли ми казваш? — мрачно промърмори той.

— Да. За мен няма съмнение, че са те нападнали хора, работещи за клана Грант. Навярно са им наредили да те проследят, както и Финистър. Добре, че е взел тази предохранителна мярка, защото човекът му бързо му е докладвал, а Финистър ми телефонира веднага, щом разбра. Аз, от своя страна, уведомих майка ти.

Едуард остана безмълвен, прехвърляйки наум казаното и най-после тихо рече:

— Зная, че се готвиш да ми внушиш, че имам нужда от надеждна защита, от няколко телохранители, за да ме пазят, и няма да приемеш никакви доводи против, братовчедо. Уил може да стане един от служителите ти, докато дойде да работи при мен в „Деравенелс“, а ти и Еймъс можете да потърсите подходящи мъже.

— Благодаря, Нед, че си толкова разумен. Зная колко досадно ще бъде, но за нещастие се налага. Не мога да допусна да ти се случи нещо — Невил протегна ръка, обхвана дланта на братовчед си и крепко я стисна. — Партньори сме, това засяга и двамата ни. Обещавам ти, за теб ще бъда твърд като скала.

— И аз — за теб, Невил, ще бъда до теб, винаги, когато имаш нужда от мен... — той направи гримаса и се засмя. — Когато си движа лицето, ужасно ме боли. Но исках да довърша: не, че някога ще почувстваш нужда от мен.

— А, не говори така, не изкушавай провидението, никога не знаем какво ще ни поднесе животът и какви удари ще претърпим. Навсякъде дебнат нещастия, призраците им се спотайват зад всеки ъгъл. Чакат жертви.

Като чу тези думи, Едуард почувства как неволна тръпка пробяга по гръбначния му стълб, но не отвърна нищо. Косъмчетата на тила му настръхнаха.

Невил пусна ръката на братовчед си и седна с изправен гръб на стола си.

— Имам една хубава идея, Нед. Хрумна ми наскоро, че Джони може да дойде в Лондон — той, Уил и ти бяхте чудесна тройка, стари

приятели сте.

— Наистина е така, а Джони винаги ми е бил много скъп. Откак се помня. Но можеш ли да минеш без него?

— Да, предполагам. Всички управители на северните кантори са добре квалифицирани. Ние, двамата, добре сме ги обучили. Освен това брат ми се нуждае от разнообразие. Ще му се отрази добре да остане известно време в Лондон и съм сигурен, че по-късно можем да му намерим място в „Деравенелс“.

— Повтарям, ако можеш да се справиш без него — отвърна Едуард и изведнъж се засмя, а ярките му, сини очи светнаха. Джон Уоткинс бе близък на сърцето му.

— Знаеш, че сме длъжни да си отмъстим — заяви Невил.

Едуард се втренчи в братовчед си.

— Сега ли?

— Не зная още. Не се тревожи за това. Нещо ще ми хрумне. Когато му дойде времето. Няма закъде да бързаме.

Изведнъж на вратата силно се почука, тя бързо се отвори с трясък. И преди Едуард да се опомни, майка му и Нан, братята му и сестра му се втурнаха в стаята, последвани от Уил Хаслинг.

Невил скочи, приближи се до леля си и я поведе към леглото, докато съпругата му Нан с помощта на Маргарет успокои децата.

— Джордж, хайде по-тихо — говореше Мег на по-малкия си брат, увиснал на ръката ѝ. Ричард, естествено, бе тревожен, но мълчалив. Искрена загриженост хвърляше сянка върху сиво-сините му очи. Не можеше да преживее, че любимият му брат е ранен.

Сесили се вкопчи в ръката на сина си.

— Нед, о, Нед, главата ти. Бедното ти, изранено лице. Понесъл си такъв побой — поклати глава и при все че обикновено бе така сдържана, усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Не съм пострадал много, мамо. Лекарят каза, че нищо ми няма. Ще се изправя на крака и ще си тръгна оттук съвсем скоро — Нед я прегърна, после погледна Ричард и му направи знак да се приближи. — Жив и здрав съм, малка Рибке. Уверявам те.

За първи път през този ден Ричард се усмихна, изтича до леглото и хвана Нед за другата ръка.

— Мама ни каза, че са те нападнали крадци, Нед.

— Изплаши ли се? — попита Джордж. Беше се откопчил от ръката на Мег и сега стоеше до Ричард, близо до леглото.

— Как ще се изплаши! Разбира се, че не е! — възнегодува Ричард, поглеждайки през рамо брат си. — Нед никога не се бои, нали, Нед?

— Не ми остана време да се страхувам, както се оказа — отвърна Нед, а гласът му бе пълен с обич.

Мег се приближи към братята си и като сведе поглед към Нед, попита:

— Нужно ли ти е друго, освен храната, която мама и Нан ти донесоха?

— Да се прибера къщи и да бъда под нежните ти грижи, скъпа Мег. Но доктор Робъртсън настоява да остана тук през нощта. За да бъде сигурен, че старото ми канче още работи.

— Има ли усложнения от раните ти по главата? — попита майка му и на лицето ѝ се изписа тревога.

— Не, майко. Само като предпазна мярка. Много добре знаеш как постъпват в болниците — обърна глава и очите му срещнаха погледа на Уил: — Благодаря ти, че дойде, стари приятелю. А какво си донесъл?

— Готви се за пикник, Нед. Суинтън щедро те е запасил, поне така ми заяви. Попитах главната сестра дали не може да ни намери една малка маса, та да можем да разопаковаме храната и тя с радост ни послужи. А, ето я.

По-късно следобеда, след като привършиха веселото пиршество, всички си тръгнаха, с изключение на Невил и Уил Хаслинг. Те искаха да останат при Едуард, защото имаше важни въпроси за разискване и освен това, понеже полицията щеше да дойде и да му зададе няколко въпроса, Невил сметна, че са длъжни да останат с него по време на разпита.

Невил тъкмо бе свършил с подробните си обяснение към Уил и го покани да стане един от служителите му, когато доктор Робъртсън влезе в стаята. Придружаваха го униформен полицай и един детектив.

След като се представиха, цивилният агент пристъпи напред и попита:

— Ще имате ли нещо против да ни разкажете какво точно ви се случи, ако обичате, господин Деравенел? Разполагаме с доклада на дежурния полицаи за побоя в Белсайз Парк, но само толкова. Не казва нищо особено.

— Разбира се, инспектор Лейдлоу, на драго сърце — отговори Нед. — Късно следобед гостувах у една приятелка в Белсайз парк. Останах и за вечеря и така се застоях повече, отколкото бях възнамерявал. Тръгнах си около девет часа и вървах по главния път, като търсех превозно средство. Проблемът беше, че наоколо нямаше файтони. Изненадах се. Обаче не можех нищо да направя и реших да повървя. Насочих се към Примроуз Хил, където се надявах да намеря файтон. Спря ме един пешеходец, който ме запита как да стигне до Хемпстед. Точно когато му отговарях, някой ме удари изотзад. Първо по раменете, после по главата. Паднах напред. Загубих съзнание. Това е всичко, което зная, инспекторе. Докато не се събудих днес тук.

Инспектор Лейдлоу стисна устни.

— Опасявам се, че няма много, за което да се захванем, сър. Можете ли да опишете минувача, който ви е попитал за пътя?

— Среден на ръст, светли очи, обикновено лице. Носеше платнено таке, шалче, о, и изтъркано наглед палто. Невзрачен човек, като се замисля. Сещам се, че си казах, че явно не му върви.

— Ами говора? Можете ли да го определите?

— О, да, несъмнено. Лондончанин. Кореняк.

Инспекторът кимна с глава и остави бележника си.

— Разбирам, че са ви взели портфейла, господин Деравенел, но нищо друго. Даже не и златния ви джобен часовник, нито златните ви копчета за ръкавели. Та, въпросът ми към вас, сър, е: наистина ли беше обир? Или нападението върху вас бе, как да е изразя... от личен характер?

— За Бога, инспекторе, откъде мога да зная! — възкликна Нед с учуден вид.

— Някакви врагове, господин Деравенел?

— Никакви, доколкото ми е известно.

— Разбирам, сър. Е, по всичко личи, че удряме на камък, тъй да се каже. Ако си спомните нещо, каквото и да е, моля, обадете ми се, сър.

— Непременно ще го сторя, инспекторе.

22.

Джон Съмърс, по природа търпелив и въздържан, бе развълнуван. Крачеше нагоре-надолу из кабинета си в „Деравенелс“, обзет от смесица от разочарование и гняв. Понеже предната нощ не можа да заспи, бе станал с пукването на зората и пристигна в кантората по-рано от обикновено. Никой от колегите му още не бе дошъл, затова не можеше да им задава въпроси и да им се противопостави. Това бе повод за разочарованието му.

Предната вечер точно преди вечеря му съобщиха, че Едуард Деравенел е бил нападнат и се намира в болница с тежки наранявания. Кипящият му гняв бе предизвикан от тази неприятна вест.

В този момент не му бяха нужни проблеми, а един контузен Деравенел наистина представляваше проблем. Само някои от хората му да бяха замесени, горчиво щяха да си платят.

Най-накрая престана да крачи, приближи се до прозорците и погледна към „Странд“. При все че още нямаше девет часа, движението бе усилено: теглени от коне карети, омнибуси, файтони, няколко ръчни колички и множество забързани пешеходци, бутащи се един в друг, движеща се човешка маса в слънчевата мартенска утрин.

Джон Съмърс обърна гръб на гледката, отиде до бюрото си и седна. Сплете пръсти, загледа се към просторната, красиво обзаведена стая и се замисли за последствията от покушението над Деравенел. Очакваното отмъщение го плашеше.

На двацет и осем Джон Съмърс бе привлекателен мъж, с приятно лице с ясни черти. По външност типичен англичанин, тънък и строен, жилест и атлетичен мъж, той имаше светла кожа, кестенява коса и светлозелени очи. Беше малко над среден ръст и се обличаше добре, но изключително строго, което отразяваше в известен смисъл консервативния му подход към живота.

Бе служител на Хенри Грант, както и баща му преди него. Всъщност семейство Съмърс бяха съюзници на клана Грант на фамилията Деравенел от Ланкъшър в продължение на повече от двеста години. И сега Джон Съмърс управляваше „Деравенелс“. Нямаше кой

друг да се нагърби с бремето на разпрострялата се по цял свят компания. Набожният, макар и незлобив, вечно вманиачен на тема монаси и проповедници Хенри Грант не бе с всичкия си, а напоследък изобщо не можеше да си събере ума. Определено нищо не разбираше, при все че в миналото бе опитен в търговията.

Съпругата францужойка на Хенри, Марго, си вярваше, че тя ръководи фирмата, но това бе плод на въображението ѝ. Не се стесняваше да предлага съвети и идеи, много от които — абсурдни; Джон я оставяше да говори с гръмки фрази, но обръщаше съвсем малко внимание на изблиците и нарежданията ѝ, ала бе достатъчно умен, да не ѝ позволява да го разбере.

Марго Грант. Красива, дори омайна за повечето мъже, и опасна. Той поизправи гръб, както седеше на стола си. Възможно ли бе тя да стои зад нападението над Едуард Деравенел? Искрено се надяваше да не е.

Джон не харесваше Деравенел. Бе прекалено жизнен и красив, твърде бляскав, излъчваше очарование и дружелюбна сърдечност. Но не бе глупав или мекушав. Интуитивно Съмърс знаеше, че Деравенел е корав като стомана, за разлика от мнозина във фирмата, които го имаха за мързелив, богат безделник. Не и Нед, категорично не. Обичаше жените и охолния живот. Но бе енергичен, амбициозен и силен; човек, твърдо решен да победи, без значение в какво.

Ето защо Съмърс се боеше от него. А още повече се страхуваше от братовчеда на Деравенел, Невил Уоткинс. Голям магнат, притежаващ огромно състояние. Студен, твърд и безмилостен, станеше ли въпрос за бизнес. Като двойка бяха безподобни и Джон се плашеше от мисълта, че може да се обърнат срещу него. И двамата бяха неустрашими бойци, настървени да спечелят. Длъжен бе да спре устрема им, и то съвсем скоро.

Джон неспокойно стана и излезе от кабинета си, понесе се по коридора, към приемната в противоположния край. Когато няколко секунди по-късно влезе в нея, включи кристалния полилей и хвърли поглед около себе си. По стените висяха сбирка портрети на мъже, управлявали компанията през вековете. В по-голямата си част бяха от йоркширския клон на Деравенел; бяха закачени само двамина от Грант — бащата на Хенри и дядо му. До преди шейсет години Деравенел от

„Рейвънскар“ господстваха във фирмата. А това Едуард Деравенел искаше да стане отново. Както и Невил Уоткинс.

Като излезе от приемната, Джон рязко отвори вратата на елегантната трапезария, очите му се плъзнаха по старинните предмети и безценните платна, закачени на покритите с брокат стени. Колко разкошни обеда и вечери през годините бяха давани заради важни клиенти, политици и чуждестранни гости. Но не и в последно време — не бе възможно Хенри Грант да застане начело на парада, заради умствената си нестабилност. А привидно, пред външния свят именно Хенри бе начело на компанията.

Джон реши да се качи на първия етаж, където бяха кабинетите на директорите на различните отдели. Навярно Обри Мастърс вече бе пристигнал; можеше да го поразпита, да разбере поне той какво знае. Бе надежден съюзник.

Внезапно Джон промени решението си. Извади джобния си часовник и го погледна. Скоро щеше да пристигне секретарката му заедно с телефонистките и машинописките, чиновниците и другите членове на общия персонал. И със сигурност до десет часа ръководителите щяха да седят зад бюрата си.

Въпреки че бе успял да се успокои, Джон почувства странен пристъп на безпокойство. Не му трябваша главоболия като историята с Едуард Деравенел, в компанията имаше прекалено много проблеми за разрешаване. Надуши неприятности. Налагаше се да разследва покушението над Деравенел, да стигне до дъното на случилото се. Длъжен бе да сложи край на това внезапно... насилие.

— Какво, за Бога, ви става? — попита Джон Съмърс, като местеше поглед от Джеймс Клиф към Джак Бофилд и после още по-многозначително към Андрю Тротър. — Всички се смеете на нападението над Едуард Деравенел, радвате се на тази... катастрофа! Защото е именно това! Когато би трябвало да се мъчите да избегнете ужасното възмездие. Нима сте такива глупаци, че не разбирате какво ще последва?

— Нищо, съвсем нищо — отвърна Андрю Тротър, усмивка все още смекчаваше дългото му навъсено лице. — Това арогантно младо

кутре изяде камшика и какво от това! Да се надяваме, че малкият негодник си е взел поука. Че се е научил на добри обноски.

В този миг на вратата се почука и Обри Мастър влетя вътре с разтревожено и извинително изражение.

— Извинете ме за закъснението. Движението по „Странд“ тази сутрин е ужасно, по-лошо от всякога.

— Няма нищо, Мастърс, идвай и сядай.

Обри Мастърс зае мястото си и после огледа колегите си. Веднага долови напрежението в стаята си.

— Какво се е случило, господа? — попита той и се намръщи.

Съмърс го уведоми за инцидента с Деравенел и после заключи:

— Искам да зная кой от вас стои зад нападението. И ще науча, каквото и да ми струва — очите на Джон се приковаха в Джон Клиф. — Дума не обелваш цяла сутрин. Колко нетипично за теб. Кажи ми какво знаеш?

— Интересното е, че не ми е известно абсолютно нищо — заяви Клиф с кротък глас. — Вярно е.

— Нима — бързо отговори Джон и го изгледа студено. — Обикновено не си придирчив, стига да съвпада с целите ти.

— С тези на компанията, не с моите собствени — изстреля в отговор Клиф и се засмя донякъде самодоволно. — Знаеш прекрасно, че съм абсолютно верен на „Деравенелс“ и работя за успеха ѝ. И няма причина днес да ме заливаш с огън и жупел, нямам нищо общо с това малко... насилие — Клиф погледна към Джак Бофилд. — Хайде, признай си. Ти и госпожата напоследък сте доста близки, нали?

Лицето на Джак Бофилд се изопна при това предателство и една малка вена запулсира на слепоочието му. Заговори с леден глас:

— Нямам нищо общо с покушението над Нед Деравенел. Всъщност никой в тази стая няма. Обаче Клиф е прав, че се сблизих с господарката на тази търговска къща, и то повече от обичайното. Тя стои зад нападението, Съмърс. Помоли ме да наема някого да даде урок на Деравенел. Но аз отказах. Предполагам, че го е сторила сама. Не е трудно да намериш главорези.

Джон Съмърс се облегна на стола си и очите му пробягаха по лицата на мъжете, седящи от другата страна на бюрото му. Най-сетне погледът му се спря на Обри. Бавно изрече:

— Е, Мастърс, ти знаеш всичко, което се случва тук, защото всички ти се доверяват. Можеш ли да хвърлиш светлина по въпроса?

— Всъщност не, не мога. Но допускам, че Марго Грант има зъб на Деравенел. Имаха, така да се каже, лек сблъсък. Предполагам, че е решила да му поокастри бодлите. Е, чух този израз в кантората.

— След като неколцина посочват нея, се налага да поговоря с госпожата, когато пристигне днес, ако изобщо дойде.

— Тя вече е тук — обяви Обри. — Току-що я видях да влиза в кабинета си. Така де, в стаята на Хенри.

Джон Съмърс скочи от мястото си.

— Нека се разотидем, господа. Извинете ме — без да дочака отговора им, Съмърс забързано излезе от помещението и закрачи по коридора.

Когато стигна до кабинета на председателя, влезе, без да почука, и замръзна на мястото си. Марго Грант седеше зад огромното писалище, докато съпругът ѝ Хенри се бе излегнал на канапето до прозореца.

Изненадан от неугледния вид на Хенри Грант, който определено не изглеждаше добре, Джон успя бързо да се овладее. Винаги с добри обноски, любезно поздрави:

— Добро утро, Марго — после припряно се приближи до канапето и отново заговори: — Добро утро и на вас, сър. Как се чувствате?

— Не съвсем зле, Джон — отвърна Хенри с някак немощен глас. — Вие как сте? А как е баща ви?

— Добре съм, сър, благодаря ви — отвърна Джон, без да обръща внимание на въпроса за починалия му баща.

Марго стана, заобиколи бюрото и се приближи към Съмърс, на лицето ѝ играеше широка усмивка.

— Чухте ли вестта за Деравенел? — попита тя и се разкикоти, очите ѝ весело светнаха.

Джон предпочете да не отговаря. Вместо това се обърна към Хенри Грант и промърмори:

— Бихте ли ни извинили, сър? Налага се да поговоря с Марго в моя кабинет. Желая да обсъдя с нея някои въпроси, свързани с работата, които не търпят отлагане.

Бледа усмивка пробяга по безизразното лице на Хенри Грант и той махна с ръка, сякаш ги отпращаше.

— Вървете, момчето ми, тръгвайте.

Като отвори вратата и се отдръпна от нея, Джон погледна Марго и я подкани с тих глас:

— След вас, моля.

Той остана мълчалив, докато вървеше заедно с нея по коридора към кабинета му и чак когато влязоха вътре и затвори вратата, се обърна към нея с надигащ се гняв:

— Зная, че вероятно вие сте виновна за покушението над Деравенел, така че моля ви, не отричайте. Убеден съм, че сте наели ония главорези, за да го пребият.

Тя го изгледа внимателно, тъмните ѝ очи се впиха в неговите, приближи се към него и тихо отговори:

— Защо толкова се ядосвате, драги? Явно са го поотупали. Някой му е дал урок, а това ме радва. И с това се слага край. Край на Нед Деравенел. Вече няма да представлява проблем. Някой ни е направил услуга — тя ликуваше.

Като я хвана здраво за ръката и се надвесил над нея, с лице изпълнено с ярост, Джон Съмърс заговори с груб, но овладян глас:

— Ах, ти глупава жена. Това не слага край на нищо. Дава начало на война. Току-що освободи ужасни сили.

— О, Джон, не бъди толкова глупав, така мелодраматичен...

— Предстои катастрофа — просъска той и я изгледа свирепо с ненадейна неприязън. — Те ще си отмъстят. Нямам никакво съмнение.

Марго Грант изглеждаше озадачена.

— Не разбирам...

— Както виждам, не — изстреля той. — Трябва да изясним и още един въпрос. Ето какво. Моля те, не води Хенри в кантората, докато здравето му не се подобри. И ако това действително стане и решиш да го доведеш, моля те погрижи се да е прилично облечен, а не така раздърпан.

— Джон, моля те, нека не се караме, поне ти и аз. Знаеш, че не искам да те тревожа. Аз съм твой приятел, съюзник...

Спомнил си за отношенията им, той кимна и заговори не така ядовито:

— Зная, че си искала да направиш нещо добро, Марго. Сега, ако ме извиниш, налага се да поработя.

Тя го изгледа, все още стъписана от гнева му преди минути. Без да каже нещо повече, тя рязко се завъртя на пети и излезе.

След като остана сам, Джон Съмърс се втренчи във вратата и стисна очи за момент. Когато ги отвори, поклати глава и се върна на бюрото си.

Защо, в името на Бога, винаги биваше сразен от женския чар? Но все така ставаше и не можеше да вини никого, освен себе си. Слава Богу, че не бе станал интимен с нея. Взаимоотношенията му не надхвърляха фазата на флирта, на който трябваше да се сложи край.

Този ден Обри Мастърс си тръгна рано от „Деравенелс“.

Веднъж седмично ходеше да се среща със снабдителя си, а днешния ден изглеждаше подходящ да напазарува от малкото магазинче своите корени и семена. Следобедът бе слънчев, малко студен за март, и той с бърза крачка тръгна нагоре по „Странд“, като полагаше усилия да забрави проблемите си в работата.

Джон Съмърс бе бесен на Марго Грант, това бе повече от очевидно и той не можеше да го вини. Тя все се месеше във всичко и това не се виждаше правилно на Джон и други висши служители в „Деравенелс“. Той самият я намираще за дразнеца, освен това в компанията нямаше място за жени, както и Марго Грант нямаше работа там. Това, че е съпруга на Хенри Грант изобщо не бе причина да присъства в мъжкия свят на търговията.

Мислите на Обри промениха посоката си и от Марго Грант се насочиха към Алфредо Оливери. Той беше друга загадка. Открай време не харесваше този човек, винаги бе смятал, че е честолюбив, амбициозен и обсебен от мисълта за собствената си значимост. Бе работил за компанията през целия си живот и бе убеден, че това го прави особен, че му дава някакви привилегии.

Преди години Обри се питаше да не би той да ламти за неговия пост и това опасение отново изплува в съзнанието му. Прекалено дълго се застоя в Лондон, като непрекъснато удължаваше престоя си в централата. Обри не можеше да спре да се пита защо го прави; редно бе Оливери да се върне в Италия и да си изпълнява задълженията.

Възможно ли е да е предател? Неочаквано подозрение разтърси Обри. Беше ли Оливери таен съучастник на Едуард Деравенел? На негова страна ли беше? Беше ли сменил лагера? Колкото повече го обмисляше, толкова повече му звучеше правдоподобно. Защо иначе ще се мотае из кантората? Освен това бе подразбрал, че помага на Деравенел да научи подробности за отделите на компанията, от минодобива до винарството.

„Да, със сигурност се домогва до поста ми и несъмнено се е съюзил с Нед Деравенел. Навярно са се сблизили в Карара. Трябва да намеря начин да дискредитирам Алфредо Оливери — мислеше си той — да го отстраня от компанията, и то колкото се може по-скоро. За мен това е от първостепенно значение.“

Толкова увлечен бе Обри Мастърс в плановете и кроежите си, така бе погълнат от мислите си, че не забеляза, че една добре облечена двойка се движи зад него и го следва от разстояние нагоре по „Странд“.

Той продължи по обичайния си маршрут, прекоси „Графалгар скуеър“ и си запробива път през навалищата. Съсредоточен в пътя си, отново не обърна внимание, че още някой върви след него. Това беше млада жена, спретнато облечена, но не така елегантна като другите преследвачи. След като набързо размени няколко кратки думи с тях, младата жена тръгна след тях, отново на разстояние. Обаче се стараеше винаги да ѝ бъдат в полезрението, както ѝ бяха наредили.

Въпреки че пътят пеша от „Странд“ до „Пикадили“ бе относително дълъг, Обри са наслаждаваше на следобеда. Докато крачеше по широкия булевард, за миг хвърли поглед наляво и забеляза колко зелен е Грийн Парк, напълно заслужил името си^[1]. Пролетта не бе далеч.

След като зави по „Хаф Муун стрийт“, за секунди Обри се озова на „Кързън стрийт“. Замисли се дали да не се отбие в любимата си бръснарница и да си купи шише одеколон за след бръснене, но после промени решението си. Прекалено нетърпелив бе да стигне до пазара „Шепърдс“.

Точно в този момент младата жена, която го следваше, също зави зад ъгъла на „Хаф Муун стрийт“. Бързаше да настигне Обри Мастърс. Беше се позадъхала, когато го потупа по рамото и каза:

— Сър, моля да ме извините.

Сепнат и раздразнен, Обри енергично се извъртя, на устните му напирарах остри думи. Но когато погледът му се спря на едно от най-красивите момичета, които бе срещал, словата му останаха неизречени. Неподправената ѝ красота го омая и той се чу да пита с любезен глас:

— С какво мога да ви бъда полезен, млада госпожице?

— Съжалявам, че ви притеснявам — извини се тя и като се усмихна, показва прекрасни бели зъби, — но не съм от тази част на града и се загубих. Търся пазара „Шепърдс“, но не мога да го намеря.

Поразен от милата ѝ усмивката и нежния ѝ глас, Обри грейна насреща ѝ и възкликна:

— С радост ще ви помогна. По една случайност аз самият отивам към пазара „Шепърдс“. Така че елате, нека вървим заедно.

Момичето отново се усмихна.

— Какво облекчение. И колко мило от ваша страна, сър да ме заведете — тръгна в крак с Обри и продължи: — Нали пазарът „Шепърдс“ е голям? Продават ли много неща?

— Да, така е, но на площ е доста малък, струпан на едно място, така да се каже — погледна към нея и хубостта ѝ отново го поразил. Тя беше пиршество за очите. — Предполагам, че търсите да си купите някои красиви неща? — промълви той с глас, който сам не можеше да разпознае.

Младата жена поклати глава.

— О, не, сър, надявам се да намеря магазин, в който се продават семена, грудки и други вегетариански храни. За майка ми. Много е зле. Стомахът я боли и един приятел я посъветва да се откаже от месни храни и да яде по-леки неща. Сега иска да хапва зеленчуци и тям подобни.

— Колко странно! — отговори Обри и очите му светнаха. — Аз самият съм вегетарианец, така се случи, че и аз отивам точно в този магазин, който търсите.

— Каква съм късметлийка — каза тя и спря. Протегна ръка и добави: — Нека ви се представя, сър. Казвам се Филица Блу.

Докато се ръкуваше с нея, усмихнат до уши, Обри отвърна:

— А моето име е Обри Мастърс. Радвам се да се запознаем, госпожице Блу.

— Моля, наричайте ме Филица. Всички ми казват така.

Докато вървяха заедно нагоре по „Кързън стрийт“, Обри разказа на младата жена за продуктите, които купува от магазина и похвали достойнствата на зеленчуците и зърнените храни, компетентно я осведоми за ползата от вегетарианството. След няколко минути навлязоха в покритото с калдъръм землище на пазара „Шепърдс“, където сред сергиите, ресторантчетата и кафенетата се намираше любимият магазин на Обри Мастърс.

— Ето го, Филида — обяви той, отвори вратата и я пропусна да влезе.

— Здравейте, господин Мастърс! — обади се един мъж иззад тезгяха. — Очаквах ви днес — измери с очи младата жена и също като Обри, не можеше да спре да ѝ се усмихва. Каква красавица, с тези златни къдри, големи сини очи и закачливи устни. Не бе виждал по-апетитно парче.

Забелязал реакцията на продавача, Обри някак собственически измърмори:

— Това е госпожица Блу, Финиъс. Търси храни за майка си. Но първо аз ще я разведа.

— Моля, чувствайте се като у дома си — отговори Финиъс. Обри му обърна гръб и се усмихна на младата жена, като ѝ намигна.

Тя се усмихна в отговор, последва Обри и каза:

— Посъветвах ме да взема сушени гъби, леща, палмово нишесте и всякакви ядки. И разбира се сушени билки, както и корени.

— Да, да, ще ви помогна, скъпа — отговори Обри. Младото момиче го привличаше така силно, че чак се изненада от себе си. Тя изглеждаше току-що минала двацетте, наполовина на неговата възраст и бе така прелестна, че разбуди в него нещо отдавна заспало. Запита се как да уреди отново да се срещнат. Непременно трябваше пак да я види.

— Лапна въдицата — докладва три часа по-късно Филида Блу, когато се присъедини към модно облечената двойка в кръчмата на „Мейдън лейн“, точно зад „Странд“.

— Разкажи ни — подкани я мъжът и ѝ се ухили.

— Фасулска работа — отвърна Филида и се усмихна на човека и спътницата му. — Нагълта стръвта с все куката и влакното. После ме

заведе на кафе и иска да се срещнем следващата седмица. По същото време и на същото място, Чарли.

— Добро момиче.

Жената погледна джобния си часовник.

— Време е да вървим. Скоро всички трябва да бъдем в театъра.

— Заради минутка-две няма да закъснеем, Сейди — отговори Чарли. — Оттук пътят не е много.

Като погледна към Филида, отбеляза с гърлен смях:

— Ти си чудесна малка актриса, Мейзи. И то добре обучена.

— Дължа го на теб. И благодаря, че днес ме пазихте.

Джон Съмърс бе толкова неспокоен тази вечер, че му бе непосилно да изяде отличната храна, която готвачът му грижливо бе приготвил. Най-последно хвърли бялата ленена салфетка върху масата и бързо се оттегли в библиотеката.

Малко по-късно икономът му Фелоус почука на вратата и влезе.

— Всичко ли е както трябва, сър?

— Всичко е наред, благодаря ти — отвърна тихо Джон.

— Готвачът е разтревожен, сър. Допаднаха ли ви ястията?

— Да. Предай похвалата ми на готвача, Фелоус, и моля те, налей ми коняк, ако обичаш.

Когато най-сетне остана сам, Джон Съмърс се настани на коженото кресло пред ярко пламтящия огън с чаша бренди в ръка.

В мислите му се въртяха събитията от деня. В много отношения очите му се отвориха. Вече бе наясно как точно стоят отношенията с подчинените му, научи повече за тях, разбра кои са слабостите им. Най-последно. Определено бе изумен, че коравосърдечието не е чуждо на Марго Грант. Осъзна също, че тя по-скоро създава неудобства. От друга страна Хенри Грант разчита на нея и я обича, ако любовта бе чувство, присъщо на така объркан и обезумял човек.

Джон въздъхна и се загледа в малкия портрет на Джорджина, който стоеше на масата до камината. Ако само преди няколко години годеницата му не бе загинала при злополука, всичко щеше сега да бъде различно. Щеше да има съпруга и семейство и те щяха да облекчат самотата му. Осъзнаваше, че понякога животът му е непоносим: Джорджина му липсваше така силно и нямаше довереник, близък

приятел, с когото да може да споделя. Бе безкрайно самотен. Имаше само братята си, живеещи в Съмърсет, но не бе особено близък с тях.

Отпи продължителна глътка бренди, после остави чашата на близката маса, затвори очи, заляха го безброй мисли. Едно нещо взимаше превес в съзнанието му. „Слава Богу, че не попадна в сексуалния капан, наречен Марго Грант. Измъкна се на косъм“, каза си той. Испита жалост към Джак Бофилд, очевидно новата ѝ жертва.

Джон знаеше, че е допуснал да изостави работата си през изминалите няколко месеца. Проблемите на компанията нямаше да изчезнат. Трябваше да се разрешат. Проклет да бъде, ако допусне търговска къща „Деравенелс“ да фалира. Някак ще съумее да намери умно решение. С помощта на предани служители щеше да издигне компанията до върха. Бе длъжен да го стори.

[1] Green (англ.) — зелен. — Б.пр. ↑

23.

Понякога на Сесили Деравенел ѝ се искаше да се беше родила мъж. Много неща щеше да може да върши по-добре и по-бързо от някои от познатите ѝ от другия пол, но като рожба на Викторианска Англия и жена в епохата на крал Едуард, твърде много неща все още ѝ бяха забранени. През годините тя мълчаливо понасяше разочарования, както и много други жени, които познаваше. Мнозина мъже пред хората и в тесен кръг изказваха недоволство от госпожа Панкхърст^[1] и борбата ѝ за правата на жените, но Сесили не можеше да не се възхищава на усилията и куража ѝ.

Точно в този момент на Сесили ѝ се щеше да бе на мястото на съпруга си през изминалите няколко години. Категорично щеше да се опълчи против Хенри Грант, заради неуспешното му управление на „Деравенелс“ и да предяви правото си да оглави фирмата. Странно, но Ричард така и не го стори, навярно заради останалото от миналото топло чувство към Хари, когото бе познавал през целия си живот, още от детинство.

Всичко бе тук, всички документи, които биха довели делото му до край, ако Ричард бе пожелал. По-рано тази сутрин тя бе слязла в избата в сутерена на къщата на „Чарлс стрийт“ и я отвори с помощта на Суинтън. След като остана сама, Сесили извади големия куп документи, които Ричард бе сложил за съхранение в бяла, ленена калъфка за възглавница, и ги качи в трапезарията.

Сега стояха разгънати пред нея и тя внимателно ги проучваше. Всички книжа бяха копия от стари документи, датиращи от стотици години, вече така крехки, че се пазеха в хранилищата в кантората на „Деравенелс“ на „Странд“.

Много отдавна Ричард ѝ бе доверил, че на всеки пет години, преди копията да пожълтеят от годините, им се правят нови дубликати. Обясни ѝ, че онези оригинали в сейфовете на кантората са още от времето на основателя на династията Ги дьо Равенел и са изключително важни и исторически безценни.

Докато бавно четеше и прелистваше страниците, Сесили бързо разбра, че всичко, за което Ричард бе писал в дневника си, е вярно. Най-силно бе поразена от факта, че той лесно би могъл да постави въпроса пред борда на директорите, но поради някаква причина не бе изпълнил този план. Бе писал само, че ще го осъществи.

Още веднъж тя се запита защо? Като оставим чувствата, той не бе нерешителен мъж, със сигурност бе способен да се изправи срещу всекиго. Никога не се бе показвал като страхливец, точно обратното. И все пак в този случай се бе отказал от борбата и единствено роптаеше против шейсетгодишната узурпация, напомняше за неотменимите си права и така нататък, като с това дразнеше околните. Тя не можеше да разбере защо не бе действал, при наличието на доказателствата, а сега вече нямаше как да узнае. Бе отнесъл мотивите си в гроба.

Два часа по-късно, напълно наясно с правилата и разпоредбите в „Деравенелс“, тя събра книгата и ги отнесе в спалнята си заедно с калъфката за възглавница. Остави ги на леглото и отвори едно чекмедже в разположения в ъгъла скрин, после прибра документите вътре.

По-късно щеше да ги покаже на Едуард, когато се върне от обяда с Невил и Уил. При все че съпругът ѝ никога не се възползва от многобройните ѝ дарби и интуицията ѝ, станеше ли дума за бизнес, тя знаеше, че синът ѝ няма да направи подобна грешка. И това я радваше. Нед винаги се вслушваше в мнението ѝ, обръщаше внимание на съветите ѝ, понеже бе наясно, че ще извлече полза от мъдростта и уместните напътствия.

— Не мога да повярвам, че си ти, Джони! — възкликна Едуард, като се завтече през библиотеката в къщата на Невил в Челси. — Не ми съобщиха, че днес ще бъдеш тук!

Забързан напред да поздрави любимия си братовчед, Джони Уоткинс обясни с широка усмивка:

— Защото никой не знаеше, че ще пристигна снощи.

Застанали един срещу друг в средата на помещението, те се гледаха оценяващо, с изпълнени с топлина погледи. И двамата се засмяха, припомняйки си толкова неща. Бяха не само първи братовчеди, но и най-добри приятели, сблизиха се, докато и двамата

растяха в Йоркшир — Джони в замъка Уинтън, Едуард в „Рейвънскар“. Често си гостуваха и нерядко навестяваха Невил и Нан в „Горп Манор“, близо до Риптън.

Въпреки че Джони бе с няколко години по-голям от Нед, се разбираха чудесно, споделяха едни и същи ценности — чест, достойнство, преданост към семейството и всеотдайност към приятелите. В тях искрено и неотменно вярваха и запазиха обичта и приятелството си един към друг.

След като се отдръпна от Едуард, тъмносивите очи на Джони се плъзнаха по лицето на братовчед му и той заговори с лека усмивка:

— Не ми приличаш на ранен воин.

— И не съм. Поне не вече, Джони. От злополуката минаха две седмици, така че раните ми почти са заздравели. Вече не съм целият в синини, а и болките в рамото ми отшумяват.

Джони леко докосна рамото на Нед, изражението му бе сериозно.

— Слава Богу, че си добре. Можеха да те убият, знаеш ли, Нед. И тогава какво щях да правя? Как щеше да се отрази на всички? След като загубихме братята си и бащите си, не мисля, че щяхме да понесем да останем и без теб.

За миг настъпи тишина.

Блестящите сини очи на Нед потъмняха от мъка, преди тихо да промълви:

— Зная, раните ни кървят още. Но все още имаме семействата си, както и приятелството ни, Джони.

— Докато сме живи — отвърна Джони.

Нед кимна и се усмихна на своя братовчед и приятел. Но в този момент нямаше как да знае, че невинаги ще бъде така.

— Как е Изабела? А синът ти? — попита Нед.

— Чувстват се великолепно, а ако пребиваването ми тук се удължи, тя ще дойде с момченцето ни в Лондон, за да живее с мен. Невил е доволен, че положението в Йоркшир е както трябва. Фабриците за вълна в Брадфорд произвеждат най-добрите платове и много от тях изнасяме. Машиностроителните ни заводи в Лийдс процъфтяват. Въгледобивните мини се развиват успешно, по-успешно от всякога — фактически всичките ни индустриални предприятия са в подем. Преди да го убият, баща ми ръководеше всичко много гладко — гласът на Джони се прекърши, за секунда погледна встрани, преди да

продължи, — а и Невил, както винаги, умело управлява бизнеса. Ето защо реши, че е хубаво да дойда и да ти направя компания, така да се каже. Докато превземем „Деравенелс“.

— Което със сигурност ще се случи в не така далечното бъдеще — самоуверено се обади Невил Уоткинс от вратата, после влезе с широки крачки в библиотеката, придружаван от Алфредо Оливери и Еймъс Финистър.

След като сърдечно поздрави Нед, представи другите двама мъже на брат си Джон.

При все че Невил и Джони притежаваха сходни семейни черти, бяха напълно различни. Невил, по-възрастният бе олицетворение на елегантността, винаги бе безупречно облечен. Джони не бе така изискан в избора си на дрехи, тоалетите му бяха доста прости — качествено облекло, което не биеше на очи.

Джони бе красавец, както всички от клана Деравенел, и подобно на по-големия си брат поразително приличаше на леля си Сесили Уоткинс Деравенел. Колкото до характера му, бе трудолюбив и дисциплиниран, но не беше роб на работата, както брат си. Много често дразнеше Невил, присмиваше му се, че не се разделя с куфара си, понеже кръстосва Англия надлъж и нашир.

Джони обичаше спокойния провинциален живот, донякъде бе домошар, за разлика от Невил и Нед, които разцъфтяваха сред лукса, блясъка и великолепието и обичаха светския живот.

Невил покани гостите си да седнат до камината.

— Въпреки че е началото на април, още е доста студено — изтъкна той и сам се настани близо до огнището.

Миг по-късно Уил Хаслинг прекрачи прага на библиотеката, поздрави останалите весело и жизнерадостно, бързешком се приближи до Джони, после двамата се ръкуваха. Бяха стари приятели и безусловно си вярваха.

Невил каза:

— Оливери има да ни съобщи няколко факта, така че нека той започне.

Алфредо кимна и като седна по-напред на стола си, заговори:

— Първото, за което искам да ви докладвам, е за общото настроение, след като преди две седмици господин Едуард така брутално бе нападнат. Самият аз долових напрегнатата атмосфера, но

повечето от информацията ми дойде от Робърт Аспен и Кристофър Грийн. Те са на наша страна. Освен това ме уведомиха поотделно, между другото, че Джон Съмърс бил така вбесен, че отправил остри думи към подчинените си, заради покушението върху господин Едуард и поискал да знае кой стои зад него.

— Обзалагам се, че всичките са отrekli да имат нещо общо — обади се Нед и хвърли поглед към Невил.

Алфредо енергично кимна.

— Естествено, че така ще сторят. След това Джеймс Клиф подличко подметнал нещо. Споменал съвсем недвусмислено, че Джак Бофилд сигурно знае кой стои зад нападението, защото в последно време често се „уединявал“ с Марго Грант.

— Я виж ти — обади се Невил, после се разсмя при мисълта за подобна близост. — Е, ние май го знаехме отпреди, нали, Финистър?

Частният детектив се усмихна, но остана мълчалив.

— Джак Бофилд призна, че се разбират — обясни Алфредо, — но отрича да ѝ е помагал. Предположи, че е наела главорези за мръсната си работа.

— Повече от очевидно е — сега се намеси и Еймъс, — но никога няма да успеем да го докажем.

— Джон Съмърс е охладнял към Марго Грант, гневно се е отдръпнал от пчелата майка, но не за дълго. Кристофър Грийн ни увери, че отново са в тайно съгласие, в прекрасни отношения, както преди, докато Джак Бофилд е напъден на задна позиция — Алфредо се облегна и впери в Невил очи.

— Нито един от всички тези факти не е особено изненадващ — подхвана Невил и после рязко спря, докато обмисляше ситуацията.

— Обаче, като си помисля, никак не е зле всичките да се хванат за гушите.

— Но е малко вероятно — намеси се Нед. — Всички са омагьосани от онази жена и твърдо стоят зад нея.

Алфредо заговори:

— Сега искам да ви разкажа за Обри Мастърс. Като оставим настрана факта, че се държи малко странно, у него наистина има нещо гнило. Чувам, че се опитва да ме изхвърли от компанията. Както и от страната. Мърси името ми. Страх ме е и картинката не ми харесва.

— Длъжни сме да го спрем. Незабавно — отсече Невил със студен, твърд глас и обърна поглед към Еймъс. — Трябва да го накараме да се оттегли.

— Взе да става леко... досаден — промърмори Еймъс в опит да намери подходящата дума, за да опише Обри Мастърс. Като че се готвеше да добави нещо повече, но замълча.

— Кой ще ме отърве от този необуздан проповедник? — обади се Уил и на устните му изгря дяволита усмивка.

Невил го погледна и меко отговори:

— Знаех, че рано или късно ще чуем тези думи — обръщайки се към Еймъс, Невил додаде: — Навярно ще измислим начин да накараме Обри Мастърс да се пенсионира. Трябва да го накараме да разбере, че не може да злослови против хората и преди всичко против Оливери.

— Непременно ще се постарая, сър — каза Еймъс с известна несигурност.

— Ето моето последно и вероятно най-важно откритие — обяви Алфредо, после заговори с тих, поверителен глас: — Според мен открих какъв е проблемът с мините... каквото и баща ви е установил, господин Едуард.

В стаята настъпи тишина. Никой не проговори. Никой не помръдваше. Всички чакаха Алфредо да продължи:

— Някой краде продукцията от мините, обира най-ценните диаманти, смарагди и злато. Или пък пари.

— Но кой? — като ехо попита Нед.

— Според мен най-вероятно са местните ръководители — отговори им Алфредо.

— Не биха посмели! — възкликна Невил. — Или пък биха? — очите му леко се присвиха и той многозначително изгледа Алфредо. — Ами ако имат одобрението на централната кантора в Лондон и на някой съдружник в „Деравенелс“?

— И аз така предположих — кимна Алфредо. — И Роб Аспен се съгласи с мен. Миналата седмица двамата работехме до късно и всъщност той привлече вниманието ми към несъответствията, на които се беше натъкнал. Веднага разбрах за какво става въпрос. Освен това го помолих да не разкрива това на Мастърс, нито на когото и да било другиго. Поне за момента.

— Защо? — попита Нед и после веднага добави: — Разбирам, не си прави труда да отговаряш на глупавия ми въпрос. Ако противниковата страна разбере, че знаем за разликите, те ще се опитат да ги укроят. Някой в Лондон дърпа конците.

— Именно — Алфредо хвърли към Нед хитра усмивка.

— Значи няма да се занимаваме с това, докато по-късно през лятото самите ние не започнем да управляваме „Деравенелс“ — заяви Невил. — Нека за момента оставим този въпрос. Да продължаваме напред. Преди няколко дни Финистър ме уведоми, че сега държи в ръцете си всички картони от психиатричните клиники, където Хенри Грант е бил прибиран няколко пъти. Нека го чуем от теб, Финистър.

— Господин Уоткинс ви съобщи по-важната част от новината ми — започна Еймъс. — Наистина притежаваме документите. Те са обстоятелствени и изключително полезни. Наех един известен лекар да ги прегледа, той ги проучи и ми представи писмен доклад за заключението си. С други думи, как ще се държи Хенри Грант през следващите няколко години? Не е ли на път окончателно да полудее? Не страда ли вече от придобито слабоумие? Какви са шансовете му да се оправи? И най-накрая, способен ли е да ръководи компания като „Деравенелс“?

— Смятам, че за лекаря няма да представлява трудност да ти даде писменото си компетентно мнение и несъмнено то ще бъде такова, каквото ни е нужно — Невил погледна въпросително Еймъс.

— Прав сте, сър. Докторът, когото наех, господин Рупърт Хейвърсли Лонг, е специалист психиатър, бивш колега на доктор Зигмунд Фройд.

— Не се безпокоя, че няма да си свърши работата професионално — промърмори Невил. Стана прав и продължи: — Нека всички се преместим в трапезарията. Ще можем всичко да обсъдим, докато взимаме аперитива си, преди да започнем обяда.

Останалите станаха и последваха Невил.

Нед се обърна към Алфредо:

— Не се безпокойте, стари приятелю, ще елиминираме Обри Мастърс по един или друг начин. Не можем да те загубим, сега си ни много необходим тук, в Лондон.

— Съгласен съм. Кога се връщаш в кантората?

— В понеделник сутринта. В болницата ме прегледаха няколко пъти през миналата седмица и изглежда съм напълно здрав, проявиха изключителна предпазливост, майка ми настоя за допълнителните изследвания, а не мисля, че доктор Робъртсън има смелост да противоречи на Сесили Деравенел.

Алфредо се засмя.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Няма втора като забележителната ти майка. Но тя е права. Раните в главата може да се окажат много опасни.

[1] Емелин Панкхърст (1858 — 1928) — заедно с дъщерите си Кристабел и Силвия оглавили борбата на жените за право на глас и по-добро образование в годините непосредствено преди Първата световна война. — Б.пр. ↑

24.

Лили стоеше по средата на всекидневната в къщата на Вики Форт в Кенсингтън, огледа обстановката и доволна усмивка озари лицето ѝ.

— Прекрасно е, Вики — отбеляза тя накрая. — Но пък и винаги си проявявала чудесен усет, когато избираш цветовете в домовете си.

Очите на Вики светнаха и тя възкликна:

— О, толкова се радвам, че ти харесва. Да ти призная, малко се тревожех, чудех се дали не е прекалено бледо.

Като се приближи до Вики, която все още стоеше на прага, Лили категорично заяви:

— Изобщо не е бледо, много ми допада как си съчетала всички нюанси на кремавото и бялото, а акцентите на резеда и лилаво са очарователни.

— Не е ли прекалено женствено?

— Разбира се, че не. Старинните мебели са тъмни и внасят равновесие.

— Моля се Стивън да я хареса.

— Сигурна съм, че ще бъде възхитен — окуражи приятелката си Лили и после любопитно попита: — Той кога се връща от Ню Йорк?

— След седмица. Неочаквано се наложи да замине за Сан Франциско и това го забави, но работите му вървят добре и ще отплава от Ню Йорк след няколко дни. Нямам търпение да го видя, измина цяла вечност.

— Ясно ми е какво чувстваш — отрони Лили, бавно прекоси стаята и седна на мекото, с красиви извивки канапе, тапицирано с бледа, ябълковозелена дамаска. Щом се облегна на копринените възглавнички в лилаво и резеда, хвърли отново поглед наоколо. — Цветята са чудесни, Вик, днес си успяла да създадеш пролетно настроение тук.

— Благодаря ти, скъпа — Виктория се настани на стола до Лили, погледна я внимателно и попита: — Съобщи ли на Нед?

Лили поклати глава.

— Още не. Миналата седмица го видях само веднъж, след като се върна от болницата и ми се стори, че моментът не е особено подходящ. Но ще му кажа, не се притеснявай.

— Добре. Радвам се. Сега сигурно ще ти бъде интересно да чуеш, че намерих очарователна къща съвсем близо до нас, в Кент. Според мен е прекрасна и не е твърде голяма, та се надявам в понеделник или вторник да дойдеш с мен и да я видиш, преди Стивън да пристигне в Лондон.

— О, Вики, скъпа, колко чудесно! С най-голямо удоволствие — извика Лили и сияеща се обърна към приятелката си. — Да ти кажа истината мислех да се изнася от Белсайз Парк Гардънс и да се преместя в една къща на „Саут Одли стрийт“, в Мейфеър.

— Разбирам. Надявам се, че не се претоварваш в сегашното си състояние.

Лили се засмя.

— Наистина се чувствам прекрасно, съвсем бодра и здрава, в момента само ме тормози ужасното сутрешно гадене. Освен това къщата в Мейфеър не е голяма и е напълно подходяща за мен, детето и неколцина слуги. Ужасява ме мисълта как Нед окъсна в Белсайз Парк, когато го нападнаха. Предпочитам да живея в Уест Енд.

— Разбирам — за няколко секунди Вики се умълча и после, накланяйки се към Лили, тихо попита: — Наистина възнамеряваш да задържиш детето, нали?

— О, да, никога не бих се отказала! Нали то е част и от мен, и от Нед. Навярно ще му кажа още днес, Вики, може и по-късно. Но бъди сигурна, че когато го сторя, ще му обясня, че искам да бъда напълно независима. Не искам нищо от него, както знаеш.

— Много смело от твоя страна, Лили. А сега аз искам нещо да споделя с теб. Много е важно, поне според мен.

Лили я погледна обезпокоена.

— Какво има? Изведнъж като че ли се вдъхнови.

— Така е. Взех решение за нещо, което обмислям от известно време. Реших да се занимавам с доброволна обществена работа заедно с Фенела Фейн...

— Вдовицата на лорд Джереми Фейн ли?

— Именно. От години ми е приятелка и ми се струва, че веднъж ти споменах, че ръководи един женски приют в Ийст Енд. Открай

време се възхищавам от дейността ѝ и искам да направя нещо смислено през живота си. В Лондон има толкова бедност и нищета, при все че е най-голямата столица на света. Непоносими ми са различията между живота на богатите и отчаяното, мизерно съществуване на бедните.

— Много съм щастлива, че най-после си се решила да предприемеш нещо. Откакто се помня жадуваш да се заемеш с подобно дело — Лили ѝ отправи топла, нежна усмивка, протегна се и я хвана за ръката. — Винаги си искала да бъдеш с нещо полезна и по мое мнение ще се справиш чудесно. Фенела Фейн сигурно е въодушевена, че ще ѝ помагаш.

Вики се разсмя и доби смутен вид.

— Всъщност още не съм ѝ казала, но знае какъв интерес проявявам към работата ѝ, и то отдавна. Възнамерявам да я посетя идната седмица и да предложи услугите си.

— Стивън няма нищо против, нали?

— Не допускам, той разбира, че съм... е, че съм убедена, че жените могат да допринесат за обществото, ако пожелаят. Действително ме има за прекалено еманципирана, а той е един от малцината мъже, които смятат, че идеите на госпожа Панкхърст са основателни. Честно, Лили, горд е, че съм прогресивна.

Лили кимна.

— Съвсем права си за бедността в Лондон. Има ужасни предградия като Провидънс Плейс с мизерните си жилища... казват им бордеи, нали? А живеещите там жени са смазани от живота, нещастни, бедни и често с разклатено здраве, нерядко малтретирани от пианите си мъже. Кръвта ми кипва, когато си помисля за богатите англичани, за егоизма на толкова много хора, които могат да облекчат нечий живот.

Вики замълча и скочи, приближи се до прозореца и видя една карета да спира долу.

— О, Лили, скъпа, изглежда е брат ми с Нед и, о, велики небеса, Джони Уоткинс. Идват по-рано, отколкото очаквах.

Еймъс Финистър седна на ъгловата маса за четирима в „Градината на мандарините“, малък китайски ресторант, любимият му

в Лаймхаус. За него шест бе ранен час за вечеря в неделя, но Чарли бе пожелал да се срещнат по това време и той неохотно се бе съгласил.

Мислите му се върнаха към вчерашния обяд с Невил Уоткинс и останалите. Когато се замисли за информацията, която обмениха, и решенията, които взеха, го заливаше вълна от радост и удовлетворение. Всичко идваше на мястото си много по-бързо и далеч по-добре, отколкото бе очаквал.

Медицинските картони бяха налице и именитият лекар ги проучваше; Алфредо бе предоставил ценни сведения за миннодобивния отдел, както и имената на съюзниците им в компанията; а сега, благодарение на Чарли, разполагаше с помощници, които да използва в борбата с Джеймс Клиф, Джек Бофилд и Филип Девър. Планът на двамата актьори бе да се престорят на джентълмени, на аристократи и да разкрият, че разполагат с уличаващи факти за тримата му врагове. Информация, която щеше да се окаже фатална за живота и кариерата им. С други думи — изнудване.

Както винаги точен, Чарли влезе като вихър в ресторанта. Еймъс вдигна поглед и му помаха с ръка.

Миг по-късно Чарли седеше срещу него, а усмивка се разливаше по красивото му лице.

— Добър вечер, господин Финистър.

— Добър вечер, Чарли. Би ли желал чаша жасминов чай? Много е освежаващ.

— С удоволствие, сър. Много ви благодаря — Чарли се облегна на стола си и плъзна поглед из ресторанта, който все още бе относително празен. — Като че ли ще вечеряме сами — добави той.

— Ще се правим на франтове тази вечер, а Чарли? — попита Еймъс с усмивка. Чувстваше симпатия към младия актьор, бяха работили заедно по много случаи, както Чарли имаше обичай да ги нарича. Най-малко десет години.

— Тази вечер аз съм денди^[1], сър. Не забравяйте, че съм се увлякъл в ролята си на джентълмен, така че се старая да докарам гласа си да звучи подобаващо на персонажа ми, ако схващате какво имам на ум. Така ми е по-лесно.

— Колко необичайно е, че така си променяш гласа, можеш да скачаш от един акцент на друг — отбеляза Еймъс, поглеждайки го

многозначително. — Ти си най-блестящият имитатор, когото познавам, като не броим Мейзи.

— Благодаря, шефе.

Сервитьорът бързо се приближи към масата, Еймъс веднага поръча жасминов чай и поиска да види менюто, после продължи:

— Според мен, Чарли, този твой чудесен глас е невероятен дар.

— Мож' дъ йе, мож' дъ ни йе. — Чарли безочливо се ухили на Еймъс, преминал с неподражаема лекота на простонародния си кокни. — Работата ня'а дъ й както я имате тука, госин Ей, така че си дигам дърмите и право в Америка заедно със сестра ми.

Стъписан от неочакваното съобщение, Еймъс се поизправи на стола си, вторачи се в Чарли, а на лицето му се изписа недоверие.

— Брей, мътните да го вземат! Значи накрая се реши! Сигурно тя умира от радост.

— Ни съм й рекъл и думица още. Чаткате ли, ни съм й рекъл хич нищо. Изненада е, шефе.

— Много добре, наистина много добре, Чарли. Много се радвам, че си стигнал до това решение да напуснеш тези брегове, но според мен преместването си струва, нали?

— Със сестра ми до мени, мисль, чи шъ съ пручуя в Америка, госин Ей, пък знайш, двамата играйм заедно.

— Казвал си ми, а аз... — Еймъс замълча, когато келнерът припряно се върна с кана жасминов чай и чаша върху един поднос, заедно с менюто. Подаде го на Еймъс, наля чай на Чарли и ниско се поклони, после отново се отдалечи.

След като отново останаха сами, Еймъс се облегна на масата и попита със съвсем приглушен глас:

— Готово ли е всичко за утре?

Чарли тихо отговори с школувания си тембър:

— Да, господин Финистър. Мейзи има уговорка да се срещне с Обри Мастърс в едно кафене на пазара „Шепърдс“. Ще му обясни, че заминава за седмица на гости на баба си и ще му даде прощален подарък.

Еймъс само кимна и бръкна в джоба си. Секунда по-късно остави помежду им малък пакет.

Чарли му хвърли едно око, после го взе и го огледа.

— Виолетова хартия. Много изискано — пхна го в джоба си без повече коментари.

— Мейзи знае ли какво има вътре? — Еймъс го изглежда пронизително.

Чарли кимна.

— Трябва да го смеси със семената и грудките в кафявата книжна торба.

— Точно така.

— Какво е то, между другото? Какво ще му причини?

— Ще разхлаби червата му за няколко дни и ще го принуди да пази къщата. Ще стои далеч от кантората, което е и целта на упражнението. И за твоя информация, представлява смес от сушени треви и семена, само толкова.

— Ми добре тогаз, ка щяло да не е — промърмори Чарли. После измъкна един лист от джоба на самото си. — Тия двамцата ня'а как да ги сбъркаш, шефе.

Еймъс се взря в хартията.

— А истинските им имена?

— Не, хич не ти тря'а да им знайш имената, да ти'й ясно. Имат си псевдоними, както мойта Мейзи вика на се'е си Филида Блу. Мътните ме взели, не питай отде го измъдри.

— Използвала ли е същото име и друг път, с друг мъж? — попита Еймъс с обезпокоен глас.

— Не, никак не е, гос'ин Ей. Да не съм гламав? Измислила си го е, дума няма, на момента, щом е мернала оня, тъй ми рече.

— Ще се срещнем ли след час със събратята ти актьори?

— Точно тъй.

— Да поръчаме ли вечеря? Или да ги изчакаме?

— Не, не, те ня'а да ядат с нас. Обядвали се с мамичките си, както си знаят в Уайтчапел.

— Много добре. Ще взема патица с портокалов сос, ти обичайното ли ще поръчаш, Чарли?

— Да, благодаря. Със сладко — солен сос и ориз на пара, моля.

След като Еймъс поръча, погледна Чарли и смръщи чело.

— Нали Мейзи заминава утре, както планирахме?

— Да, както ви рекох, и аз тръгвам с нея. Към Ливърпул. С вечерния влак. Качваме се на парахода на следващия ден, ей туй ще

сторим. И виж ни на, отплаваме за Америка, където улиците са павирани със злато.

Еймъс кимна, но истината бе, че го заля облекчение, че Чарли напуска Лондон. Бе за предпочитане в по-далечен план. Прекалено много хора знаеха, че се познават и бе много по-разумно да преустановят професионалните си отношения с оглед бъдещите събития.

— Ще ми липсваш, приятелю — отрони Еймъс и внезапна тъга засенчи очите му. Открай време Чарли внасяше смях и шеги в живота му. Бе предан, надежден и всеотдаен.

— И на мен също, госин Ей. Бяхте добър с мен и ми помогнахте, кога имах нужда. Но сега ще бъда добро братле на Мейзи. Заслужава го.

— Истина е. И, между другото, погрижи се никога отново да не използва името Филида Блу.

— Гарантирам ви, госин Ей. Схващам.

Като посегна към вътрешния си горен джоб, Еймъс извади дебел пакет и го подаде на Чарли.

— Прибери парите на сигурно място, момчето ми. Утрешният ден ще бъде като онзи, в който се срещнахме на гарата. И, моля те, не забравяй да се обадиш, когато пристигнеш в Ню Йорк.

Дяволитата усмивка на Чарли отново се разля по лицето му, той протегна ръка и стисна десницата на Еймъс, която лежеше на масата.

— Приятели сме до гроб, госин Ей.

Излезе вярно, както се оказа.

Марго Грант се взираше във венецианското огледало и оценяващо разглеждаше отражението си. Доволна, че изглежда в пълния си блясък тази вечер, се отдалечи от него и седна на голямо, кръгло канапе пред камината. Като се облегна на множеството меки възглавнички, си наложи най-сетне да отдъхне.

След миг-два очите ѝ обходиха малката ѝ интимна лична всекидневна в просторната къща в горната част на „Гросвенър стрийт“, в която живееше с Хенри Грант, когато не беше в някоя клиника.

Стаята тази вечер изглеждаше великолепно, както и самата тя. Бе си дала труд да придаде привлекателност на това най-съкровено кътче

в къщата и си даде сметка колко добре се е справила.

Стените бяха тапицирани в бледорозова коприна, а потъмнорозова свила на райета покриваше голямото канапе, няколкото стола и малкия диван до стената. Разгърнатите драперии на двата високи прозореца бяха в същия розов цвят като канапето, но бяха ушити от лека, ефирна тафта. Красиви пейзажи от френски майстори висяха по стените, а околоръст бяха подредени други френски произведения на изкуството.

Светлината бе приглушена. Розовите копринени лампиони на розовите алабастрови лампи допринасяха за нежната атмосфера, както и ярко пламтящият огън. Марго въздъхна. Бе обзавела тази стая, за да прелъстява в нея и се надяваше, че тази вечер ще извърши чудеса.

Вътрешно се усмихна. Джак Бофилд, последният ѝ флирт, я бе нарекъл олицетворение на изкушението, което ѝ подхождаше абсолютно. Бе добавил, че стаята е женствена, прелъстителна и когато домакинята е вътре, още по-възбуждаща. Но Марго недвусмислено му показва, че не е свободна.

Из въздуха се носеше едва доловимо ухание на рози и тя си бе сложила парфюм със същия аромат. Любимият на Джон Съмърс. А той бе нейният любимец. Трябваше да си го спечели обратно, нужен ѝ бе да бъде до нея. Колко глупаво постъпи, че му се противопостави. Винаги е бил нейният фаворит; възприемаше го като свой рицар с блестящи доспехи, а себе си — като негова кралица.

Независимо че я боготвореше, тя никога не го покани в леглото си, не го направи неин, както бе постъпила с баща му преди години, още като младо момиче. Но се налагаше да го стори. Тези вечер. Не можеше да го чака повече. Цялото ѝ тяло безумно го желаше. Копнееше за него. Трябваше да го има, да го притежава плътски, не само за да задоволи развилнелите си страсти, но и да го обвърже към себе си завинаги.

Марго затвори очи и се замисли за него. Той бе мъж, когото бе желала от дълго време и бе сигурна, че ще се окаже страстен любовник, чувстваше го вътре в себе си. Нуждаеше се от мъж, комуто можеше да се довери, който щеше да задоволи ненаситния ѝ сексуален апетит с пламенна страст. Как копнееше за него. Никога не бе допускала, че ще се ожени за човек като Хенри Грант. Той бе нейна пълна противоположност.

Тя се гордееше с яркия си интелект, образованието си, многобройните си дарби: свиреше на пиано като истински музикант, можеше да рисува и бродира, познаваше френските деликатеси и вина. Баба ѝ я бе научила на светски етикет и маниери; бе ѝ показала как да води домакинството в големи къщи и провинциални имения. Баща ѝ и дядо ѝ се бяха погрижили да я направят истинска дама, както подобава на дъщеря на френски индустриалец.

Бракът с Хенри Грант бе уговорен, бе брак по сметка. Хенри ѝ бе дал прочутото си име, тя му бе донесла огромна зестра. Търговската фирма на баща ѝ и земите в Анжу щяха един ден да станат негови, мислеше си тя.

Горда, одухотворена и несъмнено най-красива сред жените, бе пристигнала в Англия, изпълнена с нетърпение и очаквания. Бе дошла да се омъжи за Хенри, главата на „Деравенелс“, най-прочутата търговска компания в света и се вълнуваше заради съюза, уреден от баща ѝ.

Бе на петнайсет и очакваше да види елегантен англичанин. Той бе на двацет и четири и тя си представяше, че е енергичен и опитен любовник, мъж с чар и стил. Вместо това установи, че се жени за монах. Повече или по-малко. Mon Dieu! При това монах, на когото дъската му хлопа.

Бе женена за него от петнайсет години и сега, трийсетгодишна, тя бе в разцвета си. Разочарована във всяко отношение. Това, за което в този момент копнееше бе за истински мъж в живота и в леглото си. И не кой да е. Точно определен, онзи, който вече лежеше на сърцето ѝ. Джон Съмърс. Като оставим женските ѝ копнежи, той бе човекът, който действително управляваше „Деравенелс“ и тя искаше той да е до нея, да се учи от него заради сина си.

Марго погледна към часовника на лавицата над камината от позлатен бронз, внезапно се изправи и се приближи до прозореца, застана, загледана навън — надяваше се той скоро да пристигне. Не се наложи дълго да чака. След няколко минути каретата пристигна; той слезе, а тя прекоси стаята и излезе във входното антре от черен мрамор. Преди да е успял да вдигне чукчето, тя отвори вратата.

Той като че се сепна, щом я видя на входа.

— Cheri — промълви тя с ниския си, хрипкав глас. — Влез, влез.

— Добър вечер — поздрави той и ѝ се усмихна.

Отвърщайки на усмивката му, тя пое палтото му и го остави на дървената пейка в антрето, после го поведе към личната си всекидневна.

Той се огледа, после се обърна към нея и леко я целуна по бузата.

— Прекрасно е, че те виждам, Марго — промълви той, очите му се плъзнаха по фигурата ѝ, насладиха се на гледката на безупречните ѝ гърди, тънка талия и заоблени бедра. — Благодаря ти за неочакваната покана — добави той, като едва откъсна поглед от нея.

— Седни, ако обичаш, тук на канапето пред огъня. Ще донеса шампанско. Да?

— Хубава идея — отвърна той и седна, наведе се напред и простря ръце към огъня. — Вечерта се оказа хладна — той се облегна назад и прикова очи в нея, докато тя пристъпи към една малка масичка и наля шампанско в две кристални чаши. Миг по-късно му подаваше едната.

— А, любимото ми. Розово шампанско.

Тя се засмя и се настани до него.

— Подхожда на стаята. — Чукна кашата си в неговата. — Santé^[2].

— За твое здраве, скъпа моя. А как е Хенри?

— Същият... винаги е същият. В момента си почива.

— Няма ли да се присъедини към нас?

— Ah, non, non, c'est pas possible ce soir^[3].

— Жалко, че не може да слезе. Значи оставаме само двамата тогава?

Крадешком тя му хвърли внимателен поглед.

— Oui, les deux^[4].

Той се облегна и остана мълчалив, запазил мислите си за себе си.

Джон Съмърс не беше вчерашен и отпреди бе заподозрял, че го е поканила, за да го съблазни и че се готви да го подложи на всичките си хитрини. Но неочаквано това като че нямаше никакво значение. Бе уморен, самотен и в много отношения разочарован; мъкнеше на раменете си безкрайното и тежко бреме на „Деравенелс“, без да изпита и миг радост. Не и в последно време. „Така че нека да опита — помисли той. — Нека ме примами в леглото си. Пък да видим какво ще последва.“

Взела погрешно внезапното му мълчание за останал отпреди гняв след последната им кавга в кантората, тя тихо отрони:

— Съжалявам, че те ядосах. Моля те кажи, че ме извиняваш, така са ми нужни прошката и уважението ти.

— Имаш ги и двете — отговори бързо той с равен глас.

— О, благодаря ти! Правиш ме толкова щастлива. Merci, Jean — извика тя, произнасяйки на френски името му.

Импулсивно хвана ръката му.

— Толкова се опасявах, че повече няма да ми бъдеш приятел. А аз съм самотна, нямам си никого.

Устата му потрепна от неочакван, потиснат смях. Успя да се сдържи и най-сетне отбеляза:

— Но аз се държах съвсем дружелюбно с теб през изминалата седмица, дори обядвахме заедно. Не разбираш ли, бях страшно зает.

— Нима?

— Да.

Тя се наклони към него, разкривайки част от красивите си гърди, и го целуна по бузата. После му хвърли многозначителен поглед и повдигна едната си вежда.

Той се втренчи в нея. Стъписан. Боже, колко прелестна беше. Истинска и неподражаема красота. Най-хубавата жена, която бе виждал. Съзнанието му попи безупречно бялата кожа, превъзходния ѝ тен, извитите, черни вежди, тъмните очи, разкриващи непознати дълбини, водопада от черна коса, разпусната тази вечер свободно да обрамчва сърцевидното ѝ лице. Устните ѝ бяха искрящо червени от червилото и изглеждаха невероятно сочни. Цялата кипеше от жизненост. Като зрял плод, готов да го откъснеш. Каква изкусителка го съблазняваше. Той почувства раздвижване между краката си, докато се гледаха в очите.

След няколко секунди промълви:

— Лицето ти има въпросително изражение — усети, че гласът му стана дрезгав. — Какво има? Попитай ме, каквото и да е.

Марто остави чашата с шампанско и се премести по-близо до него. Той долавяше аромата на рози от врата и гърдите ѝ, който го опияняваше, и усети, че му става все по-горещо. Най-сетна тя прошепна:

— Ще бъдеш ли мой?

Преди да смогне да се спре, той глупаво попита:

— Както баща ми ли? Това ли питаш? Целият? Не само верността ми към твоята кауза? Това ли искаш?

Беше я изненадал.

— Да — накрая отвърна тя.

— Имам един въпрос — заяви Джон след секундно обмисляне.

— Задай го.

— Ами Джак Бофилд? Какво има между двама ви?

— Между нас не съществува нищо. Имахме лек флирт, но без последствия. Никога нищо не е имало между мен и когото и да е било. Като изключим баща ти — тя го изгледа напрегнато. — Истина е, честна дума. Може да съм всякаква, но не съм лъжкиня.

— Вярвам ти, не се пали толкова.

Тя се усмихна, след което започна да се кикоти като младо момиче.

— Според Джак Бофилд тази стая била олицетворение на изкушението.

— Познал ли е това изкушение?

Помежду им надвисна дълго мълчание и после, съвсем ненадейно Джак я прегърна и грубо я притисна в обятията си. Целуна я по устата. Целувката бе силна и ненаситна и тя ѝ отвърна със страст, плъзнала езика си в устата му, като че в желание да го погълне.

Джон продължаваше здраво да я обгръща и да я целува, изведнъж рязко отдръпна лицето си и прошепна в ухото ѝ:

— Направил е грешка. Ти си моето изкушение.

— Така ли? — промълви тя.

— Да. Моето — след миг добави: — Ами Хари? Спи ли?

— Дадох му сънотворно — призна си тя.

— А прислугата?

— Неделя е. Вечерта са свободни.

— Значи сме сами. Независимо от това, трябва да затворя вратата и да дръпна завесите.

— Добре, направи го — промърмори тя, излегна се на възглавниците и заразкопчава пенъора си.

Отдалечи се от нея само за момент. Когато се върна до камината, изгаси две от лампите, докато говореше:

— Като че е прекалено светло.

Когато се обърна с лице към нея, видя, че е освободила горните копчета на копринената си дреха, после осъзна, че това е халат, а не рокля. Разкриваха се още по-голяма част от прекрасните ѝ гърди, страшно предизвикателно, тя се взираше в него с изписан на лицето копнеж, когато очите ѝ срещнаха неговите. Той я взе в обятията си и я притисна още по-силно, отново и отново шепнейки името ѝ, а после започна да целува изкусителните ѝ устни. За секунди страстта ги обгърна.

Той протегна ръка и я настани в скута си. Погледна надолу и забеляза, че краката ѝ са голи — нежни, гладки и твърди под дланта му. Изведнъж разбра, че това е покана да я опознае. Подчини се и плъзна ръка по вътрешната част на бедрото и корема ѝ.

Чу я как стаява дъх и напрегнато я погледна.

— Твоя съм. Прави с мен каквото искаш — докато говореше, дръпна предната част на пеньоара си и той изцяло се разтвори.

Сега му се бе разкрила напълно и като прикова очи в стройното ѝ бяло тяло, той притаи дъх.

— О, Боже, прекрасна си, Марго! — наведе се над нея и зарови глава в гърдите ѝ.

— Вземи ме, вземи ме — стенеше тя в косите му.

Отне му време, докато се съблече, но когато най-после се освободи от самото и панталоните си, с един замах свали ризата и вратовръзката си, които постави като постилка.

Целувките и докосванията им станаха още по-пламенни; ръцете и краката ѝ го обвиха, той се намести върху нея, взирайки се в очите ѝ с цвят на тъмен кехлибар.

— Моля те, моля те — мълвеше тя, — направи ме своя.

И много бавно и внимателно той изпълни желанието ѝ и двамата се сляха. Подхванаха дълъг ритуал на ритмични движения и целувки и той почувства, че потъва в нея. И тогава в миг на внезапно прозрение се запита защо изобщо се бе карал с нея, защо е бягал от сексуалното ѝ желание. Бе истинско блаженство.

[1] Денди (англ.) — прекалено изискан светски човек, франт, конте. — Б.ред. ↑

[2] Santé (фр.) — Наздраве. — Б.пр. ↑

[3] Ah, non, non, c'est pas possible ce soir (фр.) — А, не, не, не е възможно тази вечер. — Б.пр. ↑

[4] Oui, les deux (фр.) — Да, двамата. — Б.пр. ↑

25.

Всяка сутрин, когато пристигнеше в кантората на фирмата, Едуард посвещаваше по няколко часа в проучване на книгите, брошурите и свитъците, които му бе дал Оливери. Както Алфредо бе предвидил, Едуард придобиваше по-сериозни познания за различните отдели на „Деравенелс“.

Почти веднага установи, че го привлича миннодобивния отдел, откри, че особено се интересува от диамантите и другите скъпоценни камъни. Само за няколко седмици натрупа огромна информация за един вид камъни — брилянтите.

Открай време бе надарен с феноменална памет, която, когато бяха в Оксфорд, Уил наричаше фотографска. Истина беше, че прочетеше ли нещо два пъти, Едуард го наизустяваше.

— От теб може да излезе прекрасен актьор — веднъж отбеляза Уил, а приятелят му се засмя, но се съгласи, защото знаеше, че притежава артистична природа.

Тази сутрин го бе погълнала книгата за Жан-Батист Таверние, търговец и пътешественик, пътувал от Париж до Индия през седемнайсети век, отправял се най-често към прочутите рудници в Голконда, сега изчерпани. Таверние бил първият, донесъл диаманти в Европа от субконтинента Индия. Луи XIV купувал брилянтите от Таверние, а и други придворни можели да си ги позволят.

Докато продължаваше вгълбено да чете, Едуард си водеше записки в един бележник. Напоследък го заинтригуваха големите и съвършени диаманти, на които даваха имена. Откри, че един от тях е наречен „Великият Мазарини“, по името на кардинала, който го бе притежавал. Преди смъртта си духовникът го бе завещал на Луи XIV.

Ненадейно вратата на кабинета на Едуард рязко се отвори и когато вдигна поглед, видя Алфредо да се втурва вътре с разтревожено изражение.

По природа със светла кожа, Алфредо бе преbledнял като платно до такава степен, че луничките му още по-ясно изпъкваха на носа и скулите му. Едуард разбра, че се е случила сериозна беда и сърцето му

се сви. Нямаше как да не му мине през ума дали най-сетне не са изгонили Алфредо от компанията, или най-малкото са му наредили да се върне в Карара.

Алфредо спря пред бюрото му, застана неподвижно и се втренчи в Едуард, очевидно развълнуван. Като че бе загубил способността си да говори.

— Какво се е случило? — запита младият Деравенел.

— Обри Мастърс е мъртъв.

Онемял от изумление, Едуард се вторачи в другаря си. Бе поразен от неочакваното съобщение и усети, че го побиват ледени тръпки.

Алфредо тежко се отпусна на един стол.

Едуард се надвеси над бюрото.

— Кога е починал?

— Във вторник, всъщност вчера.

— Кой ви предаде вестта?

— Роб Аспен. Преди няколко минути се появи в кабинета ми и заяви: „Мастърс вече не е сред нас, отиде си.“ Бях стъписан не по-малко от вас. Имах уговорена среща с него в понеделник следобед, но той ме уведоми, че се налага да я съкратим, понеже имал неочакван ангажимент, за който трябвало да побърза. Но бе по-сърдечен от обикновено, което ми се стори малко странно. Както и да е, тръгна си припряно. Вчера се сблъсках с него в коридора и при все че сякаш бе погълнат от нещо, изглеждаше в добро здраве.

— Съобщи ли ти Аспен от какво е умрял Мастърс?

— Не знаеше — Алфредо вдигна ръце в безпомощен жест и добави: — Сигурно е инфаркт или мозъчен удар, нещо такова.

— Каквато и да е причината, случило се е внезапно — отбеляза Нед и свъси вежди. — А как Аспен е научил новината? От кого?

— Направо от извора, естествено. От Джон Съмърс. Той се пада някакъв роднина на Мастърс, трети братовчед или нещо такова. А, както знаете, и двамата са близки на Хенри Грант. Оттам идва и предаността им към каузата на Грант и по същата причина и двамата работят тук. Е, за Мастърс е по-точно да кажа „работеше“.

— Не възнамерявам да лицемернича и да твърдя, че съжалявам за смъртта му — заговори Едуард, — защото ми е безразлично, че е напуснал този свят. В крайна сметка бе враг на баща ми, както и мой

неприятел. И, откровено казано, през последните дни се питах дали не е замесен в неуредиците в миннодобивния отдел. — Нед замълча и още повече се приближи към Алфредо Оливери. — Знаете за какво говоря, за отклоняването на средства в Индия, Южна Америка и Южна Африка.

Алфредо кимна.

— Съгласен съм с вас. Имах същите подозрения.

На вратата се почука и Джон Съмърс влезе, преди Едуард да успее да каже и дума.

Той поспря на прага за миг, после поздрави:

— Добро утро, господа.

Двамата му отвърнаха едновременно, а Едуард го покани:

— Заповядайте, Съмърс.

Джон влезе в кабинета, приковал очи в Едуард и заговори:

— Предполагам, че навярно сте чули ужасната вест за Обри Мастърс.

Алфредо отговори тихо:

— Да. Преди малко Роб Аспен ме посети в кабинета ми и ме уведоми, а току-що аз я споделих с господин Деравенел.

Едуард попита:

— От какво всъщност е умрял Обри Мастърс?

— Не знаем, поне до този момент. Съпругата му ми телефонира тази сутрин, за да ми съобщи за смъртта му. Във вторник вечерта се прибрал у дома жив и здрав и в цветущо здраве. Сам си приготвил вечерята, както обикновено своята вегетарианска храна и я изял сам в кабинета си. Около час по-късно излязъл залитащ и се оплакал от болки в гърдите. По-късно изведнъж му прилошало. Явно е получил нещо, което госпожа Мастърс описа като конвулсии. Накарала икономката да телефонира на лекаря, докато полагала усилия да помогне на съпруга си. Но за жалост, без всякакъв успех. Докторът пристигнал много бързо, но вече Мастър си бил отишъл.

— Вероятно е било удар — предположи Едуард.

— Невъзможно е да разберем каквото и да е сега — отговори Джон. — Лекарят наредил да откарат трупа му в болницата, където сигурно ще му правят аутопсия.

— Значи може би ще разберем нещо по-късно днес — предположи Алфредо.

— Надявам се. Междувременно смятам да отида в къщата им на „Хайд Парк Гейт“ и да поостана при братовчедка ми Милдред. Струва ми се, че съм единственият ѝ роднина, без да броим сестра ѝ. Ще се върна в кантората, веднага щом пристигне от Глостършър.

Последните обяснения бяха предназначени за Алфредо, който отвърна:

— Да, разбира се, а бихте ли искали да възложи на Роб Аспен да замести Обри... — замлъкна, после продължи: — Да поеме делата, върху които работеше Мастърс.

— Да, би било уместно, в действителност добра идея, Оливери — отговори Джон. — Под твоето ръководство, естествено. А, между другото, струва ми се, че се налага да отложиш завръщането си в Италия. Поне за момента.

По-късно през същия ден Едуард за кратко се срещна с Невил в кабинета му на „Хаймаркет“. Уил Хаслинг и Джони Уоткинс придружаваха Едуард. Четиримата мъже седнаха в широката заседателна зала и заобсъждаха смъртта на Обри Мастърс.

— Толкова внезапна смърт може да се дължи на няколко причини — започна Джони. — Може да е предизвикана от сърдечен удар, масивен инсулт, мозъчен кръвоизлив или отрова.

— Като говорим за отрова, той действително яде доста необичайни храни — намеси се Едуард. — Може например да е изял някакви отровни гъби. Не помните ли, че когато бяхме деца едно конярче в „Рейвънскар“ изяде отровна гъба и тежко заболя. За щастие бе само една, затова оживя.

— Казваше се Сами Белтър, добре го помня — отговори Джони и лицето му се сгърчи. — Бедното момче беше страшно зле.

— Не спомена ли Еймъс, че Мастърс ядял семена, шушулки и всевъзможни странни корени? — Едуард попита Невил.

— Да, действително и навярно Обри Мастърс е погълнал нещо, което го е убило. От друга страна, може да е получил инфаркт или мозъчен удар. Вижте, само градим предположения. Губим си времето. Съвсем скоро ще научим от какво е починал. Какво още съобщи Съмърс? — попита той, рязко променяйки темата.

— Че ще остане с Милдред Мастърс, докато сестра ѝ пристигне от Глостършър и че трупът ще бъде подложен на аутопсия. Също помоли Оливери да възложи на Аспен да изпълнява различните задачи на Мастърс под негово ръководство — Едуард се облегна на кожения стол и завърши с широка усмивка: — Освен това нареди на Оливери да остане в Лондон още известно време.

— Това е хубава новина! — възкликна Уил.

— Нали — обади се със смях Джони.

— След колко време ще излязат резултатите от аутопсията, Невил? — тихо попита Едуард.

— Да ти кажа, нямам никаква представа — отвърна той. — Навярно няколко дни. Освен ако не познаваме патолога, който я извършва. А случаят не е такъв.

— Значи казваш, че се налага да чакаме — прекъсна го Уил.

— Точно така — потвърди Невил, — но от какво е умрял не ни интересува, нали? Междувременно искам да ви уверя, че няма да изпратя съболезнованията си на скърбящата вдовица, ако наистина скърби. Финистър ме увери, че топлотата е напуснала този брак.

— И аз няма да изкажа съчувствени думи — заяви Едуард с остър тон. — Като вземем предвид факта, че не получихме никакви съболезнования, когато бащите и братята ни бяха убити в Карара, Невил.

— Е, господа, ще се отправим ли към моя клуб за по някое и друго питие преди вечеря? — предложи Невил. — Струва ми се, че ще бъде напълно уместно да вдигнем чаши при сегашните обстоятелства — поклати глава, после отбеляза: — Жалко, че Оливери не е тук.

— Вярно, съгласен съм — промълви Едуард. — Но майка му е в болница и той искаше да я навести. Но можем да вдигнем тост и за него. В крайна сметка изглежда, че може да наследи поста на Мастърс.

— Нищо чудно — съгласи се Уил. — Да си го кажем, тази внезапна смърт може да се окаже в наша полза.

В седем часа същата вечер Едуард пристигна в къщата на Лили в Белсайз парк. Докато слизаше от каретата, каза на Уил и Джони:

— Приятна вечеря и се върнете около десет, ако обичате. Съгласни ли сте, момчета?

Джони се ухили на братовчед си и му отдаде чест.

— На вашите заповеди, сър.

Едуард се засмя и изкачи стъпалата към предната врата. На почукването отвори Лили, а не икономката, и го посрещна със сияеща усмивка.

— Радвам се, че успя да дойдеш тази вечер, Нед. Липсваше ми.

Когато вратата се затвори зад тях, той съблече лодена си, засмя се и отвърна:

— Видях те в събота следобед на чая у Вики, за Бога!

— Но не бяхме сами — напомни му тя с нисък глас, хвана го под ръка и го поведе към всекидневната. — Желает ли малко уиски?

Нед поклати глава.

— Не, но ти благодаря. Изпих няколко чаши в клуба на Невил.

Както обикновено се приближи до камината, застана с гръб към нея и се загледа в домакинята. Тя седеше на канапето и той не можеше да не си каже колко е хубава в бледосинята копринена рокля с перли на врата и ушите. Прииска му се да имаше пари, за да ѝ купи подарък.

— Имаш твърде замислен вид, скъпи. Нещо случило ли се е?

— Не, Лили, няма нищо и аз съм тук при теб. Само те гледах и си казвах колко си красива и си мечтаех да имам пари, за да ти купя диаманти и смарагди, да те покрия със скъпоценни камъни.

Като поклати глава и му отправи всеопрощаващ поглед, Лили се засмя.

— Не ставай глупав, няма нужда да ми купуваш нищо! Имам всичко, което може да поискам — потупа канапето и добави: — Ела и седни, кажи ми как мина денят ти.

Той изпълни желанието ѝ, седна на малкия диван и я изгледа изпитателно.

— Приличаш на разцъфтяла роза, Лили, кожата ти е безупречна, очите ти блестят... очарователна си. И някак различна — наведе се напред, целуна я по страната и отново се облегна. — Е, попита как е протекъл денят ми и мога да те уверя, че беше малко трескав. Обри Мастърс е починал снощи, много внезапно.

— О, мили Боже! — очите на Лили се присвиха и тя бързо заговори: — Не оглавяваше ли миннодобивния отдел? Онзи, с когото имаше сериозно пререкание за кабинета на баща ти?

— Именно той.

— Беше ли болен?

— О, не, доколкото ни е известно. Джон Съмърс ни уведоми, че снощи Мастърс е получил болки в гърдите и докато пристигне лекарят, се споминал.

— Мастърс не беше много мил към теб. — Лили бавно поклати глава. — Майка ми все казваше, че Господ забавя, но не забравя — бе краткото ѝ заключение.

Преди Едуард да успее да отговори, се чу леко почукване на вратата и госпожа Дейн надникна в стаята.

— Вечерята е готова, мадам — осведоми я икономката и го поздрави. — Добър вечер, сър.

— Добър вечер, госпожо Дейн — отговори Едуард с усмивка, изправи се и подаде ръка на Лили, за да стане.

Когато тръгнаха по коридора към трапезарията, Лили отрони:

— Помолих госпожа Дейн да приготви любимите ти блюда — печено агнешко бутче с картофи и поръчах от „Фортнъм и Мейсън“ да доставят най-вкусната шотландска съомга и руски хайвер от белуга, аз...

— Лили, страхувам се, че ме глезиш! — прекъсна я той, обгърна с ръка раменете ѝ и те влязоха заедно в стаята, усмихнати един на друг.

След вечеря се оттеглиха във всекидневната и в продължение на няколко минути Лили се засуети да налива на Едуард чаша кафе и бренди „Наполеон“. Мимоходом спомена небрежно:

— Мисля да купя къща в Кент, не е далеч от „Стоунхърст Фарм“ и е наистина очарователна. За щастие е в добро състояние, а не развалина като фермата на Вики, когато я купи.

Едуард я погледна, а веждите му се съединиха в неравна линия.

— Винаги е благодат да не се налага да се занимаваш с твърде много ремонти. Но Лили, защо, за Бога, искаш да притежаваш къща в Кент? Никога не съм допускал, че харесваш провинцията. Или че обмисляш да се преместиш там.

Лили веднага разбра, че той е силно озадачен и бързо отговори:

— О, наистина ми е приятно да прекарвам част от времето си извън града, стига да имам приятели наблизо. Но има и друга причина да купя къщата — тя се прокашля, седна на малкото канапе и

продължи: — Има нещо, което искам да ти съобщя, но моля те, не се разстройвай. Аз ще се погрижа за всичко, от теб няма да очаквам нищо, обещавам.

Едуард попита в недоумение, като се намръщи отново:

— Лили, за какво говориш?

— Бременна съм, Нед — заяви тя тихо със спокоен, непоколебим глас. — Очаквам детето ти — нашето дете.

Той зяпна изумен насреща ѝ и изведнъж го заляха силни чувства, обзе го щастие. Широка усмивка се разля по лицето му.

— Лили, скъпа! Ще имаме бебе! Ето защо си така различна — усмивката му стигаше от ухо до ухо. — Напълняла си, не много, но наистина си малко пухкавка. Не че имам против, очарователно е.

Той се изправи, отиде до нея и седна на малкия диван, прегърна я и я целуна с много обич.

— Дете. Е, представи си, ще имаме дете.

— Не ми се сърдиш, нали? — тревожен облак премина през очите ѝ.

— Как бих могъл да ти се сърдя? — отдръпна се, настойчиво се взря в лицето ѝ и промълви: — Отговорен съм колкото и ти за създаването на това дете, винаги ще го обичам и ще изпълня дълга си.

— Не се налага, искам да кажа финансово — увери го Лили. — Освен това разбирам, че не ти е възможно да се ожениш за мен, прекалено възрастна съм за теб. Някой ден ще трябва да сключиш добре обмислен брак. Но, естествено, ще бъда щастлива, ако можеш да виждаш детето ни, да прекарваш време с нас, да ни навествяваш — нежна усмивка озари лицето ѝ. — Трябва да разбереш, че никога няма да имам каквито и да е претенции към теб, Нед. Никога.

Лицето му доби странно изражение, той взе ръката ѝ, поднесе я към устните си, целуна я и я задържа между дланите си.

— Ти си най-изключителната жена, която съм срещал. Много си ми скъпа, моя мила Лили.

26.

— Истински се радвам, че сте се възстановили след малкото покушение срещу вас, господин Деравенел — сърдечно заяви инспектор Лейдлоу и крепко се ръкува с Едуард. — Опасявам се, че стигнахме до задънена улица, сър, нямаме никакви заподозрени, както знаете. Но имайте предвид, че не сме приключили следствието. Случаят остава открит.

— Абсолютно сигурен съм, че няма да можете да намерите извършителя, инспектор Лейдлоу — отговори Едуард и се засмя. — Ония дангалаци отдавна бяха изчезнали, не смятате ли?

— Да, действително.

— Сега, инспектор Лейдлоу, бих искал да ви представя колегите си Алфредо Оливери и Робърт Аспен. Те работеха в голяма близост с Обри Мастърс в продължение на години. С готовност ще отговорят на всичките ви въпроси, както и аз.

— Радвам се да се запозная с вас, господа — отговори инспектор Лейдлоу, стисна ръката на Алфредо, после на Роб. — Има някои неща, които бих искал да обсъдя и с двамата ви, както и с господин Деравенел.

Четиримата мъже се намираха в кабинета на Едуард в „Деравенелс“. Той каза:

— Струва ми се, че ще ни бъде по-удобно близо до прозореца, където всички ще можем да седнем — прекоси стаята и се настани на канапето, а останалите го последваха и всеки седна на фотьойл близо до дивана.

— Между впрочем, инспекторе, имате ли вече резултатите от аутопсията?

— Да, господин Деравенел. Господин Мастърс е починал, вследствие поглъщане на отрова от растението дигиталис.

— То не е ли лекарство за сърце? — изненадан попита Боб Аспен, поглеждайки към детектива. — Не допусках, че може да се умре от него. Майка имаше болно сърце и миналата година лекарят ѝ предписа дигиталис.

Роб Аспен гонеше четирийсетте, бе приятен на вид, изглеждаше много по-млад от годините си и се обличаше с известна елегантност. Жените го намираха за привлекателен, искаха да се грижат за него, но засега бе успял избегне брака и още бе ерген.

— Наистина е лек за сърце, господин Аспен — отговори инспекторът. — И това бе едно от нещата, за които исках да поговорим. Известно ли ви е господин Мастърс да е страдал от сърце?

— Не мисля — отговори Алфредо, — но Аспен знае по-добре от мен, понеже през цялото време работи тук, в Лондон. Аз идвам от Италия и се връщам в Карара, ако бъда точен.

Роб възкликна:

— Напълно съм убеден, че беше в цветущо здраве. Поне така изглеждаше. От друга страна, как да бъда сигурен? Бяхме колеги във фирмата, а не близки приятели и той не е споделял с мен. Със сигурност госпожа Мастърс ще е наясно със здравословното му състояние.

Инспекторът кимна, облегна се на фотьойла със замислено изражение. След съсредоточен размисъл бавно продължи:

— Госпожа Мастърс твърди, че съпругът ѝ не е имал болно сърце и по тази причина не е взимал лекарство от дигиталис. По този въпрос беше категорична. Разговарях и с лекаря му, доктор Фортескю, и го посетих в кабинета му. Всъщност проведохме продължителен разговор. Не можа да обясни причината, поради която господин Мастърс е приемал дигиталис. Той също е смаян. Със сигурност не го е предписвал, понеже господин Мастърс не е страдал от сърдечна болест. Лекарят бе съвсем категоричен по този въпрос.

— Да не би и друг доктор да го е лекувал, инспектор Лейдлоу? — запита Едуард, като погледна твърдо полицаая. — Може Обри Мастърс да е потърсил и второ мнение, ако е смятал, че има здравословен проблем, а естествено не е искал да обиди доктор Фортескю. А може би не е желал съпругата му да научи, че има проблеми със сърцето и тайно да е посетил друг общопрактикуващ лекар или специалист.

— Или за някаква друга болест — предположи Роб.

— Какво намеквате, господин Аспен? — попита инспекторът и обърна очи към говорещия.

— Току-що си припомних нещо... — Роб остави изречението си незавършено и поклати глава. — Не, не, не е съвсем свързано с темата, не си струва да го споменавам.

— Кое? — попита детективът.

— Една забележка, която направи пред мен Мастърс преди около шест месеца. Тогава ми се видя странна и крайно необичайна, неприсъща за него. Като гръм от ясно небе измърмори, че животът на жените бил много по-лесен, че единственото, което се налагало да вършат, било да се излежават, а мъжете да се грижат за всичко — Роб поклати глава. — Изглежда онзи следобед не съм бил много досетлив, та не схванах намека отначало, не и докато не се изхили и не ми смигна. Честно казано, бях изумен. Дойде ми на ум, че говори за собствената си... сексуалност или по-точно, бих казал, нейната липса. Около седмица по-късно, носех някакви документи в кабинета му, но него го нямаше. Оставих папките на бюрото му и тогава забелязах един бележник, на който бе нарисувал няколко сърца с червен молив, по-скоро драсканици и точно под тях бе написано името доктор Алвин Спрингър. Тогава нищо не си помислих, чак сега ми дойде на ум.

— Ще проверя това име, господин Аспен. Много съм ви благодарен — отговори инспектор Лейдлоу. — Възможно е доктор Спрингър действително да е кардиолог, както личи от въпросните драсканици.

— Може да е следа, да — съгласи се Роб. — От друга страна, лекарят може да е специалист по сексуалните проблеми. Сега неколцина практикуват в Лондон, чух го от свой приятел, който страда от... е, да кажем, известна немощ. Посещаваше и психиатър и може да излезе, че доктор Спрингър лекува подобни случаи.

Едуард, който потисна внезапно напушилия го смях, погледна инспектор Лейдлоу. В същия момент забеляза весели искрици в очите на полицая, при все че изражението му бе самата сериозност.

Едуард се изправи, приближи се до бюрото си и се опита да замаскира напирания смях като кашлица. Секунда по-късно, вече напълно овладял се, каза:

— Извинете ме, съжалявам.

Инспекторът го изгледа, очевидно потискайки собствения си смях и запита:

— Имате ли нужда от вода, сър?

Едуард се върна до канапето и поклати глава.

— Не, не, благодаря, добре съм.

Лейдлоу заговори:

— Господин Аспен, много ми помогнахте. Лично ще говоря с доктор Спрингър — след като неколкократно прочисти гърлото си, продължи: — Не допускам някой от вас да знае дали не е имало и друга жена в живота му?

Едуард имаше чувството, че ще избухне в смях заради абсурдността на подобно предположение, но успя да се овладее, както сториха Оливери и Аспен. И двамата изглеждаха развеселени, колкото и той; заедно с Едуард поклатиха глави и запазиха сериозното си изражение.

След миг Едуард се обърна към инспектора.

— Ако Обри Мастърс наистина е страдал от сърце и са му предписвали дигиталис, тогава защо, за Бога, ще умре от него?

— Поел е свръхдоза, господин Деравенел. Съжалявам, че не изясних това обстоятелство в началото на разговора ни. Случайно или преднамерено, още не знаем. Това ме навежда на друг въпрос и той е за държанието на господин Мастърс. Как ви изглеждаше през изминалите няколко седмици? Тъжен? Паднал духом? Виждаше ли ви се разтревожен? Държеше ли се някак различно от обичайното? — погледът му се спря върху Алфредо.

— Беше напълно нормален, инспекторе — заяви Оливери с твърд и сигурен тон. — Всъщност, в понеделник бе в изключително добро настроение, макар че бързаше да си тръгне, имал някаква уговорка. Обясни, че не искал да закъснее за уречената среща извън кантората. На следващия ден, вторник, се сблъскахме в коридора и той се държа изключително сърдечно. Но съм длъжен да призная, че имаше разсеян вид. Това е всичко, което мога да ви кажа.

— Бе прекалено разсеян, инспекторе — намеси се Роб. — И съм съгласен с Оливери, а и аз самият смятам, че в понеделник бе в приповдигнат дух и определено си вършеше работата нормално.

Инспектор Лейдлоу кимна.

— Вероятно всичко е съвсем просто. Несъмнено е имал сърдечно заболяване, което е криел от съпругата си и от всички на работното си място. Заради него сигурно е отишъл при доктор Спрингър, който му е

предписал дигиталис. Онази нощ по всичко личи, че неправилно е отмерил дозата и е погълнал прекалено много.

— Ще има ли следствие? — попита Едуард.

— О, да, разбира се, сър. Според патоанатома ще се проведе през следващата седмица — след като се изправи, инспектор Лейдлоу им поблагодари за отзивчивостта. — Ще ви потърся, господа, веднага щом науча нещо повече.

Едуард излезе от кабинета си заедно с инспектора и го придружи по коридора към главното стълбище. Докато вървяха един до друг, Едуард заговори приглушено:

— Възможно е и да се е самоубил, нали?

— Да, наистина, господин Деравенел.

— Не познавам добре Обри Мастърс, но не ми е правил впечатление като човек, който не би преценил количеството лекарство, което поема. Бе доста точен — довери му тихо младият Деравенел. — И все пак е погълнал свръхдоза, нали?

Полицаят кимна и промълви със също толкова приглушен глас:

— Ако решите да ми съобщите за други ваши предположения или информация, можете да ме намерите в Скотланд Ярд, господин Деравенел.

Когато няколко минути по-късно Едуард се върна в кабинета си, Алфредо и Роб весело се смееха.

— Каква е шегата? — попита Деравенел, после и той се засмя. Когато най-после стана сериозен, призна: — Честно, Аспен, имах чувството, че ще експлодирам. Стоиш срещу мен и си пестиш думите, внимаваш какво ще събщиш на инспектора, дискретен както винаги. Можеше да караш направо и да заявиш, че Мастърс не може да го вдигне. Инспекторът се мъчеше да потисне собствения си смях. На часа го забелязах.

Алфредо извади носната си кърпа и изтри очите си.

— Звучеше като някоя стара мома, Аспен.

— Зная — съгласи се Роб, с огорчен вид. — Глупаво от моя страна, но се налагаше да кажа, каквото трябваше, без да ставам прекалено вулгарен.

— Инспектор Лейдлоу е симпатичен човек, веселяк, мога да ви уверя — отбеляза Едуард и отново се засмя. — Според мен би оценил една смешна история.

Алфредо се приближи до прозореца и погледна надолу към „Странд“, после обърна глава към Едуард:

— Мисля, че Мастърс може да се е самоубил заради злоупотребите.

Роб, който равнодушно се бе облегнал на бюрото, кимна.

— Ще излезе наяве през следващите няколко месеца, освен ако не потулят истината. Ще бъде чудо, ако успеят.

— В това си прав — отговори Нед, заобиколи и седна зад бюрото си. — Уверих инспектор Лейдлоу, че ще му се обадя, ако ми хрумне нещо, така че слагайте умните шапки, момчета, и мислете усърдно. Бих искал да помогна на Лейдлоу, ако мога. Мил човек е.

Алфредо отговори:

— Не вярвах на ушите си, когато Лейдлоу попита имал ли е Мастърс любовница. Можете ли да си представите — Обри Мастърс и кралицата на нощта.

— Моля те, престани — промърмори Нед и направи гримаса. — Не ми се мисли за това, право да ти кажа. По мое мнение Мастърс бе твърде странна птица, а беше и доста противен.

Роб се изсмя.

— Прав си, трудно можеш да си го представиш като покорител на женските сърца, дори и жените да не си струват. Помисли върху това.

— Боже, опази! — възкликна Нед.

27.

Той се спря, поставил ръка на дръжката на вратата на библиотеката и внимателно се заслуша, като се чудеше дали не греши. Не, не бъркаше. Чуваше как някой хлипа, но се поколеба за момент, преди да влезе. Не бе сигурен кого ще завари вътре, но който и да беше, явно бе силно разстроен.

Едуард тихо отвори вратата и надникна в продълговатата, елегантна стая. На сумрачната светлина зелените стени изглеждаха още по-мрачни в този ранен час. Независимо от това, веднага разпозна сестра си. Мег се бе привела над махагоновата маса за четене, обронила глава в дланите си и плачеше, сякаш сърцето ѝ се късаше.

Изведнъж го заля обич и тревога за петнайсетгодишното момиче, затова влезе в стаята и леко затвори вратата зад себе си.

При все че бе висок и широкоплещест, Едуард се движеше гъвкаво и грациозно; бе изминал безшумно половината разстояние, преди Мег да вдигне глава и да го забележи.

Изведнъж тя скокна, притича през помещението и се хвърли насреща му. Той разтвори ръце и силно я прегърна, притисна я закрилнически към себе си.

Тихо, със спокоен и сърдечен глас се опита да я утеши, докато галеше косата ѝ. Подобно на мнозина едри мъже Едуард Деравенел бе с меко сърце и нежен, особено към жените и по-младите си братя и сестри.

След няколко минути хълцанията отслабнаха и като се наведе над нея, той повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Твърде много сълзи за красиво момиче като теб, Мег. Е, за какво е всичко, скъпа моя? Защо плачеш така неутешимо?

— Не зная — започна тя с треперещ глас и поклати глава. — Струва ми се, че съм обезпокоена... — тя замлъкна, стисна устни и сълзите отново закапаха и като порой се спуснаха по страните на лицето ѝ.

— Навярно и поуплашена, подозирам — като се наведе над нея, Едуард изтри сълзите ѝ и я целуна по челото. После извади от джоба

си носна кърпа и ѝ я подаде с думите. — Хайде, издухай си носа, нека да седнем и да поговорим.

Тя кимна, взе кърпата, послуша го и се върна до кръглата маса за четене. Едуард я последва, хвърляйки поглед около стаята, и си каза колко тиха и приветлива е в тази слънчева съботна утрин. Стените бяха покрити с тъмнозелена дамаска, на чийто цвят контрастираха белите прозорци, гипсовите корнизи, вратата и мраморната камина и редицата боядисани в бяло библиотечни шкафове. Те бяха пълни със стотици томове, трупани от предците му. С тъмнозелените си копринени завеси, ориенталски килими и кожено канапе, покрито с мека индийска постилка, носеше определено мъжки дух, но не натрапчиво.

Едуард издърпа един стол близо до Мег и седна.

— Кажи ми какво те тревожи, скъпа моя. Може би ще мога да помогна.

— Като че ли беше прав, като каза, че съм изплашена, Нед. Напоследък се случиха толкова ужасни събития — прекалено тежки за нашето семейство, та да може да ги понеса. Татко и Едмънд бяха убити, чичо Рик и Томас — и те, после нападнаха теб. Можеха да те погубят с всички тези удари по главата — дълбока въздишка се отрони от устните ѝ, преди да продължи. — Сякаш Грант са се зарекли да избият всички мъже от нашия клан, да ни оставят беззащитни — семейство само от жени.

Когато произнесе тези думи, кръвта на Едуард се смрази, но независимо от това той ѝ се усмихна и я подкачи.

— Ти и мама сте амазонки, кралици воители. Никоя от вас не е безпомощна, Мег. Точно обратното — изрече го със спокоен тон, после, като забеляза, че тя се смръщва, добави: — Не се опитвам да омаловажа казаното от теб, но запомни, че всеки преживява трудни времена. Животът е много тежък, знаеш, и често ти нанася удари право в лицето. Най-важното е да се научиш как да оцеляваш, да отвърнеш на удара, да отстояваш своето. Така сме длъжни всички да постъпваме.

— Зная, трябва да съм смела — промълви тя. — Ще се постарая — тя съсредоточено изгледа брат си. — Безпокоя се за Джордж и Ричард и за теб, също, Нед, за твоята безопасност.

— Послушай ме, скъпа Мег. Никой от клана Грант няма да ме унищожи. Ще ги победя, не знаеш ли? — той ѝ се усмихна и ярките му сини очи блеснаха. — Колкото до Джордж и Ричард, Грант няма да

застраши децата. — Когато думите се отрониха от устата му, осъзна с тягостно чувство, че биха го сторили, ако им се наложи, за да постигнат целите си.

В желанието си да я успокои, той настоя:

— В пълна безопасност си, Мег, ти и момчетата тук, в къщата, заедно с майка и слугите. И с мен. Не забравяй, и аз живея тук.

— Ходиш на работа с тях и отново могат да ти посегнат.

— Да, денем работя в „Деравенелс“ и излизам нощем, но сега имам двама телохранители — Уил и Джони. Освен това, дълбоко се съмнявам, че Грант ще предприемат каквото и да е в близко бъдеще. Ще са много глупави, ако го сторят.

— Надявам се, че няма. Обичам те, Нед, както и Джордж, и Ричард — тя се усмихна. — А той те обожава, твоята малка Рибка.

— Да, зная, и аз чувствам същото към него, към всички вас и наистина не бива да се безпокоиш за онези от Грант.

— Кога ще престанат да ни причиняват зло?

— Скоро.

— Откъде знаеш?

— Ще ги принудим да спрат. Невил и аз ще сложим край на това.

— Защо ни карат да страдаме?

— Дълго е за обяснение. Преди всичко заради пари и власт. Преди шейсет години са ги откраднали от нас, от нашия клон на фамилията, и отчаяно са се вкопчили във властта. Но със сигурност ще я загубят, а ние ще я спечелим. Ще си поискаме каквото по право ни се пада.

Петнайсетгодишната девойка го погледна и очите ѝ светнаха.

— Обещаваш ли ми, Нед?

— Заклевам се, Мег, и искам да освободиш главницата си от тези тревоги. Искам да ми го обещаеш.

— Обещавам — седна на стола и промълви с треперещ глас: — Мъчно ми е за татко и Едмънд.

— И на мен, и наистина разбирам болката и скръбта ти, Мег. Искам да ти доверя нещо — Нед се наведе по-близо и изрече полугласно: — Нося ги в сърцето си. Завинаги. И с теб трябва да е така. Хубаво е да се връщаш при тях, към спомените, когато бяха сред нас, когато бяха част от живота ни.

Тя бавно кимна.

— Така ще постъпя. И зная, че никога няма да ги забравя — протегна ръка, пое дланта му в своята и я стисна.

— Кълна ти се, че винаги ще те пазя — окуражи я Нед.

— А аз ще бъда до теб — отвърна тя и наистина го мислеше. Няколко години по-късно щеше да докаже верността си и лоялността никога нямаше да я напусне.

— Всичко ще бъде наред, цялото семейство ще бъде наред. Вярвай ми, от Грант няма да остане и спомен.

— Кога?

— Казах ти, скоро. Обаче виждам, че искаш да бъда по-точен. Невил е уверен, че до няколко месеца ще ги изместим. До лятото твърди, че аз ще управлявам „Деравенелс“. Сега, Мег, разкажи ми как минават дните ти тук? Харесва ли ти да живееш в Лондон?

— Предпочитам „Рейвънскар“. Искане ми се да бяхме там.

— Е, ще отидем за Великден, как ти се струва, момичето ми?

— Мама ли ти каза?

— Не. Сега го реших, на момента. Нека известно време бъде наша тайна. Разкажи ми сега за Пердита Уилис: допада ли ти както миналата година?

— Да. Всъщност, повече. Обича ботаниката, колкото и аз, и ми преподава толкова много нови и интересни неща. Учих от една особена книга, преди да се натъжа и заплача. Искане да я разгледаш, да видиш какви хубави илюстрации има — издърпа една голяма книга пред себе си и сподели: — Намерих я в библиотеката в „Рейвънскар“ и ме омая. Както и Ричард. Все твърди, че е негова, че му принадлежи.

— И защо? — попита Едуард, някак си развеселен от това как малкият Рибчо отстоява своето.

— Защото на нея пише името му — тя разтвори книгата и показа на Нед избелелия етикет с името на собственика на една от първите страници. На красива гравирана медна плочка пишеше: Ричард Деравенел.

Свел поглед над страницата, която Мег му показваше, Едуард ненадейно осъзна колко е стара книгата. Съвсем от началото на викторианската епоха. Несъмнено бе безценна. В този миг Едуард си припомни историята за починалото момче и възкликна:

— Това е бил друг Ричард Деравенел, дори не и татко, много години преди нас. На плочката е неговото име, сигурен съм. Починал е

горе-долу на твоята възраст, Мег, от тифус, доколкото зная. Цялото му име е било Ричард Мармадюк Деравенел. Книгата е била негова, за мен няма съмнение.

Едуард разгърна страницата и зачете:

— Какво необичайно заглавие — възкликна той. — „Пагубни цветя“... колко страховито — хвърли към сестра си озадачен поглед.

— Разказва за смъртоносни цветя, толкова отровни, че могат да убият човек. Много са, растат във всички градини. Но моля те, обърни внимание на илюстрациите, великолепни са.

— Повече от прекрасни са, Мег — отбеляза Нед, докато разгръщаше листовите на книгата. — Тези акварели са просто превъзходни, наистина.

Едуард се загледа в двете страници, които се разтвориха пред него. Вцепени се. Отляво имаше рисунка на издължено и стройно напръстниче, а от дясно с дебели букви бе изписано името му:

НАПРЪСТНИЧЕ (ДИГИТАЛИС)

Отново прочете заглавието, едва вярваше на очите си. Дигиталис, още веднъж прочете той и прикова очи към обясненията, които следваха по-долу. Изумен и развълнуван, Едуард зачете с широко отворени очи:

Обикновеното напръстниче расте във всяка викторианска градина. Любимо цвете е на всички. Високо и изящно, има много други имена, като „елфически напръстник“, „вълшебни ръкавички“, „самодивски камбанки“, „мъртвешки пръсти“, понеже цветовете му наистина приличат на пръстите на ръкавица. Странните му имена произхождат от Британските острови, където древните народи вярвали, че малките цветчета на растението представляват пръстите на елфи, и оттук идва името му „ръкавички“, тоест ръкавиците на малкия народ. Красивото и ярко напръстниче често е наричано „мъртвешки пръсти“, не само заради формата си, но и поради отровата, която се съдържа в него. Латинското му наименование дигиталис, означава пръст или напръстник.

Прекрасен естествен елемент от викторианската градина, така нежен, изящен, но при поглъщане — фатален.

Мили Боже! Едуард седеше неподвижен, замръзнал на стола си, като не откъсваше поглед от книгата, не искаше да вдигне глава в този момент. Знаеше, че Мег нетърпеливо чака мнението му за книгата, иска да говорят за нея. От своя страна имаше нужда да помисли. От това ли е умрял Обри Мастърс? Напръстничета ли е ял? Нима са били смесени с вегетарианската му вечеря? Нещастен случай? Самоубийство? Убийство? Кое от всичките?

Мислите му препуснаха. Ако Мастърс е бил отровен, кой го е сторил? И как извършителят е успял да постави напръстничетата в храната му?

— Нед, Нед — възкликна Мег, — какво има? Защо толкова се заинтригува точно от напръстничето?

Най-после той вдигна глава и се насили да се усмихне.

— Защото е толкова странно, нали, толкова красиво цвете, а тъй смъртоносно. Сега разбирам заглавието на книгата.

Уил Хаслинг чакаше Едуард в библиотеката на „Уайтс“, мъжки частен клуб в Уайтхол, където той и баща му членуваха. Смятаха го за най-известния клуб в Лондон и мнозина вярваха, че е първият, отворил врати, че в началото, през 1693, е бил шоколадова къща и че Поуп и Суифт^[1] били сред редовните му посетители. Действително беше бастион, достъпен само за мъже, където членовете му ходеха да се хранят, пият, пушат, играят хазарт или бiliarд и да четат. Жени не пускаха. Всъщност нито една не искаше да влиза в него, за предпочитане беше мъжете да си имат място, където да ги оставят да правят каквото си знаят.

Докато чакаше приятеля си, Уил прелистваше „Таймс“, но му омръзна да чете и го върна на масата, където оставяха вестниците, след като са ги прегледали.

Тъкмо се обръщаше, за да се върне на стола си и Едуард като вихър влезе в помещението, но забави крачка, като забеляза, че присъстват неколцина от по-старите членове. През почивните дни

обикновено клубът беше пуст, понеже всички заминаваха за провинцията.

— Съжалявам, че закъснях — извини се Едуард и стисна ръката на Уил.

— Няма нищо, но да влезем ли да обядваме? Умирам от глад.

— Ами, хайде.

Двамата млади мъже напуснаха библиотеката, прекосиха просторното фоайе с мраморен под и тъмни махагонови мебели и влязоха в трапезарията.

След като се настаниха и си поръчаха по чаша шампанско, Уил погледна към Едуард и заговори:

— За мен е приятна изненада. Не се надявах да те видя днес, особено след като сме поканени утре да обядваме с Невил и Нан.

— Зная, но освен нас и Джони, ще присъстват Нан и дъщерите ѝ, майка ми, братята и сестрите ми. Ще бъде неделен семеен обяд и честно казано, не мисля, че ще имаме възможност да си поговорим насаме.

— Какво имаш предвид, Нед? Тревожи ли те нещо?

— Не бих казал, че ме тревожи, по-скоро ме гложди.

— Не съм съвсем сигурен, че те разбирам.

— Майка ти отглеждаше ли напръстничета в градината си, когато беше малък?

— Да, и тези цветя още растат в „Комптън Хол“ — Уил изглеждаше озадачен, затова попита: — Накъде биеш?

— Садил е дигиталис и той продължава да краси цветните градини.

Напълно объркан, Уил поклати глава.

— Хайде, Нед, не говори със заобикалки.

Кратко и точно, Нед му разказа за книгата от „Рейвънскар“ и какво е открил за обикновеното напръстниче тази сутрин.

— Листата и семената на това растение са много отровни и смятам, че някак са попаднали в храната на Обри Мастърс. Нали никой не знае да е боледувал от сърце?

— Не — отговори Уил и замълча, защото сервитьорът се приближи с чашите им с шампанско. Когато останаха сами, чукна чашата си в тази на Едуард и каза: — Наздраве.

Едуард бързо продължи:

— Тази сутрин телефонирах на Невил, за да обсъдя с него въпроса, но бе заминал за един ден в провинцията заедно с Нан. Затова ще му разкажа утре преди обяд, ако е възможно.

Настъпи миг тишина и двамата се спогледаха.

Накрая Уил попита:

— Допускаш ли, че нашата група има нещо общо с дигиталиса в храната на Мастърс? Ако изобщо е имало нещо нередно в нея.

— Не зная. Пък и как ще попадне?

— Бог знае — промърмори Уил и поклати глава.

Късно същия следобед, когато пристигна в дома на „Чарлс стрийт“, Едуард тръгна да търси майка си. Откри я в стаята на баща му да работи на бюрото и когато отвори вратата и влезе вътре, Сесили вдигна поглед към него.

— О, здравей, скъпи — поздрави го тя, усмихвайки се на най-големия си син. — Приятен ли бе обядът с Уил?

— Да, много приятен, благодаря. В неподходящо време ли ти се натрапвам, майко, или имаш няколко свободни минути? Като че си потънала до гуша в сметките.

— Не, могат да почакаат, аз също се надявах да си поговорим, Нед.

— За нещо конкретно ли? — попита той, влезе и седна на стола в близост до бюрото.

— Не, за общи теми, нищо определено. А ти?

За миг очите му се спряха на купчината сметки върху бюрото. След секунда той отговори:

— Защо татко никога нямаше пари? Все пак беше на висок пост в „Деравенелс“ — помощник-управителен директор. Сигурно е получавал прилична заплата.

— Всъщност, не. Естествено даваха му заплата, но не беше толкова много, в което мога да те уверя.

— А баща му и дядо му? Не са ли му оставили някакви пари?

— Те също получаваха ниски заплати, а и от време на време Грант ги лъжеха с дивидентите, точно както мамеха и баща ти впоследствие. Наистина имаше малка годишна рента от баща си, която

сега получавам аз. Баща ти някак успяваше да плати за поддръжката и ремонтите на „Рейвънскар“, но не и на прислугата.

— Ти им плащаш надниците, зная, майко, както и издържаш домакинството. Разбирам всичко това — Едуард поклати глава. — Толкова нечестно, нали? Грант ни крадат от цяла вечност. Лишават ни от парите ни, но за щастие не и от духа и гордостта ни.

— Истина е. И така продължава вече шейсет години, да бъдем точни — отговори огорчено тя.

— Ще поправа това — възкликна той. — Кълна ти се.

— Надявам се, че ще успееш и не от алчност, а защото „Деравенелс“ по право принадлежи на йоркширския клон на фамилията, винаги е било така. Мисля, че е дошло време за малко справедливост.

— Невил и аз ще го постигнем, майко, не се безпокой.

Сесили се облегна на широкото кожено кресло и замислено погледна сина си, после заговори:

— Самата аз мислех за пари. Искам да ти купя къща в Лондон, на Мейфеър, близо до тук и се питам как да го направя. Всъщност, възнамерявах да го обсъдя с Невил.

— Но, майко...

— Никакви „но“, Едуард. Голям мъж си, имаш личен живот и смятам, че е време да имаш собствено домакинство, свой отделен дом. Не си ли съгласен?

— Е, да. В известен смисъл. Уил ми спомена същото няколко пъти и днес на обяд ми съобщи за свободен апартамент в Олбъни. Питаше се дали се интересувам.

Сесили поклати глава.

— Този апартамент в Олбъни няма да е подходящ за теб, не е достатъчно голям. Не, според мен къща на Мейфеър ще бъде по-удобна при дадените обстоятелства.

— Но тя ще струва скъпо, не искам да харчиш от наследството си...

— Тихо! — тя вдигна ръка. — Имам идея как по друг начин да платя за къщата. — Стана, заобиколи бюрото и продължи: — Ела с мен, Нед, искам да ти покажа нещо.

В мазето бе мрачно, особено когато майка му забърза към рафтовете с вино. Изведнъж Нед осъзна, че тя се е отправила по посока на избата, затова попита:

— Електрическата крушка не е много ярка. Да отида ли да поискам от Суинтън свещи?

— Няма нужда, има няколко близо до избата, както и кутия кибрит.

Когато настигна майка си, тя вече палеше свещите, обяснявайки:

— Искан да отвориш избата, Нед, нека ти кажа кода.

След секунди тежката врата на просторната изба се отвори и Сесили пристъпи към Едуард и посочи към две тъмнозелени кожени кутии и една друга, по-голяма, изработена от тъмносин бокс. До тях се намираше и по-малка, четвърта в избледняло червено.

— Нека ги занесем горе, където светлината е много по-силна. Ще взема синята и червената кутия, те са по-леки, Нед.

— Боже, зелените са по-тежки, отколкото предполагах! — Нед тръгна през мазето след майка си и добави: — Ако са това, което мисля, сигурно са чистилището.

Сесили се засмя, но не отговори нищо, докато се изкачваше към антрето.

— Предлагам да отидем във всекидневната, там светлината е по-подходяща — отбеляза тя и тръгна напред. Като остави двете кожени кутии на един стол, посочи на Нед канапето. — Сложи онези там. Нед, скъпи, отвори ги, моля те.

Той я послуша и ахна, когато извади първата диадема.

— Велики Боже, майко, невероятна е! — извика той, поставил бижутото между дланите си, завъртя го леко, като наблюдаваше как диамантите проблясват на светлината, стотици камъни, уловили цветовете на дъгата. — Страхотно, майко, диадемата е неповторима!

— Уникална е — промълви тя. — Принадлежеше на майка ми.

Нед я върна обратно в кутията и извади втория накит. Отново възкликна при красотата му.

— А чия е тази?

— Моя — отговори майка му. — Баща ми я купи за сватбата ми, а третата диадема ми остави най-добрата приятелка на майка ми, Клариса Мейс. Тя нямаше деца и ми я завеща заедно с това

диамантено колие — докато говореше, Сесили му показваше двата накита и той доби изумен вид.

— Майко — заговори накрая, — тук има малко състояние!

— Зная. Пазих тези диаманти за черни дни, а сега ще ги продам и ще ти купя къща. С останалите пари ще платя на слугите ти.

— О, майко, срамота е да продаваш тези скъпоценности, те са семейно наследство. Ами Мег? И тя ще има нужда от диадема за сватбата си.

— Ти ще ѝ я купиш, Нед, когато му дойде времето. Тези ще бъдат продадени, за да имаш собствен дом. Тонът ѝ не допускаше възражения.

[1] Александър Поуп (1688 — 1744) — английски поет; Джонатан Суифт (1667 — 1745) — английски писател, най-известен с „Пътешествията на Гъливер“. — Б.пр. ↑

28.

Едуард стоеше на прага на оранжерията в къщата на Невил в Челси и наблюдаваше как братята му играят с братовчедките си Изабел и Ан.

Двете момиченца изглеждаха очарователно с тъмносините си вълнени рокли и големи бели сатенени панделки на главите. Братята му бяха елегантно облечени, с бричове до коленете и сака, черни чорапи и лъснати до блясък черни обувки.

Заобиколени от растения и цветя в слънчевата светлина, изливаща великолепието си през множеството прозорци, децата представляваха сцена, която предизвика усмивка на лицето на Едуард. Джордж оживено обясняваше нещо надълго и нашироко и определено бе приковал изцяло вниманието на Изабел. Ан сериозно разговаряше с Ричард, който кимаше с глава, истински развеселен. Сърцето на Нед леко трепна — бяха така млади, толкова уязвими.

Чул стъпки в коридора, Едуард се обърна и се усмихна на приближаващия се Невил.

Той застана до Нед на прага, постави ръка на рамото на братовчед си и двамата застанаха, загледани в децата. След минута Невил тихо заговори:

— Бъдещето, Нед... те са бъдещето на двете ни семейства, сплотени като едно и сме длъжни да ги защитаваме на всяка цена.

— Съгласен съм, напълно си прав — тихо отвърна Нед. — Трябва постоянно да ги пазим. Грант не биха се спрели пред нищо.

— За нещастие имаш право. Съжалявам, че трябваше да се оттегля, за да приема едно телефонно обаждане, и то точно, когато ти пристигна — Невил хвърли поглед около себе си. — Предполагам, че Сесили и Мег са отишли нанякъде с Нан.

Нед кимна.

— Във всекидневната са.

— Добре. Ще се отделим ли в библиотеката да изпием по чаша шампанско преди обяд? Уил и Джони са вече там и ни очакват.

— Защо не?

Двамата мъже тръгнаха по коридора, но точно преди да стигнат библиотеката, Едуард спря, хвана Невил за ръката, така че и той остана на място.

— Да, Нед, какво има? — попита той.

— Трябва да поговорим. На четири очи.

— Тогава кажи ми сега, докато сме насаме. Безпокои ли те нещо?

— Не, не, само се питам. За дигиталиса. Знаем, че Обри Мастърс е умрял от свръхдоза, но съм убеден, че отровата е била в храната му, във вегетарианската му вечеря, ако бъда точен.

— О, няма.

— Да. Нека ти разкажа за книгата „Пагубни цветя“ — Едуард набързо осведоми Невил за откритието си от предния ден и за заключението, до което е стигнал за наличието на напръстниче във вегетарианската смес.

— Разбирам мисълта ти — отвърна Невил и кимна. — Но спомена, че се питаш... за какво точно?

— Имаме ли ние нещо общо с отравянето на Мастърс с дигиталис?

Невил не отговори. Просто стоеше, висок, елегантен и невъзмутим, взираше се в Нед, сините му очи бяха спокойни, сериозното му лице не изразяваше никакви чувства.

Нед, облегнат на колоната, бе не по-малко спокоен. Чакаше.

След минута, продължила цяла вечност, Невил отговори:

— Обещах ти да отмъстя за убийството на бащите и братята ни, братовчеде.

Нед кимна разбиращо, лицето му бе лишено от всякаква емоция, очите му съсредоточено бяха приковани в тези на братовчед му. После протегна ръка, пое дланта на Невил и отрони с тих глас:

— Вярност навеки — повтори той семейния девиз.

Сесили Деравенел се наслаждаваше на обяда у племенника си в Челси. Прекрасната терасовидна къща с изглед към Темза бе очарователно място за този неделен обяд. И понеже се бе събрало семейството, на нея ѝ бе още по-приятно. Колкото до Уил Хаслинг, тя открай време го възприемаше като член на семейството, като още един син, познаваше го от години и искрената му преданост и лоялност към

Едуард стопляше сърцето ѝ. Да, беше им близък, в това нямаше съмнение.

Очите ѝ се плъзнаха около масата, спряха се за миг на племенника ѝ Джони. Милият той, с такъв благороден характер, човек с чест и достойнство, любимеца на Нед. Погледна Невил. Колко си приличаха по външност двамата братя, определено носеха чертите на Уоткинс, както и самата тя: тъмна коса, светли очи, изящна костна структура.

Невил сега бе най-старшият мъж в семейството и на него щеше да разчита в много отношения. Досега брат ѝ Рик бе управлявал делата ѝ, но сега беше мъртъв и синът му щеше да я съветва по тези въпроси. Едва миналата седмица му спомена, че Нед се нуждае от издръжка. Той се съгласи. Тя имаше доверие на Невил, нямаше причини да не е така. В края на краищата бе неин племенник, най-богатият магнат в Англия, човек с власт. Това бе неговата тайна, властта му. По-точно тайната се криеше в любовта му към властта. Сам онзи ден го бе изтъкнал пред Нед, а той се бе разсмял и отговорил:

— Да не мислиш, че не зная?

Двамата се бяха засмели, с което темата бе приключена. Тя познаваше добре сина си, бе съвсем наясно, че преценките му и мъдростта му не съответстват на годините му. С Невил до себе си Нед щеше да успее да оглави „Деравенелс“, беше само въпрос на време. От казаното от него разбираше, че навярно ще стане по-скоро, отколкото тя очакваше. Нищо не ѝ оставаше, освен да чака. Желаше положението им да се промени, искаше децата ѝ да бъдат в безопасност, недосегаеми за вероломните Грант.

Сесили се усмихна, когато очите ѝ се спряха върху Ан, по-малката дъщеря на Невил. Бе нежно дете с деликатна красота, интелигентно и жизнено. Ан обожаваше Ричард; ходеше по петите му като вярно кученце. Ричард като че нямаше нищо против вниманието ѝ, отнасяше се отзивчиво и я закриляше.

Ан седеше срещу Сесили и като че прочела мислите на леля си, заяви с ясения си, звънлив глас:

— Ричард и аз ще се оженим, лельо Сесили.

Всички на трапезата изненадани погледнаха към Ан, донякъде развеселени. Вълна от веселие премина през възрастните.

Ричард се обади:

— Но няма да е скоро, мамо. Чак като пораснем.

— Но, разбира се, Дик, разбираме това — промълви Сесили и се усмихна топло на най-малкото си дете.

Нед заговори:

— Браво, момчето ми. Правилно е отрано да предявиш претенциите си към младата дама. Само ми обещавай едно.

— Какво е то? — тържествено попита Ричард, а сиво-сините му очи станаха сериозни.

— Обещавай ми, че аз ще ти стана кум.

Ричард грейна, обръщайки лице към своя герой, и ентусиазирано кимна.

Да не остане назад, Джордж заяви на малкото момче с извънредно тържествен тон:

— А пък аз ще се оженя за Изабел.

Изабел вдигна поглед към него, силно се изчерви и не отговори нищо. Но изглеждаше доволна, при все и донякъде изненадана.

— Велики Боже, какви неочаквани съобщения — откликна Сесили, погледна средния си син, после се усмихна на Изабел.

Момичето отвърна на усмивката ѝ, загледа Джордж с влюбени очи, а на лицето ѝ се изписа еуфория. Погледна срамежливо към майка си.

Невил отбеляза с леко развеселен тон:

— Какви изявления, Сесили! А още никой не е поискал разрешението ми.

Нед отметна назад глава и избухна в смях.

— Нито на майка ми, нито моето — избъбри той, а непринуденият му смях зарази и останалите на масата.

Ричард доби леко смутен вид и хвърли умолителен поглед към брат си.

Нед отговори на часа:

— Когато пораснеш, Дики, можеш да поискаш от чичо Невил ръката на Ан и да се ожените. Колкото до мен, отсега ти давам позволенията си.

— Ами аз? — настоя Джордж, който никога не допускаше да остане назад. — Даваш ли ми разрешението си, Нед? Преди всичко съм по-голям от Ричард, а Изабел е по-възрастна от Ан.

„Да, и е наследница на огромно състояние — помисли си Нед, — ако Нан не роди син.“

— Разбира се, че имаш позволенията ми — най-последно отговори Нед и се усмихна на Джордж. Но не можеше да не си каже, че брат му проявява доста съмнителни качества, едно от които бе алчността. „По-добре да го държа под око — помисли си Нед. — Може да причини неприятности, когато порасне.“

Музиката го заливаше на вълни, успокояваше сетивата му; почувства как бавно напрежението изчезва от раменете му и накрая се отпусна на мястото си. Какъв благословен покой... да забрави тревогите, да се потопи в света на тези вълнуващи звуци — музиката бе като магия, отнасяше го в някаква друга вселена.

Едуард бе заедно с Лили в концертната зала „Бекстейн“ на „Уигмор стрийт“ и слушаше неделния вечерен концерт. Обичаше музиката също като нея, а тази вечер тя бе прекрасна. Избраният опус бе Концерт за пиано номер две в до минор на Рахманинов, любим и на двамата.

Втората част бе към края си, кресчендото го поглъщаше; той се остави да потъне във водовъртежа му, да се потопи във великолепието му. Толкова много тревожни мисли, които пробягваха през съзнанието му, се стопиха и той изцяло се отдаде на музиката.

Изведнъж тя свърши. Всички се изправиха на крака и ръкопляскаха. Лили се наклони към него и прошепна:

— Не беше ли вълнуващо, скъпи?

— Поразително — отговори той. — Благодаря ти, че ме доведе.

Тя му се усмихна с обожание и прошепна:

— Кого, ако не теб? Каж ми.

Той само се засмя. С покровителствен жест я изведе от залата и я поведе към улицата, където ги чакаше каретата, която тя бе наела за вечерта.

За да се отърве от Джони и Уил, своите телохранители, тъй като искаше да остане насаме с Лили тази вечер, предния ден обясни на майка си точно къде отива и добави:

— Приятелката ми е наела карета. Ще бъда в пълна безопасност, майко.

След кратък размисъл тя се съгласи, извини се и излезе от стаята. Върна се минута по-късно и му подаде десет гвинеи^[1].

— Но, майко — запротестира той, ала тя с жест спря думите му, обяснявайки му, че трябва да получава издръжка всяка седмица и че го е уредила с Невил.

— Заведи госпожа Овъртън на вечеря след концерта и бъди джентълмен, както винаги, Нед.

Така че се отправиха да вечерят в хотел „Савой“ и той бе развълнуван, че за първи път може да заведе някъде Лили и сам да плати.

Когато седнаха в каретата, ѝ разказа за обяда предния ден у Невил и тя искрено се забавлява с историята как Ан обявила, че тя и Ричард възнамеряват да се оженят. Смяха се по целия път до хотел „Савой“, развеселени от детските лудории.

Хората обръщаха глави след тях, когато влязоха във фоайето на хотела. Бяха прекрасна двойка, той — така висок и мъжествен, тя — красива и изящна, елегантно облечена с моден костюм в тъмно синьо-виолетово. Когато се настаниха в салона с изглед към Темза, Нед поръча уиски за себе си и лимонада за Лили.

Вече седнали, Нед попита:

— Как се чувстваш, скъпа Лили?

— Здрава съм, Нед, благодаря. Моля те, не се тревожи толкова за детето. Наистина сутрешните прилошавания са неприятни, но иначе съм добре. Честна дума.

Той ѝ се усмихна и докосна с пръст бузата ѝ.

— Така и изглеждаш — в прекрасна форма.

Докато отпиваше от уискито със сода, Едуард ѝ разказа за диадемите, които майка му притежаваше и как се готви да ги изпрати на някои бижутери, за да ги оценят и продадат.

— Настоява да го стори, Лили, за да финансира покупката на къща за мен. На „Мейфеър“. Разбрах, че вече е огледала една на „Бъркли скуеър“ и смята, че е идеална за мен. Иска да имам собствен дом.

Лили кимна, усмихна се и му съобщи, че е харесала една за себе си на „Саут Одли стрийт“, която обмисля да закупи. Но знае, че няма да е уместно. Последното, което би поискала е той да си помисли, че се опитва да се прилепи за него, заради детето, което очаква.

Нед подхвана:

— Изглежда се готвеше да ми кажеш нещо, Лили, но после се отказа. Какво беше?

— Нищо — излъга тя и продължи: — Ще погледнем ли менюто, поогладнях.

Той кимна и даде знак на сервитьора, който след миг застана до тях. Подаде им листата, препоръча някои блюда и се отдалечи.

Лили заговори:

— Мисля да взема писия от Довър: лека е.

— Също и аз. А какво би искала за първо?

— Всъщност нищо. Е, може би чаша бульон. Установих, че ако ям нещо тежко, после страдам от лошо храносмилане.

Той се усмихна, наклони се към нея и прошепна:

— Бедната ти... Нямам търпение да видя детето ни, да я прегърна.

— О, вече си определил пола, така ли? Момиче, а?

— Ами знаеш колко обичам жените — отговори той, преди да успее да се спре; искаше му се да си отхапе езика, изведнъж доби виновен вид и някак безпомощно поклати глава.

Като умна жена, Лили се засмя.

Едуард продължи:

— Как ще кръстим детето? Лили ли?

— Бих искала да я нарека на теб, така че предпочитам Едуина.

— Едуина Лили, как ти се струва?

— Или Едуард, ако е момче, съгласен ли си, Нед?

— Както ти поискаш, скъпа. Обожавам те, нали знаеш.

Сервитьорът се върна и взе поръчката им, те се облегнаха назад, щастливи, че са заедно в този елегантен ресторант, радваха се един на друг и на споделената вечер, на непринудеността на отношенията им.

След първото блюдо внезапно Лили заяви с тих, съвсем приглушен глас:

— Нед, искам да те помоля за нещо. За мен е много важно да го обсъдя с теб и тази вечер трябва да получа отговор.

Обезпокоен, той бързо я погледна и възкликна:

— Какво има, Лили? Нещо не е наред ли? Какво, за Бога, става?

— Не зная как да започна, защото темата е болезнена, но се опасявах... — тя пое дълбоко дъх. — Нека започна отново. Както

знаеш съм единствено дете, а родителите ми са покойници. Нямам други близки, само неколцина добри приятели, най-вече Вики. И понеже съм сама на този свят, напоследък нещо ме тревожи. Знаеш, че понякога жените умират при раждане. Безпокоя се, че може да умра. И тогава какво ще се случи с детето? С нашето бебе. Искам да зная какво мислиш по въпроса, Нед. Непоносимо ми е да си представя, че ще го дадат за осиновяване.

Поразен от думите ѝ, той също бе ужасен от мисълта, че Лили може да умре и детето им ще бъде дадено за осиновяване и да го загуби завинаги. Не се наложи дълго да мисли, преди да ѝ отговори:

— Няма да умреш, уверявам те. Ти си здрава, млада жена и добре се грижиш за себе си. И двете ще сте добре. Но ако наистина нещо ужасно се случи с теб, ако починеш при раждането, а бебето оживее, знай, че няма да допусна да го дадат за осиновяване. Никога. Моля те, повярвай ми. Заклевам ти се, че ще взема детето и ще го отгледам.

— Сам ли ще го сториш? Как ще се справиш? Ами другите жени? Един ден ще се ожениш. Една съпруга не би ахнала от радост при перспективата от незаконна дъщеричка или син. Права ли съм?

— Да, така е. Но съм убеден, че майка ми с радост ще се грижи за детето с помощта на гувернантка. И естествено през цялото време ще го виждам. Така доволна ли си?

— Да, определено! И това е отговорът, който се надявах да ми дадеш, Нед. Разбираш ли, познавам жените, зная как детето на чужда жена може да стане преграда за любовта — Лили широко му се усмихна и стисна ръката му. — Ако нещо се обърка, тогава майка ти може да вземе нещата в свои ръце. Толкова съм щастлива, че го предложи.

Той пое дланта ѝ в своята и я стисна.

— Лили, нека да не приказваме, че ще умираш... подобна мисъл ми е непоносима. Нека тази вечер да бъдем щастливи, щастливи, че сме заедно.

[1] Гвинея — английска банкнота, съществувала до 30 юни 1993 година, равняваща се на една лира и един шилинг, считана за по-изискано платежно средство от лирата. — Б.пр. ↑

29.

Едуард Деравенел не се плашеше лесно. По-скоро винаги бе спокоен и се владееше. Този следобед, докато вървеше с отмерена крачка към кабинета на Джон Съмърс, се чувстваше в мир със себе си и света. И си даваше ясна сметка защо Съмърс е изпратил да го повикат. Имаше новина.

Когато стигна до вратата на кабинета на Съмърс, почука на вратата и направо влезе вътре; ни най-малко не бе изненадан да завари инспектор Лейдлоу, седнал вътре заедно с Роб Аспен. Очакваше да го намери там.

— Здравейте, инспекторе — поздрави той и погледна към двамината други. — Добър ден, Съмърс, Аспен.

Те го поздравиха, после Джон каза:

— Елате при нас. Чакаме Оливери, след което ще започнем.

Точно в този момент Алфредо почука на вратата и влезе с видимо измъчен вид.

— Добър ден на всички — поздрави ги някак безцеремонно, прекалено небрежно и седна на един стол до Едуард.

Инспектор Лейдлоу поизбута назад стола си, така че останалите четирима да бъдат в полезрението му.

— Е, господа, тук съм, за да ви съобщя, че не ви нося много вести. Извършихме много щателно разследване относно смъртта на Обри Мастърс и стигнахме до задънена улица.

— Какво точно означава това, инспекторе? — попита Джон Съмърс, преплете пръстите на ръцете си, както му беше станало навик и се смръщи на детектива с явно недоволство.

— Няма заподозрени. Не допускаме някой да му е дал дигиталис, понеже няма явна причина някой да е искал да го убие. Водел е еднообразен живот, доста обикновен. Бракът му не е бил щастлив, отношенията със съпругата му са били студени, но в живота му не е имало други жени.

— Но нали е страдал от сърце? — запитва Роб Аспен. — Успяхте ли да откриете доктор Спрингър.

— Не е имал болно сърце, нито са му предписвали дигиталис, понеже не е имал нужда — обясни инспекторът. — Намерихме доктор Спрингър и той действително се оказа психиатър, един от последователите на доктор Фройд. Хвърли слаба светлина върху живота на господин Мастърс, при все че ни показва медицинския му картон. Обясни, че Мастърс бил обезпокоен от половата си неспособност, тревожел се, че този проблем може да повлияе на отношенията със съпругата му. Очевидно твърдо е бил убеден, че тя се чувства пренебрегната — после инспекторът добави: — Доктор Спрингър го е лекувал.

— Тогава дигиталисът ли е причина за смъртта му, или не? — малко нетърпеливо попита Алфредо. Бързаше, искаше срещата да стигне до някакво заключение, за да може да говори насаме с Едуард Деравенел.

— Да — отговори инспекторът.

— Тази сутрин извършиха аутопсията, нали? — обади се Едуард, впил поглед в служителя на Скотланд Ярд.

— Да, господин Деравенел, и мнението на съдебния патолог е смърт при злополука — Лейдлоу замълча за момент, после завърши: — По мое мнение не може да се направи друго заключение. Младшият ми партньор и аз считаме, че Мастърс неволно се е отровил с вегетарианската си храна от семена и грудки, тази, която явно консумира от години. Навярно отровата постепенно се е натрупвала. Поне така смята патоанатомът.

— Изследвахте ли тази вегетарианската смес? — Едуард наново изглежда твърдо детектива.

— Така постъпихме, но не открихме нищо, нямаше дигиталис. Виждате ли, имал е навика да си купува прясна храна няколко пъти на седмица, поне така ни увери госпожа Мастърс.

— А откъде я е купувал? — реши да попита Джон Съмърс.

— Там е бедата: не знаем — отвърна Лейдлоу и добави: — Съпругата му ни уведоми, че я донасял у дома в едноцветна, кафява хартиена торба без отличителни белези, така че няма представа от кой магазин я е купувал. Казах ви, опасявам се, че стигнахме до задънена улица. Случаят е приключен, господа. Не е имало престъпление по наше мнение.

— Благодаря ви много, инспектор Лейдлоу — учтиво каза Едуард и веднага стана, приближи се към детектива и стисна ръката му. — Аз, всички ние ценим това, което сторихте, за да разрешите случая, но предполагам, че завинаги ще остане мистерия, нали.

— Правилно, сър, така е — отговори Лейдлоу и се сбогува с тях.

Едуард последва детектива и го изпрати по коридора, както бе постъпил и преди, повеждайки го към главното стълбище. Когато стигнаха до него, Едуард каза на Лейдлоу:

— Инспекторе, ако ви е нужно нещо, помощ от какъвто и да е характер, моля обърнете се към мен. Проявихте голямо старание и чувство за такт. „Деравенелс“ и аз сме благодарни за усилията ви.

— На мен ми изглеждат нищожни, но благодаря за любезната покана. Съжалявам също, господин Деравенел, че не можахме да разнищим нападението срещу вас. И то не бе от липса на усилия.

— Друга мистерия — промълви Едуард и дари детектива с топла и сърдечна усмивка.

Минута по-късно, останал сам в кабинета си, Едуард посегна към телефона и вдигна слушалката. После веднага я върна на мястото ѝ. Защо да се обажда сега на Невил? Не бе необходимо. Вестникарчетата скоро щяха да излязат на улицата, за да предлагат последните следобедни вестници и ще крещят заглавията им. По-добре да не разбуждат духовете, реши той и зачака Оливери да дойде в кабинета му.

Той пристигна след две минути.

След като седна на един стол, Алфредо отправи към Едуард дълъг въпросителен поглед и запита:

— Е, как мислите?

— Според мен инспекторът е дяволски добър полицаи, който не е открил доказателства за убийство.

— Допускате ли Мастърс да е извършил самоубийство?

— Като се замисля, все повече се убеждавам. Навярно е сложил край на живота си, но нека приемем становището на патологоанатома, какво ще кажете?

— Но, разбира се, стари приятелю — отвърна Алфредо с безизразно лице. — Обаче между нас казано, аз намерих достатъчно доказателства, за да наредя да го обесят, удавят и разкъсат на четири,

ако беше жив. Наистина е крал, а Джек Бофилд и Джеймс Клиф наред с него. Както и служителите в мините.

Едуард се ухили.

— Значи хванахме за топките двама от още живите, а?

— Да, точно така. Отне малко ровене, но сега разполагаме с много повече доказателства да отстраним и тия двамата. Нямам търпение да съобщя на Невил Уоткинс.

Вики Форт нареди на файтона да я откара в Уайтчапел. Щом стигнаха „Хай стрийт“ тя слезе и напомни на кочияша да я почака.

Отдалечи се бързо от кабриолета, прекоси няколко невзрачни, пусти малки улички, докато се озова пред преобразена стара постройка, сега носеща името „Хадън хаус“. Почука на вратата и зачака, като поглеждаше нагоре към притъмняващото небе. Задаваше се буря и започваше да ръми.

След секунди вратата се отвори и една млада жена застана на прага и се усмихна, когато видя Вики.

— Госпожо Форт, колко се радвам отново да ви видя, и то така скоро! Фенела е в кабинета си, моля заповядайте — тя отвори вратата по-широко и покани Вики вътре.

След като закачи палтото ѝ в дрешника в антрето, младата жена каза:

— Елате, ще ви заведе в кабинета ѝ.

— Благодаря, Дора, но мисля, че зная пътя — отговори Вики и се засмя.

Фенела Фейн скочи, щом видя на вратата Вики, веднага заобиколи бюрото си и топло поздрави приятелката си.

— Нека седнем до камината — предложи Фенела. — Денят се оказа неприятно студен, освен това е и влажно.

— Не е много приятно навън — съгласи се Вики и седна на един от дървените столове, които Фенела бе придърпала до огнището. След като се покашля, заговори: — Ще мина направо на въпроса, Фенела. Взех решение. Искам да дойда и да работя с теб.

Лицето на Фенела грейна и тя възкликна:

— О, Вики! Колко се вълнувам. Наистина ще имам полза от теб.

— Това ме радва — отговори Вики и продължи: — Зная, че се преуморяваш. Мога да ти посвещавам по два дни всяка седмица. Искаш ли да идвам във вторник и сряда? Или сряда и четвъртък?

Без много да му мисли, Фенела отговори:

— Вторник и сряда е много по-добре, вторник е скоро след изминалия уикенд. По няколко контузени жени идват за помощ в понеделник и вторник — Фенела тъжно поклати глава. — Разбираш ли, Вики, мъжете им прекарват в кръчмите голямата част от неделата и като се върнат пребиват от бой съпругите си — Фенела сгърчи лице и продължи: — Някои от тези жени не са приятна гледка. Насинени очи, счупени кости.

— Притежавам някои сестрински умения — припомни Вики на приятелката си. — Спомена ми онзи ден, че ти е нужна жена, която да готви яхнии, супи, всякаква храна. Аз съм доста добра готвачка — тя се усмихна, — но ще правя каквото искаш, дори ще мия пода. Чувствам, че съм длъжна някак да помогна. Толкова нищета има тук, в Ийст Сайд.

— Вики, можеш да помогнеш много, дори и ако поемеш част от документацията, ще бъде като божия благословия. Сега, бих искала да ти спомена, че има няколко малки правила. Може ли да ти ги обясня?

— Да, разбира се, ако обичаш.

— Когато започнеш да работиш тук, няма да те наричат госпожа Форт, а госпожа Вики. Така жените ще се чувстват по-уютно, като не използват фамилното ти име, а едновременно няма да им се налага да те наричат по малко име. Иначе биха се чувствали неудобно, би им звучало прекалено фамилиарно. Същото се отнася и за титлите. За тях не съм лейди Фейн или лейди Фенела, а госпожа Фенела, а Дора не е лейди Дора, а госпожица Дора. Две други правила. Съпрузите им могат да ги посещават, ако жените останат тук за няколко дни. Но е задължително да бъдат напълно трезви и да ги изчакат в приземния етаж. И накрая, не сме особено настойчиви, ако дамите не желаят да споделят как са пострадали. Защиатават мъжете си със зъби и нокти, ако ме разбираш. О, и още нещо. Понякога водят със себе си и по някое детенце — позволяваме му да остане, докато майката отново е добре. Мисля, това е всичко.

— Разбрах и ще дам всичко от себе си. Ще вложа сърцето си, Фенела, мога да те уверя.

— Зная, скъпа моя, и мога само да ти благодаря от дъното на сърцето си, че доброволно предлагаш труда си. Как е Лили? Не съм я виждала наскоро.

— Отлично се чувства, Фенела, и ме помоли да ти предам поздрави.

— Много благодаря, поздрави я и от мен. Тя е такъв прекрасен човек. И миналата седмица получих няколко вързопа дрехи от нея, всичките годни за носене. Могат да се преправят и да се опростят. Изпратих ѝ бележка, за да ѝ благодаря — Фенела ненадейно се изправи и продължи: — Кога ще можеш да започнеш да ни помагаш, Вики, скъпа?

— Ще бъда тук следващия вторник сутринта, така удобно ли е?

— Да, и между другото, винаги помни да си наемаш файтон да те взима, когато си тръгваш късно следобед. Тук са нарядко и трудно се намират.

Няколко минути по-късно, запътила се към кабриолета, който я очакваше, Вики се замисли за приятелката си.

Фенела бе вдовицата на лорд Джереми Фейн, убит при ловен инцидент преди няколко години. Сега тя бе на двацет и седем и веднъж бе доверила на Вики, че като помага на измъчените жени в Ийст Енд, донякъде облекчава скръбта си и дава смисъл на живота си. При все че работеше в „Хадън хаус“, благотворително начинание, чийто основоположник бе леля ѝ, доскоро Фенела се бе затворила във вдовството си. През изминалите девет месеца отново започна да общува с хората, като живееше в два напълно различни свята. Вики ѝ се възхищаваше, уважаваше твърдостта, силата и благородството на духа ѝ. Възнамеряваше да даде всичко от себе си в „Хадън хаус“.

Едуард се настани на удобен стол в салона за пушене в „Уайтс“ и зачака Невил да се появи. Джони, Уил и той бяха пристигнали двацет минути по-рано, но двамата бяха решили да „ударят някоя и друга топка по масата“, както Джони се изрази, и се запътиха към билиардната.

С уиски със сода в ръка Едуард се понесе по течението на мислите си, насочени главно към „Дравенелс“ и плановите си да я оглави.

Долавяше откъслечни думи от разговора между останалите мъже в помещението и вътрешно се усмихваше. Мъжете сплетничеха със същото удоволствие като жените.

Трима джентълмени, седнали на масата до него, пушеха пури и си почиваха след работния ден и разговаряха на твърде висок глас. За миг той наостри уши.

— Кралят заминава за Биариц, като ще помъкне сума ти благородници и слуги със себе си, естествено — говореше единият от тях.

— И, несъмнено, госпожа Кепъл — подметна другият.

Чу се лек кикот и после третият възкликна:

— Чухте ли какво казал наскоро Чърчил? Че госпожа Кепъл трябва да бъде избрана за първа дама на краватната камара.

И тримата мъже се засмяха, дори Едуард се развесели, но се наложи да сподави кикота си. Кралят и дългогодишната му любовница често ставаха обект на шеги.

Чу се нов глас:

— Нортклифският „Дейли Мейл“ определено подкрепя Болфор^[1] и правителството му.

— Болфор няма да изкара дълго.

— Торите трябва да останат на власт.

— Вече не съм съгласен, старче. Между впрочем, мисля да си купя автомобил.

— Мили Боже, много смело от твоя страна.

— О, напълно безопасни са.

— Ще си купиш един от моделите на Форд, така ли?

— Още не съм решил, приятелю. Двама английски инженери, господата Ролс и Ройс, ще представят собствен модел. Може да го изчакам.

— Търси английското, е мнението ми. Това е най-важното, да знаеш. Длъжни сме да подпомагаме възхода на империята. Нали сме най-великата държава на света?

— Пия за това, Монтегю.

— Киплинг е издал нова книга. Да се чудиш как тия писатели създават шедьовър след шедьовър: Голсуърти също има нов роман, а Бърнард Шоу е поставил още една пиеса.

— Продуктивни, само така можем да ги наречем.

Едуард се абстрахира от разговора на съседната маса и потъна в собствените си мисли, припомнил си, че е обещал на малкия си Рибчо нова книга от Ръдиард Киплинг. Трябваше да я поръча още утре. Наближаваше и рождения ден на Лили. Искаше да ѝ купи някакво красиво бижу; не знаеше как ще успее, освен ако не вземе заем от майка си. Пари. Страшно му бяха нужни...

Всички разговори изведнъж замлъкнаха и в помещението настъпи пълна тишина. Едуард погледна към вратата и се усмихна. Невил бе застанал до нея и оглеждаше присъстващите като монарх, правещ оглед на поданиците си. Елегантно облечен, както винаги, и с изключително самочувствие, той уверено влезе в стаята, кимайки на мъжете, които го поздравяваха. Пристигането му предизвика раздвижване на духовете.

Едуард стана и стисна ръката на братовчед си, когато Невил спря до масата му.

— Къде са другите? — попита той и седна.

Едуард също се настани на стола си и обясни:

— Отидоха да изиграят една партия билиард.

Невил кимна, направи знак на сервитьора, поръча си уиски като Едуард, после се облегна на стола си.

— Желаш ли една пура?

— Не, благодаря — отвърна Едуард и продължи: — Инспектор Лейдлоу днес дойде в „Деравенелс“ — хвърли на Невил остър поглед.

— Допускам, че е редно. Заключение на патологоанатома е във всички следобедни вестници — отговори Невил. — Смърт поради злополука, така четох.

Очите им се срещнаха и настъпи миг мълчание.

Най-после Едуард промълви с тих глас:

— Да, така ни съобщи и инспектор Лейдлоу. Каза, че не е извършено престъпление, също изтъкна, че няма причина Обри Мастърс да е извършил самоубийство, поне доколкото е успял да установи. Инспекторът описа живота на починалия като сив и монотонен.

Невил кимна, сви устни и доби замислен вид.

— Парите, които е откраднал от „Деравенелс“ трябва да се намират някъде, Нед. В банковата му сметка, предполагам, която понастоящем принадлежи на съпругата му. Освен ако в живота му не е

имало друга жена или не е уредил нещо различно. Може и да са скрити.

— Лейдлоу изрично изтъкна, че около него не е имало други жени, доколкото му е известно. Но това не означава, че парите са у Милдред Мастърс. Може да си е открил сметка в друга банка, за която тя да няма и понятие — предположи Едуард.

— Нищо чудно. В този случай парите най-вероятно са загубени, Нед, освен ако не е оставил разпореждания на банката или в завещанието си как да се разпредели състоянието му. Съмнявам се „Деравенелс“ да види и едно пени. Само да разполагахме с документация за личните му финанси... — Невил замълча и поклати глава.

— Съгласен съм, не се надявам да сложим ръка върху тях — промърмори Нед, раздражен от тази мисъл.

— Може и да си прав — съгласи се Невил. — *C'est dommage*^[2].

Невил вдигна уискито си, което бе пристигнало преди няколко секунди.

— Наздраве, Нед.

Едуард повдигна чашата си и докосна тази на братовчед си.

— Наздраве — повтори той.

— Къде желаш да вечеряме днес? — смени темата Невил, понеже не желаше повече да обсъжда смъртта на Мастърс.

— Където ти е приятно — отговори Едуард. — В „Савой“? „Рулс“?

— А, ето идват Джони и Уил! Нека ги попитаме за предпочитанията им.

Марго Грант се втренчи в Джон Съмърс и извика:

— Смърт поради нещастно стечение на обстоятелствата ли? Това заключение е пародия. Обри е бил убит. Зная го, чувствам го със сърцето си. О, mon dieu, какво изопачаване на фактите.

— Марго, скъпа, моля те, успокой се. Днес инспектор Лейдлоу дойде при мен и ми обясни всичко. Скотланд Ярд е провел много щателно разследване и са напълно сигурни, че не е извършено престъпление.

— Глупости! Зная, че са го убили. Те са го извършили! Те са го погубили.

Джон се облегна на канапето и я погледна в очите. Тя седеше зад бюрото в библиотеката в къщата си на „Гросвенър стрийт“ и както обикновено, изглеждаше невероятно красива и сладострастно примамлива. И толкова властна. В момента някак и обидена. Когато се разгневеше, гласът ѝ ставаше пронизителен, френският ѝ акцент личеше по-силно и винаги търсеше сигурност.

След като си пое дълбоко дъх, Джон заговори:

— Няма доказателства Деравенел да са извършили каквото и да е. Лейдлоу е съгласен със заключението на съдебния лекар, че е нещастен случай. Знаеш не по-зле от мен, че Обри Мастърс имаше необичайни хранителни навици, убеден съм, че неволно е погълнал дигиталис.

— Не го вярвам.

— Ако не е станало по невнимание, значи е било нарочно, самоубийство — предположи Джон, гласът му бе равен и твърд, в унисон със спокойния му характер.

— Самоубийство. Не, никога не би го извършил! Non, non, jamais^[3].

Джон не отговори нищо, защото мислеше за несъответствията, които наскоро откри в сметките, отнасящи се до отдела по минодобив. Все още не можеше да разбере какви ги е вършил Мастърс и кой още е замесен. Ако съществуваше проблем, беше именно в това. Реши да не го споменава, та да не увеличава тревогата на Марго. Днес настроението ѝ бе особено непостоянно и той нямаше намерение допълнително да разпалва страха ѝ.

Изведнъж вратата се отвори и Хенри Грант застана на прага, облечен със стар тъмносив, кадифен халат, с чехли на краката и разрошена коса. На лицето му имаше отсъстващо изражение, а очите му блуждаеха.

— А, Марго, ето те и теб — заговори Хенри и повлече крака из стаята — изглеждаше по-стар от годините си.

Марго рязко се изправи, прекоси помещението и го хвана за ръката.

— Ела, Хенри, седни, Джон е тук, дошъл е да те навести.

Хенри се обърна. Лека усмивка разтегли устните му, когато забеляза братовчед си. Тръгна към него, протегнал ръка.

Джон веднага стана, ръкува се усмихнат с Хенри, давайки си вид, че му е приятно. Но бе обезпокоен и ужасен. Повече от всякога оглавяващият „Деравенелс“ приличаше повече на изкукуригал стар глупак, отколкото на индустриален бос. Не биваше да го виждат. Бе изключително важно.

— Добър вечер, Хенри — поздрави го Джон и поведе домакина си към канапето. Заедно седнаха и Джон продължи: — Как се чувстваш тази вечер? Малко по-добре, надявам се.

— О, да. Чаках отец О'Донован, но навярно ще закъснее. Е, хубаво, няма нищо. А как е баща ти? Не съм го виждал наскоро.

Преди Джон да успее да отговори, Марго се намеси:

— Е, Джон, Хенри, ще вземете ли по едно соуре^[4]? Малко шампанско ще ни се отрази добре, да? Здравословна напитка, баба ми така ме учеше — и без да чака отговор, тя натисна звънеца на бюрото си.

— Би било чудесно — най-сетне отговори Джон.

Хенри не каза нищо, бе потънал в мълчание на другия край на канапето, а очите му вече бяха затворени. Бе се отнесъл в благочестивите си видения.

Икономът се появи на вратата.

— Мога ли да ви услужа, мадам?

— Oui^[5], Търнбул. Шампанско, ако обичаш.

Той кимна и излезе.

Марго се приближи към съпруга си:

— Хенри, Хенри, уморен ли си? Спиш ли? — тя загрижено се надвеси над него.

Хенри Грант се сепна и се поизправи.

— Уморен съм, да. Смятам да се прибера в стаята си.

— Ще ти помогна — любезно промълви тя.

— Не, не, ще ме придружи Джон — безпомощно се обърна към братовчед си, после се поусмихна. — Моля те.

— Разбира се, Хенри — отвърна Джон, пое ръката му и го изведе от библиотеката.

Марго стоеше по средата на стаята и вътрешно кипеше. Мъже. Бяха невъзможни. Хенри бе набожен, неспособен идиот, а Джон

Съмърс бе глупак. Вярваше на думите на онзи тъп полицай Лейдлоу, осланяше се на заключението на патоанатома. Тя беше права. Знаеше го. Семейство Деравенел бяха убили Обри Мастърс и им се бе разминало.

В този момент Джон се върна в стаята, последван от Търнбул, носещ сребърна шампаниера на поднос от същия метал и кристални чаши.

След секунди двамата се чукнаха с искрящото вино и заедно седнаха на канапето. Марго положи чудовищно усилие да потисне гнева си и заговори по-меко с лека усмивка:

— Довери ли ти Хенри някакви тайни, Джон?

Той поклати глава и бързо отвърна, смръщвайки вежди:

— Искаше да говорим за Едуар. Съобщи ми, че иска да го заведе в Итън, за да посети сина си — Джон внимателно я наблюдаваше с преценяващ поглед, винаги се чувстваше странно, когато споменаваше момчето, което можеше да бъде копеле, негов полубрат. — Ти какво ще кажеш?

— Превъзходна идея — отговори тя, ни най-малко обезпокоена. — Напоследък не бе проявявал интерес към Едуар. Ще изпълниш ли молбата му?

— Естествено. Но и ти ще ни придружиш, нали? — без да дочака отговор, се наведе към нея и я целуна по устата. — Ще ми бъде непоносимо, ако откажеш — добави той.

— Непременно ще дойда с вас. Животът ми е непоносим без теб. Имам нужда да се срещаме насаме, cheri, да бъда с теб — тя сниши глас. — Искам да споделя леглото ти, да падна в обятията ти. Ах, Джон, без теб животът ми е празен и нещастен.

Той остави чашите им с шампанско на страничната масичка. Премести се по-наблизо, привлече я в прегръдките си и започна страстно да я целува. Тя му отвърна с пламенност, по-силна от неговата, после ненадейно се отдръпна. Обгаряйки с дъха си страната му, прошепна:

— Тук не е безопасно. Нека излезем. Сега. Заведи ме у вас... моля те. Моля те.

Той изпълни молбата ѝ, копнееше за нея така силно, колкото и тя — за него. След минути се качиха в каретата и препуснаха из града.

[1] Артър Болфор (1848 — 1930) — министър-председател на Великобритания, известен с Декларацията, обещаваща държава на евреите. — Б.пр. ↑

[2] C'est dommage (фр.) — Колко жалко. — Б.пр. ↑

[3] Non, non, jamais (фр.) — Никога. — Б.пр. ↑

[4] Coupe (фр.) — питие. — Б.пр. ↑

[5] Oui (фр.) — Да. — Б.пр. ↑

30.

Улиците на Уайтчапъл бяха тъмни по времето, когато Еймъс Финистър пристигна и след като плати на кочияша тръгна да търси любимия си продавач на пайове. Целият следобед си бе мечтал за един от онези превъзходни пайове с месо и сега бе твърдо решен да си вземе един, та даже и два.

Понякога уличният продавач спираше количката си на търговската улица, но днес от него нямаше и следа. Еймъс знаеше, че е някъде наоколо и си постави за цел да го намери. Десет минути покъсно забеляза количката и апетитни аромати се понесоха към него, които му подсказаха, че това е същият човек, от когото бе купувал и преди.

Продавачът го поздрави със сърдечна усмивка на цветистия си кокни:

— До'ър вечер, гос'ине, знаех, че ш'съ върнете пак. И'ъм най-хубавите пайове.

— Определено е така и похвалете от мен жена си. Не съм ял покусни. Дори се изкушавам да си взема два тази вечер.

— Амче 'айде, покажете, че сте юнак.

Еймъс кимна.

— Точно тъй ще сторя.

Продавачът повдигна с метални щипци един пай от тавата, показа го на Еймъс и го пъкна в малка бяла торбичка, загреба от един съд и поля хрупкавата коричка с гъст сос от телешко месо. Изпълни същата процедура и с втория пай, после постави и двете торбички в една по-голяма от кафява хартия.

Като бръкна в джоба си, Еймъс извади четири пенса, подаде му парите и взе торбата.

— Ще се върна следващата седмица, да сме живи и здрави.

— Ш'се видим, гос'ине — отговори продавачът, отдаде му чест и се ухили.

Еймъс вървя, докато стигна до малка сляпа уличка, където порано бе ял пайовете си. Бе тихо местенце, някак встрани от оживените

булеварди; една близка газена лампа хвърляше светлина. Когато остави торбата с пайовете на дувара, Еймъс се огледа. Изведнъж забеляза стара дървена талига, която преди не бе там. Някой я бе изоставил, разнебитена и без колела и явно никому непотребна в сегашното си състояние.

Извади единия пай от торбата, устата му се напълни със слюнки и той веднага отхапа от него, наслаждавайки се на първата хапка. Подобно на този район и паят му напомняше на баща му и безгрижните години на детството му, останало далеч в миналото. Това бе причината, поради която толкова често обичаше да идва в Уайтчапъл. Мамеха го спомените.

Тъкмо отхапа за втори път, когато чу странен мяукащ звук, като от болно животинче. Огледа около краката си, хвърли поглед по земята, но не видя никакво бездомно куче или котка. Скимтенето се чу за втори път. Еймъс хвърли поглед към талигата и бе истински изумен да види едно малко личице да наднича зад крайчеца ѝ. Двете светли очи, едва подаващи се изпод плоското таке, изглеждаха огромни на мръсното лице; устата бе сгърчена, като че момченцето изпитваше някаква болка.

Еймъс остави пая, скокна и тръгна към талигата, внезапно момчето изприпка настрани, разтреперано от страх.

— Брей, брей, какво си имаме тук? — попита Еймъс с мек глас, усмихнат, като не искаше да плаши още повече детето.

Последва пълно мълчание.

Той подхвана отново:

— Е, какво се спотайва тук?

— Нищо — отвърна момченцето. — Нищо.

— Е, аз пък си мисля, че си нещо.

— Не. Нищо не съм.

— Името ми е Еймъс. Ти как се казваш?

— Дребен копелдак.

— Не, не, стига, не може да бъде. Кажи ми името си.

— Тъй ми викат.

— Кой?

— Мъжът, дет' ме изрита навън и утрепа майка ми.

Еймъс усети как косъмчетата на врата му настръхнаха и по гърба му полазиха тръпки. Попита със същия мил глас:

— Къде живееш, хлапе?

— Тук.

— В квартала ли?

— Не, тук.

— Да не искаш да кажеш, че живееш в тази каруца?

Момчето кимна, подсмръкна, после подсмръкна още веднъж.

Еймъс на часа се сети, че детето надушва пая и изруга под мустак. Как не се сети по-рано? Детето се бе надигнало от талигата заради пая.

— Гладен ли си, синко? Искаш ли да хапнеш нещо?

Момчето кимна, изведнъж се приближи до ъгъла на каруцата и погледна към дуvara, където стояха пайовете.

Еймъс не каза нищо повече. Протегна ръце към талигата и вдигна детето, преди да успее да се противи. Бе хилаво и леко като перце, когато Еймъс го остави върху калдъръма, леко се олюля, после застана стабилно. Бе облечено със старо, скъсано палтенце, чифт оръфани панталони и пробити ботуши. Бе невероятно мръсно.

— Ела тук, нека хапнем тоя пай — приветливо му предложи Еймъс.

Ненадейно момчето се дръпна назад, станало отведнъж предпазливо и бдително, очите му страхливо се стрелкаха във всички посоки.

Еймъс леко го хвана за ръката и заговори:

— Дай да поседнем заедно, дечко. Да се поопознаем.

Детето мълчеше, но не оказа съпротива. Когато стигнаха до дуvara, Еймъс го сложи да седне на него, отвори кафявата торба, извади другия пай и му го подаде.

— Това е за теб.

Момчето се поколеба само за част от секундата, после го взе, отхапа от него, лакомо го задъвка. По всичко личеше, че умира от глад.

Докато го гледаше, изведнъж гняв обхвана Еймъс, чак му причерня. В каква страна живееше, щом малките момченца скитаха из улиците в отчаяно търсене на храна, без дрехи и подслон? Кръвта му кипна. При всичкото богатство на бляскавата епоха на крал Едуард дечица да гладуват по улиците на Лондон. Ужасяващо.

Момченцето изведнъж престана да яде, погледна към Еймъс и му подаде пая.

— Дръж, хапни малко.

Еймъс поклащайки глава, взе своя пай, започна да яде на едри зальци и обясни:

— По един за всекиго, нали разбираш. Сякаш съм знаел, че ще те срещна.

— Че от'де шъ знайш?

— Нямам представа, момко. Да речем, че просто така е станало. Искаш ли нещо да пийнеш? Вода, мляко?

Детето кимна, очите му гледаха жадно.

— Трябва да идем и да си вземем — каза Еймъс и отхапа от пая си. — Нахраних се — промълви той, поглеждайки към детето. — Защо не го доизядеш?

Момчето тръсна глава, скочи от дувара и отстъпи разтревожено назад.

— Срамота е да отиде за гаргите — промърмори Еймъс и сложи остатъка от пая на дувара.

След миг детето понечи да протегне ръка към него, после се спря, а големите му очи бяха приковани в Еймъс. Искаше пая, но явно се боеше да го докосне.

— Давай, може да го вземеш. Казах ти, че съм се натъпкал до пръсване — подкани го Еймъс.

След като детето излапа пая, Еймъс се изправи, протегна му ръка и каза:

— Хайде, да вървим да намерим чаша мляко, искаш ли?

— Не, не мо'а да дойда.

— Защо? Не е далеч.

— Не мо'а да оставя талигата.

— Нищо няма да й се случи. Уверявам те — окуражи го Еймъс.

— Колко'й пътят?

— Искаш да кажеш за колко време ще стигнем там? Колко е далече ли?

Момченцето кимна.

— Десет, петнайсет минути горе-долу.

Изведнъж детето се сви назад и енергично заклати глава.

— Не, не, шъ седя тука. Тук съм на сигурно място.

Като клекна и се взря в лицето на детето, Еймъс заговори с най-топлия глас, на който бе способен:

— Ето какво ще ти кажа, зная, че си уморен, искаш ли да те нося дотам? Ще изпием по чаша мляко и после ще те донеса при каруцата. Или ще те заведа, където поискаш. Обещавам.

Момченцето отвърна на погледа му, очите му още повече се уголемиха и неочаквано се усмихна.

— Заричаш съ в живота си, 'ко не, да пукнеш? — то погледна изпитателно Еймъс.

— Заричам се в живота си, ако не, да пукна.

Детето се втурна към каруцата, затършува из нея и се появи наново, стиснало платнена торба, вързана отгоре с канап. Измъкна я навън от каруцата и застана, вперило поглед в Еймъс.

— Какво има в торбата? — попита Еймъс, пресягайки се към нея.

Момченцето я притисна към телцето си, заклати още потривисто глава, после отново изплашено рече:

— Не, не, туй съ ми нещата! Не мож' да ги зимаш.

— Няма страшно, хлапе, не я искам. Казах си, че може да поискаш да ти я нося, само това е. Е, аз ще нося теб, а ти — торбата и готово.

Последва миг колебание, после момчето му довери:

— Мама вика тъй: заричаш съ в живота си, 'ко не, да пукнеш.

— Значи не е умряла?

— Ами, тя е... тя е в „Потърс филд“^[1].

Еймъс се прокле за несъобразителността си, наведе се и взе детето на ръце, понесе го от мрачния сокак към търговската улица и запя:

— Напред, воини на Христа, тръгнете вий на бой и нека кръста ви предвожда.

Докато Еймъс вървеше и пееше любимия си химн усети, че момченцето почти веднага се отпусна в ръцете му, главицата му клюмна на рамото на едрия човек, едната му ръчичка стискаше безценната парцалена торба, другата здраво се бе вкопчила в ревера на палтото му.

„Бедното детенце — мислеше си Еймъс, — изнемощяло е. Какво ли ще стане с него? И къде да го дяна, след като пийнем мляко в

«Хадън хаус»?“

Още докато ядяха пайовете в задънената уличка, на Еймъс му хрумна идеята да отнесе детето в „Хадън хаус“, недалеч от главната улица на Уайтчапъл. Бе напълно убеден, че лейди Фенела ще може да му помогне. Познаваше я, откакто преди три години тя и леля ѝ отвориха приюта за малтретирани жени, уважаваше я заради необичайната работа, с която се занимаваше в Ийст Енд.

В края на краищата тя бе благородничка, дъщеря на графа на Танфилд и като вдовица на лорд Джереми Фейн, бе богата. Беше млада, нямаше навършени двайсет и осем и в обществото я считаха за красавица — висока, елегантна, с руса коса и сиви очи. Като аристократка, числяща се към висшето общество, не бе длъжна да посвети част от живота си, за да помага на изпадналите в беда и все пак го правеше, и то със значителен резултат, с всеотдайност и обич. И онези, които я срещаха, независимо от общественото им положение, оставаха поразени от енергията, благородството и щедростта ѝ.

Бе повече от вероятно, че няма да я намери там в този вечерен час. Обаче Еймъс знаеше, че някоя от помощничките ѝ ще бъде в „Хадън хаус“, защото принципът на лейди Фенела бе вратите му да бъдат отворени двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата; не бе връщала никого и никога. Вероятно момчето можеше да преспи там три нощи, след като го поизмият.

Еймъс потръпваше при мисълта да го върне в сляпата уличка при разнебитената стара талига и всъщност нямаше и намерение да постъпи така. Мястото бе така нехигиенично и нездравословно и освен това изключително опасно. Ако момченцето спеше на улицата, както явно правеше, щеше да си намери белята. Бе нечовешко да оставиш дете да живее по такъв ужасен начин.

Реши на следващата сутрин да отправи молба към доктор Барнардо; навярно в сиропиталището щеше да се намери място за него.

Съвсем неочаквано, както си вървеше по пътя, Еймъс се сети за Чарли и Мейзи, прииска му се да бяха тук, все още да живееха в Уайтчапъл. Без да се поколебаят щяха да приемат момчето да живее у тях, щяха да го обгърнат с топлота. Такива хора бяха.

Сега братът и сестрата бяха в Ню Йорк, вървяха по улиците, за които твърдяха, че са павирани със злато, и си търсеха работа като

актьори. Липсваха му и преди всичко Чарли, чакаше с нетърпение още от веселите му писма. Едно вече бе пристигнало и перспективите пред тях изглеждаха добри.

Докато носеше момченцето в здравата си прегръдка, Еймъс забърза, искаше по-скоро да стигне в „Хадън хаус“. Едно бе сигурно, там го очакваше топъл прием. Всички жени, работещи там, бяха услужливи и приветливи. Бяха солта на земята.

[1] Така наричали гробищата, където погребват бедняци или неидентифицирани мъртъвци. — Б.пр. ↑

31.

Всички лампи светеха, когато най-после Еймъс стигна в „Хадън хаус“, те бяха най-желаната гледка за очите му, радост за сърцето му. Повдигна месинговото чукало, удари по вратата няколко пъти и след секунди вратата се отвори.

За огромна изненада пред него изникна познатото и мило лице на сестрата на Уил Хаслинг, госпожа Вики Форт. Тя изглеждаше не по-малко изненадана.

— Велики Боже, това сте вие, господин Финистър! — ахна тя, после веднага добави: — Но влезте, заповядайте.

— Добър вечер, госпожо Форт — отвърна ѝ той и прекрачи във вестибюла. — Не очаквах да ви видя тук, госпожо, особено пък вечер.

— Помагам на лейди Фенела два пъти седмично — обясни Вики, — а присъствието ми тук тази вечер е наистина необичайно, господин Финистър. Имаме спешен случай и лейди Фенела ме замоли да дойда и да помогна. Но моля ви, да не стоим в студеното преддверие. Елате в приемната, където гори камина — хвърли изпълнен със силно любопитство поглед към спящото момче и попита: — А кое е малкото човече?

— Намерих го на улицата, госпожо Форт — отговори Еймъс, докато двамата влизаха в широката приемна, където бяха наредени няколко големи канапета, множество удобни столове, както и една дълга маса, покрита с бяла покривка. — Криеше се в една талига — обясни Еймъс и набързо ѝ разказа всичко, докато вървяха към камината.

От светлината на лампите и неочакваните топли гласове момченцето се размърда в ръцете на Еймъс, отведнъж се събуди и започна да се дърпа.

— Мирувай, детенце — промърмори Еймъс и остави момчето на пода.

То отново нестабилно се закрепил на крачетата си, после погледна към Еймъс, а по всичко личеше, че се бои.

— Студено ли ти е, синко?

Детето кимна.

— Ела, тогава. Дай да те настаним за малко пред камината. Ще ти донеса чашата мляко, която ти обещах.

Момченцето се вкопчи в ръката на Еймъс, докато вървяха към бумтящия огън.

— Седни тук, дечко.

Момчето се поколеба, застанало пред стола; Еймъс го вдигна и го настани удобно.

— Скоро ще ти стане по-топло — промълви той и забърза към Вики, която стоеше до дългата маса и го чакаше. — Може ли да му донесете нещо да пийне, госпожо Форт? Може вода, ако нямате мляко, при все че обещах на дребосъчето чаша мляко.

— Разбира се, че може да пийне мляко, но не смятате ли, че ще му се услади и чаша шоколад? Децата го обичат, освен това ще го стопли.

— О, каква прекрасна идея! Благодаря ви.

— Ще отида да помоля госпожа Барне да приготви кана шоколад за всички нас. Давате вид като че и на вас чаша шоколад ще ви дойде добре. Връщам се след минутка, господин Финистър.

Вики Форт изпълни обещанието си, веднага се върна и съобщи на Еймъс, че питието ще бъде готово след минути.

— Сега, моля ви, разкажете ми повече за момчето.

— Съобщих ви повечето, което зная, госпожо Форт. Каза ми, че го изритал мъжът, който убил майка му, но естествено, не знаем дали историята с убийството е истина. Обаче съм дълбоко убеден, че майка му наистина е мъртва. Спомена, че била погребана в „Потърс филд“.

— Съгласна съм с вас. Навярно е починала и детето бързо е станало нежелано. Сигурно са го напъдили на улицата, ако мъжът, с когото са живели, не е бил негов баща. Споменахте ми, че казал, че няма име.

— Точно така. Каза ми някакъв прякор, но не ми е възможно да го повторя пред дама като вас, госпожо Форт.

Вики му се усмихна.

— О, можете, господин Финистър, като нищо можете да го повторите. Ще се изненадате какво чувам тук. Може пък и да не ви е чудно. В края на краищата сте били полицаи по тия места, така поне ми каза брат ми.

— Наистина бях, госпожо, и добре познавам района. Баща ми често ме водеше тук, когато бях момче — той въздъхна и като сниши глас, промълви: — Рече ми, че се казвал Дребен копелдак.

— Бедното дете — Вики поклати глава. — Въображението е безсилно пред начина, по който постъпват някои хора, как преднамерено тормозят невинните деца, причиняват им страшни злини — тя замълча и погледна към вратата на кухнята. — А, идва госпожа Барне с шоколада.

Госпожа Барне кимна и се усмихна, като видя Еймъс. Приблужи се до дългата маса и остави подноса с каната и чашите върху нея, после забърза обратно по посока на кухнята, за да си върши работата. Като доброволка тази вечер отговаряше за храната.

— Благодаря ти, Ванеса — извика Вики подире ѝ. Наля шоколад в трите чаши. Елате, вземете си една чаша, господин Финистър — покани го тя и отнесе втората на момчето, което се бе сгушило на големия фотьойл.

То вдигна глава, когато я видя, и на часа се сгуши в ъгъла на креслото. После, като я огледа както трябва, се поизправи и прикова поглед в нея.

— Здравей, момченце — обърна се към него Вики, докато му подаваше чашата. — Не се бой. Виж, донесла съм ти чаша топло какао: ароматно е и има вкус на шоколад. Зная, че ще ти хареса — докато говореше, то я слушаше с най-голямо внимание, а очите му не се откъсваха от лицето ѝ.

Застанала пред фотьойла, Вики се наведе към него, отново подканвайки го да вземе чашата с какао. Ненадейно, с мълниеносно движение момчето протегна ръка, докосна косите ѝ, после бързо се отдръпна.

Вики само му се усмихна и му подаде чашата. За първи път то пусна дрипавата торба, която стискаше, и я пое. Очите му още бяха ококорени, на малкото личице бе изписана изненада.

Тя също бе учудена; всъщност детето я бе слисало, когато протегна ръка към нея. За малко да се отдръпне, но успя да остане напълно неподвижна, когато пръстите му срещнаха косата ѝ.

Забеляза, че то не си пие какаото; очите му не се откъсваха от лицето ѝ; като че го бе хипнотизирала.

Вики тихо заговори:

— Пийни си. Много е хубаво. Самата аз ще си наля една чаша.
Момчето най-сетне кимна и я послуша.

Еймъс наблюдаваше Вики и детето, сега и той дойде при тях край камината, взел със себе си две чаши.

— Заповядайте, госпожо Форт — отрони той, докато ѝ подаваше чашата. — Е, харесва ли ти, дечко. Много е хубаво.

Момченцето погледна Еймъс и кимна, после тихо измънка:

— Мама... като мама.

Намръщен, Еймъс се вгледа във Вики.

Тя промълви:

— Предполагам, че говори за майка си. Изговорът му е йоркширски. Позволявам си да предположа, че му напомням на майка му.

Еймъс повдигна вежди, после погледна хлапето, което сега си пиеше какаото и вече не им обръщаше внимание. Чуха се стъпки, Еймъс хвърли поглед през стаята и видя лейди Фенела и, за голяма негова изненада, главен инспектор Ледбетър от Скотланд Ярд.

Двамата влязоха в просторната стая и когато Марк Ледбетър съзря Еймъс, лицето му светна. Спря, протегна ръка и възкликна:

— Колко се радвам да ви видя, Финистър — видът му бе щастлив и широко се усмихваше.

— Добър вечер, началник — отвърна Еймъс, ръкувайки се с него, после бързо се извърна към Фенела Фейн. — Добър вечер, лейди Фенела.

— Еймъс, каква приятна изненада! Изминаха няколко седмици, откакто не сте се отбивали и се затъжих за вас. Онези дрехи се оказаха крайно необходими, както тогава ви казах. Беше много щедро от страна на вас и съпругата ви и се надявам, че сте получили благодарственото ми писмо.

— Пристигна, ваша светлост. Възхищаваме се от работата ви и се опитваме да помогнем, с каквото можем.

Фенела кимна, после бързо насочи погледа си към детето още с чаша в ръце.

— Кой е малкият ни гост? — попита тя с интерес.

Вики тихо отговори:

— Господин Финистър го е намерил на улицата, Фенела. Изглежда са го изхвърлили от дома му. Намерило е подслон в една

талига.

— Талига! — извика Фенела със смаян поглед. Беше потресена.
— Колко ужасно!

Вики кимна, после обясни:

— Навярно е по-добре господин Финистър да ти разкаже.
Съгласен ли сте, господин Финистър?

— За мен е удоволствие, мадам — Еймъс заведе лейди Фенела и главния инспектор в един ъгъл на стаята и бързо им разказа за всичко, случило се тази вечер, от мига, в който беше влязъл в сляпата уличка с пайовете с месо до сега.

И двамата слушаха внимателно и най-после Еймъс завърши:

— Не знаех какво да правя с него, лейди Фенела, после се сетих за вас и за „Хадън хаус“. Може да остане тази вечер тук, нали? Бедното детенце изглежда изтощено, каталясало и умираше от глад. Беше страшно гладно и жадно и съвсем премръзнало.

— Разбира се, че може да остане тази вечер тук, Еймъс. Къде, ако не тук? Но мисля, че трябва да го отведем в кухнята и да го изкъпем. Съгласен ли сте?

— О, да, наистина, лейди Фенела. С малко сапун и вода ще стане хубавец, по въпроса няма две мнения.

Отначало момченцето не искаше да напусне фотьойла, но покъсно Вики успя да го придума да стане. Сега пък не желаше да се отдели от Еймъс, който накрая се принуди да последва двете жени към кухненските помещения. Детето, отново уплашено, се бе вкопчило в ръката му.

Ванеса Барне стоеше до голямата работна маса в кухнята, режеше месо и зеленчуци, които пускаше в тенджерата с кипяща супа върху печката. Нослето на момченцето видимо потрепна, като минаха покрай голямата черна фурна, която също така и топлеше помещението. Позабави стъпки, като че искаше да спре и да се нахрани. Възрастните го забелязаха, размениха погледи, но не казаха нищо. Когато стигнаха до вратата на кухнята, Еймъс приклепна и заговори на детето:

— Слушай сега, хлапе, ще бъда тук, в кухнята с дамите, които готвят супата. Няма да си тръгна. Ще те чакам, обещавам. Заричам се в

живота си, ако не, да пукна.

Момчето вдигна поглед към Еймъс и кимна.

— Дубре — промърмори то и се остави Вики да го поведе към помещението за миене на съдове.

То представляваше голяма стая и се използваше за пране на дрехи, за гладене и за баня на малтретираните и бедстващи жени, намерили убежище в „Хадън хаус“. Имаше каменен под и прозорец; високи долапи за спално бельо и продукти бяха наредени един до друг, а в единия ъгъл се мъдреше голям казан, в който перяха. Огънят в огнището под казана винаги пламтеше: тази вечер той бумтеше и хвърляше искри, както обикновено отопляваше помещението и поддържаше водата гореща.

Фенела хвърли поглед към казана и каза:

— Зная, че Ванеса наскоро го напълни, така че ще има достатъчно вода, да го изкъпем хубавичко.

Вики кимна и се приближи до противоположната стена, където на метална кука висеше малко поцинковано корито.

— Струва ми се, че ще бъде достатъчно голямо, какво ще кажеш?

— Да. Ще взема сапун и някакво дезинфектиращо средство, Вики. Трябва да обърнем доста внимание на косата му, заради обичайния проблем.

След няколко минути двете жени донесоха кана с гореща вода от казана и напълниха коритото, оставено на пода по средата на стаята.

— Ела — обърна се Вики към момчето. — Сега трябва да се изкъпеш.

Детето продължи да стои до вратата, на лицето му се изписаха бурни чувства.

Тя продължи с топла усмивка:

— Нека измием всичката мръсотия — тя отново се усмихна и махна с ръка на детето.

То стоеше като вкаменено, притиснало платнената торба до телцето си. Бе загубило дар-слово.

Най-после Вики заговори на Фенела.

— По-добре да започна да го разсъбличам — приближи се до момченцето и коленичи пред него. — Няма да ти сторим зло, детенце — успокой го тя с мил глас. — Само искаме да станеш чист.

То като че ли отново бе хипнотизирано от нея, втренчи се в очите ѝ, а тя се възползва от моментното му разсейване и с бързо движение махна голямото, плоско таке от главата му, преди да понечи да я спре или да се възпротиви.

Момчето ахна, последвано от Вики и Фенела.

Кичури златисточервени къдрици, вързани на снопове красяха главицата му.

Детето затрепери и по-силно стисна торбата си. На очите му се появиха сълзи, търкулнаха се по покритите с мръсотия бузи, образувайки кални ручейчета. Двете жени размениха погледи, после първата тихо попита:

— Ти момиченце ли си?

Отначало детето не отговори, но след един дълъг миг кимна.

— Да — прошепна то, а гласът му едва се чуваше.

Двете жени за миг останаха изумени, после Фенела се приближи и коленичи до Вики.

— Имаш ли си име, момиченце? — попита тя, като го изучаваше с проникателния си поглед.

Детето поклати глава.

— Ще ни помогнеш ли? Ще ни позволиш ли да те съблечем, за да измием прекрасната ти огнена коса, както и да те изкъпем? Искаме да станеш чиста и хубава.

Детето кимна, остави торбата на пода и стъпи върху нея. След това заразвързва мръсния шал около врата си. Вики ѝ помогна да съблече скъсаното палтенце, изпоцапаната риза под него и най-накрая свалиха старите ботуши. После събуха панталоните с известно затруднение, защото момиченцето искаше единият му крак постоянно да е стъпил върху торбата.

След като разсъблякоха детето, Вики я поведе към коритото по средата на стаята.

Фенела тихо се обърна към нея — не искаше да плаши момиченцето:

— Боя се, че трябва да ти взема торбата, но само докато се къпеш, иначе ще се измокри.

Детето отчаяно заклати глава и стисна торбата.

Фенела посочи голямата кука, където преди висеше коритото, и каза:

— Ще я закача на онази кука, където ще можеш да я виждаш. И ще си я получиш обратно, след като се изкъпеш.

— Не! — разплака се момиченцето. — Туй съ ми нещата.

То гледаше към Фенела и още веднъж Вики прояви бързината си. За част от секундата грабна торбата от ръцете на момиченцето. Детето изпищя. Вики я зауспокоява:

— Не плачи. Няма да ти взема нещата.

Прекося стаята и закачи торбата на куката.

— Ето! Можеш да я виждаш през цялото време. Сега влизай в коритото, ако обичаш.

Резкият, твърде настойчив и нетърпящ възражение глас на Вики изглежда имаше желаня ефект. Момиченцето влезе в коритото и седна, разплисквайки водата. Вики запретна ръкавите на блузата си, наведе се над него и започна да развързва парчетата мръсен канап. След минута водопад от тъмночервени къдри обрамчи лицето на момиченцето.

Вики взе една кърпа, натопи я във водата и започна да миє лицето на момиченцето, като сваляше мръсотията. После се зае с тялото му, като помоли детето да се изправи в коритото, за да я улесни. След като то стана, Вики я изкъпа цялата. Докато я миеше, забеляза стари синини по телцето му, но те като нищо можеше да са причинени от спане по ръбестите улици. Не изглеждаха сериозни. Детето беше слабичко, но не и мършаво и много по-дребно, отколкото изглеждаше облечено. Вики си даде сметка, че дрехите бяха прекалено големи за нея и бяха момчешки, а не момичешки.

След като отмиха мръсотията, Вики помоли детето отново да седне в коритото и то покорно изпълни каквото му наредиха. Погледна главата на детето и промълви:

— Ще ми е нужен дезинфектанта, моля те, Фенела.

Миг по-късно Фенела донесе шишето с химикала и голяма кана мек, течен сапун, после отиде да вземе гребен и кърпи.

— Моля те, сложи си ръцете на лицето — обърна се Вики към момиченцето и то я послуша — Вики обясни: — Ще ти измия косата и не искам да ти влезе сапун в очите.

След час пред тях стоеше красиво дете, облечено в бяла фланелена нощница. Косата му бе стегнато увита с кърпа и почти суха и Вики я разреса, като ѝ се възхищаваше. Бе така прекрасно

златисточервена и се спускаше на вълни и къдрици около нежното му личице. Другото необичайно у него бяха очите му. Бяха поразителни: тъмносини, почти като метличини.

Въпреки че Еймъс се изненада да срещне Марк Ледбетър в „Хадън хаус“, учудването му повече се дължеше на часа, отколкото на нещо друго. Обикновено по това време лейди Фенела си беше вече възрастна, но както Вики спомена, тази вечер бяха останали поради спешния случай. Навярно по същата причина и Ледбетър бе там. Но не бе задължително.

Еймъс добре знаеше, че главният инспектор познава Фенела и леля ѝ — старата мома, лейди Филомена Хауел. Майката на Ледбетър бе приятелка на лейди Филомена; преди години двете жени бяха влезли едновременно като дебютантки в обществото.

Открай време харесваше Марк Ледбетър, познаваше го от повече от седемнайсет години, всъщност, откакто инспекторът започна работа в Скотланд Ярд. На двайсет и две бе енергичен детектив, а Еймъс — патрулен полицаи. Бяха се срещнали в Ийст Енд по повод странен случай на убийство и оттогава се разбираха добре.

Марк, който бе влязъл в кабинета на Фенела, се върна в приемната с две чаши. Бе висок, строен, приятен на вид човек, с тъмна чуплива коса и топли кафяви очи и на трийсет и девет години — атлетичен и в отлична форма. С прекрасния си ум и всеотдайност в работата, той бързо се бе изкачил в йерархията на Скотланд Ярд.

Еймъс го огледа, докато крачеше към камината, като отново се питаше защо човек с външността на Марк, образование в Кеймбридж, аристократични предци и богата майка би пожелал да стане полицаи. Веднъж бе задал на Марк този въпрос и по-младият мъж бе отговорил, че иска да помогне на загубилите надежда. Навярно тази философия обясняваше интереса му към „Хадън хаус“ и издръжката, която отпускате.

Марк се обърна към Еймъс с усмивка:

— Тъкмо откраднах от брeндитo на лейди Фенела, но съм убеден, че тя няма да се сърди — подаде едната чаша на Еймъс и се настани на другото кожено кресло, като добави: — Държи една

бутилка в кабинета си... за медицински цели и спешни случаи. На мен ми е нужно тази вечер, а съм сигурен, че и на теб.

Еймъс кимна и пое едната чаша.

— Така е. Благодаря ви и наздраве, началник — Еймъс отпи от брeндитo и веднага почувства топлината му.

— Наздраве — промърмори Ледбетър и опита коняка, застина за миг, вгледан в чашата със замислено изражение.

След минута Еймъс прочисти гърлото си и попита тихо:

— Какъв беше спешният случай тази вечер? Ако не възразявате, че питам, началник. Явно е нещо сериозно, за да сте тук.

Марк погледна Еймъс и за момент стисна устни.

— Всъщност съм тук случайно. Бях на среща с лейди Фенела и Хю Кодрил, адвокатa. Обсъждахме какви подобрения да направим в „Хадън хаус“, как да съберем допълнителни средства. Кодрил се бе озовал на поканата ми, просто за да помогне... е, подхвърли няколко добри идеи, да си кажа честно.

Марк замълча, пийна от чашата си и продължи:

— Все още бяхме в къщата ѝ на „Кързън стрийт“, когато ни телефонира госпожа Барне, която готви. Както и да е, да продължа. Една местна жена била донесена от две други съседки. Жената била лошо насинена по лицето и изглежда била в безсъзнание. Дежурната сестра по това време Клара Фогарти била объркана и обезпокоена. Предпожила, че жената има мозъчно сътресение и помолила госпожа Барне да се свърже с лейди Фенела. Дойдох с нея, защото се разтревожих.

— И къде е бедната жена сега? Тук ли? Или в болницата?

— О, в болницата, разбира се. Веднага извикахме линейка и тя незабавно я откара. Бях повече от убеден, че страда от сътресение. Тъкмо се готвехме да си тръгнем и да се отправим по къщите, когато ти се появи с малкото — Марк поклати глава, тъжна сянка премина през лицето му. — Щеше ми се да можем да направим нещо за изоставените момчета, живеещи на улицата. Независимо от великолепната работа, която вършат доктор Барнардо и останалите, все още има много навън. Безброй са да ги преброиш.

— Зная това, сър. Едно време смятах, че малките бездомници, джебчиите и всички дребни крадци от малките улички най-сетне са

изчезнали, че са се поправили. Но сега не съм сигурен. Все си мисля, че сега е толкова зле, колкото когато Чарлс Дикенс е писал за тях.

— Не е било чак толкова отдавна — рязко го прекъсна Марк и изражението му се промени. Хвърли поглед през стаята към кухненската врата с лице, показващо пълно смайване.

Еймъс проследи погледа му и очите му се уголемиха от изумление, когато съгледа лейди Фенела и госпожа Форт. Двете водеха в стаята едно малко момиченце. При това красиво дете със златисточервеникава коса. О, мили Боже. Момиченцето стискаше парцаливата торба. Не може да бъде — не е било момче, така ли?

Сякаш прочела мислите му, Вики заговори:

— Вижте какво изскочи изпод калта и мръсотията, господин Финистър. Това прекрасно момиченце, облечено с момчешки дрехи за прикритие. Както ми каза, майка ѝ я е обличала така през повечето време. Мисля си, най-вероятно, за да я предпази.

Еймъс скочи на крака с широка до ушите усмивка, прекоси стаята и застана пред двете жени и детето. Протегна ръце, докосна вълшебната косица на детето и промълви:

— Ще ми кажеш ли как се казваш, мъничката ми?

— Мама... тя ми викаше розичка — отговори момиченцето, вперила в него блестящите си сини очи. Лицето ѝ стана сериозно, а очите ѝ се натъжиха.

— Наистина чудесно име — отвърна Еймъс, усмихна ѝ се, после погледна към Вики и повдигна въпросително вежди.

Вики се наведе на височината на детето.

— Но това не е истинското ти име, нали?

— Не знам — гласът на детето се прекърши и то доби смутен вид.

Вики забеляза, че ръцете на момиченцето са обгърнали торбата и се зачуди какво ли има вътре. Навярно информация, която им бе нужна, нещо, което да обясни коя е. Как да ѝ вземат торбата? Непосилна задача.

Фенела коленичи пред детето и бавно произнесе:

— Аз съм Фенела. А това — тя вдигна очи към госпожа Форт — е Вики. А господинът, който те намери, е Еймъс. Онзи там е Марк. А ти коя си? Кажи ми името си, та да можем да те наричаме с него.

Момиченцето поклати глава и после се обърна към Вики:

— Розичка... Мама рече.

Вики ѝ се усмихна и коленичи на пода до Фенела, взря се в детето с топли и нежни очи.

— Добре, тогава, това ще бъде името ти. Ще те наричаме Роуз. Харесва ли ти?

Детето кимна. Бледа усмивка пробяга по лицето му и изчезна.

Вики посегна към торбата и прошепна на момиченцето:

— Нека да ти я прибера. Да я пазя на сигурно място.

— Не! Не! — извика момиченцето и стисна торбата още по-силно.

— Добре, не плачи — промълви Вики, — ела да идем да пийнем още какао.

Час по-късно, когато бяха сложили момиченцето да си легне, все още стиснало платнената торба, Фенела и Вики седнаха заедно с Марк и Еймъс да обсъдят положението.

— Не можем да пратим това красиво малко момиченце в сиропиталище — заяви Вики и тръсна глава. — Няма да го допусна. Прекалено хубава и уязвима е. Ще ѝ се случи нещо лошо. Чувствам го със сърцето си.

Измина миг мълчание, после Фенела възкликна:

— Тя трябва да остане тук. Няма основателна причина да не може. Навярно можеш дискретно да поразпитате из района, Еймъс? Да откриеш дали някое момиченце не е изчезнало.

— Непременно, лейди Фенела, но силно се съмнявам някой да я потърси. Според мен каза истината, като заяви, че майка ѝ е мъртва и са я изхвърлили на улицата. Само да разполагахме с някакво име... — Еймъс замлъкна и безпомощно сви рамене.

— Ех, да можеше — промърмори Марк и поклати глава. Склонен съм да се съглася с вас, Еймъс, относно майката. И категорично с госпожа Форт и лейди Фенела. Естествено, че трябва да остане в „Хадън хаус“, докато не решим кое за нея е най-добро. Всички ли сме съгласни?

Останалите трима отговориха положително.

Вики почувства, че я залива облекчение. Малкото момиченце, което сега наричаха Роуз, бе в безопасност. Засега.

32. „РЕЙВЪНСКАР“

Цяла сутрин Ричард вади душата на Едуард да отидат на риболов. Най-накрая, следобед най-големият брат се поддаде на настоятелните му молби и го заведе на брега.

При все че беше средата на април и бе слънчево, силен вятър духаше над Северно море, бурен и леден, шибаше страните им и караше носовете им да почервеняят.

— Добре, че Мег хубаво те опакова, Дики, момчето ми — каза Едуард, докато гледаше брат си, който се мъчеше да нагласи въдицата си. Очевидно вълнените ръкавици му пречеха, но все пак Ричард се справяше.

Едуард се засмя как Мег бе увила момчето заради студеното време. Тя все се тревожеше за любимия си по-малък брат, а днес бе превърнала Ричард в какавида, обгърнатата от пластове дрехи, бе усукала, като за последно, един червен шал около главата и врата му. Върху него бе му сложила червена плетена шапка, напълно покриваща главата му.

И Нед би опаковала по същия начин, стига да ѝ позволеше, но, разбира се, не можа да припари до него. Обаче му се беше сторило умно да увие главата си с вълнен шал, имитирайки начина, по който бе омотала Ричард, за да предпази ушите си. Но вместо червена вълнена шапка с пискюл отгоре, върху шала Нед бе сложил сивото си кепе от туид, с което изглеждаше по-улегнал.

Подметките на високите им ботуши скърцаха, докато вървяха към предпочитаното от Нед място за риболов. Брегът представляваше скала, покрита с дребни камъчета и водорасли, където можеше да се видят древни вкаменелости от красиви раковини и всякакви странни образци, изхвърлени от морските вълни.

Не разговаряха много, докато тежко напредваха, всеки погълнат от собствените си мисли. В ума на Едуард бе Лили, питаше се как е, какво прави, а Ричард се поздравяваше, преливащ от радост, че е успял да отвлече Едуард само за себе си. Тия дни Джордж все се мотаеше

наоколо, в опит да спечели благосклонността на по-големия им брат. Но безуспешно: Нед се държеше настрана и Ричард започваше да се пита защо.

Изведнъж по-малкият брат извика:

— Виж, Нед! Скалата на кормораните!

И преди Едуард да успее да го възпре, момчето се затича по плажа, сякаш дяволът го гони и големият брат затаи дъх и се молеше малкият да не падне.

За минути Ричард стигна до Скалата на кормораните и вече се катереше по по-малките канари, за да стигне до върха. После, като че след миг, стоеше най-отгоре. Тържествуващ, усмихнат махаше на Нед и му правеше знаци да дойде при него.

По-големият брат му махна в отговор и тежко тръгна към него, спомнил си как баща му го бе довел тук, заедно с брат му Едмънд преди толкова години. Именно от баща си бе научил някои от местните рибарски предания. Скалата на кормораните бе наречена така, защото птиците се появяваха от вълните и заставаха точно на тази скала и разперваха крила, за да ги изсушат.

Баща му все му казваше, че не може да разбере защо перата на птици, прекарващи толкова време в морето, не са еволюирали и не са станали водонепроницаеми, като на толкова други морски пернати. Често мърмореше, че това е грешка на природата, напълно необяснима.

Като пристигна до камарата скали, Едуард се закатери, за да отиде при брат си и когато застана до него на тясната площадка над пенещото се, развълнувано море, го предупреди:

— Само внимавай, малка Рибке. Не искам да те вадя с въдица, да увиснеш на влакното ми вместо някоя тлъста моруна.

Ричард се разсмя, очите му танцуваха.

— Да, тук се хващат моруни! Татко ми каза и каза също, че ако искаш да уловиш треска, трябва да излезеш с лодка на миля навътре в морето. Там живеят тези риби.

— Точно така — отвърна Нед и запрати в дълбините на съзнанието изникналия образ на десетгодишния Едмънд, изговарящ почти същите думи. Стисна очи, за да забрави невинното детско лице, после рязко ги отвори.

— Нека хвърлим въдиците си, Хамсийке — предложи Нед на помалкия си брат и докато говореше, метна своята.

Ричард веднага го последва. Постояха към час, но хванаха само няколко риби. Замръзнали от студ, с насълзени очи и лица, почервенели от вятъра, най-сетне напуснаха Скалата на кормораните и тръгнаха обратно по брега. Целта им бе да стигнат до стъпалата, изсечени в самата скала. Щяха да ги отведат към по-ниските ливади, спускащи се към Северно море.

Докато бавно се изкачваха по ниската ивица поляни, Ричард бърбореше на Едуард, прекъсвайки мислите му, съсредоточени главно към „Деравенелс“ и онези, които понастоящем я управляваха. Момчето принуди Нед да се отърси от замисленото си състояние.

— Питай ме нещо за морето — помоли Ричард по едно време, като вдигна очи към Едуард и го дръпна за ръката.

Разбрал, че трябва да му обърне внимание, Едуард кимна и си спомни, че това беше игра, с която се забавляваха с баща си миналото лято.

Пое дълбоко дъх и след като потисна потока от неочаквани и внезапни чувства, Едуард накрая отговори:

— Е, хубаво, да започваме, малък Рибок. Да видим колко ти сече умът днес.

— Като бръснач — изстреля Ричард в отговор.

— Кое е единственото, което не бива да правиш с кораб или лодка?

— Да му променям името!

— Правилно. И защо е така, малка Рибке?

— Защото, ако дадеш друго име на плавателен съд, те чака нещастие.

— Много добре, Дик. Сега нещо друго: кои са последните думи на адмирал Нелсън?

— „Целуни ме, Харди^[1]“.

— Умно момче, това си ти. Сега, коя е най-голямата битка на Нелсън?

— Трафалгар.

— Да, а другата е Ватерло. За какво друго моряците мислят, че им носи лош късмет, особено когато не са в морето? — в този въпрос

се криеше уловка и Едуард се запита ще се сети ли Ричард каква е тази донякъде типично моряшка шега.

— Русалките! Зная, че съм прав. Едмънд ми го каза. Никога не взимай русалки на борда. Да, разправи ми го миналото лято... — гласът на момчето се прекърши и то се умълча, очите му потъмняха и добиха цвят на сива шиста. Потопи се в тъгата си, известно време не проговори, после промълви: — Сетих се за Едмънд, Нед, и ми се приплака. Мъчно ми е за него, а на теб?

— Много — отговори Нед и вдигна рибарския кош върху рамото си. Вътре имаше няколко моруни, които не бяха тежки, но кожената каишка все му се изплъзваше. — Да продължим с играта, приятелю — и попита: — Когато минаваш по трапа на британски боен кораб, кое е първото, което виждаш, като стъпиш на палубата?

— Табела, на която пише: „Имайте страх от Бога. Почитайте краля.“

— Имаш отлична памет, Дики. Зная, че татко те е научил на много от тези неща, нали?

— Да, и ми призна, че би искал да бъде моряк от кралската флота. Струва ми се, че и на мен, също.

— Като стана дума за флота, какво правиш, когато неочаквано срещнеш моряк?

— Пипваш яката му за късмет.

Едуард дълго се смя и накрая задъхан каза:

— Като че ли нямам какво повече да те питам за морето, знаеш ли?

— Нищо, Нед, почти изкачихме стъпалата. Ще дадем ли рибата на готвачката? Може да я сготви за вечеря.

— Може би, макар че предполагам, че ще използва моруните за баници с риба, понеже са доста малки.

Уил Хаслинг ги посрещна, когато влязоха в двора на конюшнията. Бе застанал до задната врата и ги чакаше, помахаше им и възкликна:

— Хванахте ли богат улов? — усмихваше се до уши и като че нямаше търпение да говори с Едуард.

— Какво има? — попита Едуард, когато заедно влязоха в къщата. — Изглеждаш толкова развълнуван.

— Не бих казал, че се вълнувам, по-скоро чувствам облекчение, ако трябва да съм точен.

— Кажи ми — помоли Едуард, като остави на пода коша заедно с въдицата си, махна шала, шапката и дебелиите дрехи, после помогна на Ричард да се съблече.

— Невил ми телефонира, докато бяхте навън. По всичко изглежда, че Оливери е получил телеграма от колегата си в Делхи. Май че хората му там са се добрали до фактите, които са ни нужни. Дейвид Уестмаут ще ги изпрати с поредица от телеграми — това е най-бързият начин.

— Слава Богу, че той най-после се обади, почти бях загубил надежда — сподели Едуард и добрата вест докара усмивка на лицето му. — Е, Хамсийке — заговори той, обръщайки се към Ричард, — ето ти улова за деня. Занеси го в кухнята и кажи на готвачката, че това е подаръкът ни за нея. Ако иска, нека запази моруната за себе си. Ще ѝ го предадеш ли? — като вдигна рибарския кош, Едуард намести каишката на рамото на Ричард. — О, и ми направи една услуга, ако обичаш, малка Рибке. Помоли я да изпрати горещ чай и препечени питки в библиотеката, ще ѝ кажеш ли, момчето ми?

Ричард кимна.

— Разбира се, Нед.

Момчето забърза с коша с рибите и енергично тръгна по коридора.

Уил и Едуард го последваха с по-бавна крачка, в споделено мълчание. След като влязоха в библиотеката, Уил заговори:

— Според Невил, след като получим информацията, всичко ще потръгне. Няма какво друго да чакаме.

След като прекоси стаята и застана пред бумтящия огън, все още премръзнал от престоая си на брега, Едуард кимна.

— Нямам търпение работата да потръгне, да ти кажа честно. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Няма никакви причини да чакаме, след като пристигнат онези телеграми. Не искам Джон Съмърс и онази проклета жена да навредят още повече.

Той въздъхна, седна на един стол и погледна към Уил.

— Предстоят много промени, убеден съм. Роб Аспен и Алфредо Оливери, както и Кристофър Грийн скоро ще навлязат в миннодобивния отдел, но трябва да извършим основен преглед на

лозията във Франция и е нужно някой да се заеме със северните ни кантори. По моя преценка там цари бездействие.

— Предполагам, че Джони ще се съгласи да го направи — предположи Уил. — Преди всичко, той притежава солидни познания за Севера, след като работи с Невил през всичките тези години, а и семейният му дом е в Йоркшир.

— Както гледам, ще трябва да се нагърби с това бреме, дори и за кратко. Но ще ми липсва, Уил, той е незаменим — Едуард топло се усмихна на приятеля си, после бързо добави: — Със сигурност не мога да те пусна да работиш на север. Нужен си ми при мен, в Лондон.

— Където искам да бъда и аз. Между другото, Нед, разговарях с Вики, докато бяхте на риба. И...

— Спомена ли Лили? — нетърпеливо попита Нед, като го прекъсна.

— Естествено. Лили е добре и те очаква следващата седмица. Ако ще ходиш в града и аз ще дойда с теб, Джони — също. Знаеш колко държи Невил на безопасността ти.

— Разбира се, за това не става и въпрос. Само това ли съобщи за Лили?

— Сподели, че любимата ти Лили изглежда пленителна, в отлично здраве и бебето е на път да се покаже, това беше всичко.

Едуард се засмя.

— Можеш ли да си представиш, че ще ставам баща? Трудно е за вярване, нали?

Уил се поусмихна и възкликна:

— И Вики ще става майка, Нед. Тя и Стивън обмислят да осиновят едно момиченце, което Еймъс открил в някаква талига. Помниш ли, разказа ни за него миналия път, когато се срещнахме. Детето е намерило място в сърцето му, както и на Вики. Дори нещо повече, стари приятелю. Направо е луда по момиченцето според Стивън. Обаче той е изцяло за осиновяването, защото Вики не можа да зачене.

— Според мен е прекрасно и за детето е истински късмет — отговори Едуард. — От това, което Финистър ни каза, разбирам, че момиченцето било доста хубавко, нали?

— Да. Но все още не знаят нищо за нея. Вики ми разказа, че когато го довели в „Хадън хаус“ стискало някаква торба, с която не

желаело да се раздели. По-късно успели да я убедят да им покаже някои от нещата вътре. Нищо не подсказвало произхода ѝ. Така че я нарекли Роуз.

— Могат ли да го осиновят? — запита се на глас. — Мисълта ми е, от кого го осиновяват? Било е бездомно, само... не могат ли ей така... да го отгледат като свое? Абсурдно е да се говори за осиновяване.

— Велики Боже, не бях помислил за това! — възкликна Уил. — Навярно си прав, може би не се налага да предприемат нищо официално. Все пак, Фенела познава Хю Кордил, адвоката, и явно той ще ги посъветва.

— Значи са в добри ръце.

Преди вечеря Едуард се качи във всекидневната на майка си. Тя беше сама и четеше книга пред камината; вдигна поглед и остави четивото си, когато влезе в малкия ѝ будоар.

— Кажу ми, Нед, какво има? — попита тя, усмихна му се и му направи знак да влезе.

— Може ли да поговорим няколко минути?

— Разбира се. Тревожи ли те нещо?

— Ами, да, всъщност да. Безпокоя се за диадемите, майко. Не искам да ги продавам, за да ми купуваш къща, само и само да имам собствено жилище.

— Нед, няма как другояче да го сторя!

— Според мен съвсем скоро ще има.

Сесили се намръщи.

— Така ли? Моля те, обясни ми, скъпи.

— Разполагаме с многобройни факти срещу клана Грант и поддръжниците им — сподели Нед. — Ще ги победим веднъж и завинаги. Можем да действаме дори и сега, но Невил иска да изчакаме, докато съвсем скоро получим няколко телеграми от Индия. Оливери има там добър приятел на име Дейвид Уестмаут и той най-после е проследил далаверите на Обри Мастърс и сделките му с местните, замесените в присвояванията, за които ти говорих. Сега подготвяме доказателствата си и после ще поискаме разрешение да ги представим пред борда на директорите.

— Разбирам... Кога мислиш да го направите? — попита тя, а очите ѝ блеснаха от възмущение, лицето ѝ доби нетърпеливо изражение.

— Надявам се да стане само след няколко седмици. През май.

Сесили не можеше да скрие усмивката на лицето си.

— Защо още стоиш прав? Ела и седни при мен, разкажи ми повече.

Той изпълни молбата ѝ, отпусна се на един стол до огъня и обясни:

— Няма много за разказване, майко. Вече знаеш повечето.

— Кога ще заминеш за Лондон?

— Идната седмица. За няколко дни, след това ще се върна за около седмица. После ще бъде необходим в града. Разбираш, нали?

— О, да, разбира се, скъпи, естествено. Възнамерявам да остана в „Рейвънскар“ за през лятото. Зная, че сезонът в Лондон не е приключил, но това е без значение, когато семейството ни е в траур и не може да ходи никъде. Затова по мое мнение сме си по-добре тук, децата като че също са съгласни.

— За Ричард съм сигурен, той обича „Рейвънскар“.

— Също и Джордж, знаеш.

— Да, истина е — съгласи се Едуард и си каза: „Би го искал само за себе си“.

— Ти ще оглавиш „Деравенелс“, нали Нед? — ненадейно попита Сесили, сепвайки го.

— Да.

— А Невил?

— А, да, братовчедът Невил. Мммммм. Да помисля... ще ме съветва, ще ми помага, където е възможно, както Джони и Уил.

Настъпи мълчание.

Сесили не отронваше и дума.

— Какво има, майко? — попита той накрая, когато тя остана безмълвна.

— Какво се надява Невил да спечели от всичко това, Нед? Той е най-големият магнат в Англия и вероятно най-богатият. Вече има всичко. Не е нужно да ти помага да управляваш „Деравенелс“.

— Зная го не по-зле от теб, а предполагам и той също. От друга страна баща му е бил опора на моя, истинския наследник на „Деравенелс“. Предполагам, че чувства същото задължение към мен.

Намесени са гордостта и честта му. Има и нещо още. Бих казал, че жадува за власт.

— О, Нед, със сигурност притежава достатъчно власт.

— Кое е достатъчно за един амбициозен човек?

— Нима ми казваш, че Невил се стреми към властта чрез теб?

Така ли е?

— До известна степен.

— О, Нед, бъди внимателен.

— Не съм някоя марионетка на конци, а той не е кукловодът ми.

Той няма власт над мен. Сам съм си господар.

— А той знае ли го?

— Би трябвало... Невил ме познава, откакто съм се родил, и приема интересите ми присърце.

— Пак те предупреждавам, внимавай, Нед. Много внимавай.

[1] Думите са отправени към капитан Харди, помощник на адмирал Нелсън след битката при Трафалгар на 21 октомври 1806. — Б.пр. ↑

33.

— Все по-непоносима ми е мисълта да оставям детето в „Хадън хаус“ — обясни Вики, като местеше поглед от Фенела към съпруга си Стивън — и като ме няма тук, толкова се тревожа за нея, вгорчава ми се живота, не мога да се съсредоточа и нищо не върша, както трябва.

— Зная, скъпа — отговори Стивън, протегна ръка и нежно докосна рамото ѝ. — И не казвам, че те виня. Разбирам, мислиш, че има опасност някой да дойде и да предяви претенции към нея или тя да избяга на улицата и да изчезне. Обаче не допускам да има и най-малката възможност да се случи което и да е от двете.

— Нито пък аз! — възкликна Фенела. Тя много се привърза към теб, Вики, виждаме го всички. Не се отделя от теб от деня, в който Еймъс я доведе и едва дочаква дните, когато ще дойдеш.

Стивън Форт седеше облегнат на стола си, загрижено изражение помрачаваше погледа му. На четирийсет и две той бе преуспял banker с добра кариера. Човек със собствени средства, наследени по майчина линия, бе завършил „Хароу“, а после и Кеймбридж и донякъде минаваше за интелектуалец. Освен това бе практичен, здраво стъпил на земята, вярваше във всичко английско, в краля и Бога. Притежаваше огромно чувство за справедливост, за честност и бе известен с щедростта и милосърдието си. Видът му бе на типичен англичанин. Имаше светлокестенява коса и бледа кожа, а топлите му кафяви очи бяха пълни със състрадание или весело и палаво проблясваха. Като цяло, всички го приемаха като прекрасен човек с приятен вид и благородна душа.

Фенела си мислеше точно това, когато попита:

— Значи сте съгласен с Вики, Стивън? Относно осиновяването на Роуз?

— О, и още как. Според мен е очарователно дете и можем да ѝ предложим толкова много — той хвърли поглед към Вики и добави с усмивка: — Вики я иска, в известен смисъл се нуждае от нея, както и аз. Затова ще направя всичко по силите си, за да я осиновя. Освен това, Фенела, Роуз обича Вики, нали го виждаме с очите си?

— Разбира се... — на вратата се почука, Фенела спря напред думата си, погледна към вратата на кабинета си и откликна: — Влезте!

Еймъс Финистър се появи на прага и им се усмихна.

— Добър ден, лейди Фенела, госпожо Форт, господин Форт. Извинете ме, че позакъснях, но ме задържаха други дела.

Те радушно го поздравиха и Фенела заяви:

— Благодаря ви, че се отзовахте този следобед, Еймъс, наистина ценим идването ви. Моля влезте и седнете.

Еймъс се настани и виждайки нетърпеливото изражение на лицето на Фенела, поклати глава:

— Съжалевам, че не можах да открия нищо за малката Роуз. В района не са изчезнали никакви деца. Разпитах мнозина и от поотдалечени места. Нека го кажа така: ако момичето е избягало, никой не го признава и няма претенции над нея.

Стивън се обади:

— И в онази стара платнена чанта няма нищо, така ли, Вики? Нищо, което да ни подсказва произхода ѝ?

Вики прехапа устни.

— Абсолютно нищо. За жалост. Да, съдържаеше някои интересни предмети, но те не могат да ни помогнат да разберем или да разкрием нещо за нея. Очевидно за детето имат огромно значение, тя изпада в ужас, ако торбата е далеч от ръцете ѝ.

— Предлагам по-късно да погледна тия вещи — промърмори Еймъс, — след като срещата ни приключи. Поговорете с нея за тях.

Вики се съгласи.

— Мисля, че е добра идея.

Фенела се обади:

— Е, всъщност имам хубави вести. Разговарях с Хю Кордил и той ме увери, че не вижда никакви юридически пречки ти и Стивън да не осиновите Роуз, Вики. Освен това е направил запитвания в един от местните домове на доктор Барнардо, където прилагат подходяща система за приемане на деца, независимо дали се скитат по улиците, или са изоставени от родителите си, които не могат да ги издържат, поради здравни или финансови причини. Всяко дете се регистрира при Барнардо. Име, дата на раждане, други подробности за семейството. Когато семейство дойде да търси дете за осиновяване, му дават да попълни регистрационен формуляр и ако ги одобрят, получават

документи за осиновяване, изготвени от доктор Барнардо — облегната напред на бюрото си, Фенела завърши:

— Препоръчва ни да направим съвсем същото, да последваме примера му.

Лицето на Вики засия.

— Какво облекчение — хвърли поглед към Еймъс. — Както споменах на лейди Фенела, онзи ден Уил ме попита как ще осиновим дете, като не знаем от кого го осиновяваме. А господин Кордил ни дава идеалното решение.

— Да, наистина — съгласи се Фенела. — В момента ни изготвя нужните книжа, разрешение на „Хадън хаус“ да регистрира Роуз с подробности за пристигането ѝ при нас. Ще можем да препечатаме същия формуляр по-късно, ако намерим други деца на улицата и ги доведем тук. Все пак не бих поощрила това начинание, понеже не сме сиропиталище, а убежище за малтретирани или мизерстващи жени, както знаете.

— Предполагам, господин Кордил подготвя документите, които ще подпишем, Фенела? — попита Стивън. — С други думи, за истинско законно осиновяване?

— Именно. Ще се постарая да ги направи неопровержими.

— И кога ще получим книжата, Фенела? — запита Вики. Нетърпението и вълнението ѝ бяха очевидни.

— До седмица, но сега, след като Хю направи законите си проучвания, ме осведоми, че можете да отведете Роуз още днес, ако желаете.

При тези думи, очите на Вики се напълниха със сълзи, тя дари Фенела с плаха усмивка и каза:

— Благодаря ти! О, благодаря ти, Фенела — гласът ѝ изразяваше цяла гама от чувства.

Усмехнатият ѝ съпруг постави ръка на раменете ѝ.

— Виждаш ли, скъпа, накрая всичко се нареди от хубаво по-хубаво.

— Длъжен съм да споделя, че за мен също е голямо облекчение — промърмори Еймъс, лицето му бе озарено от усмивка. — Седмици поред се безпокоях за детенцето — усмихна се на Фенела и продължи: — Благодаря ви, ваша светлост. Малката Роуз ви дължи толкова много — ние също.

Ванеса Барне сервираше чая в приемната, а Вики и Фенела ѝ помагаха: трите жени нареждаха на дългата маса чаши, чинийки и други прибори, докато Еймъс и Стивън Форт седнаха за минутка, за да поговорят за загадъчните обстоятелства около Роуз.

— Просто не разбирам — заяви Стивън с изненадан тон. — Как може някой да изхвърли дете като Роуз на улицата, да я изостави по такъв начин, умът ми не го побира. Страшно е само да го помислиш, камо ли да знаеш, че е истина.

— Много изверги минават за човешки същества по тия места, господин Форт — отговори Еймъс с мрачен тон. — Вярвайте ми. Дълго преди да стана частен детектив, бях патрулиращ полицаи точно тук, в Уайтчапъл — той тъжно поклати глава. — Някой ден може да ви разкажа какво съм виждал — най-потресаващите гледки, които можете да предположите. — Хвърли на Стивън продължителен поглед и след миг продължи: — Никога няма да проумея как някой е изхвърлил Роуз, сякаш е нещо непотребно. Тя е толкова красиво дете.

— Съгласен съм — побърза да отговори Стивън, после попита: — На колко години смятате, че е тя, господин Финистър?

— Моля, наричайте ме Еймъс, както всички. Длъжен съм да призная, че е трудно да се определи възрастта ѝ. Не допускам да е на повече от пет, а вие?

— Не е ли малко височка за пет? — попита Стивън. — Съпругата ми смята, че е на четири. Предполагам, че никога няма да узнаем.

— Убеден съм, че е на повече от четири, много умна и съобразителна е, но не по-голяма от пет, сигурен съм в това. Опитвах се да разбера колко време е прекарала на улицата, но тя не можа да ми каже. Няма чувство за време, както всички деца. Беше много мръсна, а дрехите ѝ бяха невероятно изпокаляни, така че допускам, че е живяла по разни дупки и навеси, ровела се е из сметта поне три-четири седмици, а може и по-дълго.

Неволна тръпка разтърси Стивън и за момент той затвори очи; когато ги отвори изразът им бе странен, смесица от тъга и силна болка. Не отговори на забележката на Еймъс, седеше, сякаш му бе причерняло.

Най-после Стивън проговори:

— Когато я видяхме днес следобед, цъфтеше от щастие, че сме тук. В нея има нещо много мило, когато не е напрегната.

— Зная точно какво искате да кажете, господин Форт — отговори Еймъс. — Пълна е с живот.

— Описанието ѝ подхожда. Да, Роуз прелива от joie de vivre^[1].

— Еймъс, Еймъс — звънна детско гласче и миг по-късно Роуз влетя през вратата, за да поздрави приятеля си.

Еймъс я гледаше, докато се приближаваше, и си каза, че надали някога е изглеждала по-жизнерадостна. Огнената ѝ коса бе завързана с голяма, бяла панделка, бе обута с черни чорапи, носеше морскосиня рокля и колосана бяла престилчица. Знаеше, че Вики бе купила дрехите.

Когато спря пред него, Еймъс се усмихна, вдигна я и я завъртя.

После я остави да стъпи на пода, изведнъж забелязал колко устойчиви са крачетата ѝ сега, а не треперещи, както когато я бе намерил.

— Здравей, Роуз — отвърна той с широка усмивка. — С новите си дрехи изглеждаш прекрасно.

— Благодарско — каза тя и направи реверанс. — Госпожа Вики ми ги даде. Тя ми е кат' мама.

Еймъс хвана ръчичката на Роуз и я поведе към канапето, където седна, приближи я до коленете си и я погледна в ясните сини очи.

— Роуз, ще направиш ли нещо за мен, моля те?

— Шъ'й трудно, нали? — попита тя, като го гледаше пронизателно, с наклонена на една страна глава.

— Не, никак не е трудно. Искам да отидеш при госпожа Вики и да я помолиш да отключи скришния долап, за да мога да разгледам вещите от торбата ти.

— За к'во ти трябва да ми гледаш работите? — поиска да знае тя намръщена, ненадейно изпълнена със съмнения.

— Искаме да се помъчим да разберем на колко си години. Възможно е нещо от торбата да ни подсказе.

Роуз издърпа от вътрешната страна на роклята си една черна панделка, на която висеше ключ.

— Госпожа Вики тури тука ключа, 'щото плаках за нещата ми, кат' ми ги взе.

— Нали е добра жена? Е, да вървим, малката ми, да идем при долапа.

Като му се усмихна и го хвана за ръка, Роуз го поведе през стаята към редицата шкафове, изправени до стената с лице към дългата маса. Уви панделката около ръката си и отвори долапа. После бръкна вътре, за да извади торбата.

Роуз внимателно заключи шкафа и окачи панделката на врата си, преди да се върне на канапетото. Когато Вики видя какво правят, побърза да се приближи. Тя и Еймъс седнаха на канапетото и миг по-късно Стивън се присъедини към тях, носещ чаша чай за Вики. След като ѝ я подаде, попита детектива:

— Желаете ли и вие?

— В момента не, благодаря, господин Форт. Искам да се съсредоточа върху тези вещи тук — той кимна към платнената торба.

Роуз погледна Еймъс и попита:

— К'во искаш да видиш?

— Какво ще кажеш за снимката, която ми показва предния път?

Без да промълви и дума, Роуз извади фотографията от платнената торба и я подаде на Еймъс. Той се вгледа в нея за миг, после в Роуз и попита:

— Това ли е мама?

Тя кимна няколко пъти и отривисто отговори:

— Да.

— Все така казва — намеси се Вики.

Еймъс разгледа снимката. Бе направена в студио, нямаше съмнение по този въпрос, и то от добър фотограф. Значи е струвала пари. Бедняците нямат пари да ги пилеят за снимки.

Дали жената на снимката беше от заможено семейство? Като че ли беше така. Косата ѝ бе събрана на главата и къдриците ѝ падаха напред. Това беше последна мода, по която се водеха светските дами, подражаващи на кралица Александра.

Бе облечена с тъмна рокля, дантелената ѝ якичка бе красива, обгръщаше раменете и гърдите ѝ и стилно се издигаше високо по врата ѝ. В тон с нея дантелени маншети красяха дългите ѝ ръкави. Като се вгледа във фотографията, забеляза, че младата жена носеше брошка с форма на звезда, която сякаш бе инкрустирана с диаманти. Не бе я забелязал досега, защото вниманието му бе съсредоточено върху

чертите на жената. Забеляза и блясъка на обиците, които също изглеждаха истински.

Лицето беше прекрасно — големи очи, широко чело. Първата дума, която му дойде на ум бе класа. Безспорно я притежаваше. Явно имаше добро потекло. Изведнъж дълбоко в него се вкорени убеждението, че това е истина. Хвърли скришен поглед към Роуз, която говореше със Стивън и Вики и долови приликата, колкото и недоловима да беше, с младата жена на снимката. Наистина беше майката на Роуз, вече беше сигурен.

Като обърна снимката на обратно, Еймъс отново погледна дали името на фотографа не е на гърба ѝ. За нещастие не беше там. Ако името бе написано, щяха да го забележат, когато Роуз за първи път им позволи да отворят торбата.

— Какво ще ми покажеш още, Роуз? — попита Еймъс, тя се обърна към Вики и Стивън, надзърна в торбата и извади един ключ. Подаде му го.

Беше най-обикновен ключ, без име или някакви белези по него. Еймъс поклати глава.

— Не зная за къде е. А ти, Роуз?

— Ключът е на мама — отвърна тя и се обърна към Вики, сякаш тя знаеше отговора.

Еймъс върна ключа на детето. После извади парче мека вълнена тъкан, навярно остатък от нещо. Знаеше какво има вътре — златен венчален пръстен. Извади го от парчето плат, очите му се спряха върху него за момент и после внимателно го зави, а тя щом го взе, го прибра в торбата.

Имаше и няколко по-дребни предмета, които бе запазила, главно детски съкровища. Няколко цветни стъклени топчета за игра, хербаризирано цвете, притиснато между два листа хартия, носна кърпичка, малък молитвеник. Вътре забеляза грижливо изписаното посвещение: „На Грейс от мама“. Няма дата. Нищо друго. Нито дума.

„Ударихме на камък — помисли си той. — Блъскаме глави в стената.“ Еймъс погледна към Вики и Стивън и очите им, пълни с разочарование, и промълви:

— Също както и предния път. Не мога да намеря указание сред вещите. Някак се надявах, че може и да успее да открия предмет, който

да ми подсказе нещо, което съм пропуснал преди. Боя се, че си оставам само с надеждата.

— Разбираме — отговори Вики. — Но както и да е, ще бъде нещо като ново начало, нали, Еймъс? Трима ни заедно... ново семейство.

След като се изправи на крака, Вики се приближи до Фенела, която бе застанала до масата. Взе ръцете ѝ в своите и промълви тихо:

— Благодаря ти за всичко, което стори, скъпа, мила приятелко. Вечно ще ти бъда признателна.

— Вики, скъпа, вълнувам се за теб и Стивън и за това прекрасно дете. Тя е щастлива, ние сме щастливи.

— Ако не бяха Еймъс и „Хадън хаус“ — Вики замълча и поклати глава. — Представете си какво можеше да се случи на нашата малка розичка, ако Еймъс не я беше намерил и не бяхте отворили „Хадън хаус“ още преди години?

Фенела кимна и се усмихна. Изведнъж в очите занепаха сълзи. Тя ги преглътна, овладя се и двете жени тръгнаха към канапето край огъня. Както обикновено детето стискаше парцаливата торба и явно бе обезпокоено от приближаването на двете жени.

Вики промълви:

— Не страхувай толкова, Роуз. Сега си отивам вкъщи...

— Не! Не! — изхленчи детето и лицето му се сбръчка. Сълзи потекоха по бузите му. — Моля те, не си отивай.

— Тихо — успокои я полека Вики и коленичи пред нея. — И ти също ще дойдеш, Роуз, с мен и Стивън в нашата къща. И ще живееш с нас, винаги ще се грижим за теб и ще те пазим.

[1] Joie de vivre (фр.) — желание за живот. — Б.пр. ↑

34.

Слънчевата светлина се процеждаше през множеството остъклени прозорци на оранжерията и хвърляше златните си отблясъци навсякъде в тази искряща майска събота.

Възхитен, Еймъс Финистър огледа помещението, просторно и носещо дух на безгрижие, изключително удобно с тръстиковите си столове и канапета, покрити с пухкави възглавници и масички от същия материал. Бе пълно с бели и разноцветни орхидеи — гордостта и радостта на Нан Уоткинс; те бяха чудесни. Съпругата на Невил бе създала ведра и спокойна градина на закрито, един безметежен рай.

Уил Хаслинг, който седеше до Еймъс, наруши мълчанието, като каза:

— Най-последно видях Роуз, тя е прелестно малко момиченце. Сестра ми и господин Форт са щастливи да я имат, а Роуз има късмет, че попадна на тях, така да се каже, благодарение на теб.

Еймъс погледна косо Уил и наклони глава. Полека започна да харесва младия човек, възхищаваше му се в много отношения, не само заради всеотдайността му към Едуард Деравенел и безрезервната му преданост към него. Уил бе интелигентен, добре осведомен по въпросите на търговията и политиката, добросърдечен и мил.

— Питам се дали разбираш какъв късмет има това дете? — попита Еймъс с приглушен глас.

— До известна степен, да. Можеше да умре само на улицата от глад, студ или жега, или сериозно да пострада. Или да попадне на неподходящ човек, който да злоупотреби с нея или да я нарани.

Сянка се спусна пред лицето на Еймъс, той стисна устни; дълго мълча, преди най-последно да отговори:

— Второто би било по-лошо по мое мнение. Мъртъв ли си, си свободен... поне не могат да ти причинят повече злини. Ако си ранен, се надяваш, че ще те приемат в болница или се грижат за теб на друго безопасно място. От друга страна, попаднеш ли в ръцете на лоши хора, край — той поклати глава и внезапно на лицето му се изписа печал. — Такива типове са безскрупулни. Продават деца в публични домове и на

търговци на бели роби, които ги товарят на кораби и откарват в чужбина, за да ги продадат на пазарите за хора досущ като добитък. И момчета, както и момичета. Продадени в бардаците, остават роби до живот. Никога не могат да избягат — Еймъс замълча и за миг като че почувства болка, очите му помръкнаха, лицето му пребледня. Въздъхна, после забеляза, че Уил го наблюдава, очевидно заинтригуван от думите му.

Детективът продължи по-бавно:

— Има и други престъпници, организиращи детски банди, карат ги да нарушават закона, да крадат из улиците, по речните фериботи, които прекосяват Темза, обучават ги как да станат ловки джебчии и от тях излизат опасни малки крадци, те също са обречени на живот, изпълнен с престъпност и падения.

Уил Хаслинг се облегна назад, приковавал поглед в Еймъс, човека, когото харесваше, уважаваше и ценеше. След миг Уил отбеляза:

— Съществува цял свят, за който хората нямат и понятие. Особено такива като мен, които до голяма степен не познават злодеянията, престъпниците и Ийст Енд — направи гримаса и продължи: — Опасявам се, че не сме много добре осведомени, нали?

— Истина е, сър. Знаете, че живеем в шарен свят — отвърна Еймъс. — Някои от най-престъпните типове обитават Уайтчапъл, Лаймстоун, Саутуорк и околностите им. От друга страна по същите места живеят безброй добри, честни, спазващи закона граждани. Накрая може би някои свестни хора щяха да приберат Роуз. Обаче почти със сигурност — крайно бедни; щеше да им бъде трудно, още едно гърло за хранене и тя да се превърне в непоносимо бреме.

— Роуз се отърва на косъм, разбирам какво искате да кажете — тихо промълви Уил. — Сестра ми ме осведоми донякъде. Поразказа ми за онези ужасни места — за гъсто населените бордеи. Звучеше отвратително.

— Мръсно място. Неописуеми, порутени бедни квартири в крайни квартали, около тях мрачни улички, които често не водят наникъде, проходи между къщите и дворове, пълни с боклуци. Бордеите са крайно опасни, Уил, трудно е да го проумееш. Това е един свят на насилието, дори и полицията не стъпва там, ако не се налага и

никога не ходят сами, дори не по двама или по трима. Влизат на големи отряди, за да могат да се опазят един друг.

Накланяйки се напред, Уил попита:

— Нарисувахте ми такава ужасна картина, не разбирам защо не ги сринат?

— И къде ще отидат бедняците, които живеят там? Отговорете ми.

— Не зная, но ми описахте нещо нечовешко — той енергично разтърси глава, очите му помръкнаха, в гърдите му затрептя гняв. — Ето ни с вас, седим в тази прекрасна къща в Челси, живеем в най-голямата, най-значимата столица в целия свят. Лондон. Център на една велика империя, несравнима по своята мощ. Ние сме преуспяваща, находчива и изобретателна нация с влияние върху целия свят. Парите са в изобилие. Лондон — фактически цялата страна — процъфтява. А по природа сме добросърдечна и човеколюбива раса. Е, кажете ми защо има бордеи?

— Ех, да можех. Често се питам същото, без да намирам задоволителен отговор. Има хора като доктор Барнардо, които се опитват да помогнат, организират домове за бездомници и скитници. Неговият приют оказва най-голяма помощ. Други щедри и богати хора, преди всичко жени, правят много, за да облекчат ужасните условия и основават приюти като този на лейди Фенела и леля й за бедстващите жени. Вижте, разбирам за какво говорите... защо правителството не предприеме нещо? Нали съм прав?

— Именно. Толкова е долно, просто ми причернява, хваща ме срам и сега наистина разбирам защо сестра ми пожела да работи при лейди Фенела и да помогне с пари на „Хадън хаус“ — той се усмихна. — И докато помагаше на по-злочестите от нас, намери детето, за което бленуваше. Колкото до Роуз, сигурно над нея е бдял ангел хранител.

— И тук я пазят няколко ангели — изтъкна Еймъс и част от напрежението му го напусна. Продължи с внезапна топлина. — Не само лейди Фенела, госпожа и господин Форт, но също и Хю Кордил. Уреди всичко както е редно и според закона. От това, което разбрах, сестра ви и съпругът й нямат причини за безпокойство. Сега никой не може да им отнеме Роуз. Тя е тяхно дете и ще живее достойно.

— Искам да направя нещо — каза Марго Грант и потърси с очи Джон Съмърс. — Трябва да отвърнем на удара с удар. Зная, че са отговорни за смъртта на Обри. *Jean, cheri, s'il te plait*^[1]...

Дръпвайки юздите на черния си жребец, Джон Съмърс отвърна на погледа на Марго, която също накара коня си да спре. Прикова поглед в лицето му, лице, което бе обикнала така силно и прошепна:

— Имам ужасно предчувствие... *les choses mauvaises*^[2]... — остави изречението си nedovършено.

Настъпи миг мълчание. От половин час в топлата майска събота двамата яздеха по „Ротън Роуд“ в Хайд парк и сега оставиха конете си да починат под надвисналите клони.

Джон изпусна лека въздишка и промълви:

— По какъв начин мога да отмъстя? Не разполагам с нищо. Едва ли бих могъл да обвиня Едуард Деравенел, че е убил Обри Мастърс. Полицията обяви, че е починал поради злополука и че не е извършено убийство. Според тях убиец няма. Трябва да призная, че съм разкъсван от противоречия: част от мен вярва, че Обри е загинал поради собствената си небрежност, вследствие необичайните си хранителни навици. А друга ми говори, че смъртта му е особено удобна за Едуард Деравенел и кликата му в компанията. Да, имам подозрения, също като теб, но съм длъжен да внимавам какво върша, заради теб, както и заради себе си.

Марго кимна и неочаквано му се усмихна. Лицето ѝ сияеше на слънчевата светлина, процеждаща се през листата на клоните, и за момент дъхът му секна в гърлото. Колко красива беше тази сутрин; черната ѝ коса бе прибрана назад в кок под елегантна тъмносиня мека шапка с къса, осеяна с точкици воалетка. Колосаното, бяло ленено жабо придаваше женственост на прекрасно скроеното сако за езда, с което бе облечена; носеше подходящата по цвят пола и ботуши. Черните ѝ очи светеха на елипсовидното ѝ лице и тя го омагьосваше и мамеше, както винаги. За него Марго излъчваше фатално привличане и понякога той се питаше защо е допуснал да ѝ стане така подвластен. Бе сляпо влюбен. Какъвто бащата, такъв и синът, помисли си той, но прогони подобни изводи от съзнанието си.

Като протегна ръката си в ръкавица и я постави върху неговата, Марго заговори:

— Зная, че за теб Едуард Деравенел е млад, симпатичен, но лекомислен мъж, който тича подир жените. Но според мен го подценяваш, Джон.

Поклати глава с очи, впити в неговите и добави:

— Виждам го в различна светлина, о, да, така е. Умен е. И използва добросърдечния си вид да прикрие безпощадността си.

— Твърдяла си го и преди, скъпа моя, и трябва да се съглася, че и аз го виждам. Не омаловажавам Деравенел като празноглавец, не, ни най-малко.

— Това, което аз виждам, е как омайва колегите си в „Деравенел“, поне привържениците на Деравенел от Йоркшир. Онези като Алфредо Оливери и Роб Аспен. Те явно се влияят от думите му. Ами Оливери? Ти го повиши в директор на миннодобивния отдел, което също ме безпокои. Сега разполага с такава власт.

Джон се засмя.

— Оливери прекрасно си върши работата — решително отвърна, при все че самият той повече от всякога се съмняваше в предаността му. Ловко променяйки темата, попита: — Как е Хенри? От известно време го караш да стои в провинцията.

— Точно ти ме посъветва да не го водя в кантората. Защото имал вид на немощен и болен. Е, да, сега си почива във от града — черните ѝ очи затанцуваха и тя се усмихна подканващо. — Не можем ли да обядваме заедно? Мога да приготвя пикник.

— Ами прислугата? — поинтересува се той и красноречиво повдигна вежди.

— Дадох им свободен ден... всъщност целия уикенд, Джон.

— Разбирам — промърмори той, без да може да сдържи усмивката си. — Значи разполагаме с целия почивен ден?

— Mais oui^[3] — като се огледа, хвърли поглед наоколо и видя, че няма и жива душа, тя се наклони към него и го целуна по бузата, прошепвайки му какво е наумила за следобеда.

Той не отвърна, само я изгледа.

Тръгнаха да се разхождат, като продължиха по „Ротън Роуд“. Умът на Марго трескаво работеше, в главата ѝ се въртяха всевъзможни мисли. Но най-важната бе да убеди Джон Съмърс да отмъсти на Едуард Деравенел. Бе повече от сигурна, че той и колегите му стоят зад смъртта на Обри Мастърс, един от поддръжниците на Хенри.

Съботният обяд в къщата на Невил се бе превърнал в нещо като традиция. Когато се случеше да бъдат в Лондон шестимата мъже се срещаха при него, за да обсъдят докъде са стигнали и заедно да се наслаждат на ястията.

Сега всичките седяха в прекрасната библиотека и отпиваха от аперитива, преди да се отправят към трапезарията. Едуард Деравенел, както винаги, изпъкваше — по-висок от всички, още по-красив, ако изобщо бе възможно. Говореше сериозно на братовчед си Джони, който го слушаше внимателно.

Едуард се бе впуснал в обсъждане на литературата и книгите, сподели с него, че един ден, когато притежава собствена къща и пари, възнамерява да има огромна библиотека.

— Като тази, предполагам? — попита Джони. — Като не броим онази в „Рейвънскар“, не зная друга по-красива или по-богата, в което и да е отношение.

— Точно така — съгласи се Едуард и се обърна, чул гласа на Невил. Братовчед му затвори вратата на помещението и ги покани да седнат край камината.

Всички веднага изпълниха молбата му, любопитни да узнаят какво има да им съобща. Понеже бе съвсем очевидно, че иска да им говори, той застана пред огнището, в което днес не гореше огън, тъй като времето бе меко.

— Щастлив съм да ви заявя, че сме почти готови да се опълчим на клана Грант и шайката им и да ги свалим от власт — започна домакинът им. — След шейсет години господство в „Деравенелс“ ще пуснат кокала.

— Искрено се надявам Бог да те чува, Невил — обади се Едуард, като погледна право братовчед си. — Защото, вярвам, че трябва да ги ударим скоро и непременно искам ние да победим.

— О, ще ги сразим — увери го Невил с широка, уверена усмивка.

— Финистър е подготвил всичко — Невил погледна въпросително частния детектив, който кимна и се изправи.

— Вече свърших своята част от работата. Картоните от психиатричните заведения бяха проучени от много лекари и всички са

на мнение, че документите категорично сочат, че Хенри Грант е болен и страда от умопомрачение. Няма никакви проблеми с двамата ми колеги, актьорите, които вече спечелиха доверието на Бофилд, Клиф и Девър, тримата директори на „Деравенелс“ с непристоен личен живот. Можем да ги изнудваме, сигурен съм в това. Мнозина от другите ми подчинени разпространяват слухове за фамилията Грант, мълви, които ги представят в неблагоприятна светлина. Да, готови сме — Еймъс седна и се усмихна, докато останалите го аплодираха.

— Благодаря ви — признателно отвърна той.

Невил заговори:

— Струва ми се, че искаш да ни кажеш нещо, Оливери, прав ли съм?

— Да, определено — отговори Алфредо и стана. — През изминалите няколко седмици ви съобщих за стария си приятел Дейвид Уестмаут и за положението в Индия. Той работи за нас. Получих от него документация, която разкрива колосални кражби и злоупотреби в мините ни там. Уестмаут вече пътува по море на път за Англия и носи със себе си още доказателства.

— Кога ще пристигне? — нетърпеливо попита Едуард, като се наклони напред.

— До десет дни — отвърна Алфредо. — Както знаете, Бофилд, Клиф и Девър са замесени в част от извършените в Индия кражби, освен дето водят недостоен живот, както установи Еймъс.

— Значи вината им е двойна — промърмори Едуард. — И аз ви нося добри новини: открих, че понастоящем имаме много приятели вътре в компанията и всички те нямат търпение да видят края на фамилията Грант. Можем да разчитаме на пълната им подкрепа.

— Да преминем към обяда, господа — подкани ги Невил с широка усмивка. — Смятам, че можем да празнуваме, да вдигнем заедно тост за очакваната ни победа. Защото зная, че няма да се провалим.

[1] Jean, cheri, s'il te plait (фр.) — Жан, скъпи, моля те. — Б.пр. ↑

[2] Les choses mauvaises (фр.) — лоши неща. — Б.пр. ↑

[3] Mais oui (фр.) — ами да. — Б.пр. ↑

35.

Вики хвърли поглед в отражението си в огледалото на нощното шкафче, понамести шапката си, после излезе от спалнята. Докато се качваше по стълбите към третия етаж, сега предназначен за детето, си напомни да не забравя за плика, който Стивън ѝ бе дал, преди да излезе тази сутрин. Бе банково извлечение за „Хадън хаус“, дарение от тях за Фенела, в знак на признателност за помощта ѝ при осиновяването на Роуз.

Когато Вики влезе в стаята за игри, Роуз вдигна поглед и грейна в усмивка, щом я видя. Скочи от стола си и притича през помещението, а личицето ѝ сияеше от щастие.

Вики се наведе и я прегърна, после я хвана за ръка и я поведе обратно към масата, където малката бе рисувала с цветни моливи в блокчето си.

— Къде отиваш — натъжено попита детето, поглеждайки към Вики, в сините ѝ очи се появи тревожен блясък, като забеляза, че новата ѝ майка се е облякла за излизане.

— Да видя лейди Фенела — отговори Вики. — Ще обядвам с нея.

— Амчи да дойда? — пламенно попита момиченцето и на часа се усмихна. — Фенела е добра жена.

— Да, така е и те обича, Роуз, но днес не мога да те взема. Моля те, не се тревожи, миличка, няма да отсъствам задълго.

Роуз ѝ кимна разбиращо, но остана напрегната, а изпълненото с тревога изражение, което Вики така добре познаваше, се настани на лицето ѝ. Детето всякога се разстройваше и безпокоеше, когато тя излизаше от къщи.

— Обещавам да се върна навреме, за да пием чай с теб — увери я новата ѝ майка, усмихна ѝ се окуражително и стисна детската ръка. — Франсис ще се грижи за теб — веждите на детето се смръщиха и образуваха неравна линия. Изведнъж Вики се разтревожи. — Харесваш Франсис, нали?

— Да — Роуз се облегна на стола и прехапа устни, после попита тихо: — Завинаги ли шъ живея с вас?

— Естествено! Все ти повтарям, че това е твоят дом и винаги ще бъде, Роуз. Завинаги. Поне докато пораснеш, когато ще можеш да правиш каквото поискаш — като се надвеси над масата, добави: — Нали помниш, скъпа, казах ти, че Стивън и аз те осиновихме?

— К'во значи т'ва? — попита Роуз, явно бе озадачена, а очите ѝ станаха огромни.

— Означава, че ти си нашето малко момиченце. Ти си наша и ние сме твои и никой не може да те отнеме от нас. Ние сме ти родители — когато видя, че Роуз не разбира думите ѝ, обясни: — Ние сме... твоите мама и татко.

Широка усмивка се разстла на детското лице.

— Ти си ми мама?

— Сега да, да, аз съм ти майка. Но не бих искала никога да забравяш истинската си майка.

Роуз се плъзна от стола си, изтича към спалнята си и влезе вътре. Когато стигна до скрина до леглото си, отвори най-горното чекмедже, извади снимката и молитвеника, които стояха сред другите ѝ съкровища в платнената торба.

Вики я последва и сега стоеше на прага и я наблюдаваше, питайки се какво ще последва.

Миг по-късно Роуз се върна при нея, посочи жената на снимката и каза:

— Мама... това и мама — след това подаде молитвеника на Вики. — Мама ми го даде. Написа нещо вътре с писалката си.

Вики почувства как я залива вълнение, като чу тези думи, полекичка отвори малката книжка и погледна посвещението. Прочете го на глас:

— „На Грейс от мама“.

Роуз се усмихна и кимна.

— Да, мама го написа.

— Значи молитвеникът е твой? А не на мама?

— Да.

— Тогава името ти е Грейс.

— Да, да.

— Ти си Грейс?

— Да, нал' ти казвам. Аз — тя се потупа по гърдите, — аз съм Грейс.

Няколко часа по-късно Вики разказваше случилото се на Фенела и Лили. Трите жени обядваха заедно в лятната трапезария на Фенела с изглед към градината в къщата ѝ на Мейфеър. Белите тапети с щамповани зелени листа бръшлян, изобилието от цветя и боядисаните в бяло мебели караха стаята да прилича на част от градината. Атмосферата бе пленителна, лека и въздушна.

— Питам се, защо досега не ни каза, че името ѝ е Грейс? — промълви Фенела с озадачен тон и свъси вежди.

— Не зная — отговори Вики, — но имам няколко предположения по въпроса. Когато за първи път я попитахме за името ѝ, тя ни отвърна, че майка ѝ се обръщала към нея с „розичке“ и мисля, че това име е останало в съзнанието ѝ, след като майка ѝ е починала. Ако приемем, че е мъртва, разбира се. Допускам, че името Грейс е свързано с миналото. Друго време, друго място, не и Лондон.

— Защо говориш така? — попита отведнъж Лили, озадачена.

— Защото съм напълно сигурна, че тя и майка ѝ са живели край морето. Когато преди няколко седмици със Стивън я заведохме в „Стоунхърст“, бе много радостна, щом стигнахме до блатото Ромни. Първото, което стори, когато наближихме морето, бе да седне и да събуе обувките и чорапите си. Искала да поджапа във водата, обяви тя. Когато по-късно я попитах за това, тя буквално засия, когато ми довери, че е правила същото и с мама. Искаше също да потърси и мидички, развълнува се, като откри изхвърлени на брега водорасли. Изобщо уикендът бе много щастлив за нея. Друго, което ми минава през ума е, че сигурно е преживяла силен стрес, когато майка ѝ е починала и са я изхвърлили на улицата. Съвсем очевидно е, че все още е била в шок, когато Еймъс я е намерил — Вики замълча, пийна малко вода и продължи: — Фенела, сигурна съм, че приятелят ти, доктор Джуна Нюман ще се съгласи с мен. Стресът предизвиква ужасни състояния при възрастните, да не говорим за децата. Убедена съм, че при тях е още по-страшно. Вкопчила се е в думите „малка розичка“, защото ги е свързвала с майка си и по-скоро с настоящето, отколкото с миналото.

— А къде край морето според теб е живяла с майка си? — попита Лили, като остави супената си лъжица и обърна поглед към Вики.

— Сигурна съм, че са живели някъде по северния бряг, най-вероятно в Йоркшир — отговори Вики с изпълнен с увереност глас.

— Заради изговора на думата „мама“ ли? — Фенела повдигна въпросително вежди.

— Да.

— Но ми спомена, че говори на кокни — напомни Лили.

— Не през цялото време, както забелязах — бързо отвърна Вики. — Понякога казва „да“, вместо „мда“ и „не е“, вместо „не'й“ и така нататък. Бе напрегната като струна, когато Еймъс я намери в онази талига и я доведе в „Хадън хаус“, както добре знаеш, Фенела. Стивън мисли, че е започнала да се успокоява, да се чувства в безопасност при нас и че произнася по различен начин много от думите.

— В това има смисъл — съгласи се Фенела. — Но независимо от това все още съм любопитна.

— Ами, казва „благодаря“, вместо „благодарско“, при определени думи типичното „ф“ на кокни преминава в „т“. Но като оставим настрана шока, скърби за майка си, сигурна съм. Понякога я виждам да плаче и когато я попитам какво има, ми отвърща „мама“ с отчаяно, тихо гласче и, хлипайки, идва да я утеша.

— Бедното дете — възкликна Лили. — Искам да зная кой е този изверг, който я е изхвърлил на улиците на Уайтчапъл. Бих наредила да го нашибат с камшик.

— Също и аз — подкрепи я Фенела, после поклати глава. — Колко странно, нали, Вики, всичките да мислим, че молитвеникът принадлежи на майка ѝ и че тя се е казвала Грейс.

— Да, но Роуз бе толкова категорична тази сутрин, съвсем сигурна, когато ми каза, че бил нейният молитвеник, че майка ѝ го е дала и че тя се казва Грейс.

— И как ще я наричаме? — запита се на глас Фенела, като погледна първо към Вики, после към Лили. — Роуз или Грейс?

— Предпочитам да я наричаме с истинското ѝ име... Грейс — отговори Вики. — Но ще попитам нея, пък и винаги можем да добавим името Роуз.

— Значи ще се казва Грейс Роуз Форт — заключи Лили с усмивка. — Звучи наистина прекрасно. Нямам търпение да я видя. Толкова съжалявам, че не дойдох на чай, а ти ме каниш толкова пъти, Вики, скъпа.

— Но сега си по-добре, нали? — Вики се взря в любимата си приятелка. — Нищо не застрашава бременността ти, нали, Лили?

— Не, действително съм в добро здраве, само понякога ме мъчи ужасното сутрешно гадене, убива ми настроението — тя се засмя. — Нед все се суети около мен. Откровено казано, радвам се, че замина за „Рейвънскар“ с Уил.

— Ще останат там до Петдесетница — обади се Вики. — Уил наистина чакаше с нетърпение да заминат — неочаквана усмивка озари лицето ѝ и тя продължи: — Склонна съм да вярвам, че в живота му има нова жена и че тя живее в Йоркшир.

— О, коя е, кажи ни — придумваше я Лили, очите ѝ блеснаха, изпълнени с интерес.

— На драго сърце, стига да знаех, но нямам представа за името ѝ, поне засега. Обаче той изглежда много щастлив и никога не съм виждала брат си така цъфтящ, така красив.

— Както обикновено Нед и думица не ми е казал, много е потаен — изтъкна Лили. — Никога не обсъжда чуждите работи. Извънредно е дискретен моят Нед.

Фенела се засмя.

— Може и да е така, но според мен със сигурност повечето мъже разнасят клюки толкова, колкото и жените.

Докато говореше, звънна със звънчето на иконома и след минути супените чинии бяха отнесени и им сервираха рибата.

По време на обяда трите приятелки ентусиазирано разговаряха на всевъзможни теми, но най-важната беше подобренията в „Хадън хаус“. Целта им бе повече да помогнат на жените, към които съдбата не бе така благосклонна, както към тях.

36.

Двете жени, които слязоха по стъпалата на високата къща на „Кързън стрийт“, бяха приятни на вид, модерни и елегантно облечени. Заради поразителната им външност много глави се обърнаха след тях, особено онези от другия пол, докато се носеха по тротоара към откритата карета, чакаща ги на улицата.

Вики бе облечена в сребристорива копринена рокля от тафта, пристегната в кръста с дълга, набрана пола, а върху нея носеше подходящ по цвят жакет, гарниран със зигзаг. На главата си имаше широкопола шапка, чиято периферия бе украсена със сиви пера.

Лили бе в любимото си бледосиньо. Свободната ѝ рокля със спускаща се до бедрата пелерина успешно прикриваше състоянието ѝ. Шапката ѝ имаше необичайна триъгълна форма, бе изработена от бледосиня коприна с бели щраусови пера от едната страна. Лили я носеше самоуверено, изискана, както винаги.

Кочияшът на любимото ландо на Лили ѝ помогна първа да се качи, последвана от Вики. Двете жени седнаха една до друга в ниската карета, разстлаха полите си и се настаниха удобно.

Ландото бе отворено за света, двойните му меки седалки бяха разгънати в този прекрасен майски следобед. Една от причините Лили да обича тази луксозна карета бе, защото ниското ѝ шаси предлагаше прекрасна видимост и разкриваше кои са пътниците ѝ. Често наричаха този модел „дамски“, защото показваше преимуществата на женските тоалети.

След като кочияшът Робин зае мястото си на капрата зад двата коня, Лили се обади:

— Ще закараме госпожа Форт в дома ѝ в Кенсингтън, но нека минем през Хайд Парк, времето е чудесно.

— Разбрано, госпожо — отговори Робин, цъкна с език и потегли по „Кързън стрийт“, устремен към „Парк Лейн“.

Лили се обърна към Вики и попита:

— Може да остана за чай. Удобно ли е?

— О, Лили, скъпа, колко прекрасно! — възкликна Вики. — Зная колко много искаш да видиш Роуз... мили Боже, трябва да свикна да я наричам Грейс, нали?

Лили кимна, докато се смееше.

— Да, струва ми се. От друга страна, тя може да пожелае да остане Роуз, името е така прелестно — Лили предпазливо хвърли поглед към приятелката си, сниши глас и добави: — Толкова се радвам, че със Стивън я осиновихте... сега навярно и ще забременееш... често се случва, нали знаеш.

Вики се усмихна, но не отговори нищо.

— Много щедро бе от страна и на двама ви да дадете на Фенела хиляда лири за „Хадън хаус“. Тя така се развълнува — промълви Лили.

— Искахме да помогнем, а тя ще оползотвори парите, както добре ти е известно. Ти самата прояви великодушие преди няколко години, Лили, като дари немалко пари.

— Бяха за важна, достойна кауза, а и притежавах толкова много, прекалено много хубави неща в живота си. Длъжна бях да се отплатя, нямах друг избор. Като си помисля за онези бедни жени и нищетата им, не мога да остана безучастна.

— Аз също. Тегобите им ме карат да се питам какво ли е преживяла майката на Грейс. Очевидно е живяла с някакъв мъж, който се е отнасял зле с нея.

— Съгласна съм и приемам идеята ти, че Грейс и майка ѝ са дошли от север.

— Виж, Фенела веднага забеляза, че детето произнася думата „мама“, както е обичайно за Севера, защото самата тя е от Йоркшир. Както добре знаеш, семейното имение е близо до Рипън, а съм наясно с това, защото прекарах толкова време в „Рейвънскар“ с Уил и семейство Деравенел.

— Да, известно ми е и предполагам, че навярно е възприела изговора на кокни напоследък, не смяташ ли?

— Повече от възможно е. — Вики замлъкна, после се обърна към Лили и отбеляза. — Не изглежда ли Хайд Парк днес прелестен? Нямам търпение да минем през него.

— Знаех, че ще ти бъде приятно — като се наведе леко напред, Лили запита кочияша: — От коя страна ще влезеш в парка, Робин?

— От горната страна на „Парк Лейн“, госпожо Овъртън. Реших, че по този път ще видите по-голямата му част.

— Благодаря ти, прекрасна идея.

Двете жени продължиха да приказват за Грейс Роуз, както изведнъж Лили започна да я нарича, освен това заговори за детето, което носеше.

— Доволна съм, че купих къщата до вас в Кент, Вики. Ще бъде прекрасен и удобен дом за нас, а и за Нед, ако поиска да отседне някой път. Но му повторих много пъти, че не го насилвам.

— Зная, че не иска да стои настрана.

— Той ли ти го каза, Вики? — попита Лили, очите ѝ светнаха, а на лицето ѝ се изписа нетърпение.

— Не, но виждам колко се грижи за теб, обгръща те с внимание, милее за доброто ти, Лили. Истината е, че съм изненадана, понеже винаги съм предполагала, че ще те... напусне, ще те остави да се справяш сама.

Лили високо се засмя.

— Ако става въпрос, аз също! Но не ме беше грижа, не се безпокоях нито за себе си, нито за детето. Както знаеш, съм напълно обезпечена, благодарение на покойните ми съпрузи и парите, които и двамата ми оставиха. Но не мога да излъжа, че не се радвам, че Нед е щастлив заради бебето, защото самата аз чувствам същото. Явно възнамерява да участва в живота ни. И преди отново да ми го напомниш, зная, че няма да се ожени за мен. Не може, а и аз не искам — обръщайки очи към Вики, Лили промълви: — Според теб е голям фустогонец, нали?

— Да, според теб не е ли? — Вики я изгледа внимателно и леко се намръщи.

— Разбира се. Жените винаги са му били слабост и ще бъдат — отвърна Лили. — Жените са неговият наркотик, пристрастен е към тях. — Изведнъж смехът ѝ наново звънна и като се приближи се до най-скъпата си приятелка, тя прошепна: — Веднъж ми сподели, че е бил прелъстен от млада, омъжена жена, когато е бил на тринайсет, но никога не я потърсил повече.

Вики не можа да се сдържи да не се присъедини към смеха на Лили и по-късно, когато се успокои, отговори:

— Е, не може да не му се признае, че е откровен.

— Винаги, понякога дори прекалено — изстреля в отговор Лили.

Двете жени се умълчаха и скоро след това каретата навлезе в Хайд Парк, а сивите петнисти коне се понесоха напред в лек, спокоен тръст.

Пъпките на дърветата се бяха пукнали, над главите им се сплитаха листати, зелени клони, а храстите и шубраците изобилстваха от цветове, от красиви по-красиви. Започваше последната седмица от май и пролетта на 1904 бе в стихията си.

Този следобед Лили беше необичайно щастлива. Сутрешното виене на свят изглежда бе понамаляло през изминалите няколко дни и в момента се чувстваше превъзходно. Нед беше особено внимателен и много нежен, преди да замине за Йоркшир за Петдесетница.

Струваше ѝ се, че светът тържествува. При все че не бе споделила с Вики или с когото и да е друго, Лили бе купила чудесна малка къща на „Саут Одли стрийт“ и определено се готвеше част от времето да живее в нея.

Хвърли поглед наоколо и забеляза няколко деца да играят на тревата. Едни търкаляха обръчи, други си подхвърляха топки и всички изглеждаха щастливи и безгрижни. Нищо не повдигаше духа повече от гледката на весели, щастливи деца.

Неколцина жени бяха излезли на следобедната си разходка и вървяха по двойки; имаше няколко гувернантки, тикаци пред себе си детски колички; съзря тук-там ухажващи се двойки, хванати под ръка, движещи се бавно под дърветата.

Като изключим това, в парка не бе особено оживено днес, в далечината се виждаха само отделни карети. Колко беше спокойно в този малък зелен рай в сърцето на най-великия град на света.

— О, небеса! — изцвърча Вики. — Какво става пред нас? Погледни ездача на онзи катраненочерен жребец! О, мили Боже, не може да овладее коня! Като че ли се е разбеснял, рита с копита и се изправя на задните си крака. Гледай, Лили, виж го как размахва предните си копита.

— Не виждам — Лили проточи още повече врат, побиха я тръпки и извика на кочияша: — Робин! Моля, обърни внимание на онзи кон отпред. Нещо му става. О, Боже, хукна през глава. Носи се към нас, а ездачът едва се крепи на седлото!

Вики се взираше напред, без да откъсва очи от ездача и коня, а сърцето ѝ щеше да изхвъркне. Мъжът се мъчеше да обуздае жребеца, но явно не бе по силите му. Конят препускаше към тях, сякаш демони бяха по петите му, изпъваше глава назад, пръхтеше, ноздрите му бяха широко отворени. По устата му избиваше пяна; оголваше едрите си бели зъби. Ездачът изглеждаше уплашен и когато се приближи до каретата им, видяха, че е хубав, макар и леко пълен, с тъмни очи и коса и дълъг белег на едната си буза. Приличаше на чужденец. За част от секундата им хвърли тежък поглед. „Изгледа Лили прекалено дълго“ — каза си Вики. Трепна, полазиха я тръпки.

— Робин, опитай да усмириш нашите коне! — викна Вики.

— Спри каретата! Спри! — изкрещя Лили. — За Бога, спри каретата, Робин. Ще се сблъскаме.

— Не мога да ги обуздая, госпожо Овъртън — кресна в отговор Робин през рамо и напрягайки всеки мускул, дърпаше с все сили юздите.

Всички бяха видели ездача с разбеснелия се кон, децата бяха издърпани на тревата и бягаха към дърветата, далеч от главната алея, която пресичаше парка.

Изведнъж ездачът и конят му се оказаха пред тях, само на метър и нещо от ландото. Грамадното животно се изправи на задните си крака, току пред сивите коне. Те на часа отвърнаха, като затропаха с крака. И тогава хукнаха.

Лили веднага разбра, че се движат прекалено бързо. Робин се бореше с тях, дърпаше юздите, но конете и каретата бяха набрали висока скорост. Животните бяха изплашени до краен предел и бяха напълно неуправляеми.

На Вики ѝ се стори, че всичко се случи неимоверно бързо. Лили крещеше на кочияша; Робин правеше всичко по силите си да накара сивите коне да спрат, но без никакъв успех. Ненадейно конете ускориха галоп си. Вики се прилепи за стената на каретата, както и Лили. И тогава се случи. Каретата се преобърна.

Вики почувства, че излита от мястото си и отхвърча настрани. Изпищя. Миг по-късно лежеше на тревата встрани от алеята ни жива, ни умряла.

Лили се опита неуспешно да се вкопчи във Вики и също бе изхвърлена от каретата; сега лежеше възник на земята, а ландото

затискаше долната част от тялото ѝ и не ѝ позволяваше да помръдне. Настъпи хаос.

Хората се втурнаха към тях.

Робин, облят в пот, с ужасено лице се опитваше да стигне до Лили, която лежеше отчасти на тревата, отчасти на алеята.

Вики стенеше, преглъщаше, отвори очи и изведнъж видя конски копита, отново потрепери и изпищя, като мислеше, че това е подивелият жребец.

— Вие сте госпожа Форт, нали? Съпругата на Стивън Форт? — попита я приятен глас.

Вики вдигна очи и видя мъж, облечен в типични английски дрехи за езда; яздеше червеникавокафяв кон и гледаше надолу към нея с разтревожен поглед.

Тя кимна и прошепна:

— Да.

— Името ми е Хоръс Бейнбридж, със Стивън посещаваме един и същи клуб. Сигурно сте ранена. Боли ли ви някъде, госпожо Форт?

— Не зная — отговори Вики, а гласът ѝ излизаше едва-едва. — Боли ме кракът. Вероятно е счупен — след като потърси с поглед Лили, продължи настойчиво: — Моля ви. Помогнете на приятелката ми, помогнете на кочияша. Мъчи се да повдигне каретата, която я е затиснала.

— Разбира се, веднага. Ще телефонирам на съпруга ви в банката. — А, виждам да се приближава един полицаи. Ще му съобщя, че е нужна линейка.

— Благодаря ви — прошепна Вики.

Човекът на коня препусна; тя го видя да разговаря с полицаия. Сега се връщаше, насочвайки се към ландото, за да помогне на Робин.

Вики се надигна на лакти и започне да се влачи по тревата към Лили. Като се приближи, в гърлото ѝ заседна буца; обзе я ужас. Най-после стигна до приятелката си, хвана ръката ѝ и силно я стисна в дланите си.

Сега виждаше Лили по-добре. Сцената изгаряше очите ѝ... синята ѝ шапка лежеше на земята... белите щраусови пера се полюшваха на вятъра... бялото лице на Лили... о, колко беше бледо. И кръвта... толкова много кръв... обагреше бледосинята коприна.

37. „РЕЙВЪНСКАР“

Едуард седеше в един ъгъл на библиотеката, вгълбен в „Общият ни приятел“, един от романите на Чарлс Дикенс, който не бе чел преди. Издадена през 1865, тя бе една от последните книги на писателя. Едуард я харесваше, беше му интересна, при все че врявата в другия край на библиотеката започваше да го дразни.

Изведнъж той изправи гръб и тресна книгата на една малка масичка.

— Престани, Джордж! Нетърпим си — извика той и изгледа гневно брат си.

— Не аз вдигам шум, а Ричард! — кресна момчето и му отвърна със същия поглед.

— Защо си винаги така непоносим, Джордж? И такъв малък лъжец. Разбира се, че не е Ричард, чух твоя глас. Да не мислиш, че съм глух? Или не мога да различа гласовете ви?

Ненужното перчене на Джордж се изпари; той седна обратно на стола си с нацупен вид, а ъгълчетата на устата му увиснаха. В този миг мразеше по-големия си брат.

Ричард се обади:

— Няма нищо, Нед, не ми пречат силните му викове, въпреки че ме е яд като Джордж твърди, че не мога да играя шах.

— Не те виня, малка Рибке. А ти наистина умееш да играеш и то твърде добре. В края на краищата нали аз те учих, а ти много пъти си ме бил.

Уил се засмя.

— Все едно слушам братята си. Кълна се в Бога, сякаш в този момент съм си вкъщи.

— Но ти си вкъщи — бързо отговори Нед и се засмя. — Моят дом е и твой и винаги ще бъде, докато съм на този свят.

В този момент влезе Джесъп, който носеше поднос с кана кафе, чаши и чинийки. След като я постави на една масичка за списания, погледна към Едуард и попита:

— Питам се дали вие и господин Хаслинг ще желаете нещо полезно за храносмилането с кафето, господин Едуард? Да кажем коняк?

— Не бих отказал, благодаря, Джесъп. А ти, Уил? — погледна към приятеля си, доброто му настроение се бе завърнало.

— Защо не? Много благодаря.

Джордж се обади:

— Бих искал чаша бренди, Джесъп.

— За нищо на света! — бързо отрязва Едуард. — Донеси, ако обичаш две чаши коняк, Джесъп.

Икономът кимна и забърза навън.

— Е, кога ще мога да пия коняк след обяд? — неочаквано войнствено попита Джордж, с тон, който Едуард добре познаваше.

— След дълго, дълго време — изстреля в отговор Едуард. — Когато пораснеш, не и преди това, мога да те уверя.

Джордж не отговори; отпусна се на стола си, намусеното му изражение не напускаше лицето му. Навъсен и мрачен, се затвори в себе си, както му бе обичай, щом осуетяха намеренията му.

Ричард, осъзнал внезапно тегнещото напрежение в стаята, заговори с умиротворителен тон:

— Много любезно от страна на чичо Невил, че ни покани в „Торп Манор“ на обяд на Петдесетница, нали Нед?

— Наистина. Чакам с нетърпение неделата, а съм сигурен, че и ти, също. Ще видиш Ан, а ти, Джордж, ще се срещнеш с Изабел — Едуард замлъкна, когато на прага се появи Джесъп.

— Да, Джесъп, какво има? — попита той.

— Търсят по телефона, господин Хаслинг, сър.

Уил остави вестника, който четеше, и се изправи, бързо прекоси помещението, като погледна Нед и сви рамене да покаже изненадата си. Каза:

— Извини ме, Нед, чудя се кой ли може да ме търси в този час?

Миг по-късно Уил вдигна слушалката на апарата в галерията.

— На телефона е Уил Хаслинг.

— Здравей Уил, Стивън е.

— Стивън! — възкликна той, изненадан да чуе зет си и леко се намръщи. — Всичко наред ли е?

От другата страна на линията се долови моментно колебание, после Стивън Форт отговори с напълно овладян глас:

— Опасявам се, че не. Станала е страшна катастрофа, ужасна злополука, Уил. С Вики и Лили. Днес са били ранени...

— О, Боже мой, не! — пресече го Уил и по-силно стисна слушалката. — Какво е станало? Кажете ми какво се е случило? Сериозно ли са пострадали?

Стивън заговори, на моменти гласът му трепереше, докато обясняваше за инцидента в Хайд Парк този следобед, а Уил тежко седна на близкия стол и сърцето му се свиваше, докато слушаше злополучните новини.

След като затвори телефона, Уил остана седнал за миг, в опит да се овладее. Най-сетне малко неуверено стана и обръщайки се, видя Нед, който излизаше от библиотеката, за да тръгне през дългата галерия.

— Много се забави на телефона, Уил, започнах да се тревожа, че нещо не е наред... — Нед млъкна, като видя лицето на Уил и възкликна: — Пребледнял си като платно! Нещо се е случило — Едуард побърза напред, хвана приятеля си за ръката, видя мъката, отразена в очите му, и усети как цялото тяло на Уил трепери.

— Какво има? Моля те, сподели с мен.

Уил кимна и преглътна.

— Нека се уединим някъде, трябва да поговорим насаме.

— Да идем в трапезарията — отговори Едуард и поведе Уил през галерията, докато се питаше какво, за Бога, бе станало, та така да го разтревожи. Надяваше се да не е нещо свързано със смъртта на баща му.

След като влязоха в трапезарията, Уил седна на един стол и направи знак на Едуард да се настани срещу него.

Той го стори и отново го помоли:

— Кажете ми какво те тревожи, Уил, моля те.

— Става въпрос за Вики — започна Уил и пое дълбоко дъх, в опит да се успокои — и за Лили. Претърпели са катастрофа днес следобед и...

— О, Боже мой! Зле ли са пострадали? — попита Едуард, накланяйки се напред с очи, приковани в Уил, внезапно обзет от опасения.

— Кракът на Вики е счупен, както и едно от ребрата ѝ, а лицето ѝ е много зле насинено — започна Уил и установи, че гласът му трепери. Преглътна, после продължи: — Лили е със счупено рамо и фрактура на две ребра...

— Слава Богу, че и двете са живи! — прекъсна го Едуард, заля го облекчение. — Счупените кости заздравяват.

— Нед, Лили има сътресение на мозъка... — Уил замълча, поклати глава и добави с глас, който едва се чуваше: — Толкова ми е мъчно... — отново поклати глава и трескаво прошепна. — Загубила е бебето, Нед.

— О, не, не — промълви Нед с глас, не по-силен от шепот, и затвори очи. След няколко секунди ги отвори и се втренчи в Уил, а гласът му звучеше ужасено. — Тя така силно желаше детето. Наистина — скри лице в дланите си и зариди.

Уил се изправи, приближи се до Нед, наведе се и сложи ръка на рамото му.

— Съжалявам, ужасно много съжалявам.

Нед се вкопчи в ръката на приятеля си, задържа я за момент и после, като поизправи рамене, погледна Уил в очите.

— Лили и Вики ще оздравеят, нали? Нищо не ми спестяваш, нали, Уил?

— Не... всъщност — заговори приятелят му и гласът му се прекърши — Лили е в безсъзнание.

Едуард не отрони и дума, само втренчи поглед в Уил и отново очите му плувнаха в сълзи, които този път не потекоха. Устните му трепереха, когато попита:

— Но хората излизат от кома, нали, Уил? Нали тя ще дойде в съзнание?

— Стивън силно се надява, звучеше оптимистично. И двете са в най-добрите ръце. Стивън е разпоредил да ги преместят в частната клиника „Мастерсън“ на „Харли стрийт“, където получават необходимите грижи и най-доброто медицинско обслужване.

— Утре първото, което трябва да направя, е да отида в Лондон — заяви тихо Нед, извади носната си кърпа и избърса мокрото си от

сълзите лице.

— Зная. Също и аз. Ще заминем заедно. Можем призори да хванем първия влак, тръгващ от Йорк.

— Съжалявам за Вики, Уил. Нали не е пострадала повече, отколкото ми казваш?

— Не. Вики има само контузиите, за които ти споменах и това е всичко.

— Как е станала катастрофата? Нищо не ми съобщи за нея.

— Зная, но исках първо да те уведомя за нараняванията им и да обясня състоянието на Лили и... — той рязко спря; не можеше да го повтори, не му даваше сърце да спомене загубата на бебето.

Едуард сякаш разбра и без да му го казват, и промълви:

— Винаги съм си представял, че детето ще е момиче, не зная защо, но така беше... — замлъкна наред изречението и се облегна на стола си, погледна към Уил и смръщи вежди. Яркосините му очи се бяха зачервили. — Каж ми как се е случило, моля те.

— Днес Вики и Лили обядвали с Фенела в къщата ѝ на „Кързън Стрийт“. След обяда Лили и Вики отишли на разходка с каретата из Хайд Парк, защото денят бил така прекрасен, а освен това Лили щяла да закара Вики до дома ѝ в Кенсингтън. Изведнъж някакъв грамаден кон, огромен катраненочерен жребец, се разбеснял на главната алея и ездачът не успял да го овладее. Препуснал напред, подплашил дребните сиви кончета на Лили и те се втурнали напред, опитвайки се да избягат от развилнелия се кон. Понесли се много бързо, с висока скорост и ландото се преобърнало — Уил поклати глава, ясно се виждаше, че страда. — Стивън ми обясни, че този модел карети имат висок център на тежестта и когато се движат с висока скорост не са особено маневрени, така че лесно могат да се наклонят на страни и да се преобърнат.

— И точно това се е случило, нали? — попита Едуард с разтревожен глас. — Всемогъщи Исусе! Лили и Вики са извадили късмет, че не са загинали на място.

— Зная — съгласи се Уил. — За щастие полицията се озовала след минути там, където е станало произшествието и повикали линейка. Закарали Лили и Вики в болницата на „Хайд Парк Корнър“, а по-късно Стивън поискал да ги преместят в частната клиника.

Едуард пое дълбоко дъх, после го изпусна и рязко тръсна глава.

— Виждал съм в последно време в парка някои безотговорни ездачи, особено като съм минавал по „Ротън Роуд“. Мнозина от тях не са твърде стабилни на седлото. И друго, питам те Уил, що за мъж е този, дете не може да овладее коня си?

Уил остана смълчан, мислейки за фактите, които премълчаваше: питаше се дали да му съобщи всичко, казано му от Стивън.

Като че прочел мислите на приятеля си, Едуард попита:

— Всичко ми каза, нали? Има ли още нещо, което трябва да зная?

Когато Уил не отговори, Едуард повтори:

— Има ли още нещо? Моля те, не ме дръж в неведение. Прекалено сериозно е. Не ме карай да си въобразявам, че е нещо дребно, особено що се касае до Лили и състоянието ѝ.

— Да, има още нещо, Нед, но не става дума за контузиите на Лили — най-после отговори Уил. — Отнася се до Вики, но не за раните ѝ. Работата е... е, тя има хипотеза, Нед, относно инцидента.

— Хипотеза ли? — повтори Нед и се намръщи озадачен.

— Не е много убедена, че е станало случайно, допуска, че е преднамерено причинен.

— Преднамерено ли? Как може да бъде преднамерено? Каза ми, че конят станал неуправляем... — Едуард замълча и прикова сините си очи в Уил. — И двамата яздим достатъчно добре, и предполагам, че можем да причиним всякакви неща на един кон, за да се разбеснее и да побегне в кариер. А, ако му дадем някакво вещество или пък наркотик, можем да предизвикаме у него възбуда или уплаха, нали?

— Точно така каза и Стивън. Всеки добър ездач, който познава конете, може да прави с тях каквото иска, особено ако преди това е дал нещо на животното.

— Да не би Вики да намеква, че целта е била Лили?

— Да, страхувам се, че е така.

— Да не подозира кликата на Грант?

— Точно тях е споменала, Нед. Когато Стивън ми го съобщи, го попитах защо тя ще си мисли подобно нещо. Отговори ми, че на Вики не се понравил погледа на мъжа на коня. Описа го като тъмнокос, с черни, жестоки, самоуверени очи. Имал дълъг белег на едната буза. Приличал на чужденец.

— Наемен убиец?

— Така смята... каза, че ездачът я изгледал продължително, но още по-упорито се бил втренчил в Лили. Вики обясни, че сякаш излъчвал необяснима злост и я накарал да потрепери.

Ужасен студ скова Едуард. Внезапно, дълбоко в себе си, осъзна, че Вики е права. Наклони се напред и втренчи поглед в Уил.

— Но откъде ще знаят, че Лили ще мине през парка? Отговори ми на този въпрос.

— Според мен е сравнително лесно да се отгатне, Нед — отвърна Уил. — Да предположим, че ежедневно са следили Лили, както знаем, че шпионират тебе. Когато тази сутрин е напуснала „Белсайз Парк Гардънс“, веднага са забелязали ландото ѝ и са тръгнали след нея. Тя отива до „Кързън стрийт“, до къщата на лейди Фенела. Вики, която живее в Кенсингтън, пристига с фойтон, който освобождава. Когато след обяда Лили си тръгва, взима със себе си Вики в каретата. Всеки съобразителен частен детектив предварително би се сетил за това. Отрано ще предположи, че Лили ще откара Вики до тях и ще минат през парка на път към Кенсингтън. По главната алея. Ездачът ги е причаквал някъде, докато дамите са обядвали, готов да действа, ако изведнъж се появят. Ако не дойдат, нищо не губи.

— Инсценировка, това ли искаш да ми кажеш?

— Да — отговори Уил, — а жените са толкова предсказуеми, нали знаеш. Повечето биха поискали да се разходят из Хайд Парк в този прекрасен ден, а една дама, чиито добри маниери са в кръвта ѝ, винаги ще откара приятелката си у дома. Ако някой действително е предизвикал катастрофата, е разчитал на предвидимото им поведение.

В тишината на нощта, когато вечерната врява бе стихнала, Едуард лежеше в леглото си, без да може да заспи. Знаеше, че докато Лили бе в опасност, сънят ще бяга от очите му.

Потресаващата злополука бе изместила всичко останало от съзнанието му; можеше да мисли единствено за любимата си Лили и за загубата на бебето, което носеше.

Почувства още по-силно болката и му бе пределно ясно, че тя ще бъде съкрушена. Неотдавна му бе споделила колко иска да има дете.

— Съзнавам, че не мога да имам теб, Нед, поне не завинаги. Един ден ще ме напуснеш, за да започнеш нов живот... и тази е една

от причините да желая детето ни... така ще запазя част от теб, докато съм жива.

В онази нощ той разбра, колко силно го обича; тази нощ осъзна най-накрая колко много я обича той.

Умът му работеше на пълни обороти, изпълнен с тревожни мисли. Ще излезе ли от комата? И ако това стане, ще бъде ли увреден мозъкът ѝ? Ще остане ли осакатена от физическите си наранявания? И още, и още... мятеше се и се въртеше, неспокоен, изпълнен с опасения.

Други демони обладаха съзнанието му и изведнъж се замисли за контузиите на Вики и застрашеното ѝ здраве. После се заизмъчва заради подозренията ѝ относно катастрофата, преценяваше доколко е възможно да се окаже права.

Едуард вярваше на преценките на Вики, винаги я бе уважавал, възхищаваше ѝ се, считаше я за твърда като скала, също като брат си Уил. Ако подозираше непочтена игра и зла умисъл, значи беше така. Как да разбере, как да се увери замесена ли е фракцията на Грант в „Деравенелс“, или се касае за ужасно произшествие?

Когато часовникът в коридора пред стаята му удари четири, Едуард най-последно отметна завивките и стана. Влезе в банята, обръсна се и се изкъпа; върна се в спалнята, облече дрехите си за пътуване и слезе на долния етаж. Предната вечер бе опаковал някои вещи и малкият му куфар бе във вестибюла, в съседство с дългата галерия, до него стоеше багажа на Уил.

Мина по коридора към кухнята и влезе в личните владения на госпожа Ладъм. Но естествено тя не бе там, нямаше и четири и половина сутринта. Пусна крана на мивката, наля си чаша студена вода и я отнесе в кабинета на баща си.

Като седна на бюрото, взе лист хартия и започна да пише на майка си. Преди всичко ѝ поблагодари за проявената загриженост предната вечер и искреното ѝ съчувствие. Сесили Деравенел бе необикновена жена; показва състрадание, обич и разбиране към скръбта му и когато ѝ довери, че при катастрофата Лили е загубила детето, което носеше от него, майка му се разплака.

Когато стигна до края на писмото, я уведоми, че ще остане в Лондон, докато Лили бъде извън опасност и се възстанови. Чак тогава

ще мисли за връщане в „Рейвънскар“, най-вероятно през юли или август, за да остане известно време със семейството си.

Тъкмо запечата плика и телефонът на бюрото звънна, той веднага го вдигна.

— „Рейвънскар“ — каза той. — Говорите с Едуард Деравенел.

— О, Нед, ти ли си... ъъ... всъщност очаквах да вдигне Джемсъп, обажда се Стивън.

— Добро утро, Стивън. Искаш да говориш с Уил ли? Или търсиш мен?

Настъпи миг на колебание, болезнена тишина и някак дълбоко в душата си Едуард Деравенел разбра какво се готви да му съобщи Стивън Форт. Инстинктивно потърси опора.

— Извинявай, че звъня в този час, но Уил ме уведоми, че призори заминаваш за Лондон и не исках да те изпусна. Нед, налага се да ти съобщя най-лошото... — гласът му потрепери и той не можа да продължи.

Едуард попита:

— За Лили ли става въпрос?

— Да — прошепна Стивън.

— Мъртва е, нали?

— Съжалявам, ужасно съжалявам, Нед.

— Благодаря, че се обади — отвърна Едуард с дрезгав глас. Затвори телефона, без да може да промълви и дума. Седеше, вперил поглед в кабинета, стаята, която винаги бе обичал, а сега му се струваше чужда. Заслепен от сълзи, се изправи на крака, преобърна в бързината случайно изпречилата се масичка, без да си дава труд да я вдигне.

Като отключи френските прозорци, заслиза по стъпалата, които пресичаха спускащите се надолу градини, летеше като вятър и не спря, докато не стигна до древната крепост на издатината, надвесена над Северно море.

Като влезе в кръглата развалина, някогашна кула, просветна и изведнъж зората пукна. Чиста кристална светлина посребри линията на хоризонта, плъзна нагоре и озари със сиянието си небето.

— Лили! Лили! — извика силно той и вдигна очи към синевата. После се облегна на каменната стена и плака за нея и детето ѝ, докато не му останаха вече сълзи.

Като се посъвзе и изтри лицето си с ръце, го скова вледеняващ студ, а сърцето му стана къс стомана. Стоеше, гледаше морето и проклинаше фамилията Грант. Тези отвратителни негодници убиха баща му и брат му, чичо му и братовчед му, а сега жена му и детето му.

— Заклевам се в Бога, че няма да намеря покой, докато не унищожа Грант от Ланкастър — изкрещя той срещу вятъра. След това се обърна и закрачи към параклиса да се помоли за Лили и детето, което не успя да види.

38. ЛОНДОН

— Добре съм, наистина съм добре — говореше Вики, вдигнала очи към Фенела. — Чувствам се отлично.

— Искам само да ти подпъхна още една възглавница зад гърба — отвърна лейди Фенела и бързо стори, каквото бе решила. — Самата аз веднъж си счупих ребро и ми беше много по-добре, когато седях, вместо да лежа.

— Вярно е — съгласи се Вики. — Но не знаех, че в жилите ти тече кръвта на Флорънс Найтингейл^[1]! Глезиш ме, Фенела.

Приятелката ѝ леко се усмихна, настани се на стола до широкото канапе във всекидневната на Вики на долния етаж, където тя прекарваше повечето от деня. Кракът ѝ бе гипсиран заради счупения пищял и ѝ бе трудно да изкачва стълбите към горните етажи на къщата.

Фенела се наведе и изпъна шареното вълнено, плетено одеяло, с което бяха заметнати краката на Вики. Гостенката се облегна на стола си и попита:

— Как е Едуард Деравенел? Срещала ли си го скоро?

— Да, вчера дойде на чай заедно с Уил. Тежко го приема. Не че го показва. Много добре се владее, не разкрива чувствата си, но зная колко го боли. Обичаше Лили. Катастрофата, загубата на детето и смъртта ѝ... е, мога да кажа, че е наистина смазан.

— Не съм изненадана, Вики, познавам го от години и винаги съм го харесвала. Мнозина го омаловажават като празноглав, симпатичен младеж, който все преследва жените, но познавам истинския Едуард. Баща ми също прекарва доста време с него и го намира за много умен. Много по-интелигентен, съсредоточен и амбициозен, отколкото баща му Ричард някога е бил според татко.

— Уил би се съгласил с теб — промълви Вики и после замълча. След няколко секунди продължи с разтревожен глас. — Боя се, че Уил ми е много сърдит. Каза ми, че не е трябвало да ти казвам за

подозренията си относно злополуката, а ти не е трябвало да съобщаваш на Марк Ледбетър.

Фенела свъси вежди.

— И защо, за Бога, да не споделяш с мен? Ние сме стари приятелки, близки при това! Споменах ги между другото на Марк, защото работи в Скотланд Ярд. Реших, че той ще може да открие онзи ездач, който не е бил чак толкова несръчен в края на краищата, нали? Ако умишлено е предизвикал катастрофата. Сигурно искаш правдата да възтържествува, нали Вики?

— Точно така, стана дума за Скотланд Ярд. Уил заяви, че Едуард не иска Скотланд Ярд да си пъха носа в работите на семейство Деравенел.

— Разбирам — отговори Фенела. — Съжалявам, ако съм причинила неудобство, Вики, но се опасявам, че е твърде късно. Марк ме уведоми, че ще дойде тази сутрин около единайсет часа, за да пие с нас кафе. Искаше да ти зададе няколко въпроса.

Вики въздъхна и прехапа устни.

— Тогава ще му отговоря, Фенела, няма как другояче да постъпя. Но се надявам разследването на Марк да замре в зародиш. На същото се надяват Уил и Едуард.

Едва-що тези думи се отрониха от устните ѝ и на външната врата се позвъни. Тя надникна през отворената врата на всекидневната и видя икономката, госпожа Диксън, да бърза да я отвори. Като хвърли поглед към часовника върху бялата мраморна полица над камината, отбеляза: — Ако е Марк, малко е подранил.

Когато главен инспектор Марк Ледбетър влезе във всекидневната, Фенела бързо стана и се приближи, за да го поздрави.

— Точен, както винаги — отбеляза тя, докато той се навеждаше, за да я целуне по бузата.

Марк се засмя.

— С няколко минути подраних — промърмори той, прекоси стаята, пое ръката на Вики и я целуна със старомодна галантност. — Добро утро, Вики, надявам се, че се чувствате малко по-добре.

— Да, така е, благодаря ви, Марк. И добро утро — Вики вдигна очи към него и добави: — Защо не седнете на стола до камината, много е удобен.

— Разбира се — съгласи се той и се настани.

Фенела заговори:

— След няколко минути госпожа Диксън ще ни донесе кафе, Марк, освен ако не предпочитате чай.

— Нека бъде кафе, благодаря — отговори той и се облегна на стола си. Като погледна към Вики, каза съчувствено: — Бях съкрушен като разбрах за смъртта на госпожа Овъртън. Такава ужасна трагедия. Толкова съжалявам.

Вики кимна и в очите ѝ се появиха сълзи. Напоследък това ставаше често. Примигна и не им позволи да потекат.

Фенела, готова веднага да се намеси и по възможност да разведри обстановката, се обърна към Марк:

— Боя се, че Вики започва да се убеждава, че е дала простор на амбицията си да различи инцидента в Хайд Парк. Не че обикновено се поддава на полета на въображението си, тя е изключително земен човек. Независимо от това, страшно съжалява, че ви обезпокоих.

— Винаги твърдо съм вярвал в женската интуиция, Фенела, сигурно сте се убедили досега. А вие, Вики, сте очевидец на необикновено произшествие, което наистина ме озадачава. Звучи твърде странно.

— Да, така е — съгласи се Вики. — Всичко се случи така внезапно, толкова бързо. Убедена съм, че такъв инцидент не е ставал, особено в Хайд Парк.

Марк кимна в съгласие и попита непринудено:

— Защо не ми разкажете какво се случи в понеделник сутринта от момента, в който напуснахте тази къща и отидохте у Фенела на „Кързън стрийт“, до времето, когато влязохте в парка.

— Добре — съгласи се Вики и изпълни молбата му, и подробно му разказа за действията си през онзи ден.

Марк слушаше внимателно и когато тя свърши, запита:

— Бихте ли описали отново мъжа, ездача?

— Беше тъмнокос, с тъмни очи. Сториха ми се проницателни, будни, навярно дори жестоки. Около него витаеше някакво зло, видях го в погледа, който отправи към мен и Лили. Приличаше на чужденец.

— Какво ви кара да говорите така? — заинтригувано попита Марк, а очите му не се откъсваха от лицето ѝ.

— Не съм сигурна, просто ми дойде на ум, че не е англичанин — Вики се загледа в празното пространство, присви очи в опит да си

спомни, после се обърна към Марк и заговори: — Кожата му беше някак... мургава, според мен това е най-точната дума. Освен това дългият белег му придаваше демоничен вид, като да бе пират. Нямаше обикновен външен вид, не бе от типа ездачи, които очакваш да видиш из Хайд Парк в някой пролетен следобед.

— Ами облеклото му? — поинтересува се Марк. — Беше ли като дрехите, които англичаните обличат за езда?

— Не — Вики замълча, в гласа ѝ се четеше колебание. — Помня, че си казах колко типично по английски се облича Хорас Бейнбридж — това е познатият на Стивън, който ме заговори, след като каретата се преобърна. Спомням си, че си казах, че е облечен с подходящи дрехи за езда, вероятно съм правела сравнение. Тъмнокосият мъж носеше тъмночервено сако — кройката и моделът бяха някак неуместни — тя поклати глава. — Да, сега като си помисля, наистина си давам сметка, че сакоето бе повече европейско по модел, освен това панталоните му бяха странни, не бяха бричове за езда. Всъщност, Марк, сигурна съм, че по-скоро бяха панталони от костюм... да, подхождаха на сакоето. Сигурно ги е напъхал в ботушите за езда.

Марк бръкна във вътрешния джоб на сакоето си, извади сгънат лист хартия, приближи се до Вики и ѝ го подаде.

— Това ли е мъжът, как мислите?

Вики разгъна листа, вторачи се в скицата върху него и изведнъж притаи дъх.

— Боже, да, той е, Марк, той е! Откъде го имате?

В този момент госпожа Диксън и прислужницата Елзи влязоха в стаята, като всяка носеше по един сребърен поднос.

— Извинете ме, госпожо — обърна се икономката към Вики с лека усмивка и забърза към масата до прозореца. Остави подноса с наредени на него кана с кафе, чаши и чинийки от едната страна на масата, като остави място за таблата, която носеше Елзи. Наля кафе, предложи им сметана и захар, а после Елзи поднесе на всекиго да си вземе от чинията с бисквити. След секунди и двете жени излязоха.

Марк отпи от кафето си, после заобяснява:

— Снощи бе намерен труп в Ийст Енд, долу при доковете в Лаймстоун. Човекът имал огнестрелна рана в главата и било явно, че е убит. От ъгъла на раната личи, че няма как да се е прострелял сам. Когато рано тази сутрин ми съобщиха за убийството, ме порази как

описанието му съвпада с даденото ми от Фенела. Накарах един от хората си да го скицира и по-късно сам се отбих в моргата да огледам жертвата и дрехите ѝ. Макар че етикетите са изрязани, облеклото наистина изглежда чуждестранно — Марк кимна и присви устни, после додаде: — Както навярно се досещате, сакото и панталоните бяха ушити от тъмночервен плат. Но дори и да не взимаме предвид облеклото, дългият белег на едната буза бе достатъчно да го идентифицирам като ездача, предизвикал катастрофата. Поне за мен.

— За мен също няма две мнения — съгласи се Вики с твърд глас. — Той е извършителят. Съвсем сигурно е.

Марк довърши кафето си, стана, приближи се до масичката и остави чашата и чинийката си върху таблата. Върна се до камината, застана с гръб край нея и доби замислено изражение.

— Нищо чудно този човек с чуждестранен вид да е просто един нещастен неопитен ездач, неспособен да владее коня си и затова е изпаднал в паника. Вероятно е било, чисто и просто, един ужасен инцидент, довел до огромна трагедия — погледна Фенела, после Вики и спря очи на госпожа Форт. — Би могло да бъде и така, нали?

— Да — съгласи се тя.

— От друга страна, ако не е това? Да предположим, че всичко е предварително подготвено. Защо някой ще иска да ви навреди с Лили Овъртън, Вики? И то сериозно при това?

Вики преглътна, наложи си да се успокои и си припомни думите, написани от Едуард, предадени ѝ миналата вечер. Думи, които бе запомнила, следвайки изричните напътствия на Уил. Започна бавно:

— Не допускам някой да иска да ми причини зло, ни най-малко. Ако е имало цел, тя е била Лили — сега замълча, както я научи Уил, и зачака Марк да зададе следващия си въпрос.

— Защо някой би желал да нарани Лили? — попита Марк.

Едуард предрече, че той ще насочи вниманието си към Лили и Вики бе готова с отговора си.

— Брат ми, Уил Хаслинг, отдавна подозира, че Едуард Деравенел има враг или по-право врагове, които искат да му навредят. Преди няколко месеца самият той бе нападнал една нощ и зле пребит. До такава степен, че го взеха в болница. От Уил знаей, че инспектор Лейдлоу разследваше покушението. Не откриха виновника, нито брат

ми или Едуард узнаха защо някой ще пожелае да му причини зло, нито кои може да са враговете му. Всичко донякъде е мистерия.

— Излиза, че Лили Овъртън е била целта на покушението заради приятелството ѝ с Едуард Деравенел, това ли ми казвате? — в тона на Марк за миг прозвучаха озадачени нотки.

— Да — отговори Вики. — Освен ако, разбира се, не си въобразявам за онзи ездач, с разбеснелия се кон. Може и да е чиста случайност, което преди минута допуснахме.

— Разбирам мисълта ви. От друга страна може и да си въобразявате. В края на краищата самият конник сега е жертва на убийство. Ако са го наели, забележително бързо са се отървали от него. Катастрофата стана в понеделник, а той е умрял снощи, тоест сряда. Ликвидирането на единствения свидетел или на извършителя на преднамерено убийство изглежда логичен ход, и то съвсем бърз, не мислите ли? И особено удобен.

Вики просто кимна, тъй като ѝ бяха дали указания да не съобщава повече от казаното до момента.

Фенела погледна Марк и попита:

— Какъв ще бъде следващият ви ход? Какво възнамерявате да предприемете?

— Ще се опитаме да открием името на убития и очевидно сме длъжни да открием човека, който го е застрелял. Да се надяваме, че ще имаме късмет и ще се доберем до нещо — Марк сви рамене. — Обаче подобни случаи са костеливи орехи.

— Звучи като да търсиш игла в купа сено — отбеляза категорично Вики, като се молеше Марк Ледбетър да приключи случая възможно най-скоро. Мразеше мисълта, че може да е причинила допълнителни душевни страдания на Едуард. По-добре всичко да потънеше в мистерия, отколкото Марк да се рови в работи, които не бяха работа на Скотланд Ярд.

[1] Флорънс Найтингейл (1820–1910) — английска медицинска сестра, създавала болници за ранените войници по време на Кримската война — Б.пр. ↑

39.

Лили Овъртън бе починала в понеделник. В петък следобед същата седмица я погребяха.

Ковчегът носеха шестима: Едуард Деравенел, братовчедите му Невил и Джони Уоткинс, най-близкият му приятел Уил Хаслинг, Стивън Форт, съпругът на Вики и Еймъс Финистър.

Само малцина от приятелите на Лили бяха официално поканени да присъстват на погребалната служба в Хампстед и Вики и Фенела бяха напълно неподготвени за събралото се множество. Църквата бе пълна: всичките ѝ близки и онези, които я познаваха, се бяха събрали да отдадат последната си почит.

Чуха се няколко ахвания и шепот, когато шестимата мъже внесоха ковчега в божия храм, всичките бяха или красиви, или с представителен външен вид.

Понеже Вики бе с патерици, държа надгробната си реч пред трите малки стъпала, водещи към олтара под огромния прозорец със стъклопис, намиращ се непосредствено зад ковчега. Фенела също говори от амвона, както и Уил Хаслинг.

Всички те споменаха благородния дух на Лили, нежната ѝ душа, благотворителната ѝ дейност, която щедро подкрепяше нуждаещите се и преди всичко „Хадън Хаус“.

По молба на Едуард Джони прочете дващест и третия псалм, гласът му леко потрепери, когато започна с думите: „Бог е моят пастир, не желая другиго.“

Засилваше глас с всеки ред и тъй като притежаваше мелодичен тембър, всички го слушаха с внимание.

Едуард бе приковал поглед в ковчега на Лили, покрит с изпратените от него бели лилии, в подножието на стъпалата към олтара. Едуард бе потънал в отчаяние, най-дълбокото, което бе познал, и се питаше как ще изплува отново. Как щеше да продължи да живее.

Докато траеше службата — викарият държеше кратката си проповед, пееха химни и мълвяха молитви — се запита защо така трагично бе загинала. Лили бе покосена в разцвета на живота си.

После се сети за нероденото им дете и сърцето му се сви и замръзна в гърдите му. Бе сам на земята, откакто Лили си бе отишла.

По-късно Уил го хвана под ръка и го поведе обратно към ковчега. Когато го вдигна на раменете си заедно с останалите петима мъже и го понесе навън от църквата, се замисли за Джони Съмърс и клана Грант. Едуард бе убеден, че смъртта ѝ е тяхно дело. Как да отмъсти за убийството ѝ?

Невил Уоткинс придърпа Еймъс Финистър на една страна и попита:

— Имаш ли вест от Марк Ледбетър? Открил ли е нещо?

Еймъс пристъпи още по-близо до Невил и прошепна:

— Повече от вероятно е ездачът да е французин. Научих го от Пол Кулмън, полицейския сержант, подчинен на Марк.

Двамата мъже стояха в ъгъла на всекидневната на Вики в къщата ѝ в Кенсингтън. Всички, поканени да присъстват на погребалната служба, се бяха отбили за нещо подкрепително след полагането на ковчега в дома на Вики и съпруга ѝ.

Еймъс се озърна и продължи със същия тих глас:

— Предлагам да останем насаме, господин Уоткинс. Нека помоля госпожа Форт да ни въведе в някоя друга стая.

Невил кимна и загледа как Еймъс си пробива път през малката групичка, която пиеше чай, хапваше от сандвичите и споделяше спомени за Лили Овъртън.

Няколко секунди по-късно Еймъс се върна.

— Госпожа Форт позволи да се оттеглим в библиотеката — докато говореше, поведе Невил навън от всекидневната към коридора.

След като веднъж се озоваха в библиотеката с изглед към просторната градина, Еймъс затвори вратата и закрачи към Невил, който бе застанал до френските прозорци.

— Да продължим — промълви Еймъс. — Сержант Кулмън не разполагал с повече информация, поне така твърди. Обаче снощи слязох към Уайтчапъл и проведох собствено разследване. Понаучих това-онова. Един от осведомителите ми събщи, че някакъв корсиканец, някога участвал в циркова трупа на континента, търсел работа, като главно разпитвал за работа с коне. Доносникът ми каза, че

мъжът имал дълбок, назъбен белег на лицето си, бил тъмнокос и с черни очи.

— Като слушам, това е бил ездачът от парка — обади се Невил.

— Описанието действително съвпада — отвърна Еймъс и продължи: — По всичко личи, че името на човека е Напо, съкратено от Наполеон, понеже и той бил от Корсика. Изглежда никой не знае истинското му име. Моят човек го изпратил на запад в квартала около Мейфеър и ми разказа, че по-късно Напо си намерил работа: да кара каретата на някакво френско семейство или по-точно на елегантна францужойка, „истинска красавица“, както разправял.

Невил леко се подсмихна, поглеждайки към Еймъс; най-сетне кимна с глава.

— Францужойка, а? Виж ти, със сигурност се сецам за една францужойка, която е голяма хубавица, както и ти.

— Да, така е. Марго Грант ѝ е името.

— Това ни дава повод за размисъл, нали? Може би трябва да опиташ да разбереш дали този Напо е работил за Грант.

— Вече го сторих, господин Уоткинс.

— Много добре. Питам се дали катастрофата в Хайд Парк не е отмъщение за смъртта на Обри Мастърс. Ти как мислиш?

— Повече от вероятно.

— Преди няколко седмици ме предупреди, че ме следят, защо да не са следили и госпожа Овъртън? И двамата сме тясно свързани с Едуард, поне тя беше. А кликата на Грант разполага с много пари, могат да наемат армия от частни детективи.

В този момент вратата на библиотеката се откряна и малка главица със златисточервени къдрици надникна иззад нея.

— Еймъс! Еймъс! — извика детето, като видя любимия си приятел и се втурна в стаята.

Докато летеше към него, Еймъс се сниши и тя скочи право в обятията му, като силно го прегърна. Той отвърна на прегръдката ѝ и вдигна поглед към Невил, за свое учудване забеляза огромната изненада, изписана на лицето му.

След като пусна детето и се изправи, Еймъс обясни:

— Това е момиченцето, което намерих в Уайтчапъл, господин Уоткинс. Името ѝ е Грейс Роуз и сега живее тук със семейство Форт.

Невил любезно я заговори:

— Здравей, Грейс Роуз.

Детето вдигна очи към него и направи леко непохватен реверанс.

— Здравсти — тържествено отвърна тя със сериозно лице.

Изведнъж вратата рязко се отвори и Едуард прекрачи в стаята:

— Вики ми каза, че ще ви намеря тук... — млъкна, като забеляза детето, застанало до френските прозорци. То обърна глава и се усмихна до уши на Едуард.

Чифт сини като метличини очи се втренчиха в други също сини като метличини очи, без да могат да се откъснат едни от други. Най-накрая Едуард примигна и отклони поглед. Някакъв смътен спомен докосна съзнанието му, но бързо отлетя. Опитва се да се вкопчи в него, но той избяга, изчезна за част от секундата.

Най-после Едуард пристъпи по-навътре в стаята и тихо повтори:

— Здравей.

Момиченцето само му се усмихна, без да каже нищо.

Еймъс се обади:

— Това е детето, което намерих, господин Едуард, казва се Грейс Роуз.

— Велики Боже, ето къде си била, Грейс! — възкликна Вики, като връхлетя в библиотеката. — Търсих те навсякъде.

— Няма нищо, госпожо Форт — промърмори Еймъс. — Изобщо не ни безпокои.

— Толкова сте любезен, Еймъс — добродушно отговори Вики, хвана Грейс за ръката и я поведе през стаята. — Извинете, че ви се е натрапила — добави тя, обръщайки очи към Невил и Едуард с лека извинителна усмивка.

Когато вратата се затвори след тях, Едуард заговори:

— Мисля, че сме длъжни да предприемем нещо против Грант, Невил. Не искам повече да чакам. Нали сега сме напълно готови да поведем война против тях?

— Така е, братовчеде — Невил широко се усмихна. — И ще го сторим. Сега.

Марго стоеше, вгледана в момчето, спящо върху тясното легло. Тъмните му ресници се бяха спуснали върху сметаново бялата му кожа, а малката му ръка почиваше под бузата. Обичният ѝ Едуард.

Нейният син. Сега на седем години. Най-важният човек за нея на света, нейната радост и гордост; интелигентно момче, с живо въображение и така решителен, горящ от нетърпение да побеждава. Нямаше друг като него, особено като индивидуалност и характер. Хенри безделничеше и все повтаряше богоугодните си молитви, нищо не вършеше; Едуар нетърпеливо бе протегнал ръце към света, искаше всичко, знаеше, че може да го има, ще го получи един ден.

Той бе наследникът на „Деравенелс“. Тя щеше да направи така, че той да наследи короната на баща си.

— Марго.

Някой прошепна името ѝ и я накара да се обърне.

На прага стоеше Джон Съмърс, гледаше я с копнеж и когато тя му махна с ръка, мигом влезе в спалнята.

Обгърна с ръка талията ѝ и я привлече към себе си, като я погледна в очите. Той прошепна в ухото ѝ:

— Скоро се налага да се върна в Лондон.

Марго кимна, после премести поглед към детето, което така дълбоко спеше.

— Не е ли най-красивото същество на света?

— След теб — тихо отговори той. Мъчителният въпрос, останал неизказан, отново бе на езика му. Беше ли момчето негов полубрат? Син на баща му? Не посмя да я попита. Дори и да ѝ беше задал въпроса, тя никога нямаше да му отговори. Винаги трябваше да приемат момчето като единствен син на Хенри Грант и наследник на „Деравенелс“. Той разбираше тази необходимост. Младият Едуар бе бъдещето на династията Грант.

Марго се наведе, леко докосна бузата на момчето, после се обърна и двамата с Джон напуснаха на пръсти спалнята.

След като се озоваха в коридора, той попита:

— Къде е Хенри? Трябва да се сбогувам с него, преди да тръгна за Лондон.

— Дреме в спалнята си, както обикновено — отговори Марго, хвана Джон за ръката и силно я стисна. — Ела с мен за момент, cheri. Нека си пожелаем довиждане по най-хубавия начин. — Миг по-късно тя отвори вратата на малката всекидневна и го поведе навътре. След като заключи, тя пристъпи към чакащите я обятия, силно го целуна и

плъзна ръка по крака му. Усети как сетивата ѝ се събуждат, краката ѝ внезапно омекнаха, а сърцето ѝ заби по-силно.

Джон Съмърс притисна ръката ѝ към слабините си.

— Виждаш ли как ми действаш? — прошепна той, после я вдигна на ръце и я отнесе до канапето.

Тя легна по гръб върху възглавниците и му се усмихна, а той се настани до нея на голямото канапе, повдигна полите на широката ѝ лятна рокля и ръката му пропълзя по голия ѝ крак. Нямаше бельо, което да го затруднява, и след като докосваше интимните ѝ части в продължение на няколко минути, от което дишането ѝ се учести, той хвърли сакото и панталоните си. Наведе се към нея и я взе страстно в обятията си. Тя отвърна с обичайната си страст, желанието ѝ към този мъж я изгаряше; когато и двамата достигнаха кулминацията, трябваше да запуши устата си с ръка, за да не закрепци от удоволствие.

Скоро след това тя слезе с него на долния етаж и заедно изпиха по чаша вино на терасата с изглед към ливадите.

— Обожавам те, Марго — промълви той, докосвайки кристалната ѝ чаша със своята. — Съжалявам, че трябва да те оставя тук в провинцията. Както винаги работата ме зове, дължен съм да се погрижа за делата на „Деравенелс“.

— Зная. Зная, cheri, и ти благодаря от дъното на сърцето си, че управляваш компанията вместо сина ми.

Той остави чашата си на дървената маса и каза:

— Марго, случиха се известни промени. Не ти споменах за тях през изминалите дни, защото исках двамата да се насладим на краткото ни време заедно. Обаче сега се налага да ти съобщя, че в началото на тази седмица любовницата на Едуард Деравенел загина при ужасна катастрофа.

— О! — бе единственият ѝ коментар.

Джон обясни:

— Носи се слух, че не било изобщо злополука, че катастрофата е била предварително планирана.

— Колко странно — промълви тя и се облегна на градинската пейка с привидно незаинтересуван вид, докато рееше поглед в далечината.

Джон изчака миг-два, очаквайки я да изкаже някакво мнение, но това не стана. Той пое дълбоко дъх и реши да хване бика за рогата.

— Моля те, успокой ме, че нямаш нищо общо с това, Марго, че не си взела нещата в свои ръце.

— О, не, cheri, не съм. Защо да го правя?

— Ти стоеше зад нападението над Едуард Деравенел.

— Тази жена Лили Овъртън... какво значение има за мен? Rien... нищо. Мисля, че е абсурдно да се предполага, че нещо предварително е подготвено. Кой може да накара някой кон да се разбеснее? Е, моля те, да ми отговориш. *C'est pas possible*.

Джон се втренчи в нея, за миг онемял. Не бе обелвал и дума за каквото и да е подивял кон, фактически не й бе съобщил каквито и да е подробности. Тя взе чашата си и изпи остатъка от шампанското.

Трябваша му минута-две, за да се успокои, но най-после той успя да озапти отчаяните предположения, които се въртяха в ума му. Не биваше дори да мисли, че някак са замесени.

Насили се да се усмихне, ставайки, и й предложи ръка.

Тя я пое.

Джон й помогна да се изправи на крака.

Марго заяви:

— Ще се разходя с теб до каретата ти. Така се радвам, че дойде — хвана го под ръка и продължи: — Толкова ми е скучно тук, в Аскот, а и ти ми липсваш.

Той не отговори, едва забележимо кимна. Бе прекалено разтревожен да й каже дори и дума.

40. „РЕЙВЪНСКАР“

— Вярваш ли, че можеш да си припомниш всичко? — попита Невил Уоткинс, докато седяха с Едуард на малката маса за бридж.

— О, да, Невил. Можеш да бъдеш сигурен. Обаче, за да те уверя, ще ти демонстрирам паметта си — Едуард се наведе напред и потупа купчината книжа на масата между тях. — Вече наизустих някои важни факти от дневника на баща ми. Наистина представляват само бележки, набързо написани впечатления, откъслечни разсъждения за „Деравенелс“, но при все това са важни.

— А правилата на компанията?

Едуард леко се усмихна.

— Имам ги черно на бяло, благодарение на майка ми.

Като се облегна на коженото кресло, Невил попита:

— Ще възразиш ли, ако изпуша една пура, Нед?

— Моля, заповядай — бе лаконичният му отговор.

Невил извърши дългия ритуал да подреже връхчето на пурата, да я запали, като за целта издраска няколко клечки кибрит и пуфтеше усилено.

Въпреки че не го показваше по какъвто и да е начин, Невил започваше да се тревожи за братовчед си. След смъртта на Лили, от която бяха изминали две седмици, той изглеждаше потиснат, затворен в себе си, което никак не бе в природата му. Излъчваше скръб, тя се четеше в тъжните му очи и мрачното му изражение, мълчаливостта на младия мъж, който сякаш се бе отдръпнал от света, най-силно поразяваше Невил.

Хвърляйки му скришом поглед, той забеляза тъмните кръгове под потъмнелите му очи, а лицето му като че бе отслабнало. Не спи добре, реши Невил и скърби. Но какво странно? В крайна сметка бе обичал Лили. Невил го разбираше. Време. Нужно му бе време, за да се изцели. Но е млад, ще го преодолее.

Тези мисли му донесоха известна утеха и той насочи вниманието си към срещата на борда на директорите, която щеше да се проведе

след няколко дни в Лондон. Нед щеше да представи доказателствата си против Хенри Грант и Невил се молеше да успее. Длъжен бе да успее.

От своя страна Едуард се бе съсредоточил в друга среща, която се бе състояла миналата седмица в кантората на адвокатите на Лили.

Възнамеряваше да поговори с Невил за това, но все още не бе намерил подходящо време да го стори. Като реши, че сега е моментът, Едуард заяви:

— Лили ми завеща всичко, Невил.

Изненадан, братовчед му изправи гръб и смаяно изгледа Едуард.

— Всичко ли — повтори той с недоверчив тон.

— Да.

— Значи, те е определила за наследник?

— Съвсем правилно.

— Ами семейството ѝ? Те не се ли сърдят? — светлосините очи на Невил се присвиха. — Сигурно са показали някакво отношение, проявили са недоволство? Или завещанието е неоспоримо?

— Да, не могат да го променят, не се грижи за това, Невил. Лили бе единствено дете — брат ѝ починал от менингит още като малък. И така тя останала единствена наследница на заможни родители. Няма други роднини. Лили си нямаше никого, освен мен. И Вики, най-близката ѝ приятелка.

— Разбирам — Невил всмукна от пурата си, после промълви: — Открай време имам впечатлението, че покойните ѝ съпрузи са я оставили наистина много добре обезпечена. Така ли е?

— Да, освен това носеше умна глава на раменете си. Лили е направила някои отлични инвестиции.

— Имотът голям ли е?

— О, да. Лили ми оставя къщата си в „Белсайз Парк Гардънс“, другата, която наскоро купи в Кент и още една, с която се сдоби преди месец на „Саут Одли стрийт“. И...

— Велики Боже! — възкликна Невил. — Тя те е направила богат човек, Нед, не е ли така?

Едуард въздъхна и сви устни.

— Да. Обаче бих предпочел да е жива, да диша и да е тук в стаята с нас, отколкото да е мъртва и заровена в земята.

— Естествено, напълно разбирам чувствата ти.

— Оставила е повечето от бижутата си на Вики — продължи Нед, — освен някои накити, които е завещала на Фенела, част от старинните ѝ мебели отиват при Вики, други — при мен. Останалото обзавеждане е за „Хадън Хаус“. Всъщност Лили е невероятно щедра към тях. Както и към други любими нейни благотворителни начинания, като говорим за това. Всичко друго от имуществото ѝ остава за мен.

Невил се облегна и прикова очи в Едуард. След миг размисъл бавно заговори:

— Предполагам, че останалото е твърде много.

— Да — промълви Нед — около... — реши да не завърши.

Откакто се бе завърнал в „Рейвънскар“, нощем Едуард лежеше буден, беше му трудно да заспи. Тази вечер не бе по-различно. В момента, в който затвореше очи, мозъкът му започваше да работи, множество тревожни мисли се бореха да привлекат вниманието му и сънят все му се изплъзваше.

През прозореца се виждаше пълната луна, светлината ѝ покриваше всичко в стаята със сребърно сияние. Бе отворил по-рано прозореца и през изминалия час времето бе застудяло. Край Северно море нощем винаги застудява, дори и през лятото, и му хрумна, че навън сигурно е доста мразовито, та стаята да е така ледена. Вятърът развяваше пердетата и те се издуваха като корабни платна.

Скочи от леглото, отиде да затвори двукрилия прозорец, после се приближи към камината и хвърли нова цепеница върху тлеещата жарава. Дървото веднага лумна и запраця, към комина се разлетяха искри и той знаеше, че след минути стаята ще стане значително по-топла. След като нахлузи вълнения си халат, завърза колана и обу чехлите си, се настани в един фотьойл, като го придърпа към огнището. Неуморните му мисли препускаха през съзнанието му, докато протягаше ръце напред, за да ги стопли.

Неочаквано лека усмивка се появи на устните му и почти веднага изчезна. За първи път леко се засмиваше, откакто Лили си бе отишла. Изражението на лицето на Невил този следобед бе много забавно. Разбра, че братовчед му бе изумен от завещанието на Лили, при все че му бе съобщил за него между другото.

Отпуснал глава на облегалката на фотьойла, Едуард затвори очи и се замисли за Лили; щедростта ѝ към него бе смайваща. Чуваше как гласът на адвокатата ѝ отеква в дълбините на съзнанието му, докато господин Джолиет четеше завещанието, изготвено преди три месеца: „Ако децата ми не ме преживеят и остана неомъжена, завещавам на приятеля си Едуард Томас Деравенел всичкото си имущество, както тук е изброено, с изключение на...“ После господин Джолиет прочете какво е отредено за другите наследници.

„О, Лили, Лили, защо не си тук — помисли си той и сърцето му се сви от мъка. — Как ми липсваш и как бих искал да ти призная колко те обичам. Истински те обичах, Лили, с цялото си сърце.“ Мислите му се понесоха и той се вгълби в себе си.

Катастрофи ни дебнат от всеки ъгъл... животът е жесток към теб, удря те право в лицето. Жизненият път е пълен с изненади, някои от тях приятни, други — гибелни. Това ли ме попита майка ми... дали никой не ми е доверявал колко беди крие животът? Е, вече го зная. Така е открай време, казва братовчед ми Джони, но най-важното е как понасяш бедите и сърдечните неволи, болката от всичко преживяно. Онзи ден ми каза, че не бива да оставям смъртта на Лили да ме сломи. Че не трябва очите ми да се откъсват от целта, с други думи от „Деравенелс“. Прав е, както и Невил. Радвам се, че дойде време за съдбоносни решения. Доволен съм, че бордът на директорите прие молбата ми да внеса оплакване против Хенри Грант. Подготвен съм добре за срещата. Отново прочетох записките на баща си, прехвърлих семейните книжа, водих си бележки, запомних наизуст необходимото.

Невил и аз се срещнахме с Хю Кордил, известния адвокат, и той прегледа всички медицинските документи, с които Еймъс се сдобил, анамнезите и анализите им. Препоръча ни юридическа фирма с висока репутация, с чиито адвокати се срещнахме и които ми предоставиха съветите си. Никой не може да дойде на срещата с мен. Невил, Джони и Уил не са служители на компанията и поради това нямат право да присъстват. Но разполагам с Алфредо Оливери, Роб Аспен и Кристофър Грийн. По една случайност и тримата са членове на борда на директорите и са на моя страна.

Оливери ми обясни, че след като представя случая си, бордът ще се оттегли, ще го обсъди и ще се върне за нова среща с мен след два часа. Тогава ще ми съобщят дали аргументите ми са основателни или не. Ако не са, нищо няма да последва. Ако решат, че за оплакването ми има причини и не е безпочвено, ще се съвещават в продължение на няколко дни, преди да вземат окончателно решение. Ще ме извикат на нова среща и ще ми съобщят решението си. Това е процедурата в сила от стотици години. Оливери и Аспен поддържат високия ми дух. Те са силни, лоялни и здравомислещи.

Търся справедливост. Не мога да загубя. Баща ми и брат ми умряха от ръката на клана Грант, както и чичо Рик и братовчед ми Томас. Също Лили и нероденото ми дете. Все си повтарям, че искам отмъщение. Но всъщност желая справедливост за мъртвите. Аргументите ми са прости. Хенри Грант се е отказал от властта си в полза на Джон Съмърс и съпругата си Марго Грант. А преди шейсет години дядо му я е узурпирал.

Аз съм безспорният наследник.

Целта ми е победа.

Леко почукване на вратата изтръгна Едуард от унеса му. Той се надигна, изправи се на краката си и прекоси стаята.

В изпълнения със сенки коридор стоеше най-малкият му брат по халат, трепереше с преbledняло лице, сиво-сините му очи бяха потъмнели, изглеждаха почти черни, а неподправена тревога хвърляше мрак върху тях.

— Велики Боже, малка Рибке! Какво търсиш тук в този час? — докато говореше, Едуард прегърна Ричард и го притисна в обятията си, после го въведе в помещението.

— Страх ме е — промълви Ричард с тих и приглушен глас.

— Ела тук, седни на коляното ми и нека се постолим. Каж ми защо трябва момче като теб да се бои. В края на краищата имаш майка и голям брат, които се грижат за теб.

След като се покатери на коленете на Едуард, Ричард се облегна на широките гърди на брат си и обясни:

— Не се боя за себе си, страх ме е за теб. Джордж ми каза, че приятелката ти е умряла, дамата, с която си бил близък, и сърцето ти е

разбито. Истина ли е, Нед, вярно ли е, че дълбоко скърбиш и сърцето ти кърви? Така ми каза Джордж.

— Чудно откъде има всезнайкото Джордж тази информация? Не и от мен, мога да те уверя, малък Рибчо — Едуард прегърна братлето си и повдигна лицето му нагоре. — Ще се оправя, приятелю, благодаря ти за загрижеността. Няма защо да се безпокоиш за мен. Мога да се грижа за себе си и пак те уверявам, че ще бъда добре.

— Обещавах ли ми, Нед?

— Обещавам ти, Ричард.

— Искам да знаеш, че ще бъда тук, ако имаш нужда от мен — заяви Ричард и вдигна към брат си поглед, пълен с обожание. — Винаги ще бъда до теб, докато сме живи. Искам да знаеш, че ще стоя до рамото ти неотлъчно, особено когато поведеш борба с човека от „Деравенелс“ — Ричард смръщи вежди. — Кой е този, с когото ти предстои да се пребориш?

— Трябва да надвия Хенри Грант и онези от „Деравенелс“, които са на негова страна. Но няма да... е, няма да се бием в буквалния смисъл, с ръце, все едно е боксов мач. Не става дума за такава борба.

— За каква тогава? — попита Ричард.

Едуард му разказа бавно и внимателно, обясни му всичко и след като Ричард кимна разбиращо, по-големият брат свали момчето от коленете си и се изправи.

— Нека слезем до кухнята и да нападнем долапа на готвачката. Ще си направим една среднощна закуска, а после можеш да легнеш в моето легло, ако искаш, малък Рибчо.

В отговор лицето на Ричард засия в усмивка.

41. РИПЪН

Нан Уоткинс сънливо се обърна настрани и протегна ръка към Невил. Нямаше го: отвори очи, видя, че завивките са отмахнати и погледът ѝ се устреми към прозорците на спалнята им.

Невил стоеше до един от тях и се взираше навън. Висок, строен и напълно неподвижен, позата му подсказваше, че е дълбоко замислен.

Тази нощ луната бе пълна и обливаше стаята със сребрилата си светлина, като караше всеки предмет ясно да изпъква. Профилът на лицето му бе ярко озарен и както винаги, тя си помисли колко е красив. Сърцето ѝ трепна в гърдите. Той бе целият ѝ живот; без него тя бе нищо, едва ли би могла да съществува. От цялата си душа обичаше дъщерите си, но съпругът ѝ бе на първо място, открай време бе така.

Преди нея той бе имал други жени, но нито една, след като се ожениха. Беше ѝ го повтарял безброй пъти, но тя щеше да го знае, дори и да не бе споменал и дума. Невил я обожаваше, в леглото бе истински мъж и прекарваше повечето си свободно време с нея. Имаше и друго... характера му.

Невил не бе фустогонец. Да, често сменяше приятелките си, но докато траеше връзката му с някоя жена, ѝ беше верен. В това отношение бе пълна противоположност на братовчед си Нед, който като че успяваше да има връзка с няколко жени едновременно. Подобна „дарба“ липсваше у нейния съпруг.

Нан стисна устни, припомнила си разговора с Невил онзи ден. Налагаше се да промени представата си за Нед, че е пословичен донжуан. Според Невил Едуард бе верен на Лили Овъртън. Бедната жена, помисли си Нан, да загине при такива трагични обстоятелства. А бе млада, малко над трийсет.

Много отдавна тя бе станала свидетел на друга катастрофа с ландо, но за щастие никой не бе убит. Баща ѝ все я предупреждаваше, че каретите може да бъдат опасни, ако се движат с висока скорост, а той рядко грешеше.

Протегна дългите си крака, надигна се от леглото и се облегна на задната табла. Тя леко изскърца и Невил се обърна, чул звука.

Когато я видя седнала, облегната на камарата от бели възглавници, тихо промълви:

— О, скъпа, събудих те.

— Не, не си — възрази тя и го погледна, осъзнавайки, че го желае. Протегна ръце и той се приближи, седна на леглото и се надвеси над нея. Като го прегърна през врата, тя прошепна в ухото му: — Така те жадувам... копнея за теб, желая те. Вземи ме, Невил. Навярно тази е нощта да създадем сина и наследника, когото така силно искаш.

— Желая теб, мое най-скъпо създание.

След секунди лежаха голи в обятията си.

Той целуваше лицето ѝ, очите ѝ, врата ѝ и бързо премести глава към гърдите ѝ, започна да ги целува, като ги галеше с ръка. Плъзна се към долната част на леглото, прокара ръка по плоския ѝ корем, надолу към бедрото ѝ, стигна до хълбоците ѝ. Когато докосна най-интимните ѝ части, тя тихо простена и прошепна:

— Моля те, скъпи, моля те.

Тогава той провря език в нейната светая светих, докато тя не затрепери в екстаз.

Мигновено я привлече към себе си и нетърпеливо навлезе в нея и подтикван от завладялото го желание, достигаше все по-надълбоко, докато тя не извика.

— Невил, Невил, сега, о, моля те, сега.

И когато започна да се притиска към него и да трепери неударжимо, той захвърли всичките си задръжки и свърши в момента, когато и тя достигна кулминация.

Дълго лежаха прегърнати един до друг. Не му се искаше да се отдели от нея, тя също не желаше да помръдне. Невил положи глава до лицето ѝ и те отплаваха в сладък унес, без да промълвят и дума, наслаждавайки се на миговете, последвали любовта им.

По-късно Нан заговори:

— Веднъж ме увери, че сега съм единствена за теб. Истина ли е?

Той се усмихна.

— Нямах ли ми доверие?

— Но, разбира се! — извика тя и се опита да седне.

Невил я задържа върху възглавницата и затисна тялото ѝ със своето.

— Зная, че ми вярваш и можеш да си сигурна, че за мен няма друга, моя Нан. Защо ми е нужна друга, като имам теб? Тези безупречни гърди, дългите ти, изваяни нозе, стройното ти, красиво тяло. А имаш толкова прекрасно лице. Без да споменаваме тази вълшебна част от теб — той се плъзна встрани, проникна с пръсти в нея и след минути отново я доведе до екстаз.

— Мисля, че тази нощ може да съм забременяла, скъпи — обади се Нан след кратко време и го погледна.

Невил се бе отърколил от нея и се бе подпрял на нейната възглавница.

— Надявам се — отговори той, — но в дългосрочен план няма значение. Мога да мина и без наследник.

— Мислиш за Ричард, нали? Той ще стане приемният ти син, нали? Прекарва тук толкова много време с теб.

— Не. Не, Нан, няма да ми стане син. Просто момчето ми допада.

— А Джордж? Ами той?

— Длъжен съм да призная, че Джордж е доста странен. Истинска загадка за мен. Понякога ми се струва, че не заслужава много доверие, знаеш ли?

— Винаги е тъй чаровен... — гласът ѝ заглъхна.

— Нека не смесваме индивидуалността с характера, скъпа моя.

— Нещо те тревожи, Невил, нещо важно. Чувствам го. Забелязах го в очите ти по време на вечеря. После като те видях да стоиш до прозореца на спалнята и да се взираш навън, бях сигурна, че нещо терзае ума ти.

Като се надигна на лакът и сведе поглед към нея, Невил поклати глава.

— Нищо не мога да скрия от теб, нали?

— Не, не можеш. Познавам те прекалено добре — тя се взря в светлотюркоазените му очи и видя как в тях любовта му грее, но изведнъж очите му помръкнаха, над тях ненадейно надвисна сянка. Нещо не е наред.

Невил въздъхна и продължи да се взира в лицето ѝ. Рядко я обременяваше с делата си, но тя винаги интуитивно знаеше кога да го

попита, както тази вечер. Въздъхна още веднъж и заговори с угрижен глас:

— Безпокоя се за Едуард и срещата на борда на директорите след няколко дни. В крайна сметка може да не премине така добре, както очакваме.

— Защо така? — извика Нан, изненадана, а очите ѝ се изпълниха с тревога.

— Телефонният разговор, който проведох тази вечер, бе с Еймъс Финистър.

Тя кимна.

— Той се надяваше, че хората му ще успеят да убедят трима членове на борда от фракцията на Гранд да излязат в оставка и...

— Защо ще го правят?

— Защото Еймъс Финистър разполага с изобличаваща информация за тях, която ще ги съсипе, ако стане обществено достояние. За жалост, не са реагирали, както очаквахме.

— Ами ако не се оттеглят?

— На срещата ще гласуват против Нед и той може да изгуби възможността да представи фактите срещу Грант пред борда.

— Какво ще предприемеш?

— Налага се да намеря някакво средство, което ще ги принуди да постъпят, както искаме, инак ще настъпи катастрофа.

42. ЛОНДОН

Вики успя да закрепил косата на темето си, оправи къдриците отпред и постави двата гребена от черупка на костенурка да държат кичурите на мястото им. Огледа се за миг в огледалото на тоалетката си, реши, че изглежда значително по-добре, за първи път от няколко седмици. След злополуката в парка.

Брюнетка с лешникови очи и сметаново бяла кожа, Вики Форт имаше очарователно лице, което дължеше до голяма степен на ведрата си красота, на спокойствието и безметежността, които излъчваше.

Приглади с ръка високата, изящна като филигран дантелена яка на снежнобялата си блуза с буфан ръкави и постави на ушите си перлени обици, после, подпирайки се на тоалетката, се изправи. Кракът ѝ още бе в гипс и ѝ тежеше, но тя се бе научила да се движи из къщата, включително да се качва по стълбите и да слиза. Бе твърде горда от себе си и новооткритата си подвижност и ловкост, независимо от бялата шина.

Когато хвърли поглед към часовника на белия мраморен рафт над камината, установи, че има един свободен час, преди гувернантката и Еймъс да доведат Грейс от „Хародс“^[1], където бяха отишли да обядват и да купят нещо интересно. Предполагаше се, че е изненада за нея и ѝ беше забавно, че Грейс и детегледачката бяха успели да придумат Еймъс да участва в експедицията им. Досещаше се, че разходката бе, за да купят нещо за приближаващия ѝ рожден ден.

Вики напусна спалнята си и излезе в коридора, който водеше към стълбището. Като се придържаше за полираното махагоново перило, тя предпазливо се заизкачва, повдигнала дългата си, бяла като мляко габардинена пола, да не би да се спъне.

Когато влезе в спалнята на Грейс се усмихна. Детето по природа бе спретнато. Всяко нещо стоеше на мястото си точно там, където трябваше да бъде и естествено, фотографията на майка ѝ стоеше подпряна на малкото нощно шкафче. Вики си припомни колко се зарадва, когато Грейс я облегна на нощната лампа, понеже разбра, че

детето най-после е почувствало сигурност тук и вярва, че никой няма да открадне снимката на майка ѝ.

След като я взе, Вики я отнесе в стаята за игра в съседство с банята и се настани на кръглата маса. На фотографията ѝ бе нужна рамка и вчера Стивън бе отишъл в магазина за сребърни накити, от който пазаруваха, и откри една с подходящия размер и без много заврънкулки. Вики я извади от кутията, отвори дървеното гръбче, покрито с тъмносиньо кадифе, и се опита да постави вътре снимката, но установи, че е прекалено дебела. Кадифената задна част не можеше да влезе на мястото си, че да затвори закопчалките.

Вики извади очилата от джоба на полата си, отвори калъфката, сложи си ги и заразглежда фотографията. За първи път забеляза, че е копирана на доста дебела хартия, бе твърде тежка и като че ли някаква издутина обрамчваше изображението. Избелялата по-плътна част бе тук-там на петна и Вики реши, че те са се появили от намокряне с вода. Нищо чудно дебелината част да се е повредила, докато Грейс е мъкнела торбата насам-натам. Изведнъж забеляза няколко драскотини върху плътната ивица, оставени от друга рамка, без съмнение.

Впери очи в образа на „мама“, както бе свикнала да мисли за майката на Грейс, и кимна: „Наистина е била голяма красавица“. Вики забеляза, че кафявата хартия на гърба на фотографията се е разлепила по краищата и е започнала да се отделя по ъглите. Реши, че е по-добре да залепи нова и зачекна едното ъгълче на кафявата хартия. Тя се отдели, но да я отстрани се оказа не така лесно, както бе мислила. Изведнъж се уплаши да не повреди снимката; Грейс щеше да изпадне в истерия, ако нещо се случеше с единствения спомен от майка ѝ, и за Вики то бе напълно разбираемо.

Като стана и излезе от стаята за игра, Вики се запридвижва надолу по стълбите към спалнята си, намери пиличка за нокти и ножичка в комплекта си за маникюр, отново внимателно се качи горе в стаята.

След като седна на масата, много предпазливо промуши пиличката и започна да надига кафявата хартия. Работата вървеше бавно, но след десет минути бе отлепила едната страна и започна да обработва долния ръб.

В мига, в който напълно отстрани подлепения гръб, Вики видя, че голям нагънат лист е притиснат до снимката; на часа разбра, че

кафявата хартия е поставена от майката на Грейс, не от фотографа, както бе сметнала отначало.

Не докосна сгънатия лист, само го гледаше разтревожена, докато се питаше какво ли крие. Боеше се да го докосне, опасяваше се от написаното върху него, от онова, което щеше да открие. Страхливка, каза си сама и най-после взе големия лист и го разгъна.

Вики предположи, че най-вероятно е писмо, но не беше. Беше кръщелно свидетелство. Обаче в документа бе сгънат още един лист. Тя го остави на масата, нетърпелива да прочете кръщелното.

На него бе написано женско име, което бе неизвестно на Вики, а полето, където трябваше да фигурира името на бащата, бе празно. Незаконородена е, помисли си Вики. Грейс бе извънбрачно дете. Очите ѝ се плъзнаха към горната част на свидетелството и тя прочете: Графство Йоркшир, а отдолу Уитби, името на града. Поне бе научила два нови факта за Грейс: името на майка ѝ и родното ѝ място. Горяща от желание да разбере повече, посегна към по-малкия лист и го разгъна. От него изпадна кичур златисточервена коса; Вики разсеяно го остави върху документа и като сведе поглед към бележката в ръката си, бързо зачете.

— О, Боже мой! — възкликна тя на глас. — О, Боже мой! — извика отново и очите ѝ изведнъж се изпълниха със сълзи. Тя примигна, за да ги овладее, и още веднъж прочете краткото послание, взе кичура коса, постави го вътре и сгъна хартията. Вики установи, че ръцете ѝ треперят, докато поставяше бележката в кръщелното. Тя бързо пхна листовите в джоба на полата си, после отново седна на стола, прекалено зашеметена да разсъждава нормално, изумена до крайна степен.

Настолният часовник върху рафта над камината отмери половин час и изтръгна Вики от унеса ѝ. Тя примигна, поизправи се и погледна към него. Видя, че разполага само с половин час да постави ново гръбче на фотографията и да я сложи в рамката, преди Еймъс, гувернантката и Грейс да се завърнат.

Стана, приближи се до звънеца отстрани на рафта над камината и го натисна. След секунди Елзи, прислужницата ѝ, забързана влезе в стаята.

— Нуждаете ли се от нещо, госпожо Форт?

— Елзи, моля те, направи ми услуга. Донеси ми една ролка кафява, опаковъчна хартия, бурканчето с лепило и ножиците. Искам да пооправя тази снимка, преди да я сложа в новата ѝ рамка.

Прислужницата кимна.

— Веднага, госпожо — и изхвъркна от стаята.

Вики седна, загледана в снимката на майката на Грейс, чудейки се дали да запази избелялата по-плътна част около нея. Взе решение и я отлепи. Името на фотографа бе напечатано с изящни ръкописни букви, а под него бе името на града: Уитби. Без обезцветеното поле името на фотографа ясно се виждаше. За миг на Вики ѝ се прииска никой да не разбере за произхода на момичето, затова постави наново удебелената част, нищо че бе поизцапана.

След като Елзи се върна с нещата, които бе поискала, Вики отрязва парче от кафявата хартия, залепи я на гърба на снимката и я постави в рамката.

— Сега вече се побра — промърмори тихо тя, докато отместваше покритата със синьо кадифе дървена задна част. Обърна я, постави я на масата и кимна одобрително, доволна от работата си, докато си мислеше колко щастлива ще бъде Грейс, като види портрета на майка си в красивата сребърна рамка.

[1] „Хародс“ — луксозен универсален магазин в Лондон. — Б.пр.

↑

43.

— За ченге, никак не сте лош — измърмори Албърт Дрейпър, поглеждайки към Еймъс Финистър. — Ама нямате ник'ва срама, кат' ме питате за Напо. Всичко ви рекох вече.

— Преди всичко, Албърт, вече не съм полицай, а частен детектив — обясни Еймъс, като клатеше глава, докато гледаше събеседника си право в очите. — Известно ти е. Освен това...

— Бил ли си ченге, такъв си оставаш — прекъсна го Албърт и широко се ухили.

— Признавам, че тук имаш право, Бърти, но те моля да ми помогнеш. Трябва да открия за кого е работил тоя тип Напо. Много ми е важно.

— Колко?

— Със сигурност петарка...

— Пет кинта! Леле Божке! Шъ и напра'ил нещо гадно, истинско кърваво зло. Канех се да ти река десетачка, 'ма друго ми дойде на ум.

— Защо така? Винаги съм ти давал по нещо, Бърти. Всеки път.

— Ш'от не съм просяк, не ги трая просяците, Еймъс. Гаден начин да си изкарваш хля'а, нъл тъй?

— Да кажем, пък и зная колко си горд. Хайде, Бърти, знаеш кирливите ризи на Напо, изкарай ги на бял свят — като бръкна в джоба си, Еймъс извади дребни, сложи ги на бара пред себе си и викна: — Още две бири от горчивата, моля.

Кръчмарят на „Калната патига“ ревна в отговор:

— Веднага пристигат.

Еймъс обясни на Албърт с тих глас:

— Пречукали са Напо преди седмица. Не е било самоубийство, знаеш го, както и аз. Скотланд Ярд е стигнал до задънена улица, но на мен ми е нужно да разбера за кого е работил.

Албърт прехапа устна и поклати глава с разтревожен вид.

Еймъс заговори:

— Напо е предизвикал жестока катастрофа в Хайд Парк — една добра жена е била убита, друга прекрасна госпожа — ранена. И двете

са работили в „Хадън хаус“. Едно време не помогнаха ли много на сестра ти Глейдис, когато недостойният ѝ съпруг я преби?

— Напра'о я напрай на кайма, копелето му нйедно. 'Ко ми падне на ръчичките, шь му видя сметката! — просьска Бърти, без да повишава глас. — Начи хубавиците са помагали на лейди Фенела? Аз ѝ викам светица. Тъй ли викаш, Еймъс?

— Да.

Бърти кимна, като чу името на „Хадън хаус“, взе решение и се премести по-близо до Еймъс.

— Ето к'во чух: една францужойка ѝ 'зела Напо за кочияш на каретата ѝ, туй го чух от един авер, дето го знае Напо. Марго, туй ѝ е името. Ни ми иде на ум фамилията ѝ.

— Грант, Марго Грант — бързо довърши Еймъс, видимо ентузиазиран. — Това ли е името?

— Да! Точно така! — възкликна Бърти и се усмихна от ухо до ухо. — Моят човек вика, че я харесвал, би се повъргалял с нея на драго сърце, че би дал мило и драго да я гепи — заобяснява Бърти. — А, да, Напо също си паднал по нея. Щяло му се е, к'во ше кажеш?

— Що да не е вярно. Сигурен ли си за името?

— И още как. Я да помисля за минутка... „Гросвенър стрийт“... не, не беше тъй... „Ъпър Гросвенър стрийт“, ето кво забравям, Уестсайд, ето къде работеше Напо и му се щеше да опъне францужойката.

Еймъс почувства как го залива вълна от облекчение. Прииска му се да извика от радост, но се въздържа.

— А името, Бърти? Сигурно твоят човек знае истинското име на Напо.

Албърт се засмя под мустак.

— Знайш ли к'во, Еймъс, истинското му име и било Наполеон, не било прякор, майка му на копелдака го'й кръстила тъй.

— А второто му име? — поинтересува се Еймъс.

Като се ухили отново, Бърти отговори:

— По дяволите, сигур' не е било Бонапарт — кокните се разсмя.

Еймъс не можа да се удържи да не се засмее с него, въпреки че имаше ужасен проблем, с който да се справи. Открай време харесваше простодушния хумор и остроумието на Албърт Дрейпър.

— Е, казвай, приятелю, дай да го чуем.

— Дюпон или Дюпонт — Албърт наблегна на последното „т“, — тъй му беше името на старчето. Или Дюпонд.

— Благодаря ти, Албърт — Еймъс бръкна с ръка в джоба си и извади малко пакетче. — Тук има петарка за теб, благодаря ти за помощта.

След като прибра парите в джоба си, Албърт изгледа сериозно Еймъс и очите му се присвиха.

— Пречукали са го, ония гадове в Уестсайд, нали?

— По мое мнение, да.

— Да не мислиш, че Напо й е смъкнал гащичките? Затуй да са му видели сметката?

— Не, съмнявам се, че е постигнал нещо с нея. Наредили са да го убият, защото е знаел прекалено много.

— Да му се не види!

— Благодаря ти отново, Бърти, много ми помогна.

Албърт Дрейпър кимна.

— Беше ми драго, Еймъс, а и теб си те бива.

Еймъс кимна, вдигна халбата и изпи половината, после остави чашата на бара.

— Трябва да вървя, пак ти благодаря.

— Шсавидим, Еймъс.

Когато се озова отново на улицата, Еймъс извади джобния си часовник и погледна колко е часът. Беше почти седем. Бе казал на двамата актьори, че ще ги чака в „Градината на мандарините“ в седем и половина, така че се налагаше да побърза.

Докато крачеше покрай пристаните, подсмръкна и изкриви лице, когато надуши вонята на Темза през тази топла юнска вечер. За него тя бе най-красивата река на света, но бе и най-мръсната, изпускате истинска смрад в топлото време.

Вървеше с бърза крачка и мислеше за сведенията, които Албърт Дрейпър му даде. Познаваше Албърт от много години, откакто бе полицаи тук, в Уайтчапъл и му вярваше безусловно. Сега можеше да съобщи името на Невил Уоткинс — установяването на самоличността на Марго Грант като работодателка на Напо бе от изключителна важност. Това свързваше нея, а вероятно и Хенри Грант с

престъплението. Поне нещо бе успял да свърши, както трябва. Неуспехът на двамата актьори да убедят Бофилд, Девър и Клифърд да подадат оставка, бе най-злочастният завършек на този етап от работата му за Невил Уоткинс.

Чарли го бе уверил, че актьорите са добри, често играят богаташи в театъра и ще свършат свястна работа. Това бяха точните думи на Чарли „свястна работа“ малко преди да отплава за Ню Йорк. Към Новия свят. Към нов живот.

За рекордно време Еймъс стигна до китайския ресторант и когато го заведоха до любимата му маса в един уединен ъгъл, поръча на сервитьора жасминов чай. Седна позадъхан, жаден и облекчен да види, че е пристигнал първи.

Не се наложи да чака дълго. Десет минути по-късно се появиха и двамата актьори и веднага се настаняха срещу него: Джъстин Сейнт Мар, както сам се наричаше, а в действителност Алфи Рейнс и другарят му Хари Лансфорд, чието истинско име бе Джими Смидърс, бяха двама приятни кореняци лондончани, стари приятели на Чарли, талантиливи професионални актьори. Добри момчета, реши той, докато ги гледаше през масата. Но някъде бяха сгрешили, докато вършеха възложената им от него работа. Целта бе да разбере къде.

— Добър вечер — поздрави ги радушно Еймъс и им се усмихна.

— Добър вечер, господин Финистър — отвърнаха те в един глас, като говореха сякаш бяха от висшата класа. В момента се придържаха към ролите си.

— Желаете ли нещо освежително? — попита Еймъс и повдигна вежди.

— Същото като вас, жасминов чай, ако може — отговори Джъстин с изискан тон.

— И аз ще пия чай — добави Хари в същия стил.

След като поръчаха чая, Еймъс се облегна на масата и заговори приглушено:

— Имам сериозен проблем, момчета, и ми е нужна помощта ви, за да го разреша.

И двамата кимнаха, погледнаха го с готовност, явно искаха да му се харесат.

Сервитьорът донесе чайника и чашите и бързо се оттегли.

Еймъс се наклони още по-близо към тях и заговори тихо:

— Искам отново да ми разкажете какво се случи, когато измъкнахте заека от шапката, така да се каже, и казахте на ония типове, че ще ги изложите пред света. Че ще извадите на показ мръсните им тайни.

— Изсмяха се — отговори Джъстин. — Като че пет пари не даваха, нали, Хари?

— Джъстин има право, господин Финистър, изобщо не ги беше грижа, държаха се, като че няма никакво значение.

— Помислете, момчета, прехвърлете случилото се в главите си. Не споменаха ли нещо за борда на директорите, за преките си шефове, за последствията?

— Не — отвърна Джъстин, поклати русата си глава и прехапа устна.

Хари даде вид, сякаш си спомни нещо; очите му се присвиха и той се вторачи в тавана над главата на Еймъс.

— Абе, имаше едно нещо, което подхвърли Джек Бофилд, порази ме, понеже бе много странно... някак не на място.

— Какво каза Бофилд? — настоя Еймъс, а сърцето му се сви в очакване.

— Спомена, че няма да има повече лета^[1] във Франция, ако ги изхвърлят от борда и като че и на тримата им се видя смешно. Но не схванах защо, ама никак.

„О, но аз — да — помисли си Еймъс и сърцето му подскочи. — Знаят нещо за Съмърс и Марго, нещо компрометиращо. Любовна връзка? Убеден съм, че мислят, че ще го хванат за топките. Но ще я видим тая работа!“

Сега Хари запита озадачено:

— Изглеждате много доволен, господин Финистър, разбирате ли за какво е говорел Бофилд?

— Не съм съвсем сигурен — предпазливо отвърна Еймъс. — Но допускам, че шефът ми ще е наясно, а той със сигурност знае какво да предприеме. Е, приятели, черпнята е от мен. Какво ще желаете за вечеря? Поръчайте си каквото ви се яде, всичко, каквото поискате — той вдигна ръка и направи знак на сервитьора да се приближи.

Изведнъж се почувства радостен, олекна му на сърцето. Навярно в крайна сметка не се беше провалил.

[1] На английски името Съмърс означава лета. — Б.пр. ↑

44.

Днес беше вторник, двадесет и първи юни 1904 година.

Денят можеше да се окаже благоприятен за него. Днес съдбата му щеше да се реши, в това бе абсолютно сигурен.

Едуард Деравенел стоеше до прозореца на кабинета си в „Деравенелс“, гледаше надолу към „Странд“ и мислеше за изпитанието, което го очакваше.

Съвсем скоро щеше да влезе в заседателната зала и да се изправи пред седемнайсетте мъже, членовете на борда на директорите, които или щяха да подкрепят каузата му, или да разбият надеждите му.

Братовчед му Невил Уоткинс, неговият наставник, го бе уверил, че от него зависи да ги убеди, че каузата му е справедлива и исканията — законни.

— Нали си прелъстител, Нед, не само на жени, но... е, омайваш всички — му бе казал Невил по-рано сутринта по време на закуска в къщата на „Чарлс стрийт“. — Можеш да убедиш всекиго, стига да искаш. Направи го днес, Нед: очаровай ги, омагьосай ги, накарай ги да поискат ти да спечелиш, а не Хенри Грант. Но запомни, дължен си да действаш хладнокръвно. Трябва да бъдеш безпощаден.

— Зная — бе отговорил Едуард на братовчед си. — Твоят девиз е изписан с огнени букви в сърцето ми: „Никога не показвай слабост, никога не се разкривай.“

Невил бе кимнал и се бе усмихнал, потупа го по гърба и добави:

— Бъди неразгадаем. Не давай видим израз на чувствата си, не изваждай наяве нищо от себе си. Следвай тези съвети и ще успееш.

Предната вечер проведоха дълъг разговор с Еймъс по време на вечеря и частният детектив им разказа за двете си срещи.

Едната беше с познат в Уайтчапъл. Този човек бе дал на Финистър сведения за корсиканеца, ездача, причинил катастрофата в Хайд Парк. Според Еймъс той бил нает от Марго Грант като един от кочияшите ѝ: Недвусмислено бе свързана с инцидента, който всъщност не се дължеше на случайност, доколкото разбираше Еймъс Финистър.

— Предварително е планиран — бяха точните му думи. — Говорим за убийство, така мисля аз. Корсиканецът определено е целял да погуби госпожа Овъртън.

След това частният детектив продължи, като им разказа за актьорите Джъстин Сейнт Мар и Хенри Лансфорд, които бяха проникнали в затворения обществен кръг, където основни фигури бяха Бофилд, Клиф и Девър.

Всеки актьор се бе заел с тях поотделно — първо с Бофилд, после Девър и накрая Джеймс Клиф. Бяха ги уверили, че знаят опасни тайни и ще ги разкрият пред света, ако не си подадат оставката от „Деравенелс“.

Актьорите вярваха, че ще успеят да убедят и тримата да отстъпят, за да избегнат огромен обществен скандал.

— И тогава изведнъж всичко се обърна — бе продължил Финистър. Девър и Клиф казали на Джъстин и Хари да вървят по дяволите. Да разгласяват каквото си щат и да се пръждосват, нещо такова. Моите актьори доста се стъписали, няма защо да крия. По-късно се изненадали още повече, като се срещнали с тримата богаташи в „Уайтс“ и те им се изсмели в лицата. И точно тогава Бофилд споменал нещо като „повече никакви лета във Франция“, ако бъдат изритани от борда на директорите в „Деравенелс“.

— Намекнал е за Джон Съмърс и Марго Грант. Както предполагате, сигурно тайно се срещат. Несъмнено имат сексуална връзка — отбеляза Невил.

— Какво ти съмнение, сър. Научих го от достоверен източник тази сутрин. Икономът в къщата на Грант на „Ъпър Гросвенър стрийт“ се готви да напусне работата си и с радост издава семейни тайни.

В този момент Едуард се включи в разговора и зададе на Еймъс следния въпрос:

— Допускате ли Бофилд, Девър и Клиф да са се наговорили и са решили да понесат срама?

— Това е моето заключение, господин Едуард. Отначало сметнах, че може да са се загледали в моите актьори и да са разбрали, че са измамници. Но после реших друго. Знаем, че тия типове са в тайно споразумение и са се облагодетелствали от злоупотребите в Индия. Затова съм убеден, че им е известно всичко, което има да се знае един за друг. Които си приличат, се привличат, нали така.

Невил се бе засмял, след това се обърна към Нед и изтъкна:

— Но другите членове на борда не знаят нищо и ти, скъпи Нед, ще ги осведомиш за гнусните подробности. Нищо няма да им спестиш.

Когато се прибра у дома предната нощ, Едуард си подготви безброй бележки и запамети всичко наизуст като актьор, който заучава репликите си. Така възприемаше предстоящото, тогава и сега. Когато влезеше в заседателната зала щеше да бъде над всички, както главното действащо лице изпъква на сцената. Длъжен бе да убеди, склони, омагьоса и завладее публиката си. Трябваше да ги накара да му принадлежат.

— Чакайте ви — посрещна го Алфредо Оливери на вратата.

Едуард стъписан се обърна, кимна и се усмихна, доколкото можа, като видя своя колега и приятел. Докато минаваше покрай него, забеляза бледността на Оливери; луничките му сега личаха повече от обикновено на обезкървеното му лице.

Нед постави ръка на рамото му и го окуражи със спокоен и уверен глас:

— Не се притеснявай. Добре съм и всичко ще приключи благополучно, обещавам ти. Е, кои са вътре?

— Всички, които очаквахме, с изключение на Хенри Грант, разбира се. Засега не се е появил.

— Зная, че няма да дойде. Не може. А и няма да му позволят. Жалка гледка е тия дни, поне така чух. Нали има седемнайсет члена на борда на директорите?

— Точно така.

— Радвам се, че ти автоматически стана член на борда, когато те повишиха на мястото на Обри Мастърс. Кой е на неговото място?

— Нов член на борда, името му е Питър Листър. Естествено бе избран чрез гласуване, но поначало бе предложен от Мартин Ролинс. На ничия страна не е, имам предвид Ролинс. Мил човек, много почтен, прави правилни преценки. От цяла вечност е в борда на директорите и общо взето неофициално той го ръководи. Харесваше баща ви. Ще бъде безпристрастен, справедлив, дори предразположен. Но може да бъде и адвокат на дявола.

— Добре е да го зная. Кои са другите директори? Припомни ми отново — помоли Нед.

— Виктор Шийн — започна да ги изрежда Алфредо. — Също неутрален, доколкото зная. Матю Рейнолдс и Пол Лумис са доста безлични и думата им не тежи много.

— Да започваме тогава. Да свършваме с тая работа — Едуард се приближи до бюрото, взе купчина папки и тръгна към вратата.

Алфредо протегна ръка, задържа го за миг и каза:

— Ще премине точно както ви обясних. Процедурата е извънредно проста. Мартин Ролинс ще ви помоли да внесете оплакването си. Вие ще го сторите. Членовете на борда навярно ще ви задават въпроси, може да ви попитат дали можете да представите доказателства, за да подкрепите твърденията си. Има нещо, което искам да запомните. Тук сме, за да ви помогнем, ако имате нужда от нас. Аз, Роб Аспен, Кристофър Грийн и Франк Лейн. Ако почувствате необходимост някой от нас да се намеси, просто ни погледнете, произнесете имената ни. Ще ви подкрепим с потвърждаващи доказателства, в случай на нужда. Ние сме вашият гръб.

Едуард кимна.

— Разбирам всичко, което ми казвате, и ви благодаря. Благодаря ви за подкрепата.

Заедно излязоха от кабинета на Едуард и тръгнаха по коридора, устремени към заседателната зала. Никой от двамата не проговори, бяха потънали в мислите си.

На Алфредо му причерняваше от безпокойство, молеше се Нед да се държи добре, да не изпадне в ярост и да избухне, както понякога се бе случвало.

От своя страна Едуард Деравенел се държеше съвършено сериозно и спокойно. Бе убеден, че трябва да бъде безпощаден, за да победи.

Когато влезе в заседателната зала няколко секунди след Оливери, всички разговори стихнаха. Едуард се огледа около себе си и видя само едно празно място в далечния край на масата. Тръгна към него и застана зад стола.

— Добро утро, господа. За онези, които не ме познават, аз съм Едуард Деравенел.

Неколцина промърмориха „добро утро“, а Мартин Ролинс го подкани:

— Моля, заемете мястото пред себе си. Запазено е за вас.

— Благодаря, но предпочитам да остана прав — отговори Едуард и после постави папките, които държеше, на махагоновата маса пред себе си.

Ролинс кимна и обяви:

— Нека започнем процедурата. Господин Деравенел, разбираме, че имате оплакване към „Деравенелс“ и желаете да внесете жалба срещу определено лице. Прав ли съм?

— Да, така е, сър. Желая да представя оплакване срещу Хенри Грант, председател на „Деравенелс“. — Едуард възнамеряваше да направи нещо повече, но за момента замълча.

— Господин Грант не може да присъства днес поради болест — съобщи Ролинс. — Обаче можете да продължите, защото присъства целият борд на директорите, с изключение на господин Грант.

— Хенри Грант е председател на тази компания, но не е човекът, който я управлява — започна Едуард с леден глас. — И затова по мое мнение се налага да бъде отстранен от компанията. Тъй като не ръководи ежедневно компанията, трябва да подаде оставка, считано от днес. Човекът, който ръководи компанията е Джон Съмърс, но той няма право да бъде управителен директор. Не е Деравенел по рождение, а според древните правила на компанията, само един Деравенел може да оглавява „Деравенелс“.

За момент настъпи гълчава, чуха се възклицания, мърморене и Мартин Ролинс извика:

— Моля, господа, пазете тишина — хвърли поглед по дължина на масата и съсредоточи вниманието си върху Едуард. — Слабо съм запознат с това правило, но подобен въпрос не е бил повдиган досега от никого. Господин Съмърс служи в компанията от много години — Ролинс беше свъсил вежди с озадачен вид.

— От господин Съмърс се очаква да помага на Хенри Грант, но Грант е стопанин, който не милее за земята си, както баща ми, Ричард Деравенел, го наричаше. А защо е такъв? — Едуард направи драматична пауза, а очите му обходиха масата, спирайки се върху

сediaщите и от двете ѝ страни. Никой не проговори. Някои срещнаха погледа му, други — не.

Едуард продължи с твърд като стомана глас:

— Ще ви кажа защо никога не е тук и е предоставил на Джон Съмърс да му върши работата. Бил е в различни приюти за душевноболни в продължение на много години. Господин Грант страда от придобито слабоумие. Не е просто благочестив и религиозен човек, отдал се на Бога, както някои от вас го охарактеризират. Той е с умствени отклонения и затова е неспособен да управлява тази компания. Или която и да е друга по същата причина.

Никой не отговори. Всички гледаха Едуард. Едни бяха стъписани, други — доволни, трети — изпълнени със страх и опасения какво още ще им поднесе.

— Какво обвинение, господин Деравенел! — заяви Мартин Ролинс със студен и ясен глас, явно изумен. — Подло обвинение, ако не е истина, а аз се съмнявам, че е вярно.

— Абсолютно вярно е — възпротиви се Едуард, гласът му бе силен, гневен и отчетлив. — Разполагам с доказателства, които покъсно внимателно ще бъдат прочетени — погледна пред себе си към купчината папки върху масата и продължи: — У мен са всички медицински документи от различните клиники, където е лекуван. Имам лекарските становища от лечебните заведения, както и множество медицински експертизи от високо уважавани психиатри, сред които доктор Рупърт Хейвърсли-Лонг от „Харли стрийт“, лекар с всеизвестна репутация, работил с доктор Зигмунд Фройд. По негово мнение господин Грант вече не е с разсъдъка си. Не е нормален от години.

— А този психиатър Хейвърсли-Лонг преглеждал ли е господин Грант? — попита Ролинс и скептично повдигна вежди.

— Не. Проучи многобройните медицински картони и разговаря с лекарите, грижили се за господин Грант в различните болници.

Мартин Ролинс като разумен човек разбра, че Едуард говори истината. Лицето му се натъжи и той попита:

— И твърдите, че тези медицински картони и заключения са у вас, господин Деравенел?

— Да, сър — Едуард отправи към по-възрастния мъж безрадостна усмивка и добави: — Копия, разбира се. Но те могат да

бъдат проучени от членовете на борда по-късно, когато им е угодно. Някои от тях вече са ги разгледали.

— Така ли! — запелтечи Джон Съмърс и изгледа зверски Едуард, но не даде воля на гнева си. Вътрешно кипеше от яд.

— Да — отговори Едуард с тих, дори благ глас. Погледна към Кристофър Грийн и повдигна вежди. — Вярвам, че господин Грийн има какво да сподели с борда.

Кристофър Грийн кимна, стана на крака и се почувства по-добре, като се изправи. Висок почти колкото Едуард, знаеше, че ръстът му понякога оказва нужния ефект, особено при срещи на борда на директорите.

— Казаното от господин Деравенел е абсолютната истина, господин Ролинс, господа членове на борда. Документите, които проучих, действително сочат, че господин Грант е лекуван в множество клиники за душевноболни в продължение на години. По мое мнение, не е способен да ръководи тази компания. Съгласен съм с господин Деравенел.

— Джон Съмърс върши работата си прекрасно — прекъсна го Джеймс Клиф с висок глас. — Ако Хенри Грант трябва да бъде отстранен, поради лошото си здраве, тогава Джон Съмърс може да продължи, както досега. Той е способен мъж!

— Правилно, вярно — извикаха неколцина членове на борда в подкрепа на думите на Джеймс Клиф.

— О, не, нито е правилно, нито е вярно! — възкликна Едуард Деравенел и гласът му се извиси над останалите. — Не съм съгласен, че господин Съмърс добре се е грижил за работите на „Деравенелс“, ни най-малко. Но този въпрос ще почака. Преди всичко той не е Деравенел, дори няма и далечна родствена връзка с рода. Всъщност е втори братовчед на Хенри Грант. Няма право да заеме поста.

— А кой, според вас, трябва да оглави „Деравенелс“ — попита Джак Бофилд с подигравателен смях.

„Ще съжаляваш, че си задал този въпрос, негоднико“, каза си Едуард, отвърщайки студено на погледа на Бофилд. Спомни си, че повече от вероятно бе Бофилд да има пръст в убийството на баща му, младия Едмънд и близките на Невил. Убиец.

— Аз съм законният наследник на „Деравенелс“ — накрая отсече Нед. — И с много повече право, отколкото е имал някога Хенри

Грант. Преди повече от шейсет години дядото на Хенри Грант е узурпирал компанията. Не е ръководил компанията с вещина и тя слабо се е развивала, обаче бащата на Хенри свършил великолепна работа. Но, това е едно сериозно „но“, кланът Грант въобще не е редно да оглавява компанията. Според законите за унаследяване, които важат и днес, аз съм истинският наследник като пряк потомък на Ги дьо Равенел, чрез баща ми Ричард Деравенел, който също бе законен наследник преди мен.

В заседателната зала настъпи тишина.

Никой не проговори. Неколцина мъже се размърдаха на местата си. Джак Бофилд се озърна, като очакваше някой да опровергае твърдението на Едуард Деравенел, но никой не го стори.

Бофилд саркастично заговори:

— Ти си едно младо пале. Само на деветнайсет. Защо мислиш, че ти можеш да управляваш компанията? Отговори ми, момче?

Едуард не се хвана на въдицата. Само се усмихна на Бофилд и тихо отговори:

— Възрастта ми няма нищо общо, най-малко със способностите ми. Нека не забравяме, че Уилям Пит младши стана министър-председател на великата ни страна, когато бе само на двацет и четири.

Алфредо Оливери, Роб Аспен и Франк Лейн изръкопляскаха.

— Така да бъде — промърмори Мартин Ролинс. — Ами опитът, господин Деравенел? Със сигурност е от значение, нали?

— Да, така е, господин Ролинс. През изминалите шест месеца работих в „Деравенелс“ и проучих всичките й отдели. Разполагам с няколко прекрасни учители в лицето на господин Оливери, господин Аспен, господин Грийн и господин Лейн. Зная много за миннодобивния ни отдел, за лозята във Франция, кариерите в Карара и северните клонове на компанията в Йоркшир. Научих достатъчно за фабриките ни за производство на платове в Брадфорд, шивачниците за готово облекло в Лийдс, въглищните ни мини в Шефилд — Едуард замълча, усмихна се на Ролинс и после хвърли поглед към мъжете, които току-що спомена. — Предполагам, че ще пожелаете по-късно да разговаряте с колегите ми, да чуете мнението им за мен.

Ролинс кимна, изглеждаше впечатлен и до голяма степен очарован от красивия и самоуверен младеж, изправен гордо в далечния край на заседателната зала.

— Значи жалбата ви е против Хенри Грант, председателя на „Деравенелс“? За когото твърдите, че вече е неспособен да ръководи компанията. И предлагате себе си на негово място. Разбирам, молите от компанията да се отстранят господин Грант и господин Съмърс.

— Да, така е — просто отговори Едуард.

— Само през трупата ми! — викна Джон Съмърс, скочи и размаха юмрук към Едуард. — Ти, младо пале! Как смееш да дойдеш и да предлагаш нещо така абсурдно. Ти не си с всичкия си, а не Хенри Грант. Би трябвало да се засрамиш.

— А вие, господин Съмърс, сте враг на „Деравенелс“! Вие сте измамник, лъжец и прелюбодеец. Вие трябва да се срамувате. Любовник сте на Марго Грант, съпругата на Хенри Грант. Сложили сте му рога.

Никой в залата не помръдна. Нито пък проговори. Не смееха. Мартин Ролинс изглеждаше като ударен от гръм.

Джон Съмърс продължаваше да стои, лицето му бе червено от неудобство и гняв. Той също бе загубил дар-слово, толкова бе слисан. Отне му миг, докато дойде на себе си и обуздае обзелите го чувства.

Накрая заговори:

— Само хлапак на твоята възраст може да отправя подобни празни обвинения — но докато говореше дълбоко в душата си Джон Съмърс знаеше, че е срещнал сериозен противник. Едуард Деравенел бе студен, безмилостен и страховит, да не говорим колко амбициозен. Изведнъж вътрешно се разтрепери, разбирайки, че навярно всичко е изгубено. Остана прав, решен на последен опит. При все че според Марго Грант бе глупак, притежаваше известен кураж.

— Обвиненията ми не са неоснователни, господин Съмърс — отговори Едуард с нисък и заплашителен глас. — Имам доказателства, че от известно време имате връзка с госпожа Грант. И в тези папки се намира доказателството — посегна към тях. Очите му не се откъсваха от лицето на Джон Съмърс. — Някой си господин Кларънс Търнбул, иконом на госпожа Грант е дал показания, потвърждаващи плътските ви отношения с нея.

Джон Съмърс тежко седна. Не направи какъвто и да е коментар. Бе съсипан.

Едуард погледна в очите Мартин Ролинс и продължи:

— Повдигам конкретни обвинения срещу Джак Бофилд, Джеймс Криф и Филип Девър. Те тримата систематично са грабили от „Деравенелс“. Откраднали са огромни суми пари, като редовно са заделяли от печалбата на диамантените ни мини в Индия. Присвоявали са си и скъпоценни камъни. Обри Мастърс, сега покойник, също е бил замесен.

— Господин Деравенел, това наистина са много сериозни обвинения — повиши глас Ролинс, докато се питаше какво още следва. Бе ужасен.

— Разполагам с доказателства. Господин Оливери и господин Аспен, работещи в миннодобивния отдел, първи са се натъкнали на това престъпление преди няколко месеца. Господин Дейвид Уестмаут, експерт по добив на диаманти в Индия, ни предостави всички доказателства, които ни бяха нужни. Могат да бъдат повдигнати обвинения срещу тримата. Веднага. Господин Уестмаут сега е в Лондон.

Джеймс Клиф извика:

— Само се опитай, пале такава!

— О, непременно, господин Клиф. Между другото, разпоредете се да се грижат за незаконороденото ви дете, както е редно. И за любовницата ви. Убеден съм, че госпожа Клиф ще се погрижи.

— Негодник — ревно Клиф и скочи разгневен, и заплашителен. — Ще те накарам да си платиш за това, негоднико!

— Съмнявам се — тихо отвърна Едуард. — Няма да можете да направите много зад решетките. Колкото до вас, господин Бофилд, не за първи път бъркате в касата и скоро ще заваят и други обвинения от бившите ви работодатели. А срещу вас, господин Девър, несъмнено ще се заведе бракоразводно, наред с углавното дело, след като съпругата ви открие, че имате любовница. По-право любовник.

Девър не отговори. Скочи, почти тичешком прекоси залата и изхвъркна. Изплашеният Бофилд го последва, накрая Клиф направи същото. Остана само Джон Съмърс, поразен, вкаменен на стола си. После и той се отправи към вратата, след колегите си, разбирайки, че е напълно разгромен от Едуард Деравенел, въплътил възмездиято.

Мартин Ролинс се прокашля и подхвана предпазливо:

— Господин Деравенел, направихте потресаващи изявления, загатнахте за ужасни дела, извършени от тези мъже, служили в

„Деравенелс“...

— Служили са на себе си — намеси се Едуард.

Ролинс не обърна внимание на коментара му и продължи:

— Надявам се действително да разполагате с доказателства, за да подкрепите обвиненията си, инак ще си навлечете сериозна беда, сър.

— Мога да ви уверя, че наистина имам доказателства за всичко, в което обвиних тези мъже, неопровержими доказателства. Много други членове на борда знаят, че говоря истината, господин Ролинс. Разбирате ли, те ми помогнаха да ги събера. Именно те служат безкористно на „Деравенелс“, а не фракцията на Грант. Моля, уверете се в това.

Ролинс кимна.

— Благодаря, господин Деравенел. Извинен сте. Бих желал да ми предадете документите за внимателен прочит. Не след дълго ще се видим отново. Благодаря.

— Аз ви благодаря, господин Ролинс, че ми разрешихте да внеса жалбата си и се надявам да служа добре на компанията.

Всички членове на борда мълчаха; бяха втрещени от неочакваното падение на мъже, които дълго бяха смятали за достойни за уважение.

Едуард се изправи, прекоси стаята и връчи купчината папки на Мартин Ролинс. После тихо излезе от заседателната зала, като полека затвори вратата зад себе си. „Справедливост за семейството ми, отплата за Лили и детето“, мислеше той, докато вървеше към кабинета си.

Точно една седмица по-късно, на двадесет и осми юни 1904 година Едуард Деравенел бе избран за управителен директор на „Деравенелс“. Постът на председател остана незает. Никой нямаше да бъде поставен на него, докато той бе жив. Той бе единственият властелин на „Деравенелс“, фирмата бе неговото царство.

По-късно по време на обяда, в трапезарията на компанията, която не бе използвана от години, Едуард седеше пред разнообразни блюда заедно с майка си, сестра си Мег и братята си Джордж и Ричард, неговият малък Рибчо. Присъстваха също и всички служители на „Деравенелс“, подкрепиха го в борбата, за да се сдобие с властта над

компанията, както и братът му по оръжие, Невил, заедно с Нан Уоткинс, веселите му приятели Джони Уоткинс и Уил Хаслинг и Еймъс Финистър, допринесъл толкова много. Бяха гласували единодушно за него.

По-рано същата сутрин даде на Невил, Джони, Уил, Еймъс и Алфредо Оливери по нещо за спомен от този ден. Бе кръгъл златен медальон на изящна верижка. От едната страна бе семейният герб на Деравенел — бяла роза и подкова, розата бе изработена от бял емайл; от другата страна бе слънцето в цялото му великолепие, напомнящо за този щастлив ден. Покрай ръба на медальона от страната на розата бе гравирани семейния девиз: Вярност завинаги.

— Ще го нося до смъртта си и дори и след нея — заяви Джони, усмихна се дяволито на Едуард, после добави: — А като си помисля, че дори не се опита да омаеш борда на директорите, както ми разказа Оливери.

— Не ми дадох възможност — каза Едуард с широка усмивка. — Единственото, което можах да направя бе да вляза и да унищожа фракцията на Грант.

— Но явно успешно — промърмори Уил с длан върху ръката на Едуард.

— Самата истина — намеси се Невил. — Ужасно се гордея с теб, Нед. Наистина съм много горд.

С чаша с шампанско Едуард вдигна тост:

— За приятелите и приятелството. Да пребъдат вовеки веков.

Марго Грант бе онемяла. Стоеше, приковала поглед в Джон Съмърс, смаяна до немай-къде. След няколко секунди бавно заговори с недоверчив тон:

— Нима ми казваш, че са побягнали от срещата на борда на директорите? Това ли ми съобщаваш, Джон?

— Да, правилно си ме чула. Хукнаха навън като подплашени зайци. Бях ужасен.

— А ти какво направи?

Той въздъхна и призна:

— След секунда-две аз самият си тръгнах, нямаше смисъл повече да оставам там. Съвсем очевидно беше, че Деравенел е превзел

борда с щурм, убеди ги в правата си и явно разполагаше с факти против Клиф, Девър и Бофилд. Боя се, че държи всички козове.

— О, колко са били глупави! — извика тя, приближи се до едно канапе и седна пред камината в къщата си на „Ъпър Гросвенър стрийт“.

Джон прекоси стаята, застана пред камината и се втренчи в Марго, която отвърна на погледа му, повдигайки извитите си черни вежди.

Той заговори:

— Може да сме загубили тази битка, но това е само една битка. Не сме загубили войната.

— Дано — изстреля тя и поизправи гръб. — Какво възнамеряваш да предприемеш?

— В този момент все още не зная. Смятам, че е хубаво да заминем за Париж, ти и аз, да си починем от цялата тази история и да прекараме един уикенд само двамата. Chez toi^[1].

Лицето ѝ грейна.

— Виждам, че мисълта да останеш насаме с мен в апартаментата ти в Париж те прави щастлива — каза Джон и в очите му блесна доволство. — А на мен от идеята главата ми се върти. Обаче трябва веднага след това да се заловим за работа, Марго. Деравенел скоро ще седи на моя стол, на мястото на управителния директор и аз с нищо не мога да му попреча. От друга страна Грант притежават огромно количество акции на компанията и според мен в борда трябва да присъства един Грант поне като говорител. Трябва да прегледам правилата на компанията и да проверя това-онова.

— Не можем да допуснем Едуард Деравенел да победи и...

— Той вече спечели, Марго, макар и само за момента, разбира се. Тя кимна.

— Налага се да намериш начин да го... изместиш.

— Непременно ще го сторя — отговори Джон, пристъпи и седна до нея на канапето. — А какво ще правим с Хенри, докато сме в Париж? Знаеш, че не можем да го оставим сам.

— Разбирам. Напълно щастлив е в Аскот, а икономът знае как да се грижи за него. И ще бъде около него, следвайки нарежданията ми.

— Чувствам, че ми олекна — той стана. — Трябва да тръгна, искам да се въоръжа с достатъчно факти, за да зная какво да говоря,

когато настъпи часът.

[1] Chez toi (фр.) — при теб. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

БЛЯСКАВИ ИЗКУШЕНИЯ

ЕДУАРД И ЕЛИЗАБЕТ

„Преследваше без разлика женени и моми, благороднички и с долен произход: но никога не облада никоя насила.“

Доминик Манчини^[1]

Бе средна на ръст, с приятна фигура и бе красива, с дълга руса коса и съблазнителна усмивка.

Алисън Уиър^[2]

*Където красотата срещне красота,
земята неподвижна затрептява,
и ветровете носят аромат,
и спомени във въздуха витаят.
Да пазим в тайна блясък, светлина,
и ек от приглушени смехове,
а не сълзите, бликали с години
след това... след това...*

Рупърт Брук^[3]

45. ЛОНДОН 1907

Пролетният бал с вечеря и танци във великолепната къща на лейди Тилотсън на „Бъркли скуеър“ бе в разгара си. Звуците на оркестъра, свирещ мелодията на популярния танц кейкуок, се носеха на вълни из разкошната бална зала, цареше атмосфера на празничност и веселие. Радостен дух витаеше във всяко кътче на Лондон в онези дни на изключително благоденствие, откакто крал Едуард VII се бе възкачил на английския трон и бе начело на страната шеста година поред. Лондон бе най-великата столица, империята управляваше света и Англия властваше навсякъде.

В елегантната всекидневна в съседство с балната зала гостите стояха прави или седяха на столове с украса от позлата, на малки канапета или дивани, отпиваха шампанско и разговаряха.

Високи, стройни палми в тежки бели, порцеланови саксии красяха ъглите. Навсякъде имаше цветя — вази с лилии, божури, рододендрони и хортензии омайваха с розовите, снежнобели, лилави, пурпурни и червени цветове и внасяха колорит сред белите като сметана, покрити с коприна стени и позлатените прозорци и врати. Във въздуха се носеше нежно благоухание от различните цветя и още по-опияняващ аромат от очарователните жени, облечени по последна мода присъстващи тази вечер.

От тавана в двата противоположни края на всекидневната висяха два блестящи кристални полилея, а по стените бяха закачени кристални свещници. Искрящите отблясъци от кристалните съдове от Уотърфорд придаваха допълнителен блясък на стаята и даваха възможност на жените спокойно да огледат балните си рокли. Облеклото на всяка от дамите отразяваше последния парижки или лондонски стил, то бе купено от най-известните модни къщи на двата града, а великолепните им бижута подчертаваха елегантния им вид.

По изисканост и блясък мъжете със своите безупречно ушити фракове, колосани бели ризи и папийонки в същия цвят, не отстъпваха на жените.

Като се огледа около себе си, една дама в черно установи, че само тя е облечена така. Всички други бяха избрали за дългите си рокли пастелни цветове, в тон с пролетта навън. Не я бе грижа; харесваше избора си и за нея бе подходящ.

Погледна встрани от себе си и видя племенника си Артър Форестър да се приближава към нея, носещ ѝ чаша шампанско.

— Благодаря ти, Артър — каза тя, когато той ѝ я подаде и му отправи топла усмивка.

— Разрешаваш ли да те оставя сама за няколко секунди? — попита той, както винаги учтив до педантичност. — Бих искал да изпуша една пура на терасата с Удсток и Хопкинс, двама мои стари приятели от дните ми в Итън. От месеци не съм виждал тия глупаци.

— Ни най-малко — промълви тя. — Убедена съм, че мама ще кацне при мен всеки миг.

Той се засмя заедно с нея и бързо се отдалечи по посока на терасата, очевидно силно желаещ да чуе преживелиците на приятелите си. В погледа му блесна нетърпение и той ускори крачка.

Като се облегна на удобния сметаново бял, покрит с плюш диван, тя хвърли поглед наоколо, възхити се на някои от балните рокли, каза си, че други са претрупани, което се отнасяше и за много от бижутата. Всяка жена искаше да подражава на кралица Александра, на колиетата и огърлиците ѝ, богато украсени с перли и скъпоценни камъни, и нанизии перли и диаманти, които се носеха заедно с тях. Обаче не всяка жена притежаваше лебедовата шия на кралицата. Тя се усмихна на себе си, доволна, че тази вечер бе облякла скромен тоалет. Той я караше да изпъква, помисли тя, разграничаваше я от другите дами.

Видя го в момента, в който пристигна.

Предизвика вълна от въодушевление, когато спря колебливо на входа на всекидневната и хвърли поглед наоколо. Гостите се стичаха към него, заобикаляха го, по всичко личеше, че искат да го поздравят, да го приветстват. Запита се кой ли е той.

Бе извънредно висок и широкоплещест и на ярката светлина гъстата му коса изглеждаше сребриста. Беше така красив, че тя бе истински зашеметена, смаяна от представителния му вид. Не бе виждала мъж като него.

С огромна самоувереност той смело влезе в стаята, стъпваше леко и бързо, насочил се към дама, която очевидно познаваше. Бе хубава брюнетка, седнала на дивана срещу нея. Сдържайки дъха си, сега, когато можеше още по-добре да го огледа, Елизабет отбеляза, че той наистина е едър мъж. И все пак по него нямаше и грам излишна тлъстина; телосложението му бе атлетично и в отлична форма.

Тя всъщност бе достатъчно близо, за да види, че е безупречно чист, направо блестеше, а сребърната му коса бе всъщност ярко златисто червеникава, както вече можеше да забележи: бе много светъл човек, кожата му беше румена, и невероятно чиста. Като на току-що измит ученик, неочаквано си каза тя.

Той седна до жената срещу нея; бе отпуснал лявата си ръка на облегалката на дивана, дланта на дясната му ръка бе полуотворена. Имаше красиви ръце с дълги пръсти.

Изненадана до краен предел, тя изведнъж установи, че иска тези ръце да притиснат тялото ѝ. Желаше го. Копнееше за всяка частица от него. Усещането бе толкова силно и истинско, че почувства как лицето ѝ пламва. Колко невероятно... изчервяваше се. Не ѝ се бе случвало от години.

Навярно се бе облякъл набързо. Забеляза, че десният маншет на бялата му риза не бе закопчан, небрежно висеше от ръкава на великолепно скроения му вечерен костюм. Той се наклони към жената и я целуна по бузата, сякаш да подчертае топлите си чувства, така ѝ се стори. Говореше на дамата пламенно, сякаш не забелязваше останалите присъстващи, дори стоящите наблизко, очевидно в желание да привлекат вниманието му.

— Елизабет, какво, за Бога, ти става? — малко остро я попита брат ѝ Антъни и я стресна, когато се наведе към нея и се взря в лицето ѝ. — Вторачила си се в онзи младеж като някое момиче от улицата! Може ли така, скъпа.

Елизабет отвърна на погледа на брат си, който така неочаквано се бе озовал до нея и любопитно поиска да узнае:

— Кой е той? Не го познавам.

Антъни се изненада от думите ѝ и смръщи вежди.

— Сигурно си единствената жена в Лондон, ако не и в цяла Англия, която да не го познава. Това е Едуард Деравенел и моля те, не ми казвай, че никога не си чувала за него, понеже категорично няма да

ти повярвам. Някой друг може, но не и аз. Всеки знае кой е Деравенел, особено представителките на твоя пол.

— Този ли е Едуард Деравенел! Велики небеса, Антъни, убедена бях, че Деравенел е много по-възрастен! Със сигурност на трийсет и нещо, дори над четирийсет — тя хвърли поглед към отсрещната част на стаята и продължи: — Гледай ти, та той едва има двајсет.

— Да, така е, на двајсет и три, нещо такова, не съм съвсем сигурен.

— Четох за него във вестниците. Устройва много бляскави балове, посещава най-забележителните приеми и е важна личност в обществото, нали? — без да чака отговора му, се впусна в словоизлияния. — Казват, че в бизнеса е гений. Вярно ли е?

— Не ми е известно, скъпа Лизи.

— Антъни, моля те, не ме наричай Лизи. Знаеш, че не ми е приятно, на майка също.

Той не обърна внимание на забележката ѝ.

— Не е от голямо значение дали Деравенел е гений, или не. Убедил е всички умни хора да работят за него в компанията му и е извънредно щастлив да има до рамото си братовчед си Невил Уоткинс, за да го съветва. Уоткинс днес е най-голямата акула на бизнеса в страната. Някои твърдят, че именно той управлява „Деравенелс“ и държи юздите, а не младият ни приятел ей там.

— Наистина ли ти е приятел? — припряно попита Елизабет и погледна внимателно брат си.

— За съжаление, не — само познат, и то бегъл. Преди години търгувахме с компанията му, с другия клон от фамилията му, Грант, когато те ръководеха компанията. Но не и сега, което е жалко — Антъни извърна глава и възкликна: — О, скъпа, тук е Анджела. Убеден съм, че ми обеща този танц. Моля те, извини ме, Лизи — той палаво ѝ намигна, защото знаеше колко мрази всякакви галени имена, особено това.

— Разбира се, хуквай, Антъни — промълви с леко пренебрежителен тон и отново се облегна на плюшения диван. Сега, като остана сама, отново крадешком погледна Едуард Деравенел.

Точно в този момент той се раздвижи и се отдръпна от прекрасната брюнетка. Огледа се, после погледът му се насочи към противоположния край на стаята.

Очите им се срещнаха.

Дъхът заседна в гърлото ѝ. Никога не бе виждала такива изумително сини очи.

За собствено унижение, усети, че отново се изчервява, не само защото я бе хванал тайно да го наблюдава, а и защото очите му настойчиво се приковаха в нея.

Много бавно една ленива усмивка разтегли устните му, като че се забавляваше.

За момент Елизабет не можа да откъсне очи, после с периферното си зрение забеляза, че майка ѝ се приближава, стана и бързо се понесе в обратна посока, установявайки, че върви към терасата. След секунди отвори френските прозорци и пристъпи навън. Явно братовчед ѝ и старите му училищни приятели бяха слезли да се поразходят из градината.

Въпреки че бе мека априлска вечер, позахладняваше и тя осъзна грешката си. Но не пречеше да остане за малко навън. Беше ѝ топло, когато докосна лицето си, почувства, че пламти; приближи се до перилата и постави ръце на мрамора, като се наслаждаваше на хладината му.

Чу стъпки по посипаната с чакъл пътека в градината и позна гласа на Артър, който казваше:

— Може да е възпитаник на „Хароу“, но какво ни е грижа? Според мен Чърчил е много свестен човек. Мисля, че върши отлична работа като министър на колониите и явно Кампбъл-Банърман^[4] има голяма вяра в него.

— Разбрах, че Кампбъл-Банърман не е добре със здравето — обади се Хопкинс.

— Велики Боже, Хопкинс, това пък откъде го чу? — поиска да знае Артър.

— Аз му казах — отговори Удсток. — Баща ми е близък с министър-председателя — подметнал му, че навярно догодина ще подаде оставка.

— За Бога! — възкликна Артър. За миг настъпи тишина, преди да продължи: — Ако наистина отстъпи поста министър-председател, Аскуит ще заеме мястото му. Няма кой друг.

— Няма да има избори — заяви убедено Хопкинс. — Либералите дойдоха на власт миналата година и имат намерение да я задържат.

Чърчил имаше късмет. Когато влезе в камарата заедно с тях, знаеше какво върши...

— Хей, чакай за минутка! Постъпи така, защото не одобряваше политиката на торите — прекъсна го Артър, сърдито противопоставяйки се на думите му.

— Някои твърдят, че е изменил на партията на торите и собствената си класа — промърмори Хопкинс.

— Моля ви да сменим темата — отвърна Артър с по-безгрижен тон. Той се засмя. — Да влезем вътре, да си налеем малко шампанско и да пофлиртуваме с дамите.

— Искам да си допуша пурата — възпротиви се Удсток. — Виждам там една пейка, да идем да поседнем.

Гласовете им заглъхнаха в далечината, Елизабет се наведе напред и се вторачи в градината. Мъжете и тяхната политика, отегчено си помисли тя, само ме разсейват. Все пак политиката бе неразделна част от ежедневието на висшето общество.

Тя въздъхна. Хопкинс като че обичаше да спори; по-склонна бе да се съгласи с Артър. Беше прав, Чърчил бе многообещаващ политик. Баща ѝ имаше високо мнение за него, твърдеше, че ще стигне далеч.

[1] Доминик Манчини (неизв. — 1515) — италиански емисар, посетил Англия през 1482 и оставил множество разкази за впечатленията си. — Б.пр. ↑

[2] Алисън Уиър (р. 1951) — английска писателка. — Б.пр. ↑

[3] Рупърт Брук (1887 — 1915) — английски поет. — Б.пр. ↑

[4] Сър Хенри Кампбъл-Банърман (1836 — 1908) — министър-председател на Англия. — Б.пр. ↑

46.

Няколко мига след като жената в черно напусна всекидневната, Едуард се обърна към Вики и попита:

— Знаеш ли коя е тази? Младата жена, която седеше на отсрещната страна на стаята.

Вики поклати глава.

— Нямам понятие, всъщност не обърнах голямо внимание. Скъпи Нед, нали слушах тебе. Обаче точно преди да пристигнеш забелязах там да седи една прелестна блондинка — Вики весело се разсмя. — Виждам, че още са ти слабост. Русокосите. Не можеш да им устоиш, а?

— Категорично не може — съгласи се брат й, който се приближи до тях, придружен от Джони Уоткинс. — Самият аз забелязах дамата. Нямам представа коя е — добави Уил.

— Попитай домакинята ни — предложи Джони на братовчед си. — Нямаше да е тук, ако не бе някоя важна особа. Познаваш скъпата Мод, ужасен сноб е.

Нед се засмя и се изправи.

— Моля да ме извиниш, Вики. Виждам ей там Мод, разговаря с лорд Госфорд. Предполагам, че ще послушам съвета ти, Джони, и ще разузная от домакинята ни коя е въпросната дама.

Братовчед му се ухили и театрално завъртя очи.

— Връщай се бързо — обади се Вики. — Обещал си ми следващия танц, Нед.

— Точно него определено няма да пропусна — отговори Едуард с усмивка.

Елизабет бе дошла на танците у Мод Тилотсън, защото прославената им домакиня бе най-близката приятелка на майка й. Бе една от първите получила покана и майка й бе настояла да приеме, същото се отнасяше за брат й Антъни и братовчед й Артър Форестър.

Всъщност, не искаше да идва; сега панически се питаше как да избяга и да си иде у дома. Танците не я привличаха и ѝ бе досадно да стои тук. Трябва да си тръгна, реши тя, и то веднага...

— Надявам се, че не прекъсвам уединението ви, нито никакви важни размишления — каза един мелодичен, но мъжествен глас.

Елизабет веднага се досети, че това е той, преди дори да е погледнала зад гърба си. Странно, но не го бе чула да се приближава. В крайна сметка се обърна и се озова лице в лице с Едуард Деравенел. Гърлото ѝ пресъхна и тя преглътна. Бе истински гигант, стоеше съвсем наблизко, толкова висок и впечатляващ. Индивидуалността, обаянието и мъжествеността му сякаш се излъчваха от всяка негова пора.

В първия миг установи, че не може да отговори и признателно се облегна на перилата; внезапно краката ѝ омекнаха и вътрешно затрепери.

Най-после, като осъзна тишината, която ги заобикаля, и колко дълго чака отговора ѝ, тя бързо заговори:

— О, не, ни най-малко не ми пречите. Излязох само... да подишам малко въздух.

— Наистина вътре беше топло — той замълча, като не откъсваше очи от нея.

На Едуард тя се стори необикновено красива. Лицето ѝ бе безупречно: овално, с високо разположени скули и високо чело. Големите ѝ, раздалечени очи бяха светлосини, с цвета на небето; имаше прекрасни извити руси вежди и чувствена уста. Като много днешни жени, подвластни на модата, косата ѝ бе прикрепена на горната част на главата и пристегната нависоко, като отпред се спускаха гъсти къдри. Но най-пленителен бе цветът на косата ѝ. „Като сребро, примесено със злато“, помисли си той. Не бе много висока, по-скоро средна на ръст, но един бърз поглед му каза, че притежава прекрасна фигура и високи, стегнати гърди. Роклята ѝ, семпла, но елегантна, бе ушита от черен шифон и дантела, имаше квадратно деколте и ръкави с цепки. Полата се разстилаше около нея и се къдреше от лекия бриз. Роклята бе модерна, дълга, широка и я покриваше изцяло, не като модните преди оскъдни бюстиета.

Тя леко се прокашля.

— Моля за извинение, колко грубо от моя страна, така да се вторачвам във вас. Моля ви, да ми простите. Всъщност имам

чувството, че сме се срещали и преди. Така е, нали? — той знаеше, че не е истина; нямаше как да забрави такава красавица. Но думите му бяха нужни да хвърли мост над мълчанието.

Тя поклати глава.

— Не, никога не сме се срещали. Щях да си спомня — каза тя, като несъзнателно ехо на собствените му мисли, без да опитва да хитрува.

— Казвам се Едуард Деравенел — той ѝ подаде ръка.

Тя я пое и я стисна силно — и прекалено дълго — после бързо я пусна. Като че огън докосна кожата ѝ.

Неочаквано наново забеляза разкопчания маншет.

— А вие сте? — попита той, повдигна въпросително вежди.

— Елизабет Уиланд.

— Много ми е приятно да се запознаем, наистина много се радвам — той леко се поклонил и при това си движение видя златния венчален пръстен на ръката ѝ. Докато се изправяше, попита: — И несъмнено сте тук с... господин Уиланд?

— Да, с брат си. С него разговарях преди малко.

Едуард се намръщи и доби леко объркан вид.

Тя тихо добави.

— Вдовица съм, господин Деравенел. Бях омъжена за полковник Саймън Гратън. Служеше в британската армия.

— О, разбирам — изражението му стана още по-озадачено. — Но нали споменахте, че името ви е Уиланд?

— О, да, това е моминското ми име — тя сви рамене и остави въпроса без отговор. — Съпругът ми бе ранен в Бурската война^[1] и когато през 1900 се върна от Африка у дома, в Англия, изобщо не бе същият човек. Войната уби духа му, господин Деравенел. Беше напълно различен човек и страдаше от последиците от раните си. За мое нещастие почина преди няколко години, през 1904. Майка ми твърди, че смъртта за него е избавление, че се е отървал от страданията.

— Много, много съжалявам. Моите съболезнования.

Тя наклони глава на една страна.

— Благодаря — бяха единствените ѝ думи.

— Ето къде си била, Елизабет! — възкликна Антъни, като излезе на терасата и се приближи към тях. — Търсих те навсякъде. Майка

иска да поговори с теб, скъпа.

Елизабет едва кимна и заговори:

— Това е господин Едуард Деравенел — и добави: — А това е братовчед ми Антъни Уиланд.

Двамата мъже се ръкуваха и Едуард заговори:

— Не съм сигурен, но ми се струва, че сме се виждали и преди, Уиланд. Прав ли съм?

— Действително сме се срещали, Деравенел. Познавате и баща ми.

Едуард учтиво кимна, после се обърна към Елизабет:

— Благодаря ви за вежливостта — озари я с лъчезарната си усмивка. — С ваше позволение, бих ли могъл да ви потърся в близко бъдеще?

— Предполагам, да — отговори тя, след което не можа да се стърпи и каза: — Маншетът ви е разкопчан, знаете ли?

Той погледна към него и кисело се усмихна.

— Ще ми го закопчаете ли? — бръкна в джоба си, извади аквамаринено копче за ръкавели, подхождащо на копчетата на ризата. — Заповядайте — добави той, като й го подаде.

Тя се поколеба за миг, после го пое.

Той издърпа надолу ръкава си, за да може да надене копчето. Без да го гледа, с очи, вперени в ръкава, тя промълви:

— Всеки следобед в четири приемам приятели.

Когато няколко минути по-късно Едуард се върна във всекидневната, Вики го чакаше. Оркестърът свиреше валс и докато я водеше към дансинга, Вики вдигна поглед към него и попита:

— Е, коя бе красивата русокоса?

— Така и не разбрах — излъга той, при все че не знаеше защо постъпи така. — Мод бе тръгнала с Госфорд към другата всекидневна и аз се отказах да я питам — той се засмя. — После един стар приятел ме задържа за няколко минути — импровизира той, за да обясни отсъствието си.

Вики не бе сигурна дали да му вярва, но отмина въпроса с мълчание. Нямахше смисъл да настоява, пък и не бе нейна работа.

Знаеше, че след смъртта на Лили Едуард не бе имал постоянна приятелка, но около него се въртяха много жени.

Брат ѝ ги наричаше „плътските похождения на Нед“, смееше се и закачливо добавяше: „Жените са луди по него. До такава степен, че казват, че няма време да си вдигне панталоните. Но аз го познавам в друга светлина, на работа съм с него всеки ден и той се труди като роб на галера, можеш да ми вярваш.“

Тя знаеше, че е истина. До голяма степен Нед бе като братовчед си Невил Уоткинс, още един, който прекарваше повечето време в кабинета си. „И двамата ги подтикват демоните на предизвикателството и амбицията“, помисли си тя. Харесваше Невил, бе внимателен и държеше на думата си. Колкото до Едуард, обичаше го сякаш ѝ бе втори брат, но в някои отношения нерядко ѝ бе трудно да го разбере. Нед бе строг господар на самия себе си и все пак се бе сдобил със славата на любимец на жените. А защо не?

Почти на двацет и три Нед бе твърдо решен да постигне много в живота. Имаше пълно право; бе млад и неженен, светът бе в ръцете му. Едуард Деравенел имаше пари, положение и аристократично потекло, затова го канеха на всички танци, соарета и вечери и на всякакви други събития във висшето общество на Лондон. Заради богатството, успеха и влиянието си, както и неустоимия си чар, Нед бе най-желаният млад мъж в Лондон. Заради зашеметяващата си красота и славата си на страстен любовник бе мечта на всяка жена; дори и по-възрастни, омъжени дами флиртуваха с него. Нищо чудно, че жените го бяха поразгледали... жени от всички възрасти.

— Какво си се замислила, Вики — попита Нед и сведе поглед към нея. Открай време му бе любимка, затова той нежно продължи: — Сякаш си на мили отук. В Ню Йорк, без съмнение при Стивън? — ярките му сини очи питаха, търсеха отговор.

— Вярно е — тя му се усмихна. — Нед, Стивън толкова ми липсва, както и малката Грейс Роуз.

— Той кога се връща в Лондон?

— До десетина дни, най-много две седмици. Като заговорихме за това, ще устроя празненство за Грейс, когато той се върне. Много бих искала да бъдеш сред гостите, Нед. Както и Фенела.

— Благодаря, ще дойда, кого още възнамеряваш да поканиш?

— Еймъс, естествено. Грейс го обича.

— Добрият, стар Еймъс, той е чудесен човек. Предполагам, че и веселият ми приятел също ще дойде.

— Още не съм поканила Уил, но ще му спомена тази вечер. Единственият друг човек, когото вече съм поканила, освен теб, е Фенела. Винаги е проявявала силен интерес към Грейс.

— И свърши отлична детективска работа, като проучи за нея много неща — изтъкна със смях Нед. — Изумителна е настойчивостта на Фенела.

Лека усмивка заигра на устните на Вики.

— Такава е тя, което много ме радва.

Завършиха валса в мълчание.

Малко по-късно Едуард откри Уил да стои сам до бюфета и да пие шампанско. Като се приближи до най-близкия си приятел, Едуард заговори:

— Изглеждаш ми мрачен. Какво има?

— Катлийн ми липсва много повече, отколкото допусках — отговори тихо Уил. — Изглежда най-после ще предприема съдбовната крачка. Ще се ожена.

— Според мен си длъжен — бързо отвърна Едуард, който напълно одобряваше връзката на Уил с братовчедка му Катлийн Уоткинс, сестрата на Невил и Джони. — Знаеш, че те обожава.

Уил кимна и се усмихна.

— Приятно е да го узная.

— Не се прави на глупак, Хаслинг! Дяволски добре знаеш какво чувства към теб.

Уил се ухили, отпи от шампанското и попита:

— А ти научи ли коя е тайнствената блондинка?

— Да.

— Е? — Уил впери поглед в Едуард и се намръщи. — Какво се умърлуши.

— От фамилията Уиланд е.

— Господи, не! — Уил се наклони към Едуард и полугласно промълви: — Баща ѝ бе много близък с клана Грант, наистина прекалено близък, въпреки че трябва да призная, не зная какви са им отношенията понастоящем, откакто Грант живеят във Франция.

Сигурно ти е известно, че Уиланд търгуваха с Грант. И то години наред, зная го със сигурност.

— Баща ми веднъж ми спомена, че Уиланд били близки с Деравенел преди много-много години. Запознах се с брат ѝ, стори ми се приятен човек.

— Най-свестният от семейството, така съм чувал.

— Тя е прелестна жена, Уил, смаян съм от нея. Пленен. Трябва отново да я видя. Между другото, тя е вдовица.

— О, Исусе, не! Защо все се влюбваш в русокоси, при това вдовици? Не е естествено. Като помислиш, навярно е по-възрастна от теб.

— Вероятно.

— Атакувай бързо, Нед, вземи каквото искаш и бягай. Тя е от противниковия лагер. Не го забравяй.

Едуард му хвърли странен поглед, но не отговори нищо.

[1] Бурска война — наименование на две войни (1880 — 1881 и 1899 — 1902) между Великобритания и бурите, холандски заселници в Южна Африка, които слагат край на двете независими републики на бурите. — Б.пр. ↑

47.

— Ужасно съжалявам, Елинор, но се налага да се връщам на работа — каза Едуард Деравенел, усмихвайки се на жената, седнала срещу него.

— Разбирам, скъпи, но съм толкова разочарована — промълви тя. — Мислех, че ще прекараме следобеда тук... сами сме, споменах ти, че днес освободих икономката си. Можехме да бъдем заедно.

— Планирах да остана тук при теб, но за жалост сутринта възникна нещо в кантората, което изисква незабавното ми внимание. Имам среща в три.

Елинор Бъртън кимна.

— Съзнавам, че на плещите ти лежи огромна бизнес империя. Не зная как се справяш.

— Не и сам, мога да те уверя — отвърна той с усмивка и се изправи. — Благодаря за обяда, беше вкусен.

— Приготвен от „Фортнъм и Мейсън“ — засмя се тя и също стана, заедно излязоха от трапезарията ѝ и влязоха в малкото преддверие на къщата ѝ в Белгрейвия. — Кога ще те видя отново? — попита тя.

— Идната седмица ще се опитам да отскоча до провинцията, ще те уведомя — той я притегли към себе си, силно я прегърна и я целуна страстно по устните. Тя се притисна към него и пламенно отвърна на целувката му.

След миг се откъснаха един от друг и тя го упрекна:

— Не биваше да правиш това, Нед, събуди у мен неосъществими желания.

Той весело се разсмя, сведе поглед към нея, като си мислеше колко пленителна изглежда днес, с блестящата си руса коса и лешникови очи, преливащи в златисто под светлината.

— О, Елинор, ти си истинска красавица — промълви той, като искрено си го мислеше и отново я прегърна, ненадейно възбуден.

Елинор го избута на почтено разстояние и тихо се засмя.

— О, скъпи Нед, непоправим си. Не искам да ме виниш, че ти преча на работата.

— Здравият разум надделява винаги, когато съм с теб — дари ѝ най-ярката си усмивка, напусна къщата и след минута умът му се съсредоточи върху бизнеса.

Изведнъж спря и се замисли за Елинор. Днес не бе особено мил с нея, а тя бе наистина една от най-прекрасните жени, сладка и нежна, на вид почти като мадона. Обърна се, тръгна към входната ѝ врата и вдигна месинговото чукало.

Изненада блесна в очите ѝ, когато отвори и го видя.

— Едуард! — възкликна тя, приковала поглед в него. — Забрави ли нещо?

Той ѝ се усмихна.

— Да, за момент забравих колко много те обичам, скъпа моя. Може ли да вляза за малко?

— Естествено — отвърна тя и отвори по-широко вратата, — но не разбирам. Нали каза, че се налага да присъстваш на важна среща.

— Така е — отговори той и в преддверието се обърна към нея. — Но е само един и петнайсет — обядвахме в дванайсет... малко раничко за мен. Нищо, нека се качим горе, както ти пожела по-рано. — Той я прегърна, целуна я и после я поведе нагоре по стълбите към втория етаж. Тя не се възпротиви.

Бе облечена със свободна, морскосиня рокля с ниска талия. Като влязоха в спалнята, тя го помоли:

— Може ли да ме разкопчаеш, Нед.

Той се засмя и се залови с копчетата ѝ, докато я целуваше по врата и прекрасната руса коса. Роклята падна на пода; тя стъпи върху нея, обърна се към него и се усмихна.

— Колко чудесен си, сладък мой — прошепна и го погали нежно по бузата. В лицето ѝ имаше нещо невинно, а очите ѝ излъчваха спокойствие и обич.

Бе я пожелал от мига, в който я срещна, тя го привлече с невинността и непосредствеността си. Разбира се, беше го отблъснала като благоприлична и добродетелна вдовица; той бе използвал чара си в пълна степен, за да отстъпи накрая, отдавайки му се с цялото си сърце.

— За какво мислиш? — попита го тя и вдигна очи към него.

— Припомних си как неохотата да ми станеш любовница ме предизвика да те желая още повече. За всяка друга жена бих си казал, че използва съпротивата като хитрина, но при теб тя бе искрена.

— О, да, така беше, Нед, но се радвам, че сега сме заедно. За мен имаш такова важно значение. Нека си легнем и ще ти покажа колко държа на теб.

Елинор бе винаги готова за него и след като го целуна и притисна ръцете му към стройното си, гъвкаво тяло, той усети, че тя все повече се разпалва под ласките му и се възбужда; затова бързо я облада, прониквайки в нея с лекота. Тя действително бе готова, отвори се под него като цвете и горещината на тялото ѝ го възбуди още повече. Невъзможно му бе да се сдържа. Шепнеше в ухото ѝ:

— Сега, Нел, хайде заедно с мен.

И тя свърши, устремена към него, а тялото ѝ потръпваше от наслада.

Докато лежаха един до друг и тихичко разговаряха, тя изведнъж попита:

— Нали ще дойдеш в провинцията този уикенд?

— Да. Къде другаде бих желал да бъда, ако не до теб? — отвърна той, сигурен, че ще я посети в провинциалния ѝ дом. Нямаше намерение да се отнася несериозно към нея.

Едуард бе прекарал в кабинета си в „Деравенелс“ само половин час, когато Уил Хаслинг почука на вратата и влезе.

— Ето къде си бил. Часът е почти три, така че нека отидем в заседателната зала, а Оливери и Аспен ще дойдат при нас след няколко минути. Как мина обядът?

— Приятно. Марсдън е мил човек, но не мисля, че ще можем да работим с тях.

— Къде обядвахте? В „Уайтс“ ли?

— Не, в неговия клуб, „Реформ“. Но много за кратко, той бързаше — отговори Нед, доволен, че наистина се бе видял с Марсдън да изпият по едно питие, преди да се втурне към апартамента на Елинор, за да обядват насаме. Така имаше алиби. Връзката им бе тайна; и двамата искаха да бъде така, поне за момента.

— Между другото — продължи Уил, — Невил приключи с плановете за пътуването до Париж и срещата с Луи Шарпентие. Наскоро телефонира и ме информира, че по-късно ще разполага с подробностите. Но заминава след няколко дни.

— Много добре. Да тръгваме ли към заседателната зала?

Откакто Едуард бе станал управителен директор на „Деравенелс“, Уил работеше като негов личен помощник. Освен това бе натоварен с нов проект на Едуард, който предстоеше да обсъдят.

След секунди Алфредо Оливери и Роб Аспен се присъединиха към тях и седнаха на масата за съвещания. Размениха поздрави и Едуард ги подкани:

— Е, споделете с мен новините.

— Не са кой знае какви — отговори Алфредо. — Хората ни в Персия потвърдиха, че компания на име „Онпег“ е още там и продължава сондажи за петрол. В Масджид-и-Сулаиман.

— Намира се в Югозападна Персия — обясни Роб Аспен.

— Но още не са се натъкнали на залеж, нали? — попита Едуард и се намръщи. — Уил, нали нищо кой знае какво не се е променило?

— Още няколко компании работят там, правят сондажи в различни части на Персия и според мен трябва да направим това, което винаги си искал — да изпратим наш собствен екип да поогледа и да проучи — отвърна Уил.

— Тогава нека го обмислим — съгласи се Едуард, винаги сигурен в себе си и в способностите си в бизнеса. Бяха му служили добре през изминалите три години. Отново бе разширил полето на действие на „Деравенелс“, бе поправил нанесените щети под управлението на Грант в миналото и подсигурирл бъдещето ѝ. Искаше да направи компанията по-могъща от всякога.

— Е — започна той, — кой ще отиде? Какво ще кажете да сте вие, Оливери? Искате ли да отскочите до пясъчните пустини на Персия?

— Ако желаете да отида — усмихна се Алфредо. — Знаете, че обичам приключенията.

— Аз също ще отпътувам, ако смятате, че ще бъда от полза — намеси се Роб Аспен.

— И аз съм в играта. Персия ме привлича — заяви Уил.

— А, не, ти не, Уил. Опасявам се, че се налага да останеш тук. Е, приятели, нека го обсъдим по-късно — предложи Едуард. — Да изготвим печеливши планове. Убеден съм, че в бъдеще петролът ще се превърне в търсена стока. И ние трябва да участваме в откриването му. Да притежаваме собствени петролни полета, те са от огромно значение...

— При никакви обстоятелства няма да го допускаш до леглото си — каза Джослин Уиланд, отправяйки сериозен, предупредителен поглед към дъщеря си Елизабет. — Известно ти е, че се слави като донжуан. Станеш ли интимна с него, край. Скоро ще те захвърли.

— Майко, нямам намерение да ставам интимна с Едуард Деравенел! Как можа да си помислиш подобно нещо? — Елизабет я изгледа накриво.

— Защото, ако бях на твоята възраст, щях да го вкарам в леглото си, преди да успее да мигне.

— Майко! Сериозно!

Джослин Уиланд се усмихна.

— Зная, че противореча сама на себе си, но той е твърде необикновен и ще добавя, неустоим за повечето жени. Защо ти да си по-различна?

— Не съм, права си, майко, но не съм и глупачка. Надали ще легна с него сега, щом искам да се оженя за него. Това е целта ми. Само брак би ме удовлетворил.

Джослин засия към най-голямата си дъщеря.

— Радвам се да чуя, че подхождаш правилно към него. В края на краищата сексът си е секс и може да бъде много приятен. С подходящия мъж. Но тук залогът е по-висок, Елизабет. Да не забравяме, че си вдовица с двама малки синове и не дотам голям приход от имота на Саймън. Баща ти и аз ще те издържаме, така както е редно. Обаче храня големи надежди за теб, надежди за подходящ брак.

— Зная, майко, и няма да те разочаровам. Зная как да владеея чувствата си.

— Голяма красавица си и повечето мъже биха минали през огън и вода, за да те имат, скъпа моя. Но само онзи, който сложи венчален

пръстен на ръката ти, ще те притежава.

Елизабет кимна, изправи се, прекоси малката всекидневна в къщата ѝ на „Кадоган скуеър“, загледа се в потъналия в зеленина площад и се замисли за Едуард Деваленел. Отчаяно го желаше. След миг заговори:

— Знаеш, че не съм го виждала много. Само два пъти... когато дойде на чай.

— Не те ли покани някъде, скъпа? — попита майка ѝ и леко смръщи вежди. — На опера? На концерт? На вечеря в „Риц“? Този хотел стана най-популярният сред елита на обществото, откакто го отвориха миналата година.

— Не, не ме е канил да излизаме — повтори Елизабет.

— Колко странно. И как се държа, когато дойде на чай? За какво говори? Какво се случи?

Елизабет прикова поглед в майка си, леко се намръщи, питайки се да ѝ каже ли истината, или не. После тихо отвърна:

— Говори ми нежно, целуна ме по бузата втория път и по устните, опита се да ме докосва... Но аз го отблъснах.

Джослин винаги можеше да говори открито с най-голямата си дъщеря, много повече, отколкото с другите си деца, та сега сниши глас и попита:

— Беше ли настойчив? Възбуден?

Елизабет кимна.

— И то много, а последния път, когато бе тук, си тръгна ядосан, понеже беше... необуздан, изпитваше безумно желание да ме има.

— Разочарованието му, че не постига своето, явно си казва думата.

— Съгласна съм. Нарече ме изкусителна, и то с много ядосан тон.

Джослин избухна в смях.

— Продължавай да го съблазняваш, но изобщо не го допускай до себе си. Интуицията ми подсказва какви са мъжете като него — мъж, чийто ангел хуква към нови поля, щом е обрал цветята от поляната, на която е застанал.

Елизабет се засмя на това сравнение, после призна:

— Влюбена съм в него до полуда, майко.

— Владей се, Елизабет. Запази любовта си за по-късно, когато той се ожени за теб. Дотогава не му давай това, което иска. Чуваш ли ме?

— Да, разбира се. Имаш обещанието ми.

— Правил ли е опит да те види отново?

— Тази сутрин ми изпрати бележка — Елизабет хвърли поглед към настолния часовник върху рафта над камината. — Ще дойде след няколко часа, тази вечер. Между шест и седем.

— Покани ли те да вечеряте?

— Не, в бележката ме уведомява, че ще дойде за по питие.

— Идеално. А ако поиска да вечеря с теб, му отговори, че не можеш. Предпочитам за момента да не те виждат с него. Той е най-желаният мъж в Лондон и не искам да си кажат, че е получил, каквото е искал от теб и после те е изоставил, тоест нищо не е излязло...

— Разбирам.

— Вярвам ти, скъпа. Бъдещето ти зависи от целомъдрието ти.

48.

ЙОРКШИР

„Торп Манор“ бе една от най-живописните къщи в Йоркшир. С красивите си пропорции, плавно издигаща се фасада, множество прозорци и двете кули с белоснежни куполи и блестящи на слънцето шпиллове, бе великолепен образец на късната елизабетинска архитектура. Бе построена от местен розов камък, около рамките на прозорците и вратите имаше бордюри от бял като сметана варовик и с целия си вид излъчваше благородство.

Къщата бе разположена сред обширен парк от ширнали се зелени морави, грамадни дъбове и явори, розови насаждения, градини с всевъзможни други цветя и няколко декоративни езера. Лебеди се носеха по повърхността на водата, а изящни пауни гордо се перчеха по терасите и моравите като пъстроцветни стражи, пазещи прекрасното имение. Семейство Уоткинс го притежаваше от векове, а бащата на Невил му я беше подарил, когато се ожени за Нан. Оттогава се превърна в техен провинциален дом.

Днес в къщата кипеше бурна дейност. Слугите се суетяха; цветарите подреждаха урни и вази с цветя; в кухнята готвачите приготвяха възхитителни ястия; уредниците на празненството подреждаха позлатени столове около кръгли маси на дългата тераса, застлани с розови муселинови покривки.

След няколко часа Катлийн Уоткинс, сестрата на Невил, щеше да се ожени за Уил Хаслинг в уединения параклис на имението. След това семейството и гостите щяха да празнуват на приема, лятно градинско парти. Бе великолепна юнска събота, идеален ден за сватба.

Уил Хаслинг стоеше в спалнята си и тревожен се взираше в Едуард.

— Сигурен ли си, че вратовръзката ми си е на мястото? — попита той. — Изглеждам ли, както трябва, Нед?

— По-добре от всякога, стари друже. Всъщност, ако бях жена, щях на мига да се омъжа за теб — пошегува се Нед със стария си приятел.

— О, моля те, бъди сериозен! — нетърпеливо възкликна Уил и поклати глава, изгубил търпение.

— Добре, ще бъда сериозен. Никога не си изглеждал по-добре — вдъхна му увереност Нед. — Висок, красив, от глава до пети облечен от шивачите на „Савил Роуд“. Излез от стереотипа на пословичния притеснен младоженец и застани мирно, че да мога да ти закача цветето на ревера.

След като бялата роза отиде на мястото си на редингота на Уил, Едуард му подаде друга, същата като нея, и го помоли:

— Сега е твой ред да нагласиш моята.

Двамата мъже бяха елегантно облечени с дневни костюми — безупречно скроени черни рединготи, раирани панталони и бели жилетки. Вратовръзките им бяха ушити от гълъбовосива коприна и всяка бе фиксирана на мястото си с игла с бисер.

Като отстъпи назад, Уил изгледа приятеля си и се пошегува:

— И аз бих се омъжил за теб, докато мигнеш, стига да бях жена.

Двамата приятели се засмяха, после Нед попита:

— Чувстваш ли се малко притеснен? И Невил да е в Париж, докато ти там си на меден месец?

Уил равнодушно сви рамене.

— Не особено. Всъщност Катлийн и аз ще прекараме там само няколко дни, преди да се отправим към Лазурния бряг. Освен това се съмнявам, че ще срещнем Невил. Той ще тича по срещи с Луи Шарпентие през краткото си пребиваване в Париж.

— Да, истина е. Приключва сделката за поглъщането на фабриките за коприна на Шарпентие в Лион.

Доловил липсата на интерес в гласа на Едуард, Уил бързо обърна очи към него.

— Не ми изглеждаш много ентузиазирани.

— Не съм, не ме интересува изобщо, Уил. Зная, че Шарпентие притежава огромна бизнес империя във Франция и Невил иска тя да стане наша, но „Деравенелс“ понастоящем е съвсем солидна. Не мисля, че са ни нужни френските владения на Шарпентие. Повече ме интересува петролът. Доволен съм, че изпратихме онази група геолози в Персия с Оливери и Аспен. Надявам се, че ще успеем да си запазим периметър там. Като че ставам маниак на тая тема.

— Винаги си твърдял, че в петрола е бъдещето и съм съгласен с теб. След медения ми месец, може би ти и аз трябва да отскочим до Персия, Нед, и да се поогледаме.

— Защо не. При все че не мога да вдигна глава от работа, както добре ти е известно. Онези американци пристигат следващия месец. Искат да ни продадат памучните си плантации и аз съм решил да ги купя. Струва ми се много разумно.

На вратата леко се почука и влезе Джони Уоткинс, неотстъпващ по елегантност на Нед и Уил в дневния си костюм.

— А, ето къде си бил — обърна се той към Нед — и при теб е подносът с белите рози, както виждам. Искам една, стари приятелю, както и останалите сватбари. Също и Невил.

— Има колкото искаш, дори и за Ричард, Джони. Не искам малкият ми Рибчо да се почувства пренебрегнат.

— Ами Джордж, а за него? — попита Уил, като хвърли на Нед предпазлив поглед. — Не искаме пристъпи на лошо настроение точно днес.

— Абсолютно вярно. Има роза и за Джордж — отвърна тихо Нед. В последно време Джордж бе особено неприятен; тревожеше най-големия си брат.

Нед закачи бялата роза на петлицата на редингота на Джони и продължи:

— Надявам се, че носиш и другата си бяла роза, нали?

Джони му се усмихна, светлите му сиви очи блеснаха:

— Никога няма да я сваля от себе си, Нед. Уверявам те, ще я нося, докато умра и даже и след това — взел малкия сребърен поднос, Джони се понесе към вратата на спалнята, докато обясняваше: — Трябва да сляза долу да прегледам бойната готовност, да въведа ред.

Уил погледна излизащия Джони, после се обърна към Нед и заговори приглушено:

— Попита ли те Джони за русокосата, която забеляза на танците у Мод Тилотсън?

— Не. Защо? — очите на Нед леко се присвиха.

— Защото ми задаваше въпроси, и то съвсем наскоро. Искаше да разбере дали си установил коя е и аз всъщност го излъгах, Нед — Уил поклати глава. — Бог знае защо го сторих. Стори ми се, че е по-добре да не споменавам, че е Уиланд. Зная, че Невил никога не ги е харесвал,

винаги е бил подозрителен към тази фамилия, заради дългогодишното им приятелство и обвързаност с клана Грант.

— Благодаря, че си ме защитил Уил, оценявам го. Но всъщност повече не се виждам с нея. Искам да кажа, след като гостувах в къщата ѝ. Не се показва много... отзивчива, ако мога така да се изразя. Не бе никак готова да сподели прелестите си с мен, така че аз се отдръпнах. Прекалено много главоболия... вдовица с две малки деца.

— Брей!

Чу се ново почукване на вратата и Вики надникна, усмихвайки се на Уил и Нед.

— Изпратиха ме да доведе младоженеца и неговия кум — и пристъпи в стаята, прелестна с бледосинята си дълга рокля. Заедно с Фенела Фейн бе главна шаферка на сватбата. — Нека се пооправя, момчета. Доброволно дойдох, за да мога да целуна и двама ви — тя се приближи към брат си и добави: — Искам да ти пожелаая много щастие, скъпи Уил, и всичкия късмет на света.

Както братята си, Катлийн Уоткинс много приличаше на леля си, Сесили Деравенел. Бе прелестна млада жена с облак тъмнокестенява коса, големи, ясни сиви очи и издължено, аристократично лице с фини черти.

Докато вървеше по пътеката между скамейките на малкия параклис под ръка с брат си Невил, чувстваше, че животът ѝ сега започва. От години бе влюбена в Уил, откакто навърши шестнайсет, и сега мечтата ѝ бе на път да се сбъдне. Щеше да напусне параклиса като негова съпруга. Щеше да му принадлежи, както и той — на нея. Готова бе да литне от щастие.

Уил, който чакаше Катлийн на олтара, си каза, че никога не е била по-прекрасна. Докато пристъпяше към него под ръка с брат си, цялото му притеснение се стопи.

Изведнъж се почувства напълно спокоен и уверен. Знаеше, че постъпва правилно, като се жени за тази млада жена. Усети как Нед стисна ръката му, бързо го погледна и кимна.

— Добре съм — прошепна Уил, отвърщайки на въпросителния поглед на Нед.

Колкото до Едуард Деравенел, кумът бе спокоен и в мир със себе си. Радваше се за Уил, понеже знаеше колко иска приятелят му да се ожени. Бе щастлив, че е намерил подходящата жена, която така силно откликваше на любовта му.

Ето я, идваше братовчедка му Катлийн, видение в бял сатен и дантела. Перлите и портокаловите цветове на изящната ѝ диадема отразяваха слънчевите лъчи, а тюленият ѝ воал обгръщаше лицето ѝ като голям кълбест облак, нежен и ефирен. Тя носеше великолепен букет от бели рози, фрезии, гардени и орхидеи и когато се доближи, той усети едва доловимата смесица на уханието им.

Зад тях вървяха двете главни шаферки Вики и Фенела, а подире им бяха другите шаферки, сестра му Маргарет, дъщерите на Невил, Изабел и Ан и най-накрая бе Грейс Роуз, която щеше да хвърля цветя пред краката на булката. Всички съпровождащи булката бяха облечени в бледосиньо, а малките момиченца изглеждаха възхитително.

Отзад органът свиреше и едно самотно сопрано звънна:

*„О, прекрасна любов, превишаваща всички човешки помисли,
ничком падаме на колене пред твоя трон,
нека цари любов, незнаеща край,
която ще ви събере навеки.“*

Най-сетне Невил и Катлийн спряха пред олтара. Музиката на органа заглъхна и пасторът зае мястото си пред тях.

Нед опипа джоба си за венчалните пръстени. Там бяха. Още веднъж си отдъхна.

Започна брачната церемония.

Сатен и дантели. Цветя и конфети. Смях и сълзи. Море от щастие и радост. Шампанско в кристални чаши. Ярка слънчева светлина. Сенчести пейки под разлистени дървета. Музика ехти във въздуха. Моцарт и Брамс. Английски провинциален дух. Любими песни. Очарователни хора. Прекрасни дрехи. Проблясващи бижута.

Множеството разговаря, смее се, движи се... Градинското парти пожъна истински успех, Нед вече го виждаше. Но искаше да се отдалечи от моравата, да отиде на терасата, да седне, да събере мислите си. Умът му трескаво кипеше...

Тръгна забързан, запровира се между гостите, качи се по широките каменни стъпала към по-малката тераса, осеяна с плетени столове и дивани. Когато седна на един от тях, видя майка си да се задава към терасата и той вдигна ръка, за да ѝ помахва. Миг по-късно забеляза Вики, хванала Грейс Роуз за ръка, те вървяха по моравата, устремени в същата посока.

Когато майка му изкачи стъпалата, той стана и я зачака с широка усмивка на лице.

— Колко красива е Катлийн — заговори Сесили. — Каква прекрасна церемония, Нед, нали?

Изведнъж Грейс Роуз се затича и като спря пред тях, Нед клекна.

— Здравей, Грейс Роуз, ти си най-прелестната шаферка — промълви той.

— Наистина ли, чичо Нед? — попита тя и очарователно се усмихна.

— О, да, разбира се!

Грейс щастлива извика:

— Мамо, чу ли? Чу ли какво каза чичо Нед?

— Разбира се, миличка. Ела сега, нека за малко влезем вътре — Вики се усмихна на Сесили. — Здравейте, госпожо Деравенел, какъв щастлив ден?

— Наистина, Вики, скъпа — Сесили погледна детето. — Името ти е Грейс Роуз, нали?

— Да — отвърна Грейс, като направи лек реверанс.

— Ами здравей, Грейс Роуз — промълви Сесили и се усмихна.

— Здравейте — срамежливо отговори Грейс, после хвана ръката на Вики и двете се отдалечиха.

Сесили Деравенел ги видя да влизат в къщата, след което се обърна към Нед и запита:

— Детето на Вики ли е, Нед? Нарече я „мамо“.

— Това е дълга история — отговори той. — Седни и ще ти я разкажа.

След като Едуард подробно я осведоми как Еймъс е намерил Грейс на улицата и я завел в „Хадън хаус“, ѝ разправи за кръщелното свидетелство, скрито в снимката.

Сесили изправи гръб на плетения стол и смръщи вежди.

— Значи Вики е разбрала кои са родителите на детето. Колко невероятно!

— Открила е коя е майката. Името на бащата не фигурирало в документа.

— Незаконородена. Значи Грейс Роуз е незаконородена — лицето на Сесили остана сериозно. — А на бележката какво е пишело, Нед?

— Името на бащата.

— И кой е той?

— Всъщност, майко, съм аз.

49.

Сесили замръзна, приковала поглед в него. Бе напълно неподвижна, лицето ѝ — лишено от всякакво изражение. Не промълви и дума. Накрая Едуард заговори:

— Като че не си изненадана, майко.

— Учудена съм, и едновременно не съм. Щом спрях погледа си върху детето, докато вървеше зад шаферките по пътеката в параклиса, изведнъж бях поразена от невероятната му прилика с теб. До онзи момент наистина не знаех коя е. Когато я зърнах с Вики на терасата, забелязах колко нежен и мил си с нея и предположих... — Сесили въздъхна и поклати глава. — Прости ми, Нед, но си рекох, че с Вики сте имали връзка и резултатът е Грейс Роуз.

— Майко. Как можа да си помислиш подобно нещо? Вики е женена!

— Кога те е спирало това?

— Боже мой! — Нед поклати глава. — Сигурно ми се носи ужасна слава.

— Е, не зная дали бих използвала точно тази дума. От това, което чувам, повечето мъже ти завиждат, а много жени биха... Нека оставим този въпрос. Колкото по-малко споменаваме жените и сексуалния ти живот, толкова по-добре.

Едуард не можа да се удържи да не се засмее. След миг каза:

— Няма друга като теб, мамо. Никъде.

— Та коя е, всъщност беше майката на Грейс Роуз? Предполагам, че детето има право, като твърди, че майка му е умряла.

— Мъртва е, да. Поне така смятам. И Фенела мисли същото, но нека не избързвам. Искам да ти обясня нещо. Майката на Грейс бе Табита Джеймс. Бе съпруга на диригента на църковния хор в Скарбъро. Срегнахме се веднъж... — Едуард замълча, стисна устни, после едва чуто промълви, — когато бях много млад. Станахме... сблизихме се, но тя се боеше, че ще ни хванат и изчезна от живота ми, ала един ден отново се натъкнах на нея. В Уитби. По онова време бе

вдовица и се бе преместила да живее при зълва си, сестрата на съпруга си — стара мома. Тоби Джеймс я бе оставил без пукнат грош.

— И ти пак се залови с нея, това ли се опитваш да ми кажеш?

Едуард прямо погледна майка си и кимна.

— Да.

Сесили свъси вежди, поклати глава, после бавно произнесе:

— Но, Нед, сигурно си бил ужасно млад.

Той прехапа устни, за миг не отговори, след това пое дълбоко дъх.

— Когато Табита живееше в Скарбъро и я срещнах за първи път, бях на тринайсет, тя ме прельсти, когато бях тринайсетгодишен. Когато я видях в Уитби, бях на четиринайсет.

Колкото и да бе ужасена да чуе колко млад е бил, когато плътски е опознал жена, Сесили знаеше, че най-големият ѝ син не е като повечето мъже. Освен дето бе висок и едър, бе изключително добре развит за момче на тази възраст. Изглеждаше много зрял за годините си, не само заради външния си вид, но и поради поведението си. Открай време Нед бе прекалено сериозен за възрастта си, по-наясно с живота от връстниците си.

Сесили постави ръка на рамото на Едуард, а в погледа ѝ се четеше разбиране.

— На колко години беше, когато се роди Грейс Роуз? — попита меко тя.

— Навярно съм бил на петнайсет, майко. Стараех се, доколкото мога да бъда опора на Табита — лека усмивка пробяга по устните му, когато добави със сподавен глас: — Не можех да сторя много... Не притежавах никакви пари. Но молех готвачката да ми приготви продукти за пикник всеки път, когато отивах да се видя с Табита, което ставаше често. Поне ѝ осигурих прехрана, докато беше бременна.

Сесили затвори очи и се запита защо децата никога не се обръщат към родителите си, когато имат проблеми, от какъвто и характер да са те. Но знаеше отговора. Бояха се да споделят. И с право. Ако Нед бе отишъл при тях и бе им признал за затрудненото положение, в което се намира, щяха да го изпратят в пансион, вместо да му вземат частен учител в „Рейвънскар“. И така, той се бе борил сам, бе сторил каквото му е било по силите.

— Добре ли си, майко? — попита Нед разтревожен.

— Да, Нед — промълви тя и отвори очи.

Той се взря в лицето ѝ.

— Опитвах се да проявя отговорност, нали разбираш.

Тя кимна.

— После детето се роди... Какво стана след това?

— Ако си спомняш, на петнайсет заболях от бронхит и няколко седмици бях много зле. Когато накрая оздравях, препуснах към Уитби. Табита бе изчезнала. В къщата живееха други хора. Като поразпитах, установих, че зълва ѝ бе починала, а Табита беше заминала за Лондон. Толкова зная.

— Разбирам. Сигурно си се разтревожил?

— Обезпокоих се. Да. Но си казах, че Табита е на двайсет години и може да се грижи за себе си. Помислих, че е отишла да живее при някоя приятелка в Лондон. Веднъж ми спомена, че имала съученичка, която живеела в Челси.

— Значи просто е продължила сама — Сесили повдигна въпросително вежди.

— Нямахме как да постъпя другояче — отвърна Нед.

— И после един ден видях детето. С Вики. Права ли съм?

— Да. Бях смаян от лицето на Грейс Роуз, както и Уил. Но никога не сме го обсъждали. Естествено не ме е питал дали е от мен.

— Дори и Вики? Не е ли забелязала поразителната прилика помежду ви?

— Допускам, че да, майко, но обстоятелствата около нея бяха твърде странни. Всички бяха поразени как Финистър я е намерил в някаква каруца в Уайтчапел. Поне аз така смятам. Как би могло това дете да бъде мое? Вики предполагаше, че цветът на косата и очите на Грейс са случайно съвпадение.

— След като кръщелното и бележката са били намерени, разбира се, всичко е излязло наяве. Нали така? — Сесили отново прикова очи в сина си.

— Нека кажем, че знаят шест души: Вики, Стивън, Фенела, Финистър и Уил. И аз. Разбираш ли, Табита е написала името ми на бележката с молба да ме намерят. Кичур от косата ми е бил увит в нея.

— Ами адресът ти? Бил ли е посочен? — запита Сесили.

— Само „Рейвънскар“.

— Но никой не я е намерил, за да те потърси, права ли съм? Защото никой не е отлепил кафявата хартия от снимката, докато Вики не го сторила.

— Така е, майко. Всъщност, самият аз не зная много. Казах на Вики, че Табита е заминала за Лондон и е изчезнала от живота ми.

— Преди малко спомена Фенела. Тя какво общо има с тази история?

— Фенела доста добре познава Уитби. При все че е израсла в Танфилд, докато били деца всяко лято гувернантката им водела нея и брат ѝ в Уитби, на почивка край морето. Отишла в Йоркшир на гости при баща си точно след като бележката бе намерена и решила да поразузнае из Уитби. Пристигнала в градчето, разговаряла с бившите съседни на Табита, както и със собствениците на местните магазини и установила, че Табита Джеймс не е онази, за която се е представяла. Искам да кажа, че миналото ѝ е съвсем различно от това, което мнозина знаели. По всичко личи, че била единствена дъщеря на благородническо семейство и избягала с учителя си по музика, Тоби Джеймс. Съобщили едно име на Фенела. Софи Фокс-Ланиган. По всяка вероятност това е старата приятелка от училище на Табита, която живеела в Челси.

— Мили Боже! Кой да допусне, че от Фенела ще излезе такъв съобразителен детектив и че ще си даде такъв труд — Сесили бе впечатлена и не го скри.

— Надали искаш точно това да кажеш, майко, ако се замислиш. Естествено, че Фенела ще иска да помогне. Само помисли как организира „Хадън хаус“. Ето каква е, много грижовен човек.

— Вярно е. Също е и много любопитна. За щастие — Сесили хвърли на Едуард многозначителен поглед и продължи: — И, предполагам, че Фенела е отишла да потърси тази дама, Софи Фокс-Ланиган, да провери, каквото вече е знаела.

— Да, действително намерила госпожа Фокс-Ланиган. Приятелката на Табита все още живеела в Челси. За нещастие Софи не знаела много. Обяснила на Фенела, че Табита живяла при нея и съпруга ѝ два месеца, но заминала с някакъв мъж, с когото се запознала чрез техни приятели. Бивш офицер от полицията, комарджия на име Седрик Крофърд.

— И Фенела го открила. Така ли?

— Не. Госпожа Фокс-Ланиган казала на Фенела, че Табита накрая се преселила да живее с Крофърд в Уайтчапъл в някакъв ужасен коптор. Госпожа Фокс-Ланиган я навестила няколко пъти, носила ѝ пари и храна и я умолявала да напусне този мъж. Но Табита изглежда се бояла от Крофърд и не я послушала. Софи била така разтревожена, че продължавала да я посещава, но когато отишла в Уайтчапъл, Табита била безследно изчезнала.

— Какъв ужасен край за бедната Табита. Предполагам, че така и не са я намерили?

— Не са. А по всичко личи, че Крофърд напуснал бордея, след като Табита починала, и повече нито го чули, нито видели. Детето казало на Финистър, че мъжът е убил майка ѝ, но нямаме доказателства.

— Този Крофърд е изхвърлил Грейс Роуз на улицата, след като майка ѝ се е споминала, в това съм сигурна.

— Напълно вероятно — съгласи се Нед.

— Коя е била в действителност Табита?

— Била е дъщеря на граф Брокхейвън и заради това тя имала право на титла. Преди да се ожени за Тоби Джеймс, била лейди Табита Брокхейвън.

— Някой свързал ли се е със семейството ѝ?

— От него не е останал никой, майко. Графът и графинята не са имали синове, само Табита. Била е единствено дете. Сега родителите ѝ са покойници и титлата е загубена. Били доста обеднели, според госпожа Фокс-Ланиган.

— Разбирам. Колко тъжно... колко ужасен живот водят някои хора — Сесили печално поклати глава. — Понякога всички преживяваме тежки времена.

Едуард Деравенел точно в този момент си припомни думата катастрофа, но на часа я погребва в дебрите на съзнанието си. Зарей поглед в далечината, после, когато най-сетне се обърна към майка си, промълви:

— Повече или по-малко това е цялата история, с изключение на още нещо. У Софи Фокс-Ланиган имало малък куфар, принадлежащ на Табита. След като тя и Грейс изчезнали, просто го качила на тавана в къщата си, сърце не ѝ давало да го изхвърли. Споменала за него на Фенела, която се сетила за ключа от платнената торба на Грейс.

Сесили кимна.

— Зная какво се готвиш да ми кажеш: че ключът от торбата е станал на куфара. Така е, нали Нед?

— Да.

— И какво е имало в него?

— Бележките ми до Табита. Писмата от баща ѝ, който я молел да се върне у дома, уверявайки я, че ѝ прощава. Няколко бижута без особена стойност. Дреболии, които Вики ще даде на Грейс, когато стане достатъчно голяма, за да ги използва.

— А какво знае детето, Нед? Известно ли ѝ е, че ти си истинският ѝ баща?

— Не, ни най-малко! Никога не бих причинил тревоги на Стивън Форт и Вики. Обожават детето. Обсъждахме въпроса надълго и нашироко и аз ги помолих да оставим нещата такива, каквито са. Никакви смайващи разкрития. Настоях да присъствам в живота на Роуз, но само като чичо Нед. Освен това, откакто оглавих „Деравенелс“ и имам пари, създадох попечителски фонд за Грейс Роуз. Обаче не трябва да узнава, че съм биологичният ѝ баща. Така е най-добре, майко, повярвай ми. Никой няма да бъде наранен.

— Напълно съм съгласна с теб, Нед. Постъпил си правилно. Независимо от мнението на някои хора, винаги знаеш какво правиш и как да го постигнеш — Сесили го дари с дълга, любяща усмивка, в която се четеше и гордост. — Значи Грейс Роуз е... на седем години. Нали така?

— Да. Беше на четири, когато я намери Финистър, но понеже е висока, като мен, Фенела бе убедена, че е на пет, дори по-голяма. Естествено, кръщелното свидетелство потвърждава възрастта ѝ.

— Благодаря ти, че ми разказа историята на Грейс Роуз. Сега нека отидем при роднините си и споделим с тях сватбения чай — Сесили тръгна към каменните стъпала, последвана от сина си. Докато слизаха заедно, тя го помоли: — Бих искала отново да видя Грейс Роуз, Нед. Малко по-късно. Колкото да поговоря за кратко с нея.

— Мисля, че е добра идея, мамо. Трябва да я опознаеш.

Отправиха се към по-широката тераса, където двете семейства и гостите започваха да се събират и да си търсят местата.

Невил се приближи до Нед и майка му и възкликна:

— Ето ви и вас! Питахме се къде сте.

— Обменяхме новини — отвърна Сесили и се запита, доколко е осведомен племенникът ѝ.

— Изглеждаш очарователна, лельо Сесили — поздрави я Невил, като я поведе към мястото ѝ на семейната маса. — Това прекрасно люляковосиньо страхотно ти отива.

— Благодаря ти, Невил, но съм длъжна да поздравя теб и Нан. Организирали сте най-красивата сватба, на която съм присъствала от дълго, дълго време. Великолепна е, а идеята за градинското парти е възхитителна.

Няколко минути по-късно Невил отведе Едуард настрани и го попита с нисък, поверителен глас:

— Убеден ли си, че не искаш да дойдеш с мен в понеделник в Париж, за да се срещнем с Луи?

„О, вече го нарича Луи“, помисли си Едуард, но отговори:

— Не, благодаря, Невил. Сделката си е твоя и смятам, че ти трябва да я завършиш.

— Много добре. Считай я за приключена — отвърна Невил с лъчезарна усмивка и постави длан на рамото на Едуард. — С теб сме прекрасен тандем, ти и аз.

Доста по-късно, когато всички сватбени речи бяха приключили и всички тостове — вдигнати, започнаха танците в голямата зала. Мнозина от гостите се устремиха към нея, докато останалите се разхождаха из градината и се наслаждаваха на чудесната вечер.

Именно тогава Сесили Деравенел тръгна да търси Вики. Откри я да седи в единия край на голямата зала, заедно със съпруга си Стивън.

— Скъпа, можем ли да поговорим? — Сесили попита Вики, която вдигна поглед и се усмихна, като я видя да се приближава.

— Но, разбира се, госпожо Деравенел. Извини ме за момент, Стивън.

Той се бе изправил, когато тя спря до тях и сега ѝ се усмихваше.

— Прекрасен ден, нали, госпожо Деравенел?

— Така е, Стивън, а сватбата е великолепна. Радвам се, че семействата ни се съединиха.

Като хвана Вики под ръка, Сесили бързо я поведе към далечния край на голямата зала и оттам към двора, простиращ се пред нея.

— Вики, зная всичко — започна Сесили веднага да говори по същество. — Нед ми каза за Грейс Роуз. Днес, този следобед.

— Винаги съм смятала, че вие, по-бързо от всеки друг ще забележите необичайната прилика между Нед и детето, веднага щом го видите.

— Така и стана. Но предположих, че е съвпадение.

Вики се засмя и кимна.

— Съвпаденията играят голяма роля в живота ни, нали? А понякога той се гради на случайности... ако Фенела не бе отворила „Хадън хаус“, Еймъс Финистър нямаше да знае къде да заведе Грейс... а, ако той не работеше за Невил, нямаше да познава мен... и така нататък, и така нататък, има толкова съвпадения в живота ни.

— Да, така е, изумително е понякога. Може ли да потърсим Грейс Роуз? Много искам отново да я зърна, Вики, да я поддържа... — гласът на Сесили се прекърши.

— Да, да, да вървим да я намерим! — възкликна ентузиазирано тя. Толкова ужасни събития бяха сполетели Сесили Деравенел, толкова загуби бе претърпяла през годините, че Вики искаше да ѝ дари миг на радост.

Забързаха към средата на голямата зала, където празнуващите танцуваха. Музиката изпълваше пространството, отекваха гласове и смях. Нощта едва се спускаше. Вечерята щеше да бъде сервирана в осем.

Грейс първа забеляза Вики и тичешком се приближи до нея. Красивото детско лице бе разцъфтяло в усмивка. Застана пред нея и заяви:

— Танцувах с Ричард, завъртя ме няколко пъти. Беше весело, мамо.

Вики се засмя.

— Нали помниш тази дама, Грейс? Преди я видя с чичо Нед.

Грейс кимна и дари Сесили Деравенел с лека, стеснителна усмивка.

Сесили се наведе и хвана детето за ръката.

— Забравих да ти кажа нещо, Грейс Роуз, аз съм майката на чичо Нед и искам да ме наричаш леля Сесили. Ще изпълниш ли желанието ми?

Детето кимна.

— Обичам чичо Нед! Той ми е приятел.

— Може ли и аз да ти бъда приятелка? — попита Сесили.

— О, да — тържествено отговори Грейс Роуз и погледна Сесили в очите.

Тогава ненадейно, за голяма нейна изненада, както и за Вики, Грейс се приближи до Сесили Деравенел, прегърна я с пълничките си ръчички и я целуна по бузата, сякаш вече бяха стари приятелки.

Сесили взе момиченцето в обятията си и помисли: „Това е внучката ми, първата ми внучка, а никога няма да мога да я нарека така. Но със сигурност ще обичам Грейс Роуз. Чувствам го.“

50.

Винаги, когато им гостуваше в „Торп Манор“, племенникът Невил и съпругата му Нан предоставяха на Сесили стаята, в която бе живяла като дете и млада жена. От всичките къщи, които притежаваше, това имение бе любимата резиденция на баща ѝ, навярно защото самият той бе роден и расъл в него.

Филип Уоткинс, съпругата и децата му също прекарваха от времето в Рипън, след като наследиха имението от баща му Едгар, който пък го бе получил от своя баща; къщата от векове бе притежание на семейство Уоткинс, поземлени благородници от малкото селце в Дейлс.

Сесили обичаше старата постройка със съразмерните просторни стаи, облени от светлината на множеството прозорци с оловни стъкла, излъсканите до блясък дървени подове, изсечените каменни камини, очарователните кътове и ниши, чудатости на архитектурата от династията на Тюдорите.

Гостната, която Сесили най-много обичаше, бе голямата зала. Тя се простираше почти по цялото продължение на къщата, имаше голяма тухлена камина с красиво изсечена горна част, висок таван с гредоред и вертикално разделени прозорци.

Седнала на кушетката до прозореца, Сесили се замисли за вечерта, приключила само преди час: за танците в голямата зала, великолепната вечеря в официалната трапезария и наново продължилите след това танци. Беше безгрижна вечер, изпълнена с музика, веселие и смях, а Невил и Нан бяха превъзходни домакини. На Сесили ѝ се струваше, че всички се забавляват и гостите бяха останали до късно.

Тя облегна тъмнокосата си глава на прозореца и зарея поглед в далечината. Огромната юнска луна светеше навън и под сребрилата ѝ светлина градината приличаше на приказна страна.

Сесили въздъхна. Колко често бе седяла тук като младо момиче, докато мечтаеше за любов и брак, за деца. Онова време ѝ се струваше така отдавна.

Спомени за съпруга ѝ се прокраднаха в съзнанието ѝ, но тя не им позволи да изплуват. Не можеше да понесе болката тази вечер, мъката от неговата загуба и на сина ѝ Едмънд, на брат ѝ Рик и племенника Томас — младия брат на булката... всички те днес трябваше да бъдат тук...

Сесили, всякога сдържана и благоразумна, остави тези тягостни мисли да отлетят, напълно съзнавайки задълженията си. Длъжна бе да се грижи за двамата си малки синове, Джордж и Ричард, и за Мег, нейната скъпа Мег, сега на осемнайсет и истинска красавица.

Усмихна се, като се замисли каква бе Мег само преди няколко часа. Колко прекрасна изглеждаше, колко щастлива беше, когато танцуваше, предимно с Едуард. Той бе обсебил повечето ѝ танци и с брат си младото момиче бе в стихията си, носеше се като вихър из голямата зала, лека като перце, с блеснали очи.

Едуард. Историята на Грейс Роуз я бе разтърсила; тя бе смаяна, трогната и ужасена, изпита едновременно и трите чувства. Разбира се, най-големият ѝ син открай време бе импулсивен и все пак верен на приятелите и семейството си, прекрасен в толкова много отношения. Но подвластен на поривите си. Жените безсрамно му налитаха. Преследваха го още откакто бе на тринайсет. Беше го забелязала, както и баща му; мъчеха се да си затварят очите. Пътят на Нед всякога беше покрит с изкушения.

Е, Табита го бе примамила в обятията само тринайсетгодишен, въпреки че, ако бъдем честни, Сесили бе убедена, че младата му приятелка не е знаела точната му възраст. Още тогава беше доста висок и едър и даваше вид на значително по-голям. Фактът, че четиринайсетгодишен бе накарал жена да забременее от него, я смайваше.

Сесили тихичко се засмя и поклати глава, каква ли наследственост носеше тя от викторианската епоха... Преди векове жените са раждали на дванайсет, а момчетата на четиринайсет-петнайсет са ставали бащи. Но вече не сме в Средновековието, с укор си каза тя.

Както и да е, винаги щяха да обичат Грейс Роуз, да се грижат за нея и да я пазят от зло. Вики и Стивън винаги щяха да я закрилят, а Нед щеше да бъде до дъщеря си. Вече не се отделяше от нея. Малката

също го търсеше. Грейс Роуз бе понесла изпитания; обаче, доколкото зависеше от нея, детето никога нямаше да страда отново.

Сесили извърна лице към прозореца и още веднъж погледна долу към градините, като не преставаше да мисли за Нед. Тази вечер тайно го наблюдаваше, дори когато около него бяха семейството и приятелите му, ѝ се стори напрегнат. Въпреки веселието, безгрижието и сърдечността, бликащи от него, над ясните му сини очи се бе спуснала сянка, някакъв мрак. Тя подозираше, че нещо не е наред, нещо терзае живота му.

Несполуки с жените, реши тя. Навярно бе това. Стана от кушетката и се качи на покритото си с балдахин легло. От друга страна, той лесно забравяше неблагоприятията с жените; те бяха част от ежедневието му. Огромна част от мислите му заемаше предимно „Деравенелс“ и как да управлява компанията, която бе наследил. Нима проблемът се коренеше в Невил? По-рано тази вечер Нед бе направил няколко изненадващи забележки, които сега, като се сети за тях, ѝ се струаха необяснимо саркастични.

Тя лежеше в мрака, взираше се нагоре към тавана, припомняйки си за баща си Филип Уоткинс. Той бе един от най-големите индустриалци на викторианската епоха, бе спечелил огромното си богатство, преди да навърши двайсет и пет години. Всичко, до което се докоснеше, се превръщаше в злато. Тази вечер Нед го бе споменал, когато каза, че семейство Уоткинс не би представлявало нищо без баща ѝ и дядо ѝ Едгар, който бе печелил злато от мрачните северни рудници, работилници и фабрики на Викторианска Англия.

Нима синът ѝ намекваше, че брат ѝ Рик и синът му Невил нямаше да успеят без него? Че потеклото им и парите на семейството, които бяха наследили, са улеснили пътя им? Естествено, че беше истина, в това нямаше съмнение. И все пак защо бе загатването, че Рик и Невил дължаха всичко на предците си и нищо на собствените си способности? Не, не е истина. Брат ми бе прекрасен, Невил е същият.

Невил. Той ли дърпа конците? Дали синът ѝ не е само една марионетка? Не, не е възможно. Той бе като изкован от стомана. С желязна воля. И най-важното, притежаваше целеустременост. Това бе основното у Едуард Деравенел. Целеустремеността и решителността му да победи на всяка цена, без значение кой е застанал на пътя му.

Не бива да се безпокоя за Нед, каза си Сесили, обърна се на една страна и затвори очи. Синът ми знае какво върши; непременно ще се справи.

51.

Едуард седеше в червената библиотека с чаша бренди в ръка и се взираше в гаснещите въглени в камината. Нощите в Йоркшир бяха студени, дори и през юни, и камините винаги се палеха в „Горп Манор“, също както и в „Рейвънскар“.

Бе прекарал последния час тук с Невил, след като всички си тръгнаха, в преповтаряне на подробностите около френската сделка. Наложил му се да събере всичкия си ентузиазъм, за да заблуди Невил, че наистина го интересува. За щастие, не се оказа трудна задача, а и братовчед му очакваше именно това.

Едуард знаеше, че ще бъде доста странно в „Деравенелс“ през следващата седмица. Алфредо Оливери и Роб Аспен все още бяха в Персия с геолозите и вече бяха съвсем близо до запазването на петролен периметър. Още онзи ден им изпрати телеграма, за да ги упълномощи да сключат сделка с шаха на страната за правата върху парцел земя, който изглеждаше многообещаващ.

Уил също нямаше да го има, през медения си месец щеше да обиколи Южна Франция: Кан, Ница и Монте Карло. А Невил искаше да го води в Париж. Дори Джони щеше да остане на север идните седем дни и да инспектира тамошните им владения.

И така, щеше да бъде сам в „Деравенелс“ и сам да се оправя с работата. Щеше да му липсва Уил Хаслинг, понеже бяха изключително близки, а заради отсъствието и на другите колеги, кантората щеше да бъде пуста.

Но той нямаше да стои със скръстени ръце. Няколко доклада, изготвени от един млад специалист от Тексас, го чакаха да ги прочете. Джарвис Мърсън бе петролотърсач, представил се на Нед преди няколко седмици. Мърсън можеше да го научи много за петрола. Той така твърдеше. Може и да беше вярно, а наистина му бе нужно да знае повече, ето защо събирал колкото се може повече информация. Петрол. Целта му бе да го превърне в голяма част от бъдещето на „Деравенелс“.

Мислите му взеха друга насока, съсредоточиха се върху личните му затруднения.

Елинор. Наистина бе проблем. Какво да прави с нея? Не е добре със здравето, затова не идваше в града няколко седмици поред. Когато я посети в Девън, му се стори апатична, някак затворена в себе си и той настойчиво я помоли да сподели какво я мъчи. Тя не пожела. Работата е, че губя интерес към нея, най-малкото като любовник. Дали го долавя? Жените имат силна интуиция. Не съм жесток, длъжен съм полека да се откъсна от нея, да се опитам да не я наранявам прекалено. Но се познавам, не ме бива особено да демонстрирам престорен интерес, когато той е изчезнал.

Ами Елизабет, най-хубавата жена, която някога съм срещал. Е, не съвсем. Лили беше голяма красавица.

Затвори очи и се замисли за обичната си Лили, после потъна още по-дълбоко в съкровени мисли.

Никога няма да има друга като Лили. Зная го. Трябва да я изхвърля от мислите си. Но тя живее в тях, искам или не. Лили не бе само прелестна, бе и добра жена. А колко често се срещат такива? Убеден съм, че твърде рядко.

Елизабет е поразителна красавица, но усещам, че характерът ѝ е различен. Изобщо не прилича на Лили; имам чувството, че е упорита и решителна да постигне своето. Струва ми се, че е по-добре засега да я оставя. Нищо няма да спечеля, ако се срещам с нея. Освен това не е в Лондон; замина на почивка в Глостършър.

Радвам се, че Уил ме осведоми за чувствата на Невил към семейство Уиланд. Открай време са близки с Грант, но пък това не значи, че са от другата страна на барикадата. Както и да е, въпросът за тях няма да се повдигне.

Невил нещо крои. Зная. Таи някаква тайна, която го кара час по час да се усмихва. Навярно смята, че ще извлече облаги от сделката с Шарпентие. Но се съмнявам, че ще успее. Луи се слави като хитра лисица.

Елинор, Елизабет. Никоя не може да се сравнява с Лили. Бедната Елинор. Хранеше толкова надежди за връзката ни, искаше да продължи завинаги. Но вече не ме очарова. Тъжно. Докато бе омъжена за Ангъс Талбот, не откъсвах очи от нея; като вдовица бързо стана

скучна. Не бива да бъда нелюбезен. Следващата седмица ще ѝ изпратя писмо и цветя. Длъжен съм да я ободря.

Той се приближи до барчето, взе бутилката с коняка, наля си питие и се върна пред камината.

Жени. Те са проклятието на моето съществуване. Но не мога без тях. Те са моята слабост, моят опиат. Колко е силна майка ми, забележителен човек. Радвам се, че така добре прие появата на Грейс Роуз в живота ни. Имах чувството, че всичко това ще се случи и ще трябва да ѝ призная истината. Бях сигурен, че ще забележи, че Грейс прилича на мен.

Често мисля за Табита, питам се каква е била съдбата ѝ. Тя бе сладка и чаровна млада жена и понякога бях сигурен, че е аристократка и излязох прав. Сещам се и за онзи негодник Седрик Крофърд, офицера от полицията. Щом носи пагон, значи е джентълмен, казват. Кое то за него не важи. Дали е още жив? Или просто е побягнал под мантията на нощта? Ако някога се натъкна на него, ще го опердаша като никого досега.

Онзи ден Уил отбеляза, че фактът, че Роуз е живяла на улицата навярно я е спасил от ужасна съдба. Кой знае какво можеше да ѝ стори Крофърд, ако бе останала при него. Бедната Табита... каква трагедия е животът ѝ. Поне детето бе спасено. Моята малка Грейс Роуз. Дъщеря ми.

Мога да направя много за нея. Освен парите, които печеля в „Деравенелс“, притежавам средствата, наследени от Лили, всичките сега изгодно инвестирани. Да, мога и ще използвам част от тях за Грейс Роуз...

— Нед, мога ли да поговоря с теб за минута? Моля те.

Брат му така го стресна, че Едуард едва не изпусна чашата си. Изправи гръб на стола си, хвърли поглед през рамо и промърмори:

— Да, разбира се, че може, малък Рибчо. Но не се прокрадвай така в бъдеще. Направо ми изкара ангелите.

— О, извинявай — промълви Ричард и се приближи до другия стол пред гаснещия огън. — Просто се безпокоя за няколко неща и реших, че бих могъл да ги обсъдя с теб.

— Давай, Дик, момчето ми, ела и седни до мен — подкани го Нед, усмихвайки се на момчето. — Искаш ли капчица „Наполеон“?

Ричард се разсмя.

— Майка ще побеснее, ако разбере, че си ми предлагал бренди!
Алкохол.

Нед се усмихна на любимия си брат.

— Всъщност не го казах сериозно — призна си той. — Боя се, че ми се изплъзна от устата. Приличаш на истински млад джентълмен. Обаче надявам се, знаеш, че не бих ти налял и капка.

— Знам — Ричард е наклони напред и заговори: — Искам да поговоря с теб за Ан Уоткинс.

Нед кимна, отпи от брендито си и погледна към брат си с интерес.

— Кажи, Дик, какво става с Ан?

— Когато се ожения за нея, сватбата тук ли ще бъде, или в „Рейвънскар“?

Мина секунда, преди Едуард да отговори на въпроса. С голямо усилие потисна смеха, надигащ се в гърлото му, и успя да прикрие обзелото го веселие. Накрая, запазил сериозното си изражение, отговори:

— Въпросът не е много належащ в този момент, нали? Така ми се струва. В края на краищата ти си само на единайсет, Ричард. Нека го обсъдим, когато наближи сватбата, какво ще кажеш?

— Искам въпросът да се реши сега, Нед. Моля те. Ще се тревожа, и то твърде много — гласът на Ричард бе напрегнат, тонът му — настойчив. — Джордж твърди, че няма да ми разреши да се ожения за Ан тук, в „Торп Манор“. Когато му възразих, че традицията изисква булката да бъде взета от дома ѝ, ми се изсмя в лицето. Отвърнах му, че къщата не му принадлежи, а той каза, че един ден ще стане негова. Бе непреклонен, че няма да можем да празнуваме тук — Ричард впери поглед в обожавания си брат и зачака.

Едуард бе обхванат от внезапно раздражение. В последно време Джордж не преставаше да създава главоболия, а поведението му бе обезпокоително.

Едуард се усмихна уморено, потиснал яда си, после се засмя:

— О, Ричард, момчето ми, не обръщай внимание на Джордж. Убеден съм, че страда от самоизмами, празни мечти за слава. Естествено, че ще се ожениш за Ан тук, в „Торп Манор“ — къщата е на баща ѝ, нали знаеш. Истината е, че е собственост на семейството ѝ от стотици години. Никога няма да принадлежи на Джордж. Обаче, както

изтъкнах, няма да се ожениш за Ан още дълго време, а нищо чудно да промениш отношението си към нея, когато пораснеш.

Ричард поклати глава; сиво-сините му очи добиха цвят на олово, стисна тънките си устни.

— Ще се оженя единствено за Ан и тя ще се омъжи само за мен. Ако не се венчаем един за друг, няма да го сторим изобщо.

Едуард снизходително се засмя.

— Искаш ли чаша лимонада? Има в онази кана ей там.

— Не, благодаря, Нед, и съм ти признателен, че ми каза истината. Може ли да получа позволението ти да предам думите ти на Джордж?

— Стига да желаеш — отговори Нед и се засмя на опита на Ричард да говори като възрастен. — Спомена, че имаме няколко въпроса за обсъждане.

— О, да, другият е доста... е, не е приятен. Става дума какво каза Джордж за теб, Нед.

Едуард се изправи, приближи се до камината, застана с гръб към нея и загрижено погледна момчето. Преди Ричард да изрече и дума, предположи какви злословия навярно е наговорил Джордж днес. Нед притежаваше интуиция към другите, особено към средния си брат. От години го бе преценил като ревнив и завистлив. На Джордж все нещо не му стигаше.

— Чакам — подкани го Едуард, а сините му като метличина очи се впериха в Ричард.

— Когато Джордж видя на сватбата Грейс Роуз, заяви, че е твоя незаконна дъщеря, и то си личи, понеже ужасно прилича на теб. Мег му напомни, че Грейс е дете на Вики и Стивън Форт. Той й отговори, че тя ти е била любовница, имам предвид госпожа Форт, но аз зная, че не е вярно. Така отвърнах и на Джордж. Не е истина, нали?

— Абсолютно прав си, малък Рибчо. Никога не съм имал връзка със сестрата на Уил, с Вики Форт. Това, което е казал Джордж е долно и е много лошо да поставя под съмнение репутацията на една порядъчна жена. Определено съм длъжен да го порица.

— Как?

— Още не зная. Но ще измисля нещо подходящо.

— Кога, Нед?

— Утре, можеш да бъдеш сигурен — Едуард искаше да признае пред Ричард истината; мразеше да лъже когото и да било, а преди всичко най-малкия си брат, любимеца си. Но не смееше да говори открито, от страх да не нарани Вики и Стивън. Сега приемаха детето като свое собствено, освен това трябваше да щади Грейс Роуз. Колкото по-малко знаеше за миналото си сега, толкова по-добре.

След секунда Едуард се прокашля и попита:

— На кого още го каза, освен на теб и Мег?

— Не съм сигурен. Някак си го прошепна на мен и Мег. Не го изрече силно, както обикновено му е навик, кани ли се да каже нещо злобно за някого. Знаеш колко противен може да бъде.

Нед кимна, после промърмори:

— Недомлъвки.

— Какво означава това? — Ричард изглеждаше озадачен.

— Дребнави сплетни, клюки, предавани от човек на човек, тихи, едва чути слухове, които се извисяват в кресчендо и причиняват планини от неприятности. Не се хващай на този капан, Ричард. Обещай ми, че няма да злословиш зад гърба на хората или да разнасяш сплетни.

— Няма! Заричам ти се, Нед. От мен няма да чуеш никакви клюки.

— Вярвам ти, малка Рибке.

Двамата братя останаха седнали един до друг и поговориха още някое време, Ричард изчака Нед да допие брeндитo си. Разговаряха за Уил и Катлийн и сватбата им, за вълненията и радостите в този празничен ден. Но когато часовникът удари полунощ, Едуард остави чашата си и заедно с Ричард напуснаха червената библиотека, прекосиха голямата зала и се качиха горе да спят.

По-късно, останал сам в спалнята си, Нед се замисли за Джордж и си каза, че ще трябва да си пази гърба винаги, когато Джордж е наоколо. През годините бе установил, че брат му е лъжец, предател и поради това — опасен. Един ден Джордж би му сторил зло, стига да може. На Едуард вече му бе ясно.

Имаше моменти, в които Лили така силно му липсваше, че душата го болеше, непреодолимият копнеж към нея убиваше всякакво

желание за действие. Когато това се случеше, трябваше да остане сам, да призове вътрешните си сили и да се успокои. И да си напомни, че тази красива, нежна и женствена Лили е мъртва. Нямахте как да я върне. Как би могъл? Смъртта бе най-необратимото нещо на земята.

После се сети за Елизабет Уиланд. Красива, невероятна жена. Всички, които я познаваха, бяха съгласни с него. С бяла, безупречна кожа, дълга, сребърно златиста коса и светлосини очи. С несравнимото си лице излъчваше ледена прелест.

Снежна кралица, нарече я на ум, после се усмихна. Отвън е ледена, да, но със сигурност вътре в нея бушуваше огън. Искаше да я притежава изцяло, заради поразителната ѝ красота. Да, за него тя представляваше предизвикателство. Колкото повече се противеше на ухажванията му, толкова по-силно той я желаше. Изпитваше нужда да пробие ледената ѝ обвивка, да проникне до сърцето на тази жена.

Навярно щеше да успее един ден. Със сигурност щеше да опита, удадеше ли му се възможност. Трябваше да властва над тази недосегаема красота, каквото и да му струва.

Той затвори очи и се унесе в сън с мисълта за Елизабет Уиланд.

52. ЛОНДОН

— Невил изглежда доволен от себе си — отбеляза приглушено Уил Хаслинг, приближавайки се до Едуард. — Вероятно накрая е приключил преговорите с Луи Шарпентие.

— Надявам се. Като че се проточиха с месеци. Предполагам, че не е зле най-сетне да се сдобием с фабриките за коприна и лозята, стига имотите наистина да си струват.

— Не ми звучиш много въодушевен от сделката, Нед — Уил го изгледа сериозно и смръщи вежди. — Безпокои ли те нещо?

— Не зная. Не мога да си обясня, какво толкова ме гризе. Някак ме тревожи, а не мога да кажа защо. Никога не съм споделял тези си чувства с Невил — Едуард изпусна дълга въздишка и завърши: — Виж, никога не е сключвал неподходяща сделка през живота си и му имам доверие. Безусловно. Всичко ще бъде наред, ще видиш.

— Щом твърдиш — отвърна Уил и огледа малката трапезария в „Деравенелс“.

Откакто преди три години Нед бе заел поста на управителен директор на компанията, всяка сряда даваше обяд, като канеше различни висши служители. Уил, Невил и Джони Уоткинс винаги присъстваха, защото му бяха най-близки.

От другата страна на стаята Невил долови погледа на Уил и направи едва доловимо движение с глава; Уил кимна в отговор. Докосна ръката на Едуард.

— Мисля, че Невил иска да говори с мен. Моля да ме извиниш.

Нед се усмихна.

— Разбира се. Искам да кажа две думи на Оливери. Трябва да разбере мнението му за моя петролотърсач, Джарвис Мърсън.

Уил тръгна към прозореца, където бе застанал Невил и разговаряше с брат си Джони.

Едуард направи няколко крачки към Алфредо Оливери и заговори:

— Е, кажете ми какво мислите за тексаския ми приятел, господин Мърсън.

— Според мен притежава сериозни познания и ще ни бъде много полезен. Малко е самомнителен и това обижда околните, но като цяло смятам, че е свестен. Искрен е.

— Значи и двамата сме на едно мнение, защото по моя преценка е честен. И откровен, както споменахте. Ще ми се да отскочи до Персия следващия път, когато отпътувате с Аспен. Какво ще кажете?

— Изцяло съм „за“ — отговори Оливери. — Аспен също би се съгласил; и двамата харесваме Мърсън. Да ви кажа истината, смятам, че е честен като проповедник, макар че понякога наистина се увлича.

— Просто обича да разказва небивалици, така ли? — засмя се Едуард и Алфредо се присъедини към смеха му. После Едуард предложи: — Нека сядаме на масата, Оливери. Имам среща този следобед. Извън кантората. Не мога да закъснявам.

Алфредо кимна и двамата се отправиха към кръглата маса в средата на помещението. Днес бе сервирано за шестима: Едуард Деравенел, Невил Уоткинс, Джони Уоткинс, Уил Хаслинг, Алфредо Оливери и Роб Аспен.

Едуард бе поздравил всеки от тях малко преди да седнат и сега им пожела:

— Приятен апетит, господа.

Когато наляха бяло вино за ястието с риба, мъжете започнаха да разговарят, да обсъждат бизнеса, борсата, политиците и политиката. След писията, им сервираха агнешки пържоли с гарнитура от зеленчуци и печени картофи, последвани от пудинг от хляб и масло за десерт.

Уил, който седеше до Едуард, тихо промърмори:

— Като че Невил действително носи добри новини от Луи Шарпентие. Намекна ми го преди малко, но ще се направя на изненадан, като я съобща по време на обяда.

Едуард леко кимна, после се обърна към Роб Аспен:

— Навярно ще приема предложението ви да дойда в Персия с вас следващия път, когато заминете.

— За вас ще бъде интересно преживяване, особено ако накараме нефта да бликне, както Мърсън казва.

Едуард отрупваше Аспен с въпроси до края на обяда, още веднъж изрази убедеността си за важноста на петрола и решимостта си да извърши сондажи и в други части на Персия.

— Искам петрола за „Деравенелс“. Трябва да го притежаваме, Аспен. От първостепенно значение е.

След като обедът приключи точно преди да им сервираат кафето, Невил стана и почука с лъжичка по чашата си с вода.

— Моля за миг внимание, господа, ако обичате.

Всички престанаха да разговарят и вдигнаха очи към него. Невил кимна и се усмихна.

— Бих желал да вдигна тост — взе в ръка чашата си с вино и продължи: — Както всички знаете, проведохме преговори с Луи Шарпентие за някои от владенията му. Всичко приключи благополучно, с изключение на едно. Обаче мисля, че можем днес да вдигнем тост за „Деравенелс“ и новите ѝ придобивки във Франция.

— За „Деравенелс“! — в един глас се обадиха всички, вдигнаха чаши и отпиха.

Едуард възкликна:

— Браво, Невил! Сега е ред да вдигнем тост за теб, защото ти го постигна — Едуард обходи с поглед масата, усмихна им се и завърши: — За Невил Уоткинс.

— Благодаря ви, благодаря ви — поласкан и щастлив, Невил седна.

Скоро след тоста Алфредо Оливери и Роб Аспен се извиниха и тръгнаха към следобедните си срещи.

Докато допиваше кафето си, Едуард се обърна към Невил:

— Спомена, че оставало едно последно нещо. Какво е то? Като че през последните два месеца успя да обхванеш всичко.

— Всъщност, Нед, то засяга теб — отвърна Невил и му се усмихна сърдечно. — Знаеш колко много пъти те каних да заминеш с мен за Париж и ти все си намираше някакво извинение да не дойдеш да се запознаеш с Луи Шарпентие. Но вече няма време за отлагане. Налага се да отпътуваш с мен следващата седмица, да се срещнеш с Луи, както и с Бланш.

— Коя е Бланш? — попита Едуард, леко озадачен.

— Как коя, дъщеря му, разбира се.

Едуард се втрени в Невил, осъзнал нещо ужасно. Той бе част от сделката. Сигурно Невил е сключил споразумение с французина: дай да ти изкупя бизнеса и Едуард Деравенел е твой. Но не изказа гласно подозренията си, само седеше онемял и се взираше в братовчед си.

Невил, озадачен не по-малко от Едуард, продължи:

— Споменах ти миналата година, че Луи Шарпентие ще продаде основните си предприятия, само ако дъщеря му се омъжи за купувача.

— Но не ги купувам аз — категорично го прекъсна Едуард. — Компанията купува собствеността му, не отделно лице. Не и аз!

— Хайде, Нед, не се формализирай.

— Не си спомням да си ми казвал нещо подобно! — възкликна Едуард. — Наистина не си, Невил, защото никога нямаше да се съглася. Каж ми, съгласих ли се?

— Всъщност не си казал да...

— Правилно! Не съм обелил и дума. Защото не съм разбрал какво ми говориш.

— Бланш Шарпентие е красива, млада жена, Едуард, русокоса и синеока. Образована е, очарователна и културна. Единствено дете и поради това наследница на цялото състояние. А то е огромно. Като я видиш, ще те плени.

— Съмнявам се.

— Познавам вкуса ти към жените, Нед — заговори Невил с лек смях. — Твой тип е. На деветнайсет, пленителна и безкрайно... обаятелна. Само тази дума може да я обрисова.

Едуард поклати глава.

— Не.

— С Луи се споразумяхме — сега Невил обясняваше търпеливо, но гласът му бе твърд. — Сключихме предбрачен договор, всъщност всичките преговори зависят от този договор. Ако не се ожениш за Бланш, сделката се отменя.

— Не мога да сключа с нея брак.

— Нед, чуй ме. Бланш е французойка, не е някоя наивница. Няма да вдига шум, ако си имаш любовница. Боже мой, та баща ѝ има любовница от години. Ни най-малко не е навредило на брака му.

— Току-що ти казах, не мога да се оженя за нея.

— Искаш да кажеш, че не искаш — остро изстреля в отговор Невил, подразнен от ината на братовчед си. Прекрасно знаеше, че

Едуард Деравенел не би могъл да бъде верен на никоя жена. Така че какво значение имаше дали ще се ожени за Бланш Шарпентие? Бе смаян от отчаяната упоритост на Едуард, нехайството му към последствията и в какво точно се състоят. Сделката изгърмяваше, ако Едуард не изпълнеше договора и той ясно го разбираше.

Като си пое дълбоко дъх, Невил подхвана с най-спокоен тон:

— Хайде, Едуард, нека направим компромис...

— Не мога да се ожения за нея. Нито за която и да е друга.

Невил се намръщи.

— Какво се опитваш да ми кажеш? Защо да не можеш да се ожениш?

— Защото съм вече женен.

Джони Уоткинс ахна, погледна Нед, после брат си, очаквайки го да избухне.

Невил стоеше като вкаменен, без да проговори. Не можеше да отвори уста. През живота си не е бивал така поразен.

В желание да уталожить напрежението, Уил пое дълбоко дъх и попита:

— И коя е щастливката, благоволила да ти стане съпруга, Нед?

В първия момент Едуард не отговори. Само стоеше и гледаше безизразно към тримата мъже в стаята.

Невил, който бе приковал в него студените си, сини очи, попита с овладян и безизразен глас:

— За коя се ожени, Нед? Познаваме ли я?

— Елизабет Уиланд — чу се най-сетне отговорът му.

Настъпи тягостна тишина. Бе така тихо в стаята, че изпуснеш ли някой карфица, щеше да тресне като гръмотевица. Никой от мъжете не проговори. И четиримата стояха, продължаваха да се гледат едни други, сякаш ударени от гръм. Дори Едуард бе стъписан: не очакваше новината му да предизвика подобна реакция. Но не знаеше за тайните брачни планове, които братовчед му кроеше за него с Шарпентие. А те наистина бяха тайни. Не го бяха посветили в тях.

При все че се разяри още повече, Невил успя да сдържи гнева си. Най-после заговори:

— Защо никой от нас не знае за сватбата ти, Нед? Защо не ни покани да участваме, да я отпразнуваме заедно с теб?

Едуард пренебрегна първата част от въпроса и бързо отвърна:

— Оженихме се тайно, Невил.

— И кога стана това?

— В края на юни.

— Преди три месеца... брей, брей, брей — Невил се насили да се усмихне. — Поздравления, Нед — монотонно довърши той, видимо овладян, въпреки че беше бесен.

Последвайки примера на брат си, Джони се обади:

— Много късмет, Нед! Какъв немирник си ти, да ни държиш в неведение.

— Да, поздравления, Нед — промърмори Уил, стана и се приближи, за да стисне десницата на Едуард.

Като се изправи, Едуард пое ръката на Уил, миг по-късно погледна към Невил, очите му бяха напрегнати, но много прями.

— Предполагам, че сделката ти с Шарпентие стана на пух и прах — той повдигна вежди.

— Да — Невил отново се помъчи да се усмихне, — така е — отвърна той, — това е положението.

53.

— Уверявам те, че беше готов да избухне — заговори Уил, хвърляйки към Едуард кратък поглед, — но е много умен, и умее да се владее. Но нека ти кажа: независимо че се сдържаше, Невил беше бесен, когато си тръгна.

Едуард се облегна на стола в кабинета си, отвърна на твърдия поглед на Уил Хаслинг и поклати глава.

— Зная всичко това, Уил. Не забравяй, че съм израснал с него и сме заедно цял живот. Разбира се, че ще се ядосва... и още как, разгневен е, но въпросът е, че съм женен и никой нищо не може да промени.

Уил седеше и гледаше най-близкия си приятел, човека, комуто бе посветил цялата си всеотдайност и лоялност; известно време не отговори, после много тихо промълви:

— Според мен е оскърбен, а навярно се чувства и унижен. Спомни си, сега той трябва да отиде при Луи Шарпентие и да му съобщи, че няма да се ожениш за дъщеря му. Или че не можеш да го сториш, защото вече си женен. Ще прилича на истински глупак. Луи няма да сключи сделката, а Невил не обича провалени сделки. Даже самата идея му е омразна. Ще се чувства като губеща страна, е, всъщност наистина губи... О, Боже, как ненавижда загубите! Ще се измъчва, много ще се терзае.

— Слушай, Уил, Невил сам си го причини — Едуард се подпря на бюрото и впери очи в очите на приятеля си. — Не знаех какво е наумил и че ме използва за примамка за сключването на сделката. Действително нямах представа. Не само, че донякъде е постъпил глупаво, а има склонност и да забравя. Пропусна да спомене думата „брак“. Нищо не ми каза, уверявам те.

Уил, поразен от откровеността в неподвижните сини очи на Нед, възкликна:

— Виж какво, вярвам ти. И ако случаят е такъв, какъвто го представяш, Невил погрешно те е преценил. Естествено, че не може да ти урежда женитба, и то точно на теб.

Неочаквано Едуард се засмя и поклати глава.

— Щом се съвзех от потреса от това, което каза преди един час, ми дойде точно същата мисъл. Навярно се е заблуждавал, градил е въздушни кули, не мислиш ли?

— Самоизмами, фантазии, откъде да зная! Ясно ми е едно, Нед, че много ти е сърдит. Точно сега ти е страшно ядосан.

— Гневът му няма да трае дълго, ще го преглътне, ще видиш.

Уил се насили да се усмихне.

— Щом твърдиш. Стори ми се, че Джони бе ужасно кисел, когато си тръгна разтревожен и неспокоен. Знаеш, че между вас е като между чука и наковалнята, обича ви и двамата.

— Зная. Но Джони е мил човек и все се тревожи. Виж, всичко ще се оправи. Вярвай ми, и двамата ще престанат да ми се сърдят, ще приемат брака ми с Елизабет.

Стиснал устни, Уил замислено изгледа Едуард, после бавно отговори:

— Това лято, нека ти го кажа, от време на време изпитвах подозрения към теб. Започна да ставаш скрит, потаен, никога не споделяше къде отиваш. А когато веднъж те попитах за Елизабет, направо отказа да говориш за нея, което беше доста необичайно за теб. Като че напълно я отхвърляше.

— Налагаше се.

— Защо, Нед?

— Защото знаех, че Невил, Джони и майка ми ще гледат на нея като на враг. Заради дългогодишните връзки на семейството ѝ с Грант. Баща ѝ действително е търгувал с Хенри Грант и по едно време търговска банка „Уиланд“ е печелила много от него — Нед сви рамене. — Просто си знаех, че няма да я приемат. Въпреки че научих от брат ѝ, че от години нямат общи интереси с клана Грант. Не общуват с тях от много време.

— Можеше да кажеш на мен, Нед. Аз съм най-близкият ти и най-доверен приятел, нали?

— Да, така е, и винаги ще бъде. Не ти споменах нищо, защото не исках да ти вменявам ролята на съучастник. Не исках Невил да те порицае, да се опита да те изкара виновен или да те упреква.

— Разбирам и предполагам, че е редно да ти благодаря, че си ме пазил. Но можеше да ми кажеш.

— Не се обиждай.

— Не се обиждам — за миг се възцари мълчание, после Уил внимателно попита: — Искаше я, това е, нали? Желаше я страстно, а тя те отблъскваше и за да я имаш, се ожени за нея. Точно ли се изразявам?

— Абсолютно правилно, приятелю. Тя все ми отговаряше не, не, не. Не ми позволяваше да се доближа до нея, през цялото време презрително ме отхвърляше. Един следобед, когато бях изгубил търпение и се помъчих да я подчиня на... чара си, така да се каже, тя се възмути. Обвини ме, че явно не е достойна за моя съпруга, но е приемлива да ми бъде любовница.

— Ан Болейн^[1] — обади се Уил и се ухили, очите му блеснаха.

— Какво?

— Ан Болейн е казала същото на Хенри VIII, не си ли учил в училище?

— Сигурно съм забравил. Както и да е, по-късно, когато бях сам, се замислих над думите ѝ и някак... — Нед замълча и ненадейно избухна в смях. — Бях съгласен с нея, Уил.

— И тайно се ожени и веднага я вкара в леглото, не се съмнявам.

Нед се усмихна, с уморената, снизходителна усмивка, която жените обичаха и кимна.

— Да. Оженихме се в къщата на леля ѝ в Глостършър, в параклиса на имението, венча ни семейният свещеник в присъствието на майка ѝ и леля ѝ.

— Искане ми се да бях там, да стоях до теб, Едуард, уверявам те.

— И аз, но не исках да те замесвам.

— Ако не възразяваш, че питам, струваше ли си? Оправда ли очакванията ти?

— Дори ги надмина.

— Напоследък често ходеше в провинцията. В Сиренстър, предполагам.

— Точно така. Тя все още живее у леля си в Авингдън Чейс. Засега. Разбира всички затруднения, много е умна и е щастлива да се съобразява с желанията ми — Нед се изправи, приближи се до прозореца, за миг хвърли поглед навън, после се обърна. — Не е само страст, Уил. Наистина сме влюбени един в друг. Искрено се обичаме.

Уил се усмихна, но остана смълчан, премисляйки всичко чуто; усещаше някакво безпокойство, независимо от чувството за хумор на Нед и хладнокръвието му.

— Това ме радва — каза най-накрая. — Истински съм щастлив заради теб. Важно е да си женен за подходящата жена, вече го разбрах. Моята Катлийн е чудесна.

— Определено вярвам, че мога да твърдя същото и за Елизабет — промълви Нед и закричи обратно към бюрото.

Докато го гледаше, Уил не можеше да се удържи да не си каже колко необикновен изглеждаше Едуард Деравенел днес. Не познавам друг като него, помисли си Уил и се опита да потисне натрапчивото предчувствие за нещастие, което се надигаше у него. Едуард изглеждаше напълно безгрижен, сякаш нямаше никакви тревоги на този свят, даваше вид на щастлив, изпълнен със сърдечност, добронамереност и оптимизъм. Не разбираше ли, че е показал независимостта си, че е взел съдбата си в собствените си ръце и по този начин дълбоко бе обидил братовчед си, който се кичеше с лаврите на Нед, като оглавяващ „Деравенелс“. Още нищо не е свършило, помисли си Уил. Невил няма да остави нещата току-така.

— Е, стига по този въпрос — промърмори Уил. — Спомена, че искаш да дойда някъде с теб и че щяло да бъде изненада.

— Вярно е — Едуард тръгна към вратата на кабинета си.

Уил закричи след него и възкликна:

— Води ме тогава, но ми кажи къде отиваме.

— Не мога, Уил. Ако го сторя, няма да бъде изненада.

Беше прекрасен септемврийски следобед. Двамата мъже тръгнаха по „Странд“, през „Лестър скуеър“ към „Пикадили съркъс“. Движението бе оживено, „Пикадили“ гъмжеше от карети и файтони, теглени от коне омнибуси и няколко от новите автомобили от Америка, изобретението на господин Хенри Форд. Към тях се добавяха потоците пешеходци, които едва се разминаваха по тротоарите.

Като забеляза един от автомобилите, Едуард стисна ръката на Уил и възкликна:

— Виж новото изобретение, карети без коне.

— Наистина са забележителни — съгласи се Уил. — Спомням си, как леля ми каза, че е видяла първата през 1904. Принадлежала на херцогинята на Марлборо... нали знаеш, американската наследница Консуело Вандербилт. Майка ѝ Алва ѝ го изпратила от Ню Йорк. Известно ти е, че Марлборо се ожени за парите ѝ. Не за друго.

— Нужни му бяха, Уил, за да поддържа „Беленхейм“, а и тя с всичките ѝ пари не изглежда никак зле. Пък и кой ти гледа фасадата, ако разбираш какво искам да кажа.

Уил се ухили и двамата тръгнаха в мълчание. Неочаквано Едуард заговори поверително:

— Знаеш ли какво, Уил Хаслингс, възнамерявам да поръчам и на двама ни автомобили от господата Ролс и Ройс, които най-последно започнаха да произвеждат повече бройки.

— За Бога, Нед, струват цяло състояние! Не можеш да си го позволиш.

— Разбира се, че мога. Ще платя от собствените си средства, няма нужда да се тревожиш за „Деравенелс“.

— Определено не и в този случай, и ти благодаря.

Петнайсет минути по-късно, след като пресякоха „Бъркли скуеър“, Уил изведнъж разбра къде го води Нед. Къщата бе купена почти преди година. Бе красива постройка, висока и величествена, с изглед към покрития със зеленина площад в сърцето на Мейфеър, любимата на Едуард част на Лондон.

— Вече е готова, нали? — попита Уил, докато заедно се качваха по стъпалата пред входната врата.

— Така е и мисля, че ще се изненадаш в какво се е превърнала, какво съм направил от нея — докато говореше, Нед пхна ключа в ключалката, отвори тежката махагонова врата и влезе в преддверието. — Няма прислуга, поне засега, Уил, освен пазача, който живее в сутерена. Още не съм се нанесъл.

— И кога възнамеряваш да го направиш? — Уил хвърли поглед около себе си, вече впечатлен от видяното.

— Следващата седмица. Сега, когато тайният ми брак излезе наяве, до няколко дни ще доведе Елизабет в Лондон. Тук ще започнем семейния си живот.

— А какво ще стане с къщата ти на „Саут Одли стрийт“?

Едуард направи лека гримаса.

— Опасявам се, че ще се наложи да я продам. Винаги съм я обичал. Наричах я къщата на Лили, както всъщност знаеш. Но нямам нужда от две къщи, а тази на Лили е твърде малка за мен. Сега, когато съм женен, трябва да се освободя от нея. Новата къща ми е нужна, защото е по-просторна, така че идната седмица ще обявя онази на „Саут Одли“ за продан.

— Не, не, недей! Имам идеалния купувач — увери го Уил с развълнуван глас.

— И кой е той, ако мога да попитам? — Едуард повдигна вежди.

— Един стар мой познат, Брайън Шоу. Търговец е на вина, всъщност доста прочут. Той и съпругата му Джейн си търсеха жилище на Мейфеър, а парите не са проблем.

— Трябва да се срещна с него веднага, щом е възможно.

— Ще го уредя — отговори Уил, — а сега разходи ме из новия си дом, нали затова ме доведе тук.

[1] Ан Болейн (1504 — 1536) — съпруга на Хенри VIII и майка на Елизабет I, взела активно участие в Реформацията, обесена по обвинение за държавна измяна и изневяра. — Б.пр. ↑

54.

Нан Уоткинс стоеше неподвижна пред библиотеката, изпълнена с тревога.

Невил, човек, който рядко повишаваше глас, крещеше на някого. Изглежда бе бесен, по-разгневен, отколкото го бе чувала през всичките им години заедно.

Понеже ненавиждаше имащите навик да подслушват, незабавно почука на вратата и влезе в библиотеката, затваряйки вратата зад себе си.

Невил се извъртя и я изгледа свирепо.

До прозореца стоеше Джони. И неговото лице имаше гневно изражение, при все че се опита нерешително да се усмихне и кимна.

Нан погледна съпруга си, но той не реагира по никакъв начин. Съвсем неочаквано тя се изплаши. Лицето на Невил бе неумолимо и бяло като на смъртник. „Прилича на болник“, помисли си тя.

— Какво става? — боязливо попита. — Какво се е случило?

Никой от двамата не ѝ отговори, тя направи още няколко крачки навътре в стаята, после спря колебливо. Ненадейно се разтрепери и от тревогата гласът прозвуча пискливо, когато отново попита:

— Какво не е наред, скъпи?

Невил мълчеше.

Джони тръгна към нея и се постара да отговори с максимално спокоен глас:

— Става дума за Едуард. Той... — гласът на Джони се прекърши и той не можа да продължи.

— Какво му е на Едуард? — настоя тя, очите ѝ се преместиха от Джони към Невил. — Добре ли е?

— Разбира се, че е добре! — сопна се Невил. — Кога не е бил добре, както ти се изрази. Но аз не съм добре! Причини ми нещо ужасно, постави ме в крайно неловко положение. Никога не съм бил в подобна безизходица през цялата си кариера в бизнеса.

Нан протегна ръка и я постави на облегалката на един стол, за да се подпре, разбираше, че каквото и да бе извършил Нед, то е било

изключително сериозно и съпругът ѝ го е приел много зле. Тя бавно започна:

— Какво се е объркало?

— Френската ми сделка. Ето кое се е объркало. Ще се провали с гръм и трясък следващата седмица, и то само защото онова младо пале не може да си държи... — Невил млъкна и се прокашля, припомнил си, че говори пред съпругата си. — Както знаеш, преговарям от месеци с Луи Шарпентие и уговорих една от най-големите сделки в историята. Сливането на две огромни империи — „Деравенелс“ и „Шарпентие“ във Франция. Луи се бе съгласил да продаде на „Деравенелс“ фабриките си за коприна и лозята си, и то на отлична цена, при условие че щом единствената му дъщеря Бланш се омъжи за Едуард Деравенел, той, Луи, ще подпише друг договор, който щеше да даде останалата част от империята му на „Деравенелс“, когато Луи се оттегли или почине. Бе сделката на столетието. Обаче няма да се осъществи. И само заради безочливия ми, упорит, разгонен братовчед. Той е глупак!

— О, хайде, Невил, знаеш много добре, че Нед не е безочлив — намеси се Джони. — Може да е всякакъв, но този следобед стана ясно, че той не е разбрал условията на сделката ти. И наистина не е, да бъдем честни.

— Все го защитаващ, нали, Джони? Отдавна съм го забелязал. Но смятах, че в настоящия случай е редно да си лоялен към мен, а не към Едуард Деравенел.

— Верен съм и на двама ви и ви обичам и двамата. Но определено мисля, че си несправедлив, Невил. Така нетипично за теб.

Невил хвърли гневен поглед към брат си, направи няколко крачки към масичката и си наля чаша бренди.

Нан се обади:

— Защо не поговориш с Едуард, скъпи. В края на краищата той е разумен човек. Ако го накараш да разбере, със сигурност поне ще отиде да се срещне с дъщерята на Луи, защото не я познава, доколкото разбирам. Сега ми става ясно защо си толкова настойчив. Красива ли е? Привлекателна ли е?

Невил ѝ отвърна остро:

— Млада, прелестна и единствено дете на Луи. Негова наследница. Но се опасявам, че и да заведе Нед, за да го запозная с нея,

това няма да промени нищо. Вече е прекалено късно.

— Но защо?

— Защото Едуард Деравенел е вече женен.

Нан бе поразена. Стоеше и гледаше съпруга си със зяпнала уста.

Невил отпи дълга глътка от коняка и се обърна към по-младия си брат.

— Би ли желал нещо за пиене, Джони?

— Не, благодаря, Невил — Джони хвърли поглед към часовника и продължи: — Налага се да вървя. Довечера ще ходим в „Ковънт Гардън“. Ема Калве ще пее в „Кармен“ и не искам да закъснявам за вдигането на завесата.

Невил само кимна.

— Благодаря ти, Джони, признателен съм ти за подкрепата. Разбира се, зная, че си ми верен, прости ми за предишните ми думи. Страхувам се, че гневът ми към Нед взе надмощие — Невил остави чашата с бренди и добави с по-равен глас: — Нека те изпратя.

— Не, не, стари друже, мога и сам — отговори Джони и се усмихна на Невил. Приблужи се до брат си, сложи ръка на рамото му и тихо промълви: — Моля те, успокой се. Нека утре обядваме заедно. Какво ще кажеш за „Уилтънс“? В един?

— Ще те чакам — Невил успя да се усмихне.

След като най-последно останаха сами, Нан бързо се приближи до Невил и хвана ръката му.

— Ела и седни, разкажи ми всичко. И за коя, за Бога, се е оженил Невил?

— За Елизабет Уиланд, можеш ли да си представиш. Сключили са таен брак преди три месеца.

— О, Боже, не! Само не за нея. Толкова е ужасна, Невил.

— Много е красива обаче.

— Вероятно най-красивата жена в Англия, ако не и в Европа. Няма да кажа в света, защото бих прекалила, но всеки я намира за красавица. Но също така е известна като... е, труден човек, меко казано.

— Чувам, че е кучка — възкликна Невил и като че изплю думата.

— Невил, моля те — Нан укорно поклати глава. — Тя е сребролюбива, безочлива, амбициозна заради себе си, двамата си

синове и цялото си семейство. Уиланд са многобройни, Невил, и тя възнамерява да заобиколи Нед с тях, ще видиш.

— Не мога да попреча на тази женитба, Нан — промърмори Невил.

Нан почувства облекчение, че сега звучеше по-спокойно и го поведе към канапето. Седнаха един до друг, Нан продължи тихо да говори:

— Предполагам, че с Елизабет Уиланд Нед ще преживее интересни времена, тя не е от най-сговорчивите, както чувам.

— Кой така добре я познава? Кой от познатите ти? — попита Невил, като любопитството му взе да надделява.

— Мод Тилотсън. Тя е голяма приятелка на майката на Елизабет.

— Видно е, че Мод не одобрява новата госпожа Деравенел — Невил повдигна вежди, после додаде: — Може и да му докара интересни времена, както се изрази, но той няма да се остави да го опитомят. Каквото и да си мисли тя, той ще продължи по стария начин, както е живял досега. Няма да ѝ бъде верен, обзалагам се.

— Съгласна съм с теб — Нан се облегна на канапето и зарея поглед. След миг заговори отново: — Той просто не може да се пребори със себе си, не познава значението на думата вярност.

Невил въздъхна.

— Налага се час по-скоро да замина за Париж и да се срещна с Луи.

— И какво, за Бога, ще му кажеш? Как ще обясниш случилото се?

Невил поклати глава и отново въздъхна.

— В този случай вярвам, че е най-добре да му съобщя истината и да призная, че Нед се е оженил тайно. Трябва храбро да отида на срещата, скъпа. Неудобството, което той ми причини, е огромно. В очите на Шарпентие ще изглеждам като пълен глупак.

— Навярно, но Нед е незрял, не можеш ли да обвиниш младостта му? — предложи тя.

Нед безрадостно се изсмя.

— О, скъпа, да не мислиш, че Луи не знае всичко за Едуард Деравенел и славата му на донжуан? Естествено, че е наясно! Той не оставя нищо на случайността. Убеден съм, че е пратил хора да проучат Едуард. Обаче явно за него не е било от значение — репутацията на

Нед, искам да кажа. В крайна сметка той е французин, врял и кипял, и нищо чудно само да хихика. Знаеш, мъжете са си мъже, освен това със сигурност зная, че през годините е имал няколко любовници. Собствената му невярност не е попречила на брака му със Соланж.

— Разбирам — Нан прехапа устна и разтревожено погледна към Невил. — Как си решил да постъпиш... говоря за Нед?

Невил внимателно я изгледа, на лицето му се изписа почуда.

— Не мисля, че схващам въпроса ти, Нан? Какво точно имаш предвид?

— Е, меко казано, те е разочаровал. Действал е без да ти каже, без да поиска мнението ти, а в края на краищата ти си неговият съветник, толкова много си направил за него...

— Разбира се, че съм! Поставих го начело на „Деравенелс“. Без мен нямаше да бъде там.

— Е, какво възнамеряваш да предприемеш? Как ние ще приемем Елизабет? След като вече са семейство.

— Не смятам да правя нищо — отговори бавно Невил със замислено изражение. — Вярвам, че е най-добре да се държим, като че нищо нередно не се е случило. Ще продължим да общуваме, както досега. Аз ще бъда, както винаги, загрижен и сърдечен. Със сигурност няма да допусна тази история да застане между нас. Все пак бракът е нещо лично, което касае само тях. Абсолютно нищо общо няма с бизнеса. Истина е, че Нед работи добре за „Деравенелс“ и допринася много за компанията. Всъщност, неимоверно се гордея с него, Нан.

— Но нали ти го напътстваше! — изтъкна съпругата му.

— Да, вярно е. Но от друга страна, той извърши няколко изключителни действия през годините. Той и Оливери разрешиха няколко задачи: да намерят и закупят онези нови мраморни кариери в Карара, да реорганизируют мините в Индия, естествено с помощта на Дейвид Уестмаут. Освен това Нед даде нова насока на „Деравенелс“ с петролните си сондажи. Там ще бъде големият удар, ако успеем. В добавка към тях, отново върна към живот френските ни лозя. Бяха съвсем занемарени.

— Това е една от причините, заради които те обичам, Невил, винаги цениш хората, когато заслужават доверие.

Той я дари с топла усмивка и се успокои. Напрежението го напускаше.

— Нан, скъпа, имам предложение. Според мен трябва да се отнасяме към семейство Деравенел, както винаги, с обич и роднинска всеотдайност. Нека смело приемем съюза на Нед и Елизабет и да дадем сватбен бал в тяхна чест. Тук, в къщата, и то скоро. Да излекуваме раните, ако има такива.

— Прекрасна идея! Ще поканим цялата фамилия, семейство Уиланд и приятелите ни. Така близостта ви с Нед ще бъде като преди.

— Да.

— Отношенията ни пак ще бъдат нормални, нали? — попита отново тя, все още неспокойна.

— Да — отвърна Невил, ала си помисли: „Но никога вече няма да му вярвам.“

55.

ПАРИЖ 1908

— Но разбира се, че можеш да ми се довериш — говореше Едуард с уморената си, весела усмивка. — Никога не бих ти изменил, заклевам ти се.

Елизабет, която седеше пред тоалетката в спалнята на апартамента им в хотел „Риц“, най-после се завъртя и го погледна.

Колко невероятно красив е, бе първата ѝ мисъл. Едуард се бе изтегнал на широкото легло, облегал на планина от ленени възглавници, облечен в сапфирено син халат. Цветът караше поразителните му сини очи да изглеждат още по-сини.

Преди няколко минути се бе опитал да я подмами в същото това легло, но тя го бе отблъснала. Той ужасно се подразни, а тя на часа съжали за постъпката ти, прииска ѝ се да беше по-отстъпчива, да се бе поддала на молбите му да се любят, да приеме благосклонно нежностите му.

Видя колко бе възбуден и как отчаяно я желае, а тя му бе обърнала гръб. Не можеше да направи нещо по-глупаво. Ако мразеше нещо истински, то беше да го отритват. Жените никога не отблъскваха Едуард Деравенел. А тя, собствената му съпруга, на която завиждаха всички, му бе обърнала гръб, и то без основателни причини. После се показа като още по-голяма глупачка, взе да се цупи и му заяви, че знае, че ѝ е бил неверен.

Докато го гледаше, тя се чудеше как да заглади положението. Да го съблазни, да му даде каквото иска, и дори повече. Поглези го, използвай номерата в леглото, на които те е научил, и то така добре. Той обича това. Да, трябва да поправа стореното; нужно е да го държа до себе си; трябва да имаме дете. Налага се да забременея. Трябва да го обвържа към себе си с едно дете.

Последната мисъл накара Елизабет да се изправи и бавно да се приближи към леглото, да му се усмихне в опит да го омае. Очите ѝ не се отместваха от лицето му, когато тихо промълви:

— Прости ми, Нед, скъпи, обичам те толкова силно, че не мога да понеса мисълта, че си докосвал друга жена. Много съм ревнива, знаеш.

В отговор той ѝ се усмихна.

— Защо да търся друга, когато имам за съпруга най-красивата жена. Най-сладката, най-страстната, най-обаятелната жена. Защо да посегна към друга? Кажи ми.

Тя не отговори.

Когато стигна до леглото, той вдигна очи и продължително я изгледа, после разтвори халата, с която беше облечена. Ушит от бледосин шифон със сребристи нишки, лек и ефирен, халагът бе скроен като кимоно. Плъзна се по раменете ѝ и той отново го дръпна. Тя остана гола пред него, все още се усмихваше, когато сведе поглед към лицето му.

— Е — заговори тя, — ето ме. Твоя съм. Прави с мен каквото искаш.

— О, да, о, да. Възнамерявам точно така да постъпя — задъхано отвърна той. — Толкова си красива. Как ти дойде на ум, че ще поискам някоя друга? Глупаво момиче — той се засмя съвсем леко и стана от леглото. Хвана я за ръка и я поведе към тоалетката. — Седни тук и не мърдай — нареди ѝ той и изчезна.

Миг по-късно се върна с малък куфар в ръце. Отвори го на леглото, извади облечена в кожа кутия и я отвори.

Когато се приближи до тоалетката, я помоли:

— Затвори очи.

Тя изпълни желанието му. Но щом почувства студен допир до врата си, ги отвори. Ахна. Нед закопчаваше около шията ѝ диамантена огърлица, каквато никога не бе виждала.

— О, Нед — задъха се тя. — О, Нед, великолепа е.

— Също като теб — докато говореше, загреба шепа от сребристо златната ѝ коса, спускаща се по гърба ѝ чак до хълбоците. — Как блести — промълви той, — бляскаво изкушение — после, когато я погледна в огледалото, отбеляза: — Тази огърлица е била изработена за френската императрица Йожени. Когато скъпоценните кралски накити били продадени на търга „Диаманти на френската корона“ през 1887, много от тях били изкупени от именития бижутер Бушерон. Огърлицата била сред тях. Оттогава често е сменяла собствениците си.

Купих я за теб и сега е твоя. Подарък за годишнината ни. Следващият месец ще стане една година, откакто сме женени, Елизабет.

— Зная — тя се усмихна на отражението му в огледалото. — Благодаря, Нед. Благодаря ти, неповторима е.

— Стани — нареди ѝ той и когато тя го послуша, я поведе към леглото. — Не е ли време да ме дарите със син и наследник, мадам? — попита той. — Категорично мисля, че трябва да се постареем... цяла нощ, ако се налага.

— Колкото дълго желаеш — тихо отвърна тя.

— Вечно — увери я той с нисък глас, като я положи на възглавниците и се излегна до нея. — Знаех, че огърлицата ще ти хареса — той чувствено я целуна по устните. Обичаше вкуса ѝ, както бе влюбен в аромата, излъчващ се от нея. Омайното благоухание на жена, която пламенно го желае, както и той я желаше.

— Както зная колко обичаш да правя това — добави той няколко мига по-късно, когато мушна ръка между бедрата ѝ, после нежно и опитно пхна пръстите си в нея.

Тя се задъха от настойчивите му ласки и прошепна:

— О, Нед. Не спирай.

Вдигна поглед към синята нега на очите му и затрепери, възбудата ѝ нарастваше, докато той увеличаваше насладата ѝ, пръстите му събуждаха желанието ѝ.

— Обладай ме — прошепна в ухото му тя и той промълви в отговор, че точно това се готви да направи. Сподели копнежите и желанията си, какво иска от нея и какво възнамерява да направи с нея.

— След миг ще бъдеш моя — прошепна той, докосвайки косата ѝ. — Ще те обладая, като никога досега. За да разбереш, че за мен няма друга, освен теб, любов моя, съпруго моя. А после ти ще ме направиш свой, както само ти умееш, както съм те учил — гласът му стана нетърпелив, дрезгав от желанието, което изпитваше.

Тя се плъзна надолу по леглото, изпълнила трескавата му молба; вече бе твърд и готов за нея. Тя го докосна, целуна го, така както му харесваше, и си каза, че още първия път, когато го съзря и видя красивите му ръце, пожела да я обгърнат цялата. Ах, колко го желаше. Тези мисли я възбудиха. Достави му наслада по начина, по който винаги бе искал от нея, необикновено удоволствие, за което ѝ се

кълнеше, че никоя друга не му е доставяла и тя му вярваше, че ѝ казва истината.

Внезапно той отмести главата ѝ, двамата се претърколиха, така че той се озова върху нея. Проникна в нея рязко, настойчиво; задвижиха се заедно в страст и наслада, извиваха тела, после потръпнаха в екстаз, притиснати един до друг, останали без дъх, докато шептяха имената си един на друг.

— Не ми се излиза на вечеря — каза Едуард, протегна дългите си крака, обърна се на една страна и собственически прегърна с една ръка Елизабет.

— Тогава и аз няма да ходя.

— Нека си останем тук и да правим същото — когато тя не отговори, той попита: — Искаш ли?

— Да, защо не. Идеята е чудесна.

— Възхитителна. А ти си прелестна жена... Знаеш как да ме възбудиш, нали?

— Повече от всяка друга?

— Да — промълви той и се усмихна. Тя никога не пропускаше да го попита.

— Чух слух, че доскоро си бил с друга жена, Нед. Не е истина, нали?

При все че се подразни, че пак започва на тази тема, той съдържа яда си.

— Естествено, че не е вярно. Колко пъти да ти го повтарям?

— Тогава защо хората приказват?

— Кои точно? — поиска да знае той, като ѝ хвърли особен поглед.

— Жени, които познавам.

— Защото ревнуват, завиждат ти. На брака ни. Не бива да ги слушаш. Разправят лъжи.

— Вярвам ти.

— Според мен трябва.

— Надявам се да забременея.

— И аз се надявам. В случай че не си, да опитаме пак, искаш ли?

— Сега? — в гласа ѝ се четеше изненада. — Мислиш ли, че можеш, искам да кажа толкова скоро.

— О, да, госпожо, със сигурност мога. Забрави ли, по-млад съм от теб!

Надигна се на лакът, погледна го в лицето и леко го докосна с единия си пръст.

— Докажи ми, Едуард Деравенел, докажи ми, че можеш още веднъж сладостно да ме обладаеш. Не вярвам, че е възможно.

Той не ѝ отговори с думи. Люби я през цялата нощ.

— Колкото да ти докажа — изтъкна по-късно той.

56.

След Лондон Едуард Деравенел обичаше най-много Париж. Градът на светлината, както го наричаха, винаги го бе омайвал и пленявал и го мамеше да се връща отново и отново.

Жадуваше за широките му и просторни булеварди, улиците с растящи от двете им страни дървета, великолепните древни монументи. През годините се бе превърнал във франкофил, почитател на всичко френско.

При сегашното си идване в Париж заедно с Елизабет, която посещаваше града за първи път, я заведе при предпочитаните от него моделиери и шивачи, в модните къщи „Ланвен“ и „Пакен“, както и да разгледа тоалетите на Жак Дусе и Поаре. Купи ѝ колекция от най-модерните вечерни рокли и костюми и пръсна много пари за още бижута, освен за знаменитата диамантена огърлица, красяла някога деколтето на императрица Йожени. Елизабет бе най-красива сред жените и той искаше да я обгърне с най-прекрасните премени, с най-хубавото, което можеше да се купи с пари. Когато вървеше под ръка с него, трябваше да засенчва всяка друга жена и, разбира се, така и ставаше, заради прелестното ѝ лице, невиджаната сребърно златиста коса и стройна, добре оформена фигура.

Тази сутрин мислеше за съпругата си, когато излезе от хотел „Риц“ и прекоси площад „Вандом“, на обичайната си сутрешна разходка из любимите си части на града. Макар че минаваше десет, Елизабет още не се бе събудила. Тя винаги спеше до късно, никога не закусваше с него и както му бе станало навик в Париж, обикновено отскачаше до някое кафене с маси на тротоара за кафе с мляко и кроасани.

Предпочиташе това, вместо да се застоява в хотелския апартамент. Обичаше да е сам, да обмисля бизнеса си, плановете си за „Деравенелс“ и други важни въпроси, които очакваха да бъдат разрешени. Тези проблеми изобщо не интересуваха Елизабет. Но той не можеше да разбере какво в действителност я вълнува, като

изключим тоалетите, бижутата, клюките и благоденствието на семейството ѝ.

Тя имаше повече роднини, отколкото бе допускарал, когато за първи път се запозна с нея: седем сестри, петима братя и ужасно алчна майка. Допадаха му брат ѝ Антъни и баща ѝ, но не разполагаше с време за останалите хубавци. А че бяха красавци, не ще и дума.

Синовете и дъщерите на Уиланд дължаха хубостта си на баща си. Нед, братята и сестрите му бяха наследили изразителните си, одухотворени, умни и красиви лица от прекрасната си, изящна майка, Сесили Уоткинс Деравенел. Тя все още засенчваше останалите от семейството, дори и Нан Уоткинс, която бе много привлекателна. Обаче по красота на лицето и фигурата, майка му срещна съперница в лицето на Елизабет Уиланд.

При всяко положение майка му печелеше. Тя бе чаровна, грациозна, разумна, жена, която ръководеше дома си със завидно умение, бе милосърдна и състрадателна към слугите и селяните в „Рейвънскар“. С други думи, тя бе истинска благородничка с безупречни маниери, да не говорим за голямото ѝ сърце.

Елизабет не притежаваше нито едно от тези качества. Не умееше да се грижи за къщата им на „Бъркли скуеър“, понеже не бе научена да организира един аристократичен дом. Бог знае какво щеше да стане, когато един ден се наложеше да управлява „Рейвънскар“. Щеше съвсем да се обърка. Освен това никога не му задаваше въпроси за работата или бизнеса му, освен когато го молеше да назначи на работа поредния ѝ роднина.

После идваше въпросът със зачеването ѝ. От първата си брачна нощ насам водеха активен полов живот, но някак все не забременяваше.

Той се поправи. В началото на седмицата, в нощта, когато ѝ подари огърлицата, заедно бяха прекарвали много часове на страст. Може би сега чакаше дете, след онази трескава вечер. Надяваше се да е така.

Едуард искаше да има поколение, копнееше за деца и приличен дом. Чак тогава този брак щеше да потръгне. Началото не бе лесно, сега го разбираше, но се утешаваше с мисълта, че съпругата му е красавица и не бе студена в леглото като други жени.

Едуард се усмихна, припомнил си наивността ѝ — можеше да се нарече само с тази дума — когато я поведе да си легнат в нощта след тайната им венчавка. Бог знае какво бе правила, когато е спала със съпруга си. За свое изумление откри, че е абсолютна дилетантка, не знаеше нищо и се наложи той да я учи какво да прави и как да задоволи един мъж. Тя беше вдовица, бе родила двама синове и бе с пет години по-възрастна от него, а така неопитна в секса. Той незабавно се зае да поправи положението със загрижеността на усърден учител.

Докато енергично крачеше, потънал в мисли, зави зад един ъгъл и се сблъска с някаква жена. Така се бе забързал, че щеше да я събори на тротоара, ако не я бе сграбчил, хващайки я за раменете.

— Excusez-moi!^[1]! — извика той, изправи я на крака, после отстъпи и я загледа с надеждата, че не е пострадала.

— Господин Деравенел, добро утро — отвърна жената и му се усмихна.

Отново я погледна, леко се намръщи, после веднага я позна.

Преди той да успее да каже каквото и да било, тя започна да се смее.

— Казвам се Джейн Шоу, господин Деравенел. Не ме ли помните? Миналата година със съпруга ми купихме прекрасната ви къща на „Саут Одри Стрийт“.

— Госпожо Шоу, добро утро! Искрено се надявам, че не сте се ударили, толкова съм непохватен, да се втурна така зад ъгъла.

— Нищо ми няма, благодаря ви много. Как е госпожа Деравенел?

— Много добре, благодаря. В момента е в хотела. А господин Шоу? Той как е?

— Също в цветущо здраве. За няколко дни е в Прованс, разглежда едни лозя, които ще купи. Както навярно знаете, той внася вино.

— Да, известно ми е. Харесва ли ви къщата ми? О, моля да ми простите, вашата, исках да кажа.

— Никога не съм била по-щастлива в друг дом, в нея има някаква топлина и уют, сякаш те предразполага, не мислите ли?

— Ами да, напълно сте права. Гостоприемна къща. Аз също бях щастлив, когато живеях там... — той замълча. Внезапно го заля чувство на самота и преди да успее да се спре, се чу да казва: — Беше

ми подарък. Жена, която силно обичах, ми я остави. Бе най-прекрасната и възхитителна личност — нямаше как да не се запита защо споделя това с жена, която бе срещал само веднъж и всъщност му бе напълно непозната.

— Да... — проточи Джейн Шоу, поколеба се, после добави: — Познавах я, знаете ли. Нали говорите за госпожа Лили Овъртън?

Той кимна, а сините му очи грейнаха.

— Познавали сте Лили?

— О, да, разбира се. Заедно работехме за няколко благотворителни начинания и много се сбlijихме — Джейн Шоу замълча, вдигна към него меките си, топли очи и добави тихо с мелодичния си глас: — Много съжалявам за загубата ви, господин Деравенел. Тя действително бе изключителен човек, вероятно най-забележителната жена, която съм познавала.

— И аз я приемам по същия начин — възкликна той и после, подтикван от внезапен импулс, додаде: — Питам се дали ще възразите да ми направите компания за закуска, госпожо Шоу? Тъкмо съм се запътил към едно близко кафене. Но, разбира се, навярно много бързате: обикновено на дамите Париж предлага толкова прекрасни изкушения.

— Изобщо нямам никаква работа, господин Деравенел и не ми идва на ум нищо по-приятно от това да споделя закуската ви. Всъщност съм доста гладна.

Той засия.

— Е, да вървим, госпожо Шоу. Елате, кафенето не е далеч.

— О, няма значение — отвърна тя, тръгвайки в крак с него. — Обичам да се разхождам, особено в Париж — тя вдигна поглед. — Не е ли прекрасен ден? Вижте небето, синьо е като великденче. Обожавам Париж, той е любимият ми град.

— Къде беше? — поиска да знае Елизабет, когато часове по-късно Едуард влезе в хотелския апартамент. — Изчезваш, без изобщо да ми се обадиш и те няма часове! Откога те чакам да отидем да обядваме. Сега е един и трийсет!

Едуард стоеше насред всекидневната с изненадан вид, взираше се в студените ѝ сини очи и непреклонното ѝ лице. Бе ясно, че е

сърдита.

— Разхождах се — кротко отвърна той. — Знаеш колко обичам да се разхождам из Париж. После закусих, както обикновено, в едно кафене.

Тя се завтече, спря пред него и го изгледа. Подуши, сбърчи нос и извика:

— Бил си с друга! Усещам миризмата ѝ! Какво ти става? Не можеш ли да не посягаш към жените? Поне през деня?

Едуард я погледна и отстъпи назад, отвратен от държанието ѝ. Обвиняваше го в изневяра още от първия ден, след като се ожениха, и започваше да му действа на нервите. Цяла година търпеше нападите ѝ. Имаше няколко странични похождения, но не и в последно време. Но дори и така, жените, с които спеше, не означаваха нищо за него, бяха временни и краткотрайни забежки без никакви последствия.

Ясно му бе, че не мирише на парфюма на Джейн Шоу, защото единственият му близък допир с нея бе, когато предотврати падането ѝ. Че надушва нещо бе плод само на въображението на Елизабет.

— Ревността ти е абсолютно безпочвена — накрая заяви той с равен глас. — И нямам намерение да стоя и слушам нелепото ти опяване, Елизабет. Освен това обикновено се връщам по това време и така е, откакто сме в Париж, така че няма никаква разлика.

— Миришеш на парфюм — изписка тя.

Той се втренчи в нея, на лицето му се изписа неверие. А когато очите му се спряха на лицето ѝ, ненадейно си каза, че изглежда доста грозна, когато е бясна. Изненада се как такава хубава жена може толкова рязко да се промени. Лицето ѝ се бе изкривило в грозна гримаса.

— Виждаш ли, даже не го отричаш — продължи тя, гласът ѝ се извиси до истерични нотки.

— О, не ставай смешна, глупава жено — гласът му отведнъж стана студен и груб. Без да добави каквото и да е, се обърна и напусна апартамента.

Слезе с асансьора и прекосяваше фоайето, когато един от портиерите забърза към него.

— Bonjour, Monsieur Deravenel^[2].

Служителят му поднесе сребърна табличка.

— Pour vous, Monsieur^[3].

Като се усмихна и кимна, Едуард взе телеграмата от подноса, отправи се към единия ъгъл на фойето, отвори я и зачете: „Натъкнали сме се на петрол на 26 май, на 350 метра дълбочина при Масджид-и-Сулаиман. Ура. Уил Хаслинг.“

Лошото му настроение и ядът му към Елизабет отлетяха като дим и на лицето му се разстла широка усмивка. Напъха телеграмата в джоба на самото си и тръгна към асансьора, после промени решението си и спря.

Защо да се качва в апартамента, за да слуша нови несправедливи обвинения, да преживява пак гневните ѝ нападки? Вместо това Едуард Деравенел се приближи до бюрото на портиера и бързо заговори на Жак. Минути по-късно седеше в телефонна кабина и разговаряше с Уил в кантората на „Деравенелс“.

— Разкошна новина! — крещеше Уил по линията. — Връщай се скоро вкъщи, че да празнуваме.

— Още утре. Ще бъда в Лондон утре вечерта. Ще дойда в кантората на другия ден. Нямам търпение, Уил. Това е най-страхотната вест, която съм получавал от дълго време.

Едуард излезе от „Риц“, пресече площад „Вандом“, запътил се... всъщност наникъде, реши той. Отчаяно му се искаше да празнува, да сподели с някого невероятната новина. „Деравенелс“ са открили петрол. Мечтата му за бъдещето добиваше плът и кръв.

А нямаше с кого да я отпразнува. Категорично не и със съпругата си, която горе в апартамента в извисяващия се над него хотел се пенявеше и му отправяше абсурдни обвинения.

Наведе глава и помириxa реверите на самото си, несигурен дали действително се долавя аромата на парфюма на Джейн. Все пак я бе подхванал да не падне; навярно при това си движение се бе отъркал в дрехата ѝ. Но не надушваше нищо. Всичко бе във фантазиите на Елизабет.

Джейн Шоу. За момент съсредоточи мислите си върху нея. Бе чаровна, много интересна събеседница, особено на тема изкуство, парижките художници и така наречената постимпресионистична^[4] школа. Много мила жена, приятелка на скъпата му Лили. А сега, като

се замислеше, в много отношения съвсем като нея. Приятно му бе да закусва с нея.

Отново воден от импулс, тръгна по „Рю дьо ла Пе“ към скромния хотел, в който бе отседнала и до който я бе изпратил след закуска.

След като прекоси малкото фойе, я забеляза да слиза по стълбището. Бе облечена в дантелена рокля в бяло и бледолилаво, а бялата ѝ муселинена шапка бе украсена с теменужки. Изглеждаше тъй прекрасна, че от изненада дъхът му спря. Боже, тя бе наистина красива жена.

Стоеше и я наблюдаваше, докато тя се приближаваше към него, лицето му като огледало отрази смайването му и той се замисли за Лили. Неочаквано сърцето в гърдите му се сви. Скъпата му Лили сякаш в този момент се бе преродила в Джейн Шоу.

— Господин Деравенел — задъхано проговори тя. — Нещо не е наред ли? Изражението ви е така странно.

Той поклати глава, леко пообъркан.

— Ще ме вземете за пълен глупак, ясно ми е, но знаете ли, че докато слизахте по стълбите и идвахте към мен, много ми напомнихте на Лили.

Тя постави облечената си в ръкавица ръка на рамото му и отговори:

— Не е глупаво, всъщност и преди са го отбелязвали. Твърде често са я обърквали с мен и мен — с нея. Доста си приличаме.

Той кимна, останал неподвижен, чувствайки се странно щастлив, че сутринта се бяха сблъскали.

— Мен ли търсите, господин Деравенел? — най-сетне попита Джейн Шоу.

— Откровено казано, да. Получих най-прекрасната новина и искам да я споделя с вас.

— Колко мило от ваша страна. Обичам хубавите вести. За какво става дума?

— „Деравенелс“, моята компания, току-що се е натъкнала на петрол в Персия.

— Но това е чудесна новина, господин Деравенел. Моите поздравления.

— На обяд ли сте тръгнали? Ако не, бихте могли... желаете ли да обядвате с мен?

— С голямо удоволствие.

— Отлично — отвърна радостно той и ѝ се усмихна. — Навън е много горещо. Питам се, не е ли по-добре да се нахраним във вашия хотел? Какво ще кажете? Каква е храната?

— Чудесна е и няма нужда да препускаме из Париж, особено в тази жега и да търсим друг ресторант, нали? Не и като този ни е под носа — тя го хвана под ръка и го поведе през фоайето с думите: — Толкова съм поласкана, че сте се сетили за мен, господин Деравенел.

След минути той поръча шампанско и вдигнаха тост, за да отпразнуват щастливата новина.

В един момент тя някак свенливо се обърна към него:

— Надявам се, че нямате против, че ви го казвам, господин Деравенел, но понякога се сещам за вас, когато съм в къщата на „Саут Одли стрийт“. Често навестявате мислите ми.

— Нима? — той ѝ хвърли въпросителен поглед и челото му се набразди.

„Не биваше да му го казвам“, помисли си Джейн и бързо додаде:

— Да, навярно защото познавах Лили. Често мисля за нея. Бяхме такива добри приятелки.

— Споменавахте ли ме понякога?

— Не, господин Деравенел. Лили бе изключително благоразумна.

— А вие такава ли сте, госпожо Шоу?

— Разбира се. Винаги е важно да се проявява сдържаност, не сте ли съгласен? — тя сведе глава и го погледна изпод клепачите си.

Флиртува с мен, каза си той и установи, че фактът го прави особено щастлив.

— Радвам се, че ви е приятно да живеете там — понякога къщата ми липсва.

— В такъв случай непременно елате да пием чай, щом се върнете в Лондон.

— Много ще ми бъде приятно, госпожо Шоу.

— На мен също — тя вдигна чашата с шампанско, отпи и му се усмихна над ръба ѝ. Като я остави на масата, облиза с език долната си устна, после попи уста със салфетката си.

Точно в този момент той почувства, че я желае. Постава си за цел да я има, без значение колко време щеше да отнеме. Беше неговият

тип жена, прекрасна блондинка с ангелско лице, толкова подобна на Лили и очевидно по-възрастна от него, също като нея. Жени като Джейн Шоу го привличаха, някак го успокояваха.

И така, той я посети. Не бе в състояние да устои на поканата ѝ. Седмица след като се завърна от Париж, Едуард изпрати на Джейн кратка и съвсем обикновена бележка, просто я молеше да му телефонира във връзка с къщата на „Саут Одли стрийт“. Невинно послание, в случай че попадне в неподходящи ръце.

Джейн веднага му се обади и го покани на чай идния следобед.

Когато влезе, първото, което му хрумна бе, че тя обитава къщата на Лили. Лили никога не бе живяла там, но все пак му бе приятно, че сега тя бе дом на Джейн. В края на краищата живееше там, където преди бе жилището му; така някак му ставаше по-близка.

Когато го въведе във всекидневната, той се усмихна и кимна; тя заговори за ежедневни теми. Той обаче не внимаваше. Бе поразен от това как изглежда днес. Нежната ѝ красота го привличаше повече от всякога. Джейн Шоу бе пленителна, облечена в меката си бледолилава копринена рокля.

Подносът с чая вече бе сервиран на масата пред канапето и тя седна така, че лесно да я стига, да може да налива чай.

— Заповядайте и седнете до мен, господин Деравенел.

— Ще го сторя, стига да престанете да ме наричате така. Името ми е Едуард, но близките ми приятели ме наричат Нед.

— Тогава ще се обръщам към вас по същия начин, а вие можете да ми казвате Джейн.

Тя му наля чай, пусна вътре резенче лимон, спомнила си как го бе поръчал в Париж. Наливайки чаша и на себе си, тя се замисли за френската столица и изведнъж почувства вълнение, докато си припомняше как я бе погледнал с такова неприкрито желание, изписано на лицето му; как я бяха побили тръпки, когато той я хвана под ръка. Караше я да се чувства желана, много женствена и привлекателна: чувство, което отдавна не присъществаше в живота ѝ. И, разбира се, и тя го желаше. Как би могла която и да е жена да устои на най-невероятния мъж, така топъл, чаровен и нетърпелив да даде любов.

Осъзнал тишината помежду им, Едуард заговори:

— Бях много щастлив да живея в тази чаровна малка къща. А вие?

Мимолетна изненада премина през лицето ѝ.

— Обичам къщата, наистина е много необичайна, изключително удобна.

Той се смръщи и остави чашата си.

— Но щастлива ли сте да живеете тук? — попита той.

Последва мълчание.

— Не съм щастлива — най-сетне отвърна тя.

Мигновено Едуард разбра, че тя се опитва да му каже нещо. Той кимна.

— Съжалявам — когато тя остана смълчана, той продължи: — Не сте щастлива със съпруга си, така ли?

Джейн въздъхна.

— Той е чудесен човек, приятен, много мил. Само че... не си подхождаме, смятам, че това е най-точната дума. Освен това често отсъства.

След като се прокашля, Едуард тихо попита:

— Да смея ли да се надявам, че ще обядваме или вечеряме заедно, когато сте сама? Несъмнено най-удобното време за вас.

— Бих желала, наистина, Нед — усмихна се, когато произнесе името му. — Мога да обядвам с вас утре. Съпругът ми отново замина за Прованс. Отпътува тази сутрин. Но... — остави изречението си незавършено.

— Но какво? — запита той и я погледна настойчиво.

— Къде да обядваме? И двамата сме женени. Ще бъде малко неудобно да ни забележат заедно на обществено място.

— Да, вероятно имате право — съгласи се той, като изведнъж си припомни ревността на Елизабет и вулканичната ѝ ярост, когато си въобразеше, че е бил с жена.

— Знаете, че искам — някак колебливо продължи Джейн, поглеждайки го в лицето, изумена от синевата в очите му.

Той импулсивно хвана ръката ѝ, целуна дланта ѝ, сви я и ѝ се усмихна.

— Можем да се срещнем в хотел „Кавендиш“ на „Джърминстрийт“ и...

— О, не, категорично не. Този хотел има „странна“ репутация.

— Не, не е така, ни най-малко. Да, много богати хора използват мястото за срещи, но пък е извънредно дискретно. Роза Луис, собственичката, ми е добра приятелка. Утре за обяд ще резервирам апартамент.

— Ще ме видят, че влизам — промълви тревожно тя.

— Сложете си шапка с плътен воал и тъмни дрехи. Никой няма да ви познае.

Мина само миг на колебание, после Джейн кимна.

— Добре — тихо каза тя и го погледна.

Преди да успее да се спре, Едуард се надвесил над нея и я целунал по устните, а езикът му се плъзна между тях.

Джейн му отвърна със страст, стисна ръката му, но веднага се отдръпна.

— Опасявам се, че слугинята ми може всеки момент да влезе.

Едуард ѝ се усмихна.

— Мога да почакам до утре, когато ще ви целуна, както трябва — съгласи се той.

На следващата сутрин пристигна в „Кавендиш“ един час по-рано, за да се увери, че всичко ще мине като по вода. Така и стана. Роза Луис се усмихна и докато разговаряха, му показа апартамента.

— Най-хубавият в сградата, господин Дераневел — отбеляза тя, хвърляйки поглед около себе си. — Има цветя в спалнята, също и във всекидневната, както помолихте. Шампанското ще пристигне след миг, поставено в лед. Само не ме уведомихте кога искате да ви сервират обяда.

— Бих казал в два часа, госпожо Луис, като че ли ще е най-добре — Едуард погледна към салонния часовник в ъгъла на всекидневната. — Гостенката ми ще пристигне в дванайсет и може да изпием по един аперитив, преди да обядваме.

— О, да, много добре, господин Дераневел — съдържателката на хотела кимна с усмивка и припряно излезе, а полите ѝ прошумоляха.

Едуард се разходи из апартамента, доволен от вида му. Обзаведен с безупречен вкус, бе решен в пастелни цветове, сиво и бледосиньо, мебелите също бяха в светлата гама. Какво облекчение да

види стаи, необременени с викториански мебели мастодонти, с обичайния безпорядък и тъмни краски.

Миг по-късно на вратата се почука и Едуард се обади:

— Заповядайте.

Влезе сервитьорът, който носеше сребърна кофичка с лед и бутилка шампанско.

След като му даде щедър бакшиш, Едуард излезе от апартамента и се спусна във фойето. Когато салонният часовник отброи дванайсет, Джейн влезе през вратата на хотела и се огледа.

— Добър ден — поздрави я Нед, хвана я под ръка и я поведе нагоре по стълбите към първия етаж, където бе разположен апартаментът. Влязоха във всекидневната, Джейн повдигна воала си и се усмихна на Едуард.

Отвърщайки на усмивката ѝ, той се пресегна да налее шампанско и ѝ подаде едната чаша.

— Обядът е малко по-късно. Нека първо седнем и пийнем нещо за апетит.

Приблжиха се до канапето и седнаха заедно, после той продължи:

— И двамата знаем защо сме тук... защото се нуждаем един от друг, искаме да останем насаме, да бъдем заедно...

— Смятам, че вече се познаваме, почувствахме взаимно привличане, когато се срещнахме в Париж. И зная, че не сме тук заради обяда — отговори Джейн и поклати глава. — Не съм и допускала, че ще имам незаконна връзка с мъж.

— Щастлив съм, че аз съм този мъж, скъпа — той остави чашата си на близката маса, а тя го последва. Премести се по-близо до нея, хвана ръцете ѝ и я целуна.

Тя го прегърна, притиснаха се един до друг и пламенно се целунаха. Неочаквано Едуард се изплъзна от нея и се изправи. Протегна ѝ ръка и тя я пое. Помогна ѝ да стане от канапето и я поведе към съседната спалня.

— Чувствам такава изгаряща нужда от теб, Джейн — промълви той. — Едва издържам.

— А аз — към теб, Нед. Желание, което не съм познавала преди.

Той дръпна завесите и се приближи към застаналата наред спалнята Джейн. Свали шапката ѝ, хвърли я на един стол, взе я в

обятията си и я целуна по устните, като докосна с езика си нейния.

— Да потърсим леглото.

Дълго лежаха, докосваха се, целуваха се и се галеха.

— Искам да те опозная, да опозная тялото ти — прошепна той.

Тя откликна:

— А аз — теб.

Така и сториха: любиха се с огромна страст, но и с много нежност. Обядът бе забравен. Джейн не бе познала подобна радост. Едуард с абсолютна сигурност разбра, че е открил жена като Лили. Тази увереност му даде ненадеен вътрешен мир, изведнъж болката го напусна.

И така започна любовта им.

Продължи много месеци, срещаша се винаги, когато можеха. И през цялото време тя нито веднъж не нарани сърцето му.

Не и до деня, в който се разделиха. Уплаши се, че ще ги разкрият и сложи край на романтичната им връзка. Едуард бе сломен, неспособен да я забрави.

[1] Excusez-moi! (фр.) — Извинете! — Б.пр. ↑

[2] Bonjour, Monsieur Deravenel (фр.) — Добър ден, господин Деравенел. — Б.пр. ↑

[3] Pour vous, Monsieur (фр.) — За вас, господине. — Б.пр. ↑

[4] Постимпресионизъм — художествен стил, господстващ в Европа в края на XIX и началото на XX век, чието име е дадено от английския художник Роджър Фрай през 1910 г. — Б.пр. ↑

57.

ЛОНДОН 1912

— Ще ти задам един въпрос, Невил, и категорично настоявам да ми кажеш истината — заговори Едуард и погледна братовчед си право в очите. — Обещай ми, че ще бъдеш откровен.

Невил отвърна на погледа му, усмихна се и поклати глава.

— Имам силно предчувствие, че май се касае за неудобен въпрос. А съм установил, че когато съобщаваш истината на другите, те невинаги искат да я чуят. Знаеш, че е вярно, стари приятелю.

Едуард се засмя и възрази:

— Не съм такъв човек и ти го знаеш. Напълно откровен съм, което очаквам и от теб. Ще приема каквото и да ми отговориш.

— Много добре, какъв е неудобният въпрос?

Едуард поръча шампанско на сервитьора и попита:

— Съгласен си, нали? Да пийнем по капка пенливо вино?

Невил кимна и стана нетърпелив:

— Хайде, Едуард, задай ми важния въпрос, че да можем да си отдъхнем.

Като се облегна на малката маса, Едуард сниши глас и заговори:

— Защо всички мразят съпругата ми?

Невил леко трепна и отправи към Едуард изпитателен поглед.

— Нед, на този въпрос ми е много, много трудно да отговоря.

— Защото допускаш, че няма да ми бъде приятно да чуя истината ли? Това ли искаш да кажеш?

— Не, не, въобще не, не е там работата. Предполагам, Нед, че хората не харесват Елизабет по различни причини.

— Разбирам... Би ли ми назовал някои от тях, ако обичаш.

— Нямам навик да обсъждам отсъстващите, знаеш го.

— И все пак кажи какво мислиш.

— Добре. Първо, нека започна с това: предполагам, че някои членове на семейството, както и приятелите ти не я харесват, защото и тя не проявява симпатия към тях и откровено им го показва.

— Това не е много умно, нали, Невил? Доста глупаво, ако ме питаш.

— Е, ти го казваш, не аз — изстреля в отговор Невил. — Има и нещо друго, което касае мен.

Едуард отново нетърпеливо се наклони напред в желание да чуе това, което братовчед му се готвеше да му съобщи. Кризата в отношенията им и разногласията им отпреди няколко години можеха да бъдат окачествени само с една дума: мимолетни. Те бързо изгладиха всички пукнатини помежду си, а сватбеният прием, организиран от Невил в чест на Едуард и Елизабет, бе така пищен, разточителен и скъп, че всякакви рани, ако изобщо ги е имало, бяха бързо излекувани. Двамата мъже бързо се върнаха към естественото си държание, провалът с Луи Шарпентие бе забравен и те заедно потънаха в работните си ангажименти, както бе преди 1904. Тази вечер седяха в голямата зала на хотел „Риц“ на площад „Пикадили“, открит през 1906 — английското копие на съименника си на площад „Вандом“ в Париж.

Едуард попита:

— Какви недоразумения имаш ти с Елизабет? Нещо ново ли са? Или винаги са съществували?

— Да ти призная истината, винаги съм смятал, че трудно ме приема, защото вижда, че имам твърде силно влияние върху теб. Понякога те наричат мое протеже и допускам, че това я обижда. После идва личната неприязън... тя просто не ме харесва като човек. Предполагам, че поради някакви причини се страхува от мен. Какви могат да бъдат, не зная.

— Винаги съм знаел, че не е много проникновена в преценките си — промърмори Нед. — Не е глупава, ни най-малко, но ѝ липсва интерес към света, любознателността не ѝ е присъща и затова изглежда сякаш не е умна.

— Възможно е, разбира се. Обаче тя също знае, че не одобрявам онези от семейство Уиланд, които работят в „Деравенелс“ — Невил млькна и поклати глава. — Наложил ти се да дадеш работа на мнозина, нали, Нед?

Последното бе казано с такъв комичен тон, макар и несъзнателно, че Едуард избухна в смях.

— Антъни Уиланд е свестен човек, Невил, баща ѝ също е почтен. Колкото до двама от братята ѝ, освободих ги миналата седмица.

Работата е доста тежка, а и те се оказаха некомпетентни.

— Радвам се да чуя, че си се отървал от тях. Но съм съгласен с теб, че Антъни е симпатичен човек.

— А защо Нан не я харесва? — попита Нед.

Невил изпусна дълга въздишка.

— Главно заради Елизабет, защото е високомерна, безочлива, важничи пред всички. Ричард, твоят малък Рибчо, правилно се изрази, когато веднъж я нарече Царицата майка на кошера.

Едуард се засмя.

— Ричард е остроумен и наистина израсна през изминалите няколко години, не мислиш ли?

— Да, Нед, много се гордея с Дик. С Джордж, също.

— Джордж ли? Не зная какво да мисля за него, понякога ме безпокои. Да си го кажем, все прави всичко на своя глава.

След като чукнаха чаши, Едуард каза:

— Пия за теб, Невил. И ти благодаря, че бе откровен с мен.

— За теб — откликна любезно Невил и отпи дълга глътка от шампанското. После попита: — Кога ще се срещнеш с леля Сесили?

— Майка ми ще бъде тук в седем и трийсет. Защо? Бързаш ли да си вървиш?

— Не, не, просто се питах кога ще вечеряш?

Нед кимна и бавно отговори:

— Да се върнем към съпругата ми: зная, че Елизабет е прекалено амбициозна и се стреми към пари и влияние за себе си и семейството си. Тя е пресметлива и алчна, но някак успяваме да крепим брака си.

— Разбирам го, Нед, но съм убеден, че именно ти полагаш основно усилия, дължи се главно на теб.

Нед само се усмихна и отпи от шампанското си.

Заради впечатляващия ръст и изумителния външен вид Едуард бе много известен в Лондон и в ресторанта на „Риц“ автоматично получаваше най-добрата маса. Намираще се в уединен, интимен ъгъл в далечния край на просторното помещение с изглед към Грийн Парк.

— Колко много сняг — отбеляза майка му, като хвърли поглед навън през прозореца. — Най-мразовития януари, който помня от години. Движението в Лондон е ужасно, не мислиш ли?

Едуард се усмихна и възкликна:

— Нека сме доволни, че не сме в „Рейвънскар“. Там няма превозни средства, признавам го, но щеше да си се превърнала в буца лед, мамо. Както и всички ние.

Сесили Деравенел се засмя заедно със сина си, отпи от своето „Пуйи Фюисе“ и отбеляза:

— Виното е прекрасно, Нед. Баща ти го харесваше, както и аз. То ми е любимото.

Едуард разсеяно кимна като мислеше колко елегантна е майка му тази вечер. Бе облечена с тънморавна копринена дълга рокля, гарнирана с дантела в същия цвят, а трите реда перли, които ѝ бе подарил за Коледа, прекрасно контрастираха с наситения цвят. Косата ѝ бе сресана назад и прибрана във френски кок, а лицето ѝ бе изненадващо гладко за жена, преминала петдесетте.

— Вперил си очи в мен, Нед — промълви тя, като произнесе „вперил“, както говорят на север. — Нещо не е наред във вида ми ли?

— Извинявай, колко съм груб — извини се той. След това се усмихна и поклати глава. — Нищо нередно няма. Всъщност си мислех колко си елегантна тази вечер, красива си, майко. Никой не би отгатнал, че си баба.

— Благодаря ти, скъпи, кажи ми как са момичетата?

Лицето му грейна и ярките му сини очи блеснаха.

— Чувстват се чудесно — схватливи, будни и умни, прекрасни малки същества.

— Много се гордея с тях. Струва ми се невероятно, че Бес ще навърши три години през февруари. Как лети времето, сякаш вчера ги кръстихме в параклиса в „Рейвънскар“ — тя се засмя. — Не съм виждала по-непохватен човек от Невил, когато държеше Бес пред купела. Искрено се опасявах, че ще вземе да я изпусне.

— Знаех, че няма да го стори, майко, не би посмял — пошегува се Нед и отпи от чашата си с вода.

Сесили попита:

— Как е Елизабет? Добре ли се чувства?

— Добре е, майко, в отлично здраве, както винаги. Но зная, че ще си откъдне, когато през март бебето се роди. Твърди, че започва страшно да ѝ тежи.

— Помня това чувство от годините, когато чаках собствените си деца. Както и да е, остават й само два месеца. А ти как си? Всичко ли върви гладко помежду ви? — Сесили не обичаше да разпитва и да досажда с въпроси за семейството на сина си, но през изминалите няколко години имаше няколко взривоопасни периода, които доста я безпокояха.

— Ние сме стара семейна двойка, която я кара някак си — добросърдечно отговори той. — Аз ходя на работа, а децата идват едно след друго. Първо Бес, после Мери, а съвсем скоро чакаме и третото.

— Надявам се да е момче, както и ти, нали?

Едуард кимна, после леко сви рамене.

— Би било чудесно да е момче, но зная, че рано или късно ще имаме син, дори да не е този път. Доста плодовитото семейство сме, а и Уиланд не ни отстъпват. Освен това искаме много деца.

Сервитьорът се приближи и отнесе чиниите от рибата и те замълчаха, докато отново не останаха сами. Тогава Едуард се облегна на масата и заговори:

— Преди малко с Невил разговаряхме за Елизабет, майко.

Сесили като че се сепна при тази забележка и се намръщи.

— Нещо не е наред ли, Нед?

— Не, не, но зная, че от всички ти ще ми дадеш най-откровен отговор, а искам да разбера защо никой от семейството не харесва съпругата ми.

Сесили още повече се изненада и след кратък размисъл промълви:

— Но защо не попита мен? В края на краищата съм ти майка.

— Искан да чуя мнението на мъж — неуверено отвърна той и изкриви лице. — Но редно бе да питам първо теб, права си. Прости ми. Е, защо другите я мразят?

— О, Нед, според мен думата „мразя“ е силно преувеличена и при това доста крайна, скъпи. Семейството не я мрази, това е глупаво твърдение.

— А как я приемат?

— Едни са смаяни, други — наплашени, при всеки е различно, нали знаеш.

— Ами ти? — той й отправи продължителен, питащ поглед. — Ще кажеш, че си й свекърва и не бива да отговаряш, но сподели с мен

мнението си, става ли?

— Не мразя съпругата ти, Нед, дори напоследък доста добре се разбираме. Признавам, че първоначално ми стана неприятно, когато се ожени за нея, защото ми се струваше, че си сключил брак с жена с пониско положение от твоето. Все си мислех, че не е достатъчно добра за теб.

— Предполагам и сега разсъждаваш така?

— В някои отношения да, в други — не — отвърна дипломатично тя, като не искаше да забива клин между сина си и съпругата му. По всичко личеше, че няма мир в отношенията им. Особено сега, когато Елизабет бе бременна с третото им дете, не бе време да създава нови грижи на сина си.

Едуард замълча.

Сесили си пое дълбоко дъх и продължи:

— Много е красива и успя да запази фигурата, независимо от ражданията. Затова изглежда великолепно и където и да отиде, ти създава добро име. Добра домакиня е, забавлява те и умее да намери подходящи слуги. Някак си успя да я научиш как да се грижи за дома ви. По мое мнение всички тия качества са похвални.

— Това е вярно. Спомена положителните ѝ страни. Назови сега отрицателните.

— Надменността ѝ не е изчезнала, Нед. Продължава да се държи хладно и пренебрежително и хората понякога се обиждат. Все пак тя не е кралица Мери.

Той се ухили.

— Не, Елизабет е доста по-лицеприятна, не би ли казала?

Сесили се засмя.

— Прав си. Но съм сигурна, че крал Джордж смята съпругата си за красива, а тя определено е елегантна.

Трима сервитьори се приближиха към масата, единият добута количката с месото, а двама чакаха телешкото да бъде нарязано и покрито със сос, за да им го сервират.

— Умирам от глад — призна Едуард, докато разрязваше месото. — Сега си спомних, че нямах време да изляза да обядвам днес. Вкусно е, майко, нали? — погледна през масата към нея и повдигна вежди.

— Да. Между другото, ще поканите ли Грейс Роуз на рождения ден на Бес?

— Щом стана дума, да.

— Значи Елизабет няма против, така ли?

— Ни най-малко, ако щеш вярвай. Естествено у дома никой, освен Елизабет, не знае, че Грейс Роуз ми е дъщеря. Освен това жена ми не се държи сковано или студено, напротив предразполага Грейс да се чувства като у дома си и винаги е сърдечна с Вики.

— Радвам се да го чуя.

— Още един въпрос искам да ти задам, майко.

— Ами питай ме, скъпи. Каза ми, че искаш да обсъдим някакъв семеен въпрос, когато ме покани да вечеряме.

— Всъщност става дума за Джордж. На Коледа ми спомена нещо, че не искал да продължи в Оксфорд, а предпочитал да дойде да работи в „Деравенелс“. Отговорих му, че ще го обсъдя с теб. Ти как гледаш на този въпрос?

— Не се изненадвам, че иска да напусне Оксфорд. Знаеш не ползе от мен, че Джордж не е сред най-добрите студенти. Следващата година навършва деветнайсет, но сме длъжни да го убедим да остане още — тя замълча и поклати глава. — Но дали ще ни послуша, не зная.

— Аз също, Джордж винаги действа на своя глава — въздъхна Едуард. — Може би мисли, че щом аз съм започнал работа на деветнайсет, той трябва да последва примера ми, но обстоятелствата при мен бяха коренно различни.

Сесили не отговори нищо, не искаше мисълта ѝ да се връща през онзи ужасен януари преди осем години, когато нейните съпруг, син, брат и племенник загинаха в Карара. Не би могла да понесе болката.

Нед се обади:

— Все същата песен слушам от Ричард. Искал да напусне Итън и да дойде на работа в „Деравенелс“. Искан да ми стане личен секретар.

— Защо ли това не ме изненадва? — отбеляза Сесили с топла усмивка, като се замисли за най-малкото си дете. — Винаги те е боготворил.

— Освен това ми е безкрайно верен — промълви Едуард. Той поклати глава. — Зная, че Ричард не одобрява особено Елизабет, но поне полага усилия да се държи цивилизовано, дори сърдечно. Обаче Джордж е пълна противоположност, понякога е наистина противен и груб и ненавижда съпругата ми. Не мога да си обясня защо. Дори не я познава добре.

— Ако само тя можеше да не е толкова... студена — мисля, че е най-добре да употребя тази дума. Да не е толкова надута, толкова горделива.

— Наистина я обичам — отвърна Едуард, поглеждайки към майка си. — И тя ме обича. Естествено, че имаме проблеми понякога, но където няма огън, няма и дим.

— Надявам се, че не... я оставяш сама прекалено често през вечерите — започна Сесили и после се поколеба, чудеше се как да продължи, да доизкаже мисълта си. Все едно пристъпяше по тънък лед.

Синът ѝ спести неудобството да продължи, като тихо възкликна:

— Нямам любовница, майко, ако това те безпокои и не скитам. Уверявам те.

Сесили само красноречиво го изгледа.

В гърлото му се надигна смях, когато заяви:

— Зная, че няма да ми повярваш, но съм напълно променен.

— Откога? — попита тя, преди да успее да се спре.

— Не зная — призна той и я погледна със съжаление.

Икономът въведе Едуард в къщата му на „Бъркли скуеър“.

— Добър вечер, Молет — поздрави го той, свали палтото си и го подаде на слугата. — Госпожа Деравенел спи ли?

— Да, сър. Така предполагам.

— Добре. Налей ми коняк, ако обичаш, Молет, и го занеси в библиотеката. Имам да свърша малко работа, преди да си легна.

— Разбира се, сър.

— Можеш да заключиш и да се оттеглиш — добави Едуард, докато тръгваше нагоре по стълбището.

— Благодаря, сър. И лека нощ, сър.

— Лека нощ, Молет.

Едуард бързо се качи по стъпалата и тихо тръгна по коридора към спалнята на Елизабет. Като отвори вратата, колкото се може по-леко, влезе вътре. За голяма негова изненада, тя седеше в леглото си в ръце с „Илустрейтид Лондон Нюз“.

Вдигна очи към него и се усмихна.

— Как е майка ти?

— Чувства се чудесно и ти изпраща поздрави.

— Каза ли дали ще дойде на рождения ден на Бес?

— Не, но го спомена, така че съм сигурен, че ще дойде, скъпа моя. Коя баба ще пропусне третия рожден ден на малката си внучка?

Елизабет кимна.

— Надявам се и аз да присъствам. Тази вечер имам чувството, че съм огромна като кит... може да родя утре, а не през март, както твърди лекарят.

Той се наведе и леко я целуна по бузата.

— Всичко ще бъде наред, не се тревожи толкова. Ти си здрава и силна — прекоси спалнята ѝ и отвори вратата на неговата стая, намираща се в съседство, като едновременно си събличаше самото.

Миг по-късно се върна в спалнята на Елизабет, облечен в копринен халат върху ризата и панталоните си.

— Трябва да сляза долу и да поработя, скъпа. Не стой будна, няма да се бавя.

— Но ще спиш тази вечер тук, с мен, нали Нед? — попита тя. — Наистина ми липсваш, когато използваш другата спалня.

— Стига да си сигурна, че няма да те притесня в твоето положение.

— Не, не, предпочитам да си до мен.

— Тогава ще дойда, когато си свърша работата.

Той излезе на коридора и се качи на следващия етаж към стаята на децата. Прекоси на пръсти площадката, понеже не искаше да събуди гувернантката, и тихо отвори вратата на спалнята на дъщерите си. Върху скрина гореше малка нощна лампа и той видя, че те спят дълбоко в тесните си легла. Приблужи се и погледна Бес; червеникавозлатистата ѝ коса, досущ като неговата, се бе разпиляла по възглавницата ѝ. Той се усмихна и погледна към Мери. Двегодишното момиченце бе русо като Елизабет и много красиво. Спеше дълбоко и смучеше палеца си.

— Лека нощ, любими мои — прошепна той и безшумно излезе.

Преди да слезе на първия етаж, Едуард се отби в стаята си, като пристъпваше тихо, за да не смути Елизабет. От самото си извади лист хартия и го пхна в джоба на панталоните си. Да не дава Господ Елизабет да го намери. Не че щеше да разбере какво точно означава. Но не искаше да я предизвиква, по какъвто и да е начин.

Въпреки че бе останал с нея, имаше моменти, когато му се искаше да си тръгне и да я напусне. С нея трудно се живееше, особено когато нещо я подразнесе и тя побеснееше. Като случката с Ричард преди месеци, когато беше влязъл в библиотеката в „Рейвънскар“ и я свари да вилнее срещу брат му. Сцената и сега бе жива във въображението му: лицето ѝ изкривено от гняв; Ричард, който я гледа объркан и изненадан, сякаш не разбира причината за гнева ѝ.

— Какво става? — бе поискал да разбере Едуард, приковавайки поглед в Елизабет, след като се приближи и сложи ръка на рамото на брат си.

— Той знае какво става — бе викнала Елизабет. — Попитай го.

— Развикала си се като рибарска жена — сопна се той на съпругата си и се обърна към Ричард. — Имаш ли нещо да ми съобщиш, Дики?

— Взимах една книга от библиотеката и Елизабет се ядоса, не съм много сигурен защо, освен дето ми забрани да взимам вече книги. Каза, че те принадлежали на нейните деца и на никого друго.

— Ти полудяваш ли? — бе попитал жена си, обхванат от студен гняв. — Брат ми може да взима всичко в тази къща. Абсолютно всичко. Ясно ли ти е? И няма да му крещиш по този начин. Мили Боже, каква кавгаджийка си. Обуздай гнева си и промени маниерите си, жено.

Припомни си израза на високомерие и горделивост на лицето ѝ.

— Просто му споменах, че не бих искала да се изгуби, това е всичко, Нед. Книгата е част от подвързания с кожа комплект от трагедии на Шекспир и е изключително ценна.

— Не ме е грижа, дори и да струва милиони лири. Няма да обиждаш семейството с лошия си нрав. И това се отнася до всички, не само до Ричард. Студена и зла си с тях и аз няма да го търпя, чуваш ли?

Тя бе кимнала, въртна се на пета и излезе от библиотеката, а той бе поостанал при Ричард, за да го успокои. Брат му често страдаше от отношението на Елизабет. Тя обичаше да тормози момчето, навярно защото завидваше на здравата им връзка и ревнуваше заради обичта им.

Едуард въздъхна, затвори вратата на гардероба, прекоси спалнята и се огледа в огледалото на скрина. Раната на челото му избледняваше, сега бе почти незабележима. Преди десет дни бе пурпурна и той бе

казал на всички, че се е ударил във вратата. Истината бе, че Елизабет го бе замерила с едно тежко преспапие в пристъп на внезапна ярост. При все че се опита да се предпази, когато го запрати по него, то го бе ударило по челото и бе отворило голяма рана.

Спомни си как бе седнал тежко, като се държеше за главата. Тя се бе приближила към него, естествено преливаща от извинения, разтревожена, че го е наранила. Той бе избутал ръката ѝ от рамото си, когато се изправи, я бе отблъснал и бе влязъл в банята, за да се види. Погледна към малкото писалище, където лежеше преспапието. Можеше да го убие. Бе влязла в тази стая и пребъркваше джобовете на саката и панталоните му, в търсене на Бог знае какво, сигурно доказателства за изневярата му. Бяха подхванали една от най-ожесточените си разправи и тя бе метнала преспапието и ако не бе отскочил, вероятно щеше да бъде мъртъв.

Едуард поклати глава извърна се от огледалото и като се измъкна от спалнята си, тихо слезе долу. Понякога беше истинска кучка, две мнения нямаше. Откакто се ожениха, му създаваше големи главоболия. И все пак се връщаше при нея, примамила го отново с доброто си настроение, обгръщаше го със страст и чувственост в леглото и се сдобряваха. Поне за известно време. Никога нямаше да се промени, ясно му беше. Нито пък той. Живееше с нея заради двете си дъщери и понеже искаше да има семейство. Сега тя бе спокойна, но никога не се знаеше кога отново ще избухне, ще започне да се кара с него и да обижда роднините му.

Е, въздъхна той. Така да бъде.

Молет не само му бе налял голяма чаша коняк и я бе оставил върху бюрото му, икономът бе разпалил и огъня. Сега ярко пламтеше към комина и изглеждаше, че гори от часове.

Нед седна на бюрото си и разлисти документите, търсейки бележките, които си бе водил преди няколко дни. След месеци ровене той и Алфредо Оливери най-накрая бяха намерили парите, които Обри Мастър бе крад от диамантените мини в Индия и после скрил.

Е, да бъдем честни, не ги бяха открили той и Оливери, а незаменимият Еймъс Финистър. След години разследвания все стояха с празни ръце и накрая Финистър реши да прати хора да проследят

Милдред Мастърс. Именно вдовицата му най-после ги отведе при парите, вложени в най-различни банки в предградията на Лондон. Кой би се сетил да търси там? За да избегне съдебно преследване, тя им бе предоставила сметките с откраднатите от „Деравенелс“ средства.

Едуард бе инвестирал парите и сега, шест години по-късно, от последните извлечения виждаше, че са станали четворно повече. Прикачи разписките към последния баланс и затвори папката.

Прегледа друга купчина книжа, подписа много от тях, за да може секретарката му да им даде ход, после се облегна и се загледа към библиотеката.

Харесваше тази стая, припомни си с какво внимание проектира библиотеката, понеже искаше да бъде безупречна. Джони му бе помогнал и му бе дал някои идеи. Не бе копие нито на червената библиотека в „Торп Манор“, която прекалено изобилстваше с този цвят, нито тази на майка му, украсена с тъмнозелени и бели ивици. Вместо това, постави дървена ламперия.

Облицовката на стаята бе от сребърна бреза, а от пода до тавана от двете страни на камината бяха наредени книги, подвързани в тъмночервена кожа. Над нея висеше една от любимите му картини, маслено платно от Алфред Сисле^[1], озаглавена „Мраз“, рисувана през 1872. Изобразяваше зимен пейзаж с голи дървета и сковани от сняг ливади, които така силно му напомняха на „Рейвънскар“.

Рафтове за книги от брезово дърво покриваха и другите стени, върху тежките брокатени завеси имаше фигури в тъмночервено, а канапето и фотьойлите бяха тапицирани с кадифе в същия цвят, докато подът бе покрит със скъп ориенталски килим, изпъстрен с тъмни шарки в червено, зелено и синьо.

Къщата бе завършена по времето, когато се ожени за Елизабет; за щастие тя така и не поиска да променя каквото и да било, споделяше вкуса му към богатството, разкоша, изобилието от дамаски и привличащи погледа антики. Припомни си какво облекчение бе изпитал навремето.

Не по-малко облекчение бе, че приемаше сравнително спокойно тази си бременност. Но пък не ѝ бе давал повод за раздражителност и сприхавост. По-рано тази вечер, когато увери майка си, че се е променил и няма любовница и не скита, не бе казал истината.

След като се изправи, Едуард прекоси стаята с чашата бренди в ръка и седна на едно от големите кресла пред камината. След няколко глътки „Наполеон“ остави чашата, бръкна в джоба на панталоните си и извади бележката, която му донесоха този следобед в кантората.

Отново я прочете: „Сега съм свободна“. Само толкова.

Той хвърли листа в огъня и го загледа как се извива и се разпада на черна пепел.

Незабавно бе напуснал кантората и бе отишъл на „Саут Одли Стрийт“. Джейн Шоу го чакаше във всекидневната си. Знаеше, че веднага ще се отзове и бе изпратила навън слугите си с разни поръчки, а икономът бе освободила за следобеда. Седя с нея в стаята, която винаги бе харесвал, когато къщата бе негова, отпиваше от чашата с чай и тя му бе съобщила, че най-сетне се е развела с Брайън Шоу.

— От теб не искам нищо — бе го уверила тя, — освен отново да се виждаме, както през първата година, когато се запознахме. Ни най-малко не очаквам да променяш живота си. Исках само да знаеш, че сега съм свободна, Нед.

— Не, не си — бе промълвил той, като се приближи и седна до нея на канапето. — Сега си моя, Джейн, както и аз съм твой. Докато ти не пожелаеш да се разделим.

— Докато ти искаш да бъдеш с мен — бе отговорила тя, усмихна се леко и продължи с тих, откровен глас: — Знаеш, че ще бъда благоразумна, никога няма да ти причиня неудобство, нито ще имам никакви претенции. Е, сключихме ли сделка?

— Наистина се договорихме — бе отвърнал той. И подпечатаха споразумението си, като се качиха на горния етаж в старата му спалня, сега нейна, където се любиха, изпълнени с щастие, че отново са заедно. Раздялата им бе болезнена.

Едуард затвори очи и се замисли за Лили, неговата скъпа Лили.

Би одобрила Джейн, зная си го. Както и че не би харесала Елизабет. Съпругата ми е прекалено студена, пресметлива и алчна за жена като Лили. Джейн е като нея. Чувствам го от момента, в който се сблъскахме в Париж през 1908. Тя е нежна и пълна с топлина, мила и грижовна, от мен иска само обич. А аз наистина обичам Джейн. Отказах се от нея, точно защото я обичах. Тя така се боеше от скандал, че прекратих връзката ни през 1910. Накрая се отдръпнах, защото тя се поболяваше от тревога, безпокойство и вина. Но бракът ѝ с Брайън

Шоу никога не е бил щастлив. Липсваше му страст и когато тя откри, че той има любовница, дойде при мен и ме попита как да постъпи, а аз я посъветвах да се разведе и я уверих, че ще се погрижа финансово за нея, при все че не бе необходимо. Шоу прояви щедрост, понеже той бе виновната страна и той искаше да прекрати брака им. А през времето, когато бяхме разделени ѝ бях верен, не съм имал други жени, освен съпругата си.

Елизабет е труден човек. Но по свой начин я обичам. Тя е най-красива сред жените, има великолепен вкус към облеклото и несравним стил и обичам блясъка ѝ. Под моя опека се научи да се грижи за тази голяма къща и прекрасното старо имение, което преди няколко години купих в Кент, близо до блатата Ромни.

Тя е майка на дъщерите ми и носи третото ми дете. И ще роди наследника ми, ако не този път, то следващия. Не може и да се мисли за развод. Джейн го разбира. Знае, че съм длъжен да имам синове, а тя не може да има деца. Това бе един от проблемите на брака ѝ с Шоу.

Както снощи майка ми спомена, Елизабет е отлична домакиня, любезна и забавна и всичко в дома ни върви гладко. Животът ни привидно е спокоен и без сътресения.

В сърцето си майка ми знае, че не съм щастлив със съпругата си. Убеден съм, разбира, че правя компромиси, приспособявам се, което е истина. С Елизабет нямаме нищо общо, като се изключат децата и обичайните семейни грижи. В леглото си подхождаме, а и тя е страстна жена. Но нямаме какво да си кажем. В много отношения е безинтересна, макар че може да бъде забавна, когато обсъжда приятели или клюкарства за познатите си. Дори понякога ѝ е приятно да идва с мен на театър, защото знае, че го обичам, и на концерти, при все че не разбира нищо от музика. Почти никога не я виждам да чете.

Единствено удовлетворение ми доставя работата ми. Безумно обичам „Деравенелс“ и през последните няколко години направих компанията по-силна от всякога. Наслаждавам се на всяка минута, прекарана в кантората. Но един мъж понякога се нуждае от жена, с която да поговори, да сподели мислите си. Джейн и аз еднакво обичаме изкуството; научи ме на толкова много. Тя ми намери платното на Сисле, а преди две години откри онова на Реноар, което виси в спалнята ми. Притежава безпогрешен усет към живописиста и обича книгите не по-малко от мен.

Е, отново имам любовница.

Сключих сделка. Възнамерявам да я спазвам.

Седнал с изправен гръб на стола си, Едуард вдигна чашата с бренди към устните си и отпи, остави я обратно и се загледа в пламтящия огън, мислейки за братовчед си Невил.

Вече му нямам доверие. Крои нещо. Чувствам го. Уил също го долавя. Не е същият, откакто се ожених за Елизабет. Не престава да негодува, че съм действал на своя глава. Днес исках да го видя, да разбера накъде духа вятърът. Въпросите ми за отношението към съпругата ми бяха само извинение. Бе съобразителен в отговорите си, открай време е хитър като лисица. Но сега е съвсем различно. Пренебрегнах властта му, като сам си избрах съпруга, а той не е от онези, които допускат да ги пренебрегват. Уил ме предупреди, че все повече се сближава с Джордж. Е, нали са братовчеди, но Джордж е амбициозен, завистлив и зная, че ревнува близостта ми с малкия Рибчо. Както впрочем, винаги е било. Мег винаги взима страната на Джордж, открай време ѝ е любимец. Обаче напоследък не е тук, за да го защитава. Да, с Джордж трябва да отворям очите си на четири.

Колкото до Невил, все още е в играта, продължава да работи редом с мен, но между нас зее пропаст. Едва не се изсмях, когато тази вечер спомена, че хората ме взимат за негово протеже — на никого не му хрумва подобна мисъл от години. На всички вече е ясно, че не съм негова марионетка, че никога не съм бил...

— Татко! Татко!

Едуард рязко се извърна и съзря своето мъничко копие, застанало на прага на библиотеката — дъщеричката му Бес с бялата си нощница. Лъскавата ѝ червена коса се спускаше на талази по раменете ѝ, а живите ѝ сини очи настойчиво го гледаха.

Той скочи и се приближи към нея, взе я в ръцете си и я отнесе до камината. Седна на стола и я залюля, погледна лицето ѝ и попита:

— Миличко, какво правиш тук, долу, посред нощ?

— Събудих се, беше тъмно и се уплаших. Тръгнах да те търся, татко.

— А какво стана с нощната ти лампа?

— Изгасна. Ходих в спалнята ти, татко, и в стаята на мама — тя тръсна глава. — Исках да те намеря. Страхувах се.

Той я целуна по бузата и я прегърна.

— Тук съм, винаги ще бъда тук и ще те пазя. Обичам те, Бес.

— Ще ме обичаш ли, когато се роди момчето, наследникът ти? Мама казва, че ще ти дари син наследник...

— Как мога да престана да те обичам, скъпа моя! Ти си първородното ми дете и си ми много, много скъпа. — Тя му се усмихна, тази безкрайно нежна усмивка го накара да засияе.

На деветнайсет години Джордж Деравенел бе едър млад мъж със светлоруса коса и необикновени синьо-зелени очи. Бе наследил изключителната хубост на рода Деравенел и бе малко суетен. Въобразяваше си, че съперничи на брат си Едуард, което въобще не беше вярно. Не бе така необичайно висок като големия си брат, нито беше красив колкото него и категорично не притежаваше обаянието и чара му.

Понеже не го съзнаваше, бе започнал да се държи някак надутото, със самоувереност, граничеща с агресия, когато го разсърдеха. Движеше се с пружинираща походка, царствено вирнал глава и естествено привличаше жените. Обаче Джордж се интересуваше само от една, Изабел Уоткинс. Копнееше за нея още от дете и се стремеше да я завоюва. Невил изцяло го подкрепяше, Нед бе против. Но по-възрастният братовчед нямаше да се съобрази с него.

Сега Джордж го чакаше, гледаше през прозореца към Хаймаркет и се питаше какви ли новини Невил ще му съобщи тази сутрин. Той по спешност го бе повикал в кантората.

— Извинявай, че те накарах да ме почакаш — заговори Невил, докато прекрочваше прага на заседателната зала. — Как си, Джордж, момчето ми?

— В чудесно настроение, братовчедо — отговори Джордж и стисна ръката на Невил.

— Нека седнем и да поговорим няколко минути. Зная, че нямаш търпение да разбереш за какво те викам.

— Да, така е.

— Как ти се струва да заемеш най-високата длъжност в „Деравенелс“?

Изненадан, Джордж се поизправи на стола си.

— Как е възможно? Нед управлява компанията.

— Аз го поставих на това място. И аз ще му го отнема.

Джордж се наклони към него заинтригуван. Широка усмивка се разля по лицето му.

— Да свалиш от поста Нед? Никога не би могъл да го направиш.

— Напротив, мога. Толкова мръсотия съм събрал за него, че мога да му извия ръцете, ако е необходимо.

— Ако говориш за жените, не си прави труда. Елизабет знае за похожденията му и дори и да я е грижа, се старее да не го показва. Интересуват я парите и положението в обществото. Ще си затвори очите.

— Не и ако узнае, че се готви да купи къща на настоящата си любовница и разточително харчи за нея хиляди. Елизабет няма да го понесе.

— Е, тук имаш право. Хубаво, ще го свалиш и ще сложиш мен на мястото му. Това ли целиш?

— Определено.

— Защо?

— Защото Нед няма да поведе „Деравенелс“ напред, както аз исках. Допуска грешка. Ако изкупим всички владения на Луи Шарпентие, „Деравенелс“ ще стане най-голямата на света.

— Смятах, че вече сме го постигнали.

— Да, но защо да не станем още по-велики.

— Искан ли Шарпентие да продава? Мислех, че всичко свърши след женитбата на Едуард и Елизабет.

— За известно време — да, но аз възкресих сделката. Естествено, сега ще се наложи „Деравенелс“ да заплати повече, понеже Бланш се е омъжила. Независимо от това си струва.

— Не зная дали ще мога да управлявам компанията, Невил... — започна Джордж, но млъкна, когато братовчед му вдигна ръка.

— Ще бъда до теб, за да те напътствам, ще бъда твой наставник, както бях и на Нед — увери го Невил.

— Разбирам — кимна Джордж.

— Ще получиш и помощта на Джон Съмърс.

— Защо Джон Съмърс? Той е враг!

— Не е задължително. Виждаш ли, кланът Грант притежава огромно количество акции от компанията и има право да бъде

представяван от някого. А няма по-подходящ от Джон. Освен това той знае как да ръководи фирмата отвътре. Би работил с теб.

На вратата се почука и Невил се изправи, приближи се до нея и я отвори.

— О, Джон, влизай, чакахме те — покани той новодошлия и го въведе в заседателната зала.

Джордж стана и двамата мъже се ръкуваха. После седнаха на масата и започнаха да разговарят за делата на „Деравенелс“. След половин час Джон Съмърс се изправи и каза:

— Благодаря ви, Невил, за обясненията. Сега всичко ми е пределно ясно. Чакам с нетърпение срещата ни с Луи Шарпентие в Париж.

Джон погледна Джордж и го удостои с топла усмивка.

— И нямам търпение да работя с вас в „Деравенелс“.

— Просто не разбирам защо това се случва така внезапно — говореше Марго Грант, хвърляйки към Джон Съмърс продължителен въпросителен поглед. — Да не излезе, че удавник за сламка се хваща.

— Не, не. Планът е идеален по своята простота. Да се замени Едуард Деравенел с Джордж. По-младият брат лесно се поддава на манипулация и контрол. Аз ще работя заедно с него, а това е идеалното положение.

— Защо? Защо Невил Уоткинс изведнъж застава на наша страна? Това ми обясни.

— По мое мнение е загубил влиянието си над Едуард Деравенел от дълго време. Беше страшно унижен, когато се наложи да се върне при Луи и да му каже, че Едуард, бъдещият жених, предопределен да встъпи в брак с Бланш, е вече женен. И то за една Уиланд. Невил има право да беснее, ясно е като бял ден. Не може да преглътне, че любимото му протеже се е оженило за враг. Като цяло, от години е загубил благосклонността му. О, продължаваха да се преструват, че всичко е както преди, но си личеше, че е фалшиво.

Марго скочи и закричи напред-назад из трапезарията на „Ъпър Гросвенър стрийт“, забравила обяда си, толкова бе възбудена.

Джон с леко обезпокоен вид, остави вилицата си и възкликна:

— Велики Боже, Марго, защо се вълнуваш толкова?

— Тревожи ме, че Невил Уоткинс иска да застане на твоя страна.

— Всичко ще бъде наред, уверявам те — зауспокоява я Джон. —

Във всеки случай определено си струва да поразпитаме, да не се доверяваме на всекиго. За момента. Ще се срещна с тях в Париж, както се уговорихме. Луи Шарпентие бърза да говори с Джордж, който ще отпътува за френската столица заедно с Невил. Ще се върна до няколко дни.

— Добре — промълви тя, върна се, седна на стола си и добави:

— Вярвам ти, Джон. Каквото и да ми струва.

— Ще дам всичко от себе си, за да успеем, Марго — отговори той със сигурен и уверен тон, но в поведението му имаше някаква неискреност. Щеше да се срещне с Уоткинс и Шарпентие, защото знаеше, че няма нищо за губене. Обаче бе съвсем наясно, че Едуард Деравенел държи компанията в ръцете си. Освен това никога не бе подценявал някого, за когото знае, че е умен, амбициозен и безпощаден. Джон си каза, че вероятно Невил се самозаблуждава, че може да свали Едуард и да постави Джордж на негово място. Собственото му мнение за Джордж бе, че е глупак, лесно податлив на влияние, с много самонадеяност и малко ум.

„Ще видим — помисли си Джон Съмърс. — Скоро ще стане ясно кой ще надделее.“ Но не бе готов да заложи на Уоткинс.

[1] Алфред Сисле (1839 — 1899) — френски художник импресионист от английски произход. — Б.ред. ↑

58.

— Четете, чи да 'знайте! Четете, чи да 'знайте! — викаше вестникарчето, колкото му глас държи. „Титаник“ потъна! Стотици удавени!

Еймъс Финистър, както бързаше надолу по „Странд“, на часа спря и се вторачи в големия бял плакат, който момчето държеше, още топъл изпод печатната преса.

„КОРАБОКРУШЕНИЕТО НА ТИТАНИК“ — четеше той, а под него: „СТОТИЦИ ЗАГУБИХА ЖИВОТА СИ“ — и после с по-дребен шрифт името на вестника: „Ивнинг Нюз“.

Като се завтече към вестникарчето, Еймъс пхна ръка в джоба си, извади няколко монети и ги подаде на момчето, почти грабвайки от ръцете му вестника.

— Лоши новини, началство — обади се малкият. — Нещо ужасно съ'й случило.

След като кимна и се придвижи до стената на някаква сграда, Еймъс отново хвърли поглед на заглавието, после разлисти вестника и започна да чете първата страница.

Написаното го смрази. Огромният океански лайнер, наричан непотопимият „Титаник“, бе отишъл на дъното.

Не е за вярване, помисли си той и продължи да чете, поглъщайки думите с очи:

„Наблюдателният пост забелязал айсберга около единайсет и четирийсет в неделя вечерта на четиринайсети април. После гигантската ледена планина ударила «Титаник» и разцепила борда му под ватерлинията. В единайсет и петдесет, само десет минути по-късно, водата нахлула вътре и се покачила над четири метра в предната част на плавателния съд.

В дванайсет в полунощ докладвали на капитана, че корабът ще се задържи на повърхността само още няколко часа. Той наредил на радистите да изпратят призови за

помощ, заповядал да приготвят спасителните лодки и пътниците и екипажът да чакат в готовност на палубата. В спасителните лодки имало място само за половината от всичките две хиляди двеста дваайсет и седем души на борда.“

— Исусе Христе! Господи мили! — мълвеше Еймъс, потресен. Продължи да чете и научи, че „Карпатия“, която се намирала на осемдесет километра югоизточно от „Титаник“, прихванала сигнала за бедствие и с пълна пара заплавала да помогне. Спуснали безпроблемно първата спасителна лодка само с дваайсет и осем пътници, когато можела да побере шейсет и пет. Продължавали да изпращат сигнали за бедствие. Последната спасителна лодка била спусната в два и пет сутринта, а на кораба оставали още хиляда и петстотин души, когато корабът застрашително се наклонил напред, като палубата му ставала все по-стръмна.

Еймъс спря да чете. Ръцете му трепереха неудържимо; едва се държеше на краката си. Първата му мисъл бе за Чарли и Мейзи и как се бяха отървали на косъм. Братът и сестрата трябваше да пътуват с „Титаник“, за да се върнат в Ню Йорк. Бяха дошли на почивка в Лондон за три месеца, щастливи от успеха, известността и славата си като бляскави звезди на нюйоркската сцена. После Мейзи се разболя от пневмония, нещо невероятно, защото бе пролет, и пътуването им се отмени. Отседнаха при приятели в Уайтчапъл, докато тя се възстанови.

„Благодаря ти, Боже“, отново промълви той и като тикна вестника под мишница, продължи надолу по „Странд“, по посока на кантората на „Деравенелс“.

Всички служители добре го познаваха и той влезе направо, прекоси просторното фоайе и заизкачва стълбите, кимайки на онези, които познаваше. Имаше среща с господин Деравенел, хвърли поглед към стенния часовник и видя, че е дошъл съвсем навреме. Бе точно десет и трийсет.

— Как я карате, Финистър? — попита Едуард няколко минути по-късно, като заобиколи бюрото, за да стисне ръката на Еймъс.

— Не се оплаквам, сър, благодаря — отвърна той и кимна. — Както виждам и вие сте в добро здраве, сър.

— Да, добре съм, Финистър, но не съм убеден, че вие сте здрав. Изглеждате ми бледен. Случило ли се е нещо?

— А, не, сър, не може да се каже. Тъкмо прочетох за „Титаник“, докато се движех насам. Потресен съм. Двамина мои приятели щяха да плават с него до Ню Йорк, но се наложи да отменят пътуването.

— Слава Богу! Ужасна катастрофа, каква трагедия — продължи Нед, като клатеше глава. — Трябва да проведат някакво разследване по мое мнение. Самият аз четох за него в „Таймс“ и ми се струва, че са допуснати много грешки през последните двама месеца и четири часа. Господ знае защо не са намалили скоростта след предупрежденията за айсберги. И защо не е имало повече спасителни лодки?

— Наистина е странно, господин Деравенел, сър.

— Моля, седнете, Финистър. По телефона ми съобщихте, че трябва да говорите с мен насаме и че е извънредно належащо. За какво става въпрос?

Еймъс погледна Едуард право в очите и започна с нисък, сериозен глас.

— Господин Деравенел, готвя се да извърша нещо, което не съм и сънувал, че мога да сторя. Боя се, че нямам избор. Съвестта ми казва, че съм длъжен да го направя.

Едуард се облегна на бюрото, вгледа се в Еймъс, а очите му леко се присвиха.

— И какво се каниш да направиш? Каж ми, моля те.

— Възнамерявам да предам едного, за да спася другиго — човек, към когото съм изпитвал огромно уважение и това сте вие, господин Деравенел. А трябва да изменя на братовчед ви, за да ви избавя.

Едуард бавно кимна.

— Очевидно това, което ще ми довериш, е необходимо да остане между нас, прав ли съм?

— Да, сър.

— Имаш думата ми, Финистър. Ще си мълча, обещавам ти. Никога никому няма да спомена и дума от това, което ще ми кажеш.

— Вярвам ви, сър, но искам да ви уверя, в случай че се питате защо дойдох при вас да ви предупредя, като предавам доверието на братовчед ви. През годините уважението ми към вас неимоверно нарасна и разбрах, че сте добър човек. Почтен, справедлив и откровен. Освен това проявихте добрина към Грейс Роуз. Направихте

необходимото, за да бъде обезпечена, а това е прекрасно, сър. Интересувам се от детето, знаете.

— Благодаря — промълви Едуард. — Зная колко я обичате.

— Братовчед ви, господин Невил Уотсън, ми нареди да ви следя и аз изпълних заповедта му, господин Деравенел, нека си го призная. Искаше да знае всичко за интимния ви живот. Установих, че често посещавате бившата си къща на „Саут Одли стрийт“.

— Знаете ли сега кой живее там? — попита тихо Едуард.

— Да, сър. Но му съобщих, че не сте припарвали до мястото, откакто го продадохте. Чист сте като изворна вода, господин Едуард. Искам да го знаете. С нищо не могат да ви опетнят.

При все че бе безкрайно изумен от думите на Финистър, Едуард успя да запази спокойното си изражение и да овладее гнева си, докато слушаше частния детектив.

Но сега, когато седеше сам в кабинета си, установи, че не е чак толкова изненадан. От онази януарска вечер, когато с Невил изпиха по пиtie в „Риц“, през изминалите четири месеца подозрението на Едуард бе нараснало. Братовчед му Невил неизменно се държеше сърдечно, но под приятната му фасада долавяше непресторен гняв, макар и сдържан. Дълбоко в себе си знаеше, че искреното им приятелство не се възстанови след удара, който бе понесъл Невил. Гордостта на братовчед му бе накърнена от тайния му брак с Елизабет. Уил излезе прав... гризеше го отвътре.

За жалост съпругата му не помогна за разведряване на атмосферата. На Едуард му се струваше, че вечно е враждебна към Невил и Джони. Баща ѝ и братята ѝ се чувстваха засегнати от братовчедите му, може би защото вярваха, че именно Невил упражнява власт над тях, а и той самият му го бе споменал през януари.

Но Едуард знаеше, че от години сам си е господар и да действа без позволенията на Невил бе крачка към собствената му независимост.

Значи явно раната събираше гной. Невил сега се обръщаше срещу него. Иначе защо щеше да кара Финистър да търси злепоставящи факти от личния му живот?

Бе благодарен на Еймъс Финистър за лоялността му. Отдавна знаеше, че по-възрастният човек го харесва и уважава, и то не само заради Грейс Роуз.

Е, предупредиха го. Сега бе длъжен повече да внимава, а не да проявява небрежност и безотговорност към връзката си с Джейн. Нямахше намерение да я напуска. Бяха станали по-близки от всякога. Представляваха идеалната двойка, тя му предлагаше толкова много интелектуални стимули, в допълнение към сексуалното удовлетворение. Умна, културна и начетена, откликваше на толкова събития в живота му. Нуждаеше се от нея, с нея можеше да разговаря.

В някои отношения имаше късмет. След като третата им дъщеря се роди през март, Елизабет бе изцяло погълната от детето. Не се опияняваше така от майчинството, както когато се родиха Бес и Мери, навярно заради разочарованието, че не е момче. Кръстиха последното дете Сесили, на името на майка му, която бе трогната от дружелюбния жест от страна на съпругата му.

Сега грижата му бе как дискретно да се вижда с Джейн. Упрекваше се, като се сетеше за необмисленото си поведение, когато търсеше утеха на „Саут Одли стрийт“, прекалено близо до „Бъркли скуеър“.

Почти ненадейно му хрумна. Трябваше да купи нова къща на Джейн или в района на Хайд парк, на север от „Парк лейн“, или в Белгрейвия. И двете бяха достатъчно далеч от Мейфеър, за да бъдат на безопасно място, но не прекалено отдалечени, че да му отнема много време, докато стигне дотам. Междувременно как щеше да я вижда, без да го забележат, че влиза в къщата ѝ? Невъзможно.

Изправи се, прекоси кабинета и застана, зареял поглед през прозореца, очите му се вторачиха в ъгъла на двора на хотел „Савой“. Бе от другата страна на „Странд“, малко по-нагоре. Ами да! „Савой“. Идеално място за срещите им. Джейн можеше да си наеме незабавно апартамент там. За следващата седмица. Той щеше да си наеме стая за същото време. Щеше да може лесно да я посещава, без много-много да се знае. Щеше да ѝ го предложи довечера и бе убеден, че тя ще се съгласи.

Едуард се върна на бюрото към работата си. Основното му внимание за момента бе насочено към петрола. След като хората му бяха открили залежи през 1908, работите бяха продължили. Изпомпваха петрол в продължение на година и спечелиха пари, но през 1909 реши да продаде полетата на „Деравенелс“ на голямата компания „Англо-Персийски петрол“. Въпреки че „Деравенелс“ вече

не притежаваха периметри в Персия, той се надяваше отново да започнат сондажи. Оливери и Аспен в момента се бяха върнали там и водеха преговори с шаха. Наскоро върна на работа Джарвис Мърсън и новия му екип, които в момента дълбаеха кладенци в Тексас. Стискаше палци да се натъкнат на залеж.

Едуард знаеше, че пред петрола се открива голямо бъдеще, особено като гориво за британските бойни кораби. Преди шест години, през 1906, първият модерен военен плавателен съд „Дредноут“ бе пуснат на вода. Чърчил, политикът, комуто имаше най-много доверие, бе Първи лорд на Адмиралтейството и постоянно се мъчеше да получи одобрение за разходите за флота, за да построи още от модерните бойни кораби. Чърчил се безпокоеше за нарастващия брой на германската военна флота и бе подозрителен към намеренията на тази държава. Както и Едуард. Знаеше, че Германия не бива да се изпуска от очи.

— Трябва да ти съобщя нещо много странно — заговори Уил Хаслинг, поглеждайки към Едуард от другата страна на бюрото му, с очи вперени в най-близкия си приятел и колега.

— Какво има? Изглеждаш ужасно.

— Така и се чувствах на ферибота по обратния път от Париж, Нед. Струва ми се, че сме изправени пред огромна катастрофа.

Едуард се намръщи.

— Дори лозята да не дадат добра реколта, няма да се разорим, знаеш... Ще ни създаде грижи, но чак пък катастрофа. На печалба сме, и то солидна.

— Зная, но това няма нищо общо с лозята или търговията ни. Става дума за Невил.

Едуард поизправи гръб на стола си, лицето му придоби тревожно изражение и уморено попита:

— Кажи ми тогава. Да го обсъдим, Уил.

— Видях го в Париж, искам да кажа, че бегло го зърнах. На „Гран Вефур“. Обядвах там с Алфонс Арно и тъкмо излизах от ресторанта, когато го мернах на една маса в ъгъла. Веднага се измъкнах, не исках да ме види.

Едуард кимна.

— Бил е с човек, с когото не е трябвало да бъде. Така ли?

— Луи Шарпентие, Джон Съмърс и, чакай да чуеш, Джордж.

— Моят Джордж! Брат ми Джордж? — възкликна Едуард изумено, изненадата се отрази в яркосините му очи.

— Точно така. Твоят брат Джордж. Много тайнствена четворка, какво ще кажеш?

— Да, наистина... — Едуард замълча и погледна в бележника със задачите си, който лежеше отворен на бюрото му. — Днес е четвъртък, осемнайсети април. Ти отпътува в неделя за срещите ти в понеделник и вторник в Париж. Та кога го видиш?

— Във вторник вечерта. Пътувах към Англия вчера, пристигнах рано вечерта. Но не исках да ти го съобщавам по телефона — обясни Уил.

— Разбирам, но кое му е неотложното? Все пак по-добре е да знаем, че заговорничат? Не мислиш ли?

— Нещо се мъти — отвърна Уил. — Иначе защо ей така изведнъж Невил ще се сдуши с Джон Съмърс? С врага. Дясната ръка на Марго Грант, а и на Хенри Грант.

— Невил и клана Грант! Просто не мога да повярвам — промълви Едуард. — Но защо?

— Ами какво Джордж Деравенел търси с тях? — попита Уил, без да откъсва очи от Нед.

Едуард поклати глава.

— Редно е да бъде в Оксфорд и да учи. Може да е отишъл да посети сестра ни, знаеш колко са близки с Мег.

— Възможно е да е пристигнал, за да се види с нея, но присъстваше на този особено подозрителен обяд. Чуй ме, Нед, имах време сериозно да го обмисля, докато вчера пътувах с ферибота, и имам предположение. А именно: Джордж ще седне на твоего място в „Деравенелс“, а Невил ще може да му дърпа конците и така ще управлява компанията и ще прави точно каквото си иска с нея, ще сключва каквито си сделки иска и с когото си иска.

Едуард пребледня.

— За да постави Джордж на моето място, трябва да се отърве от мен.

— Точно така.

— Бланш Шарпентие сега е омъжена — промърмори Едуард, — значи не може да си е мислел да я прави невеста на Джордж.

— Не, разбира се, че не! — възкликна Уил. — Но прочетох във „Файнаншъл Таймс“, че през последните години Луи е разширил търговските си интереси, и то по целия свят. Убеден съм, че Невил иска дял. Знаеш колко обича властта, мечтае да господства.

— Може да сключва сделки с Луи от името на собствените си компании — изтъкна Нед. — Да не забравяме, че все още е най-влиятелният магнат в тази страна — Едуард срещна погледа на Уил, лицето му бе по-бледо и застинало отпреди.

— Може Луи да не се интересува от компаниите на Невил или да търгува с фирмите му. Навярно се интересува единствено от „Деравенелс“.

— Мисля, че си прав — съгласи се Едуард, а в гласа му пролича тревога.

— Джордж лесно ще тръгне с тях, знаеш го, и без да ти го казвам.

— Естествено, известно ми е. Иска да бъде на мое място.

— Какво да правим? — попита тихо Уил.

— За момента нищо. Но ако Невил се е хванал на хорото с клана Грант, значи е истински предател. Ще го надхитрим, скъпи приятелю. Зная, че можем.

— Колко се радвам да ви видя, Финистър — провикна се Едуард и стисна ръката на частния детектив. — Виждам, че ще зарадвате Грейс Роуз с присъствието си на рождения ѝ ден.

— Наистина бе щастлива да ме види, а не е ли прекрасна, господин Едуард?

Двамата мъже стояха в единия ъгъл на всекидневната на Вики Форт в къщата ѝ в Кенсингтън, а очите им не се откъсваха от Грейс Роуз. Тя бе доста висока за дванайсетгодишна, красиво момиче с червеникаво златиста коса, спускаща се по раменете ѝ и сини като метличини очи, досущ като на Едуард. Днес искряха, изпълнени с щастие. Бе облечена със синя копринена рокля, а в косата ѝ бе вързана голяма синя панделка.

Мина миг преди Едуард да отговори:

— Да, истинска красавица е. Прелестно момиче.

— Одрала ви е кожата, сър, дано не се сърдите, че го казвам.

Едуард се засмя.

— Зная, Финистър, зная. Е, да се присъединим ли към Хаслинг и Ледбетър? — предложи Едуард. — Не бих отказал чаша чай.

Уил, Марк, Стивън, Фенела и Вики бяха се събрали пред масата, служеща за бюфет в единия край на всекидневната, докато Грейс Роуз седеше на една кръгла маса с дъщерите на Едуард, Бес и Мери, и неколцина от приятелчетата ѝ. Децата се веселяха, ядяха сандвичи и се смееха на нещо.

Едуард вече бе забелязал колко внимателна е Грейс Роуз с двете му дъщери и се усмихна. Грейс бе добро дете, предано на малките момиченца, към които се отнасяше майчински. „Дали не забелязва приликата си с мен?“ — запита се той и веднага тази му мисъл отлетя, когато Финистър заговори нещо за Невил.

— Извинете ме, Финистър, не разбрах какво ми говорите.

— Споменах, че напускам служба при господин Невил, господин Деравенел.

Това изявление наистина стъписа Едуард и той бързо погледна Еймъс със смръщени вежди.

— Надявам се, няма никакви разногласия помежду ви?

— О, не, няма нищо. Нищо подобно. Съобщих на господин Уоткинс, че желая да се оттегля от занаята. Откакто преди две години моята бедна Лидия почина, все ми се иска да бъда по-свободен, да работя по-малко. Обясних това на господин Уоткинс, казах му, че вече не искам да бъда зает по цял ден.

— Какво ще кажете за работа на половин ден? При мен? — попита Едуард, преди да успее да се спре.

Еймъс прикова поглед в Едуард, лицето му бе крайно вежливо, когато полугласно попита:

— И какво ще върша, сър?

— Ще ми пазите гърба — отговори Едуард.

Еймъс Финистър се усмихна и протегна ръка.

— Щастлив съм да ви служа, господин Деравенел.

Едуард се усмихна, зарадван от внезапния и твърде неочакван обрат на събитията и още веднъж каза:

— Да си вземем по чаша чай и да хапнем от тези вкусни сандвичи, преди госпожа Форт да разреже тортата за рождения ден на Грейс Роуз.

Миналата година сестра му Мег се ожени и оттогава Едуард не я бе виждал. Сега, през този горещ юлски ден, той си помисли, че изглежда прелестна с бледозелената си рокля и елегантна шапка. И най-важното, много щастлива.

Бе пристигнала в Лондон преди няколко дни на път за „Рейвънскар“, където да почине един месец при майка им. Шарл Феро, който ѝ бе съпруг точно от една година, щеше да се присъедини към тях през последните две седмици.

— За дванайсети август — обяви Мег, като имаше предвид първия ден от сезона за лов на яребици из полетата на Англия. — Той е добър стрелец, Нед, дори прекрасен, и обича този спорт.

— Радвам се да го чуя. Ние ще дойдем в началото на август, скъпа Мег, и за кратко отново ще бъдем едно голямо, щастливо семейство.

Тя му се усмихна, също така вярна и любяща, както беше и в детските им дни.

— Какво прелестно бебе е Сесили, Нед. Още една златокоска — засмя се тя. — И колко е едра.

Едуард бе поканил сестра си на обяд в хотел „Риц“ и както обикновено, му предоставиха любимата му ъглова маса с изглед към Грийн парк. Като склони глава към нейната, Едуард попита:

— Нали си щастлива, Мег? Понеже именно аз те подтикнах към този съюз, понякога се безпокоя за теб.

— Няма нужда, нямаше да се омъжа за Шарл, ако не исках. Аз съм като теб, Нед, много независима и ненавиждам предварително уговорените бракове. С Шарл се разбираме много добре и наистина се обичаме. Следователно отговорът е да, щастлива съм. Много.

— За мен е облекчение да го чуя. Как ти харесва новия ти дом?

— Бургундия е много красива, виждал си замъка, очарователен е. Заета съм от сутрин до вечер, откакто пристигнах там като невеста на Шарл. И той има много работа, да управлява лозята не е лесно.

— Мога да си представя — вдигайки чашата си с шампанско, Едуард я приветства: — Добре дошла у дома за няколко дни и нека щастието ти продължи, Мег.

— Благодаря, и твоето също, Нед. Изглеждаш превъзходно — докосна чашата му със своята. — И си най-красивият мъж, когото познавам.

— Ти си ми сестра и си предубедена!

Мег кимна и бавно заговори:

— Нед, имам да ти казвам нещо, всъщност ме помолиха да ти го съобщя. Моля те, не ми се сърди много.

Червенокосата глава на Нед се надигна от менюто, което проучваше, и той хвърли на сестра си бърз поглед, а очите му се присвиха.

— Защо да се сърдя? Да не би да е нещо тревожно?

За миг Мег остана смълчана и свъсила вежди огледа помещението. Накрая погледът ѝ се върна върху лицето му и тя заговори:

— Вчера Джордж се ожени за Изабел Уоткинс.

— Какво! — избухна той, макар че успя да приглуши гласа си до тихо просъскване. — Защо не са ме уведомили предварително?

Сестра му поклати русата си глава и промълви:

— Не зная, всъщност нищо не разбирам. Тази сутрин Нан дойде да ме навести в къщата на „Чарлс стрийт“, за да ми събщи. И да ме помоли да ти кажа.

— А къде е могъщият ѝ съпруг? Крие се зад полите ѝ?

— За Невил нищо не спомена, подметна само, че и те не са знаели нищо за венчавката.

— Това е по-правдоподобно.

— Оженили са се тайно, Нед. В Гретна Грийн. Преди няколко дни.

За миг Едуард се опита да смели новината, доби замислен вид и прехапа устна. Отвърна много бавно, тихо, но отчетливо.

— Невил и Нан сигурно са знаели. Защото законът в Шотландия отдавна се промени. Единият от младоженците е длъжен да живее двайсет и един дни в Шотландия, преди да се извърши венчавката, дори и да става дума за Гретна Грийн. Тъй като Джордж е препускал из Лондон през изминалите четири седмици, явно Изабел е прекарала в

Шотландия тези двадесет и един дни. Нима не са знаели къде е дъщеря им, Мег? Преди всичко тя няма още двадесет и една, около седемнайсет е, ако правилно си спомням.

— Сигурен ли си за закона, Нед?

— Да, и ще ти обясня защо. Писах есе за брачните закони, когато бях в Оксфорд и помня какво проучих. Гретна Грийн е била известна с извършваните венчавки между избягали от дома си млади от осемнайсети век, но през деветнайсети законът се променил. Един от двамата трябва да пребивава в Шотландия двадесет и един дни, преди да им бъде издадено разрешение за брак. И между другото, братовчеди могат да се женят помежду си.

— Мили Боже, ти си цяла енциклопедия — възкликна Мег, поклати глава и добави: — Толкова се радвам, че не се ядосваш.

— О, напротив! — остро отвърна той. — Просто не искам да давам воля на гнева си тук. В края на краищата сме на обществено място. Но и не съм особено изненадан.

Мег се засмя, облекчена, че го приема сравнително добре.

— Помня, че все настоявах, че ще се оженят, още когато бяха деца.

— Вярно е. Спомена ли Нан къде са в момента?

— На меден месец.

— И кой плаща сметките? О, защо ли питам — възкликна той, а гневът му взе да избива на повърхността. — Несъмнено баща ѝ. И сега предполагам, е твое задължение да уведомиш майка ни, защото съм абсолютно убеден, че още няма и понятие.

— Обещах на Нан, че ще съобщя на мама, когато утре пристигна в „Рейвънскар“.

— Къде прекарват медения си месец?

— Нан не ми каза, но допускам, че са в „Торп Манор“.

— Разбирам. Е, погрижи се Джордж и Изабел да отидат на гости на майка ни, обещавай ми, Мег.

— Непременно, Нед, непременно.

— Сега нека поръчаме обяд, че имам много работа следобед — подкани я той. „Някак сприхаво“, помисли си Мег.

По-късно, след като се върна в „Деравенелс“, Едуард повика Уил Хаслинг да дойде в кабинета му. В момента, в който вратата се затвори, Нед му съобщи новината и цели десет минути бесня и вилня заради тайния брак, докато яростно крачеше напред-назад.

— Успокой се, Нед — обади се накрая Уил. — Не си струва да се разстройваш.

— Невил и Джордж са го планирали. От известно време тия двамата са неразделни — викна той, а лицето му бе станало пурпурно от гняв. — Краставите магарета през три дерета се надувват, а, Уил? — Нед сви рамене и се приближи до бюрото си. — Джордж гони парите на Изабел, а Невил иска „Деравенелс“. Е, не самата компания, а влиянието, което ще му осигури. А брат ми е маша в ръцете му.

59.

„РЕЙВЪНСКАР“ 1914

Джони Уоткинс вкара даймлера в двора на конюшните в „Рейвънскар“, издърпа спирачката и изключи двигателя. Завъртайки се на седалката си, погледна брат си Невил и предложи:

— Нека вляза сам, да поговоря с Нед, после ще дойда да те повикам.

Невил поклати глава; Джони забеляза, че едно мускулче потрепва на бузата на брат му.

— Според мен е голяма грешка — промърмори Невил. — Глупав ход, Джони, може би най-лошата грешка, която бихме могли да извършим.

— Не, не, не съм съгласен. Длъжни сме да сложим край на тази нелепа семейна вражда — Джони въздъхна, а питащият му поглед бе прикован в лицето на брат му. — Едно семейство сме. Да не го забравяме. Баща ни загина в Карара заради обичта и приятелството си към чичо Ричард и брат ни Томас умря с него. Майката на Нед е Уоткинс, потомка на нашия клан. Не можем вечно да останем чужди. Не е редно.

— Минаха две години от последния ни сериозен сблъсък заради брака на Джордж и Изабел, а Нед бе категоричен, че аз съм виновен, че искам да го изместя от ръководното място в „Деравенелс“. Какво те кара да мислиш, че е променил мнението си?

— Не зная дали е станало така. Но може би, ако говорим с него, ако му подадем маслиновата клонка, може да повярва, че сме искрени. Струва си да опитаме, Невил. Не ти ли хрумва, че и на него може да са му омръзнали вечните ни препирни и злословия помежду ни.

— Не. Допускам, че от тях младото пале набира мощ.

— Невил, недей! Подобно отношение е крайно неуместно.

Невил само въздъхна.

Джони го изглежда, като си каза си, че по-големият му брат изглежда уморен. Наскоро бе прехвърлил четирийсетте и на изпитото му лице се четеше изтощение, около очите и устата му се бяха появили

малки бръчици. Все още бе красив и в добра форма и все пак Джони съзираше изтощението и преумората му.

— Стой тук и чакай, Невил. И моля те, умолявам те, опитай се да се успокоиш, да се отърсиш от напрежението си.

— Сигурен ли си, че са тук? Какво те кара да мислиш, че са дошли за Великден?

— Нед се връща в „Рейвънскар“ за повечето големи празници, и ти го знаеш. Освен това Катлийн ме увери, че тя и Уил ще гостуват на семейството му.

— Сестра ни тук ли е? Защо не дойде в „Торп Манор“ като теб и семейството ти?

— Женена е за Уил, а той е приятел на Нед, освен това работят заедно, партньор му е и открай време са заедно... няма нужда да ти го казвам.

Невил не отговори.

Джони отвори вратата на колата и слезе. Извърна глава и подхвърли:

— Няма да се бавя. Опитай се да се отпуснеш. Моля те.

Невил кимна, но остана мълчалив.

Джони затвори вратата на автомобила и заобиколи къщата, решил, че ще бъде по-редно да влезе през предния вход. Да влезеш отзад и да изненадаш всички бе много делнично. Не искаше да започва с грешка.

Джони натисна звънеца и след секунди Джесъп отвори вратата.

— О, добър ден, господин Уоткинс — поздрави го икономът и отвори по-широко, за да го покани да влезе.

— Добър ден, Джесъп — отговори Джони и леко му кимна. — У дома ли е господин Деравенел?

— Господин Едуард е тук. Но всички излязоха, сър. Цялото семейство отиде да обядва в Скарбъро, включително и децата. Само мастър Ричард и господин Хаслинг останаха в къщата, сър.

„Има нещо странно“, помисли си Джони, докато следваше Джесъп към дългата галерия. Уил и Ричард бяха любимците на Нед, вярваха, че е безгрешен и естествено бяха тук, за да му правят компания.

— Ще отида да намеря господин Едуард, сър — извини се Джесъп и изчезна.

Джони се заразхожда из дългата галерия, спря и се загледа в голяма плоча на една от стените. Бе семейният герб на Деравенел: бялата роза на Йорк, подкова и слънце в целия си блясък, отдолу с готически букви бе изписан семейния девиз: Вярност навеки. Няколко мига остана неподвижен, стоеше пред плочата, разглеждаше герба и осмисляше мотото.

Тази сутрин галерията бе прекрасна, слънцето струеше през прозорците, миниатюрни пращинки кръжаха сред мощните слънчеви лъчи, които заливаха помещението. Обърна се и зарея поглед към блестящото Северно море.

Колко спокойно е тук, замисли се Джони и си припомни дните на детството му, когато играеха тук с братовчед си, най-скъпия му другар.

„Отново мир — каза си той. — Това искам да възцаря... мир в семейството. Край на всякакви дрязги, гняв и болка.“

Чу стъпки, обърна се и видя Едуард да се приближава. Отдавна не го бе виждал, но бе красив, както винаги. На двайсет и девет бе значително съзрял, самоувереността му бе нараснала, ако изобщо бе възможно. В очите на Джони изглеждаше по-чаровен от всякога.

— Здравей, Джони — тихо се обърна към него Едуард и като се доближи, протегна ръка. Бе изненадан, дори стъписан, но не го показваше.

Джони пристъпи напред, за да се здрависат, забелязал веднага, че очите на братовчед му са топли и гостоприемни и че устните му бяха готови да се разтегнат в усмивка.

От своя страна Едуард си каза, че Джони изглежда добре, съвсем както преди, само че излъчваше някаква сдържаност, сякаш нещо го възпираше.

Братовчедите си стиснаха ръцете и Едуард го подкани:

— Нека идем в библиотеката. Да наредя ли на Джемс да ти донесе нещо за пиене?

— Не, благодаря — отговори Джони.

Двамата мъже спряха по средата на пълната с книги стая и се загледаха един в друг. Едуард първи заговори пак със същия тих глас:

— Как си?

— Добре, а както виждам, и ти си в цветущо здраве.

— Ходи ли до Йоркшир, или в града?

— Предимно бях на север.

— Ето защо не те срещам в Лондон.

Джони кимна, после се прокашля.

— Ще карам направо, Нед. Днес ти поднасям маслиновото клонче. Омръзнаха ми вечните дразги и кавги в семейството, искам да изглежда отношенията между нас, наистина. Стига да е възможно.

— Бяхме толкова близки, ти и аз, Джони — отбеляза Едуард. Насили се да се усмихне. — Би било чудесно да върнем всичко, както си беше преди, съгласен съм.

— И аз чувствам същото — Джони усети как част от напрежението му изчезва. — Мислиш ли, че е възможно?

— Защо не. Само за нас двамата ли говорим? Или и Невил ще се включи в нашето... помиряване?

— Искам да бъдем пак трима — отвърна Джони. — Невил е отвън, чака в колата...

— Нищо подобно, тук съм — обади се от прага Невил.

Едуард и Джони обърнаха лица към него; и двамата бяха изненадани.

Едуард кимна.

— Братовчеде — промърмори той, без да откъсва очи от Невил, — защо не влезеш?

Невил прекрачи в красивата, стара библиотека, хвърли одобрителен поглед и подаде ръка на Едуард. Здрависаха се и Едуард се отдалечи, за да седне близо до прозореца, вгледан в морето.

— Е, с какво да започнем? — Джони отмести очи от брат си към Нед и отново ги прикова в Невил.

Настъпи мълчание.

Тримата стояха и се гледаха.

Най-накрая Невил заговори:

— Според мен трябва да започнем с извиненията. Последния път, когато се видяхме, ме обвини, че заговорнича да те сваля, Едуард. Направи грешка...

— Не е вярно! — изстреля в отговор Едуард и се поизправи на мястото си. — Искаше да поставиш Джордж на моето място в „Деравенелс“. Здравно се бе заловил за тая работа! — бе бесен, но се стремеше да обуздае гнева си.

— Само си въобразяваш! — викна Невил, а лицето му пламна. — Преди година отново ми се нахвърли, че съм уредил Джордж да се

ожени за Изабел, бе убеден, че съм уредил тайната им венчавка в Гретна Грийн. Още една неоснователна нападка.

— О, я стига — възкликна Едуард. — Ти стоиш зад всичко това.

— Искат да се оженят още от деца, знаеш го.

— И колко удобно за теб, Невил. С Джордж като зет в задния си джоб имаш още един Деравенел, на когото да дърпаш конците.

— Абсолютни нелепици.

— Нищо нелепо няма. Прекалено добре познавам правилата на компанията. Само един Деравенел може да управлява „Деравенелс“. Проучих ги, преди да оглавя компанията.

— Изслушай ме! Аз те поставих на мястото, на което си днес. Ако не те бях подкрепил с всичката си енергия, богатство и опит, знаей, че никога нямаше да успееш да стигнеш до поста управителен директор. Дори и да минат сто години.

— Признавам, че ми помогна. Винаги съм ти бил благодарен и безброй пъти ти се отплатих. Но постигнах много и сам. Изучих правилата на компанията, изчетох бележките на баща ми, заучих наизуст стотици страници, осведомих се за всяка дейност, как и къде се извършва и после се изправих пред борда. Изложих аргументите си. И спечелих. Не си ми подарил победата.

— Мога да повярвам, когато е нужно! — отсече Невил. — Ти защо не можеш?

— Вярвах. Има и нещо друго. Ти вкара вълк в кошарата. Луи Шарпентие. Домогва се до компанията, откакто започна да се пазариш с него. Години поред се мъча да го отблъсна. Навсякъде ни подлива вода, конкурира се с нас за фирми, които искаме да закупим, саботира ни. И то благодарение на теб, братовчедо! Забърка се и с клана Грант. Вероломен си. Ти ме предаде.

— Не е истина! — извика Невил, лицето му бе пурпурно от гняв.

Джони бе така смаян от внезапната буря, разразила се между двамата, че остана безмълвен. Изумен и стреснат, бе неспособен да се намеси. Раздвижи се, приближи се до брат си и постави ръка на рамото му, за да го възпре.

— Невил, за Бога, моля те, успокой се! Ако не внимаваш, ще получиш инфаркт.

— Добре съм, но тук нямам повече работа.

Джони погледна към Едуард и поклати глава; ясно му бе, че негодуванието на Едуард тлее от години и го разбираше, но съжали, че му даде воля точно в този момент.

— Има ли начин да започнем отначало? — примили се той.

— Що се касае до мен, не — изрева Невил, завъртайки са пета.
— Край. Казах ти, че няма смисъл — като вихър изскочи от библиотеката, като в устрема си едва не събори Ричард.

Джони хвърли към Едуард печален поглед и след като разпери ръце, се завтече след брат си.

Ричард влезе в библиотеката, последван от Уил. И двамата бяха пребледнели и потресени.

— За какво бе всичко това? — попита Ричард, вперил очи в Едуард.

— Джони се опитваше да се сдобрим. Опасявам се, че не и Невил.

Ричард поклати глава и предложи с треперещ глас:

— Нед, нека ги последваме, моля те. Да се опитаме да оправим тази каша.

В първия миг Едуард не помръдна от мястото си, после кимна.

— Какво има да губим? Да вървим след тях.

Даймлерът излезе от двора с конюшните и се устреми към портите на „Рейвънскар“, когато тримата мъже изскочиха от къщата.

Нед хукна подир колата, като викаше:

— Джони! Невил! Чакайте!

Уил и Ричард тичаха заедно с него, в един момент, обладан от прилив на енергия, Едуард ги изпревари и извика:

— Чакайте ни! Намалете!

Колата продължи напред, профуча през портала и запраши по пътя край скалите, движейки се с още по-голяма скорост.

Едуард и Уил я последваха. Ричард изостана, но скоро ги настигна, тримата се носеха напред почти един до друг. После Едуард закова на място и поклати глава. Сърцето му щеше да изскочи от гърдите, бореше се за глътка въздух, пот се стичаше по лицето му.

— Няма смисъл — успя да продума, докато пъшкаше, и избърса лице с носната си кърпа. — Не можем да ги настигнем. Имат

преднина. Освен това не искат да спрат. Поне Невил.

Ричард, чиито гърди се издигаха и спускаха, изхриптя:

— Да се върнем и да вземем колата.

— Добра идея — съгласи се Уил, като извади носната си кърпа и попи лицето си. — Да отидем до „Торп Манор“, Нед. Да уредим тази бъркотия веднъж завинаги.

Когато Едуард не отговори, Уил го погледна и се намръщи. Видя как сянка на страх премина през лицето на приятеля му и разтревожено извика:

— Какво има?

— Джони кара прекалено бързо. Познавам пътя като собствената си длан. Наближават опасен завой... — Едуард не довърши изречението си. Стоеше вцепенен и гледаше с ужас как даймлерът сякаш излетя във въздуха, прелетя над скалата, преобърна се, докато падаше, и изчезна от поглед.

— Велики Боже! Да бързаме! — изкрещя Нед и се затича по пътя край скалите, последван от брат си и Уил.

И тримата бяха останали без дъх, когато стигнаха до завоя на пътя, Едуард разпери ръка, за да ги задържи далеч от края на скалата.

— Надолу са трийсет метра, дръпнете се назад — предупреди ги той. Предпазливо пристъпи по обраслия с трева ръб на скалата и надникна към приболя.

Видя далеч под себе си даймлера, преобърнат на една страна. Тялото на Невил бе до него, но от Джони — ни следа. Сърцето на Едуард биеше така учестено, че му се струваше, че ще разкъса гърдите му, започна да го задушават страх. Разтрепери се, за момент му прилоша. Отстъпи назад, погледна към Ричард и Уил и промълви с дрезгав глас:

— Невил лежи на брега... не виждам Джони. Може още да е в колата.

Без да чака отговор, Едуард отново се затича към стъпалата, които тръгнаха от ниската част на моравите и завиваха към плажа. Другите хукнаха след него, колкото сили имат.

Бягайки, падайки на всяка втора крачка, Едуард се запрепъва по стъпалата, след минути стъпи на чакъла и на часа забеляза Джони. Лежеше близо до преобърнатата кола; Невил бе на няколко крачки от него.

Нед видя, че Невил помръдна, затича се и коленичи до него. После осъзна, че това е вятърът, развяващ дрехата на братовчед му.

Едуард провери има ли пулс. Невил бе мъртъв. Лицето му бе окървавено, главата му стърчеше под неестествен ъгъл спрямо тялото. Едуард бе сигурен, че е строшил врата си, когато е бил изхвърлен от колата. Вгледа се в лицето на Невил, забеляза колко ясни бяха очите му, светли, както през целия му живот, чисти тюркоази. Такива неповторими очи, какъв забележителен човек. Нежно затвори очите му и се доближи до Джони.

Уил и Ричард коленичиха близо до тялото на Джони. Уил поклати глава.

— Няма пулс... отишъл си е — промълви Уил със сподавен глас, а лицето му бе мокро от сълзи.

Ридаещият Ричард вдигна поглед, когато видя брат му да се приближава.

— Надявах се, че Джони е още жив — промълви на пресекулки между хълцанията. — Разкопчах яката му. Виж, още носи медальона ти.

Едуард кимна, после едва чуто прошепна:

— Да пренесем Джони до Невил. Нека бъдат заедно.

След като поставиха телата едно до друго, Едуард падна на колене върху чакъла до неговия малък Рибчо и Уил и се помоли за загиналите. Горчиво плака за Невил и за това, което в миналото означаваха един за друг. Плака и за Джони, когото така обичаше.

Останаха още малко край мъртвите, никой не искаше да остави мъжете, заемали такава голяма част от живота им. Заобикаляше ги тишина. Сякаш светът бе замрял. Чуваха се само вълните, които се плискаха в брега и се отдръпваха, и крясъците на чайките, носещи се високо в облачното небе над Йоркшир.

Много по-късно, когато откараха с линейка телата в Скарбъро, Ричард намери Едуард да стои сам в развалините на крепостта.

Най-младият брат тихо попита:

— Нед, мога ли да вляза?

Едуард кимна. Лицето му бе сломено от скръб.

Без да отрони и дума, Ричард подаде на брат си медальона с бялата роза, който Джони докрай бе носил.

Пръстите на Едуард се склучиха около него; прибра го в джоба си. По-късно вечерта махна медальона си и постави около врата си този на Джони. Не го свали до края на живота си.

60. ЛОНДОН

Четири месеца по-късно скръбта на Едуард остана на заден план, когато загърмяха августовските оръдия.

След атентата в Сараево срещу ерцхерцог Франц Фердинанд, престолонаследник на Австро-Унгарската империя, и съпругата му, херцогиня Хохонберг, в Европа пламна война. За дни повечето държави се включиха в страховития сблъсък, причинен от този терористичен акт в една малка балканска страна.

Едуард седеше в кабинета си в „Деравенелс“, четеше „Таймс“ и вниманието му бе привлечено от интервюто с Дейвид Лойд Джордж, министър на финансите на Англия: „Имам чувството, че съм стъпил на планета, внезапно отклонена от орбитата си от някаква демонична ръка и сега бясно се върти към неизвестното“. Цитатът датираше от предната вечер, нощта преди четвърти август, когато Великобритания обяви война на Германия.

Ужас смрази жилите на Едуард. Знаеше, че им предстои дълга борба, освен това му бе ясно и че войната ще плъзне пипала до всички краища на земното кълбо. Страхуваше се от нея; не можеше да разбере защо хората толкова се въодушевяват, когато отиват на война, защо се стичаха по лондонските улици, обхванати от непонятна екзалтация, когато войната не предвещаваше нищо друго, освен смърт и разрушения.

Взе „Дейли Мейл“, един от вестниците от Нортклиф, и хвърли поглед на заглавията на първа страница: „ВЕЛИКОБРИТАНИЯ ОБЯВЯВА ВОЙНА НА ГЕРМАНИЯ“. Отпечатани бяха и подзаглавия с по-дребен шрифт: „Белгия окупирана“; „Два нови бойни кораба за нашата флота“; „Потопен британски миноносец“; „Опасност от война по море“.

Слава Богу, че Уинстън Чърчил е Първи лорд на адмиралтейството, помисли си Едуард и се облегна на стола си, захвърлил вестника. Само Чърчил и неколцина осведомени съзираха

заплахата от приближаващата се война и се стараеха да се подготвят за нея.

На вратата се почука и влезе Уил с мрачно изражение на лицето.

— Май ни предстои дълга обсада, Нед, какво ще кажеш?

Едуард кимна.

— Онази вечер Чърчил ми каза същото. Хубаво е, че през 1911 осъзна заплахата от нарастващата морска мощ на Германия. Като изтегли флотата ни от чужди води и я съсредоточи в Северно море, определено увеличи силите ни.

— Без да споменаваме сигурността — изтъкна Уил.

— Съобщиха ми, че няма смисъл и да опитвам да постъпя в армията — промълви тихо Едуард. — Понеже управлявам тази разпростряла се по целия свят компания за момента от мен се изисква да остана в седалището ѝ. Колкото и дълго да се наложи.

— Четох някъде, че германският канцлер фон Бетман-Холвег предрекъл завчера в Берлин, че войната ще бъде много кратка, не повече от три-четири месеца. Аз бих казал повече от три години — след като най-накрая седна, Уил продължи: — Както и да е, ти трябва да останеш тук. Нямах право, дори и през ум да ти минава да отиваш на война и да размахваш пушка с щик. Докато аз...

— Веднага престани! — възкликна Едуард и вдигна ръка. — И ти няма да ходиш.

— Мислих за това, Нед.

— Не, не, не можеш. Освен това правителството призова ергените. Ти си женен.

— И Джордж също, но той възнамерява да се запише в армията, съобщи ми го само преди половин час.

— Не вярвам да мине медицинския преглед. Очите на Джордж открай време са слаби, не вижда много добре. Така че няма да успее. Моля те, бъди сигурен, Уил.

— Относно бележката, която ми изпрати, за фабриките ни в Лийдс. Да разбирам ли, че правителството се готви да ги иземе? Че ще шием армейски и флотски униформи?

— Да, именно. Но правителството не ни отнема текстилните фабрики. Само иска да преминем към производство на дрехи за армията.

— Защо не. Явно не съм разбрал добре. Всъщност, дойдох, за да те попитам днес свободен ли си да обядваме.

— Да. Нямам срещи по обяд, защото смятах, че ще бъда в Йоркшир за лова на яребици. Опасявам се, че войната ще ни го отнеме, както и много други неща.

— Зная. Току-що отмених пътуването ни до Париж. Е, можем да се сбогуваме с Бел епок^[1], Нед. Франция се готви за война, също като нас. Малко се тревожа за лозята, но нищо не можем да направим.

— Ясно ми е, че се налага да стоим и да чакаме. — Едуард поклати глава. — Толкова е отчайващо. Но да не губим надежда, поне за френските си лозя.

— Да отидем ли в „Уайтс“? — предложи Уил.

— Къде другаде — отвърна Едуард. — Но не мога преди един.

— Ще те взема в дванайсет и четирийсет и пет.

Уил излезе от кабинета и Едуард се зае с писмата, които секретарката му бе оставила на бюрото, после се облегна и лицето му стана тревожно. Ако войната погълне целия свят, какво ще стане с всички тях?

Изправи се и се приближи да погледне картата, която баща му бе закачил преди години. Струваше му се, че няма страна по света, където да нямат клонове.

Изведнъж се засмя. „Деравенелс“ съществуваха от близо осемстотин години, защо да се провалят сега? Но като започващата война не бе имало досега.

— Да пийнем нещо преди обяд — предложи Уил, когато към един и десет влязоха в „Уайтс“. — Май ми е нужно едно питие, да ми повдигне духа.

Едуард се усмихна.

— Взех ми думите от устата, стари приятелю.

Двамата седнаха на една маса, Уил поръча, после с тих глас заговори на Нед.

— Снощи бяхме на една вечеря и чух, че флотата е единствената ни сила. Армията, по всичко личи, не е така добре организирана, а въздушните ни сили са незначителни, при все че напоследък Чърчил опита да увеличи мощта им — Уил извади цигара от златната си

табакера „Картие“, запали я и всмукна от нея. — В голяма каша се забъркахме, Нед, ако трябва да говорим истината.

— Трябва ни нов държавен секретар по време на войната — отвърна му Едуард.

— Допускаш ли, че Аскуит ще посочи друг? — Уил внимателно го погледна. Едуард знаеше повече от него; имаше приятели в политическите кръгове.

— Ще му се наложи; не може да бъде министър-председател и едновременно да ръководи и Военното министерство — отговори Нед. — Надявам се, че ще посочи лорд Кичънър. Не само е висш военен, генерал, но е и национален герой.

Уил кимна.

— В резултат духът на обществото значително ще се повдигне, да. — Двата се смълчаха, отпихаха от шерито и пушеха, като се вслушваха в разговорите, които се водеха около тях. Днес залата за пушачи бе препълнена и единствената тема бе войната.

— Нямаме задължителна военна повинност — долетя глас от масата зад тях.

— Това не го знаем, Хартли — отвърна сътрапезникът му.

— Е, вярно е, а сме длъжни да съберем армия, за да се бием в тази проклетата война. Трябва да започнем кампания за мобилизиране на всички ергени, това е факт.

— Аскуит знае какво върши, той е отличен министър-председател — се включи друг глас отдясно.

— А Чърчил подхожда правилно. Да ги бием, преди да са ни били те — обади се четвърти мъж.

Уил поклати глава и промълви:

— Как е Мег? Ще остане ли във Франция, как мислиш?

Едуард въздъхна.

— Не зная, когато вчера разговарях с нея в „Рейвънскар“, ми каза, че Шарл вече говорел за незабавно връщане в Париж, а оттам — в Бургундия. Сигурен съм, че му се налага. Не може просто така да изостави лозята си в такъв момент. Слушай Уил, не се безпокой за нашите. Ще видиш, всичко ще бъде наред. Колкото до Мег, както я познавам, сигурен съм, че ще се върне във Франция със съпруга си и ще остане там, докато войната свърши.

Но войната се проточи през август, септември и октомври, до края на 1914 и Едуард установи, че посвещава повечето си време на „Деравенелс“. Натоварването в компанията през повечето време бе огромно и това бе най-лошото. Струваше му се, че трябва да мобилизира цялата си енергия, за да оцелее. Но войната изискваше неимоверни усилия и всички бяха в неговото положение, работеха ден и нощ, за да дадат своя дан.

Августовските оръдия продължиха да гърмят, без да спират през 1915 и 1916. Стотици хиляди млади мъже загинаха по бойните полета на Европа, покосени в окопите, докато храбро се сражаваха с врага. Загубите бяха толкова големи, че светът бе потресен.

Мнозина от служителите на „Деравенелс“ се присъединиха към въоръжените сили и една сутрин през май 1916 Едуард се стресна, като си даде сметка колко много неженени мъже бяха длъжни да постъпят в армията, заради приетия по-рано закон: влезе в сила задължителна военна служба. Знаеше, че скоро и женените ще бъдат призовани да се бият на фронта за страната си. Не се страхуваше за себе си, а за Уил, Оливери и Кристофър Грийн. Всичките имаха семейства, бяха млади и годни за военна служба. Почти със сигурност щяха да минат през медицинската комисия.

Донякъде се изненада, когато една вечер се върна вкъщи и откри, че Елизабет, която рядко четеше каквото и да било, бе забелязала статия в „Ивнинг Нюз“.

Щом влезе в малката всекидневна на къщата на „Бъркли скуеър“, тя вдигна очи от вестника и го погледна.

— Нед, видя ли това в днешния вестник? — без да чака отговора му, добави: — Скоро ще мобилизират и женените мъже. Военният министър е предложил нов закон за военната повинност и ако парламентът го приеме, семейните също ще трябва да ходят да се бият с бошите^[2].

— Но не и аз, скъпа — успокои я той, когато влезе и седна на стола до нея. — Нали ти обясних, че съм изключение, защото управлявам голяма компания.

Устните ѝ се разтеглиха в облекчена усмивка.

— Толкова се радвам. Не бих понесла, ако се наложи да заминеш на война — намръщи се и тревожно добави: — Но братята ми ще

отидат.

— Зная, мила. Но нека тази вечер не мислим за война. Ще се кача горе да погледна децата и после ще изпия чаша вино, преди да отидем на театър.

— Ще се кача с теб. Струва ми се, че имам нужда да си почина. Елизабет отново бе бременна, заедно се качиха по стълбите, за да може той да я подкрепя. Тя се оттегли в спалнята си; Едуард се качи на следващия етаж, където бяха стаите на децата, царството на младите Деравенел.

В момента, в който влезе, три момиченца и едно момченце, всичките с червеникаворуси коси и очи в различни оттенъци на синьото скочиха да го прегърнат.

Като се засмя и клекна, той разпери ръце, те се закатериха по него и викове „Татко, татко!“ изпълниха детската стая.

Синът му Едуард младши се роди през 1913 и сега бе на две и половина, сладко, кротко дете с весел характер и личице на херувим от картина на Ботичели. Бе ужасно разглезен, защото бе най-малкият в семейството и освен това изключително красив.

Едуард се освободи от малките ръчички на „катеричките“, както ги наричаше, и протегна ръце, за да вземе на ръце Едуард младши и да го прегърне.

— Знаеш ли какво ще правим в събота, Едуард? — попита Нед малкия си син, целувайки го по топлата розова бузка.

— Не, татко.

— Забрави ли вече, миличък?

Момченцето поклати глава, после лицето му грейна и то извика:

— Ще купим кученце! Ти обеща, татко!

— Вярно е, наистина обещах и ще го изпълня, но не говорех за това. Казах ти, че този уикенд ще отидем в Кент и ще те заведа да поджапаш в морето и дори може да поплаваме с лодка, с нова лодка.

— О, татко! На лодка! О, о, нямам търпение — детето записка от радост.

Докато Едуард се усмихваше на сина си, почувства, че някой го дърпа за сакото и погледна надолу.

Беше Бес.

— Може ли и аз да дойда на лодката, татко? — гласът ѝ беше толкова печален, че Едуард остави момченцето на пода и като я хвана

за ръката, я поведе към един стол. Той самият седна и вдигна седемгодишното момиченце и нежно отговори:

— Разбира се, че може. Новата лодка е за всички ни. А знаеш ли как се нарича?

Тя поклати глава.

— Името ѝ е „Храбрата Бес“, в твоя чест, защото си смела и красива, най-скъпа малка моя.

— Нали все още обичаш най-много мен, татко? — прошепна на ухото му тя. — Наследникът е най-важен, зная, но аз съм ти любимката, нали, татко?

— Да — прошепна в отговор той, — но не казвай на никого. Това е наша тайна.

Както обикновено, когато се върнахме вечерта, Елизабет веднага си легна и ето ме, седя с чаша бренди в библиотеката пред пламтящия огън, благодарение на верния Молет, който така добре се грижи за мен. Което не мога да кажа за съпругата си. Напоследък е заядлива и своенравна, навярно е уморена от ражданията. Сдобихме се с нов член на вече голямото ни семейство, още едно момиченце, кръстихме я Ан. Вече имам шест деца: Бес, Мери, Сесили, Едуард, Ричард, който се роди през 1917, и най-малката.

Длъжен съм да проявя снизхождение към Елизабет, все си го повтарям. Въпреки че няма какво толкова да си кажем и всъщност не се интересува от заниманията ми, тя е отзивчив, щедър и надарен партньор в леглото. Винаги страстна, все още невероятно ревнива и подозрителна, със собственическо чувство към мен. Не обича за дълго да изчезвам от погледа ѝ. Но се измъквам и винаги отивам при моята Джейн, тя ми помага да запазя разсъдъка си, дарява ми неповторимо щастие. Животът ми не е лош, ни най-малко, нямам от какво да се оплача. Децата са умни и красиви, скъпата ми Бес е изключителна, дава толкова много радост, а Джейн е моята утеха.

Петък е, тринайсети ноември, лето господне 1918. Счита се, че петък, тринайсети носи лош късмет, но не вярвам тази вечер светът да е на това мнение. Ни най-малко. Преди два дни, на единайсети ноември в един влаков вагон в гората Компьен във Франция германски представители подписаха примирие, слагащо край на войната.

Оттогава светът е полудял от радост. Видях екзалтирани работници на „Странд“, които скачаха в преминаващите омнибуси и развяваха знамена и плакати. Чух, че мъже, жени и деца пеели и танцували по улиците на Париж, а според вестниците по Пето авеню в Ню Йорк преминал многолюден победен парад. Дори в Берлин облекчените граждани, изглежда приветстват края на тази абсурдна война.

Наричат я война, която сложи край на всички войни и искрено се надявам да е така. Подобен пожар не може отново да се разрази, просто е невъзможно. Струва ми се, че светът за кратко загуби разсъдъка си с всички тези битки и убийства. После дойде ред на Руската революция. Царят и царицата бяха хладнокръвно убити през 1917, заедно с цялото си семейство. Настръхвам, когато помисля за това зверско деяние, жестоко посегателство върху семейството... Сещам се за собствените си деца и отново потръпвам.

Опазих „Деравенелс“. Тя процъфтява, както никога досега. Войната винаги дава сила на бизнеса, тъжно е да се каже, но е истина и със сигурност моята компания стана още по-силна. Благодаря се, че повечето от хората ми са здрави и читави. Джордж не бе одобрен от медицинската комисия, както и очаквах, заради лошото си зрение.

А Ричард, любимият ми малък верен Рибчо, също остана до мен. Заради болното рамо го обявиха за негоден за военна служба.

Колкото до Уил Хаслинг, той наистина отиде на война. Най-скъпият ми приятел. Изпратили го при Сомма и той участвал в битката.

И оцелял. Както и преданият ми Оливери, който изпълнил дълга си във Фландрия. Но не и Роб Аспен и Кристофър Грийн. Изгубих тези прекрасни другари, тяхната лоялност и всеотдайност. Загинаха в боя при Вердюн и сега са погребани на чужда земя, далеч от родината. Винаги с гордост ще си спомням за тях.

Милата ми сестра Мег преживя войната във Франция, рамо до рамо със съпруга си се бори против бошите.

А мама е в стихията си. В отлична форма, както винаги, и също толкова красива. Сега най-близката ѝ приятелка и компаньонка е Грейс Роуз, вече пораснала и в прекрасни отношения с всички нас. Знае, че съм ѝ баща. Реших да ѝ го призная през 1916, но преди да стигна до това решение, един ден Бес ми обясни, че тя и Грейс Роуз знаели, че ми е дъщеря, и че Грейс искала да знае коя е майка ѝ. И така, придуман от винаги убедителната ми Бес — на мен се е метнала — разказах и на

двете за Табита. Грейс Роуз призна, че е разбрала, че съм ѝ баща първия път, когато се срещнахме в къщата на Вики Форт, деня на погребението на Лили.

Обясни ми, че когато била съвсем малка веднъж майка ѝ казала, че баща ѝ е висок и силен като дъб в гората, с коса с цвят на есенни листа, с очи като див синчец. И когато ме видяла, вече била сигурна, увери ме тя, и затова ми се усмихнала. Оттогава съм разбрал, че никой не е наясно какво знаят децата и какви тайни крият в сърцата си.

Не мога да повярвам, че войната най-после свърши. Четири години, които усещам като четирийсет. Толкова много загинали. Осем милиона мъже, борещи се да спасят света, са мъртви. Цветът на английската младеж бе покосен в траншеите на пропитите с кръв бойни поля на Фландрия и Северна Франция, а страната ни никога няма да бъде същата без тях. Светът няма да бъде същият. Душата ми се преобърна и така ще си остане.

Тази вечер вдигам тост, тук в библиотеката на къщата ми на „Бъркли скуеър“. Сърцето ми кърви. Пия за онези, които обичах и загубих, за тези, които обичам и са край мен и за другите, които предстои да се родят.

Аз съм Едуард Деравенел. На трийсет и три години съм и животът е пред мен.

[1] Belle époque (фр.) — красивата епоха, период в края на XIX век по време на третата република на Франция, намерила широк израз в изкуството, характерна с апогей на кабаретата и канкана и раждането на киното. — Б.пр. ↑

[2] Боши — обидно прозвище, с което французите (а и други нации) наричали германците, синоним на чукундур и глупак. — Б.пр. ↑

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Това е съвременен роман, който се развива в началото на двайсети век. Обаче прототип на главния ми герой Едуард Деравенел е английският средновековен крал Едуард IV. Роден под името Едуард Плантагенет, граф на Марч, той е най-големият син на могъщия херцог на Йорк. В жилите на бащата на Едуард течала синя кръв, бил господар на кралската резиденция в Йорк, законен наследник на английския престол.

Когато през 1460 бащата на Едуард бил убит в битката при замъка „Сандъл“ в Йорк, по време на Войната на розите, Едуард приел наследствената титла и станал херцог на Йорк. Продължил борбата на баща си и си възвърнал трона от братовчед си Хенри VI, херцог на Ланкастър. В борбата му помогнал братовчед му Ричард Невил, граф на Уоруик, останал в историята под името Създателя на крале.

Шейсет години по-рано клонът на кралския род от Ланкастър узурпирал английският трон, но през 1461 Едуард Плантагенет си го възвърнал, като победил Хенри VI и през същата година станал крал.

Освен че „заимствах“ изключителната красота на Едуард Плантагенет и високия му над метър и деветдесет ръст, нещо необичайно за онези времена, използвах някои от чертите на характера му в описанието на Едуард Деравенел. Значителни събития от живота на средновековния крал са пресъздадени в съвременен вид в разказа за героя на този роман.

Ню Йорк, 2006

Издание:

Автор: Барбара Тейлър Бредфорд

Заглавие: Династията Рейвънскар

Преводач: Лили Христова

Година на превод: 2007

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2007

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Мариела Янакиева

Художник: Megachrom

ISBN: 978-954-585-808-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1420>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.